

Giới thiệu Thiên Ma Nữ Vương

Truyện Thiên Ma Nữ Vương của tác giả Hắc Đê U là thể loại truyện Huyền huyền, HE, giả tưởng, không có liên can đến thực tế, lịch sử nào. Nếu có, chỉ là sự ngẫu nhiên.

Năm tám tuổi, nàng được đưa đến phái Thanh Vân, tham dự cuộc tuyển chọn đệ tử mới. Các trưởng lão đã phán nàng không có căn cơ tu tiên, mãi mãi không thoát khỏi số phận phàm nhân. Khi tất cả những người thất bại đã rời khỏi núi Thanh Vân, nàng vẫn một mực đứng đó. Bạch Thiên Lam bước đến hỏi mới biết rằng nàng là một cô nhi, người dẫn nàng đến đây đã bỏ nàng lại và đi mất.

Mời các bạn tiếp tục theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Phái Thanh Vân

Con đường dẫn lên núi vẫn chưa được mở, những người tham dự kỳ tuyển chọn môn đồ mới của phái Thanh Vân đang tụ tập trước cổng.

Bởi vì mỗi năm được tổ chức một lần, đòi người gần như chỉ có duy nhất cơ hội nhận được sát hạch này để trở thành môn đồ của phái Thanh Vân, bước vào con đường tu tiên, nên ai nấy đều mang một tâm trạng khẩn trương, hồi hộp.

Tùng tiếng, từng tiếng ồn ào náo nhiệt vang lên khắp nơi.

- Phụ thân, phụ thân yên tâm đi, con nhất định sẽ được nhận vào Thanh Vân...
- Con sợ...
- Con đừng sợ! Với khả năng của con nhất định sẽ được nhận vào môn phái thôi.
- ... con nhất định sẽ trở thành một tiên nhân tài ba!
- Con của ta là giỏi nhất!

Dù là thí sinh hay người nhà đều không khỏi lo lắng vì kỳ kiểm tra sắp tới, đây chính là bước ngoặt quyết định tương lai cả đời của những đứa trẻ. Để giải tỏa sự căng thẳng trong lòng, họ lại càng nói nhiều, khuyến khích động viên nhau hơn, song lại càng cảm thấy bức bách.

Ở một góc vắng, một bé gái ăn mặc rách rưới đang co rúm người, chẳng được ai để ý. Nó cứ lặng lẽ đứng đấy, cô đơn một mình.

Thời gian cứ thế nặng nề trôi qua.

Ầm

Tiếng động lớn vang lên thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, đại môn của phái Thanh Vân cuối cùng đã được mở ra.

- Mở cửa rồi! Mở cửa rồi!

Mọi người hò hét, ủa tới gần cánh cổng hơn.

Từ bên trong, có ba người thanh niên diện mạo thanh tao, tóc búi cao, mặc áo bào trắng có thêu mây xanh, sau lưng đeo trường kiếm xuất hiện. Vừa nhìn thấy họ, có mấy người kích động kêu lên:

- Là tiên nhân! Đúng là tiên nhân thật rồi...
- Đây là lần đầu tiên trong đời ta được gặp tiên nhân...

Có vẻ như đã quen với sự quá khích này, những thanh niên kia đều bỏ ngoài tai, không hề biểu lộ một chút biểu tình nào. Thanh niên đứng giữa cất tiếng nói:

- Cuộc tuyển chọn đệ tử mới của phái Thanh Vân bắt đầu. Những ai dưới mười lăm tuổi hãy tiến lên xếp hàng, những kẻ có tâm gian dối hãy biết điều mà rời đi. Nếu không, sẽ bị trừng trị thích đáng!

Tu tiên!

Đây chính là giấc mộng của bao người trong thiên hạ. Có được pháp thuật cao cường, sự trường sinh bất tử và sự ngưỡng vọng của kẻ khác.

Nhưng không phải ai cũng có đủ điều kiện để được nhận vào môn phái.

Điều đầu tiên, phải là người dưới mười lăm tuổi!

Thứ hai, phải có căn cơ!

Quan trọng nhất, duyên!

Cũng có vài trường hợp ngoại lệ, chẳng hạn như:

Một lần nọ, một vị trưởng lão du ngoạn nhân gian, phát hiện ra một tiểu phu có căn cơ rất tốt, thích hợp với việc tu tiên, dù hắn đã quá tuổi nhưng vị trưởng lão ấy vẫn thu nhận hắn làm đệ tử.

Đôi khi, dù người có căn cơ tốt, nhưng lại bị phán xét tâm địa bất lương, người cũng sẽ không được nhận.

Bởi vậy, chữ “duyên” nghe đơn giản mà thật biến hóa không ngờ. Vì vậy, hằng năm dù có đến cả ngàn người đến dự tuyển, nhưng số lượng trúng tuyển thật thưa thớt, được hơn trăm người đã là nhiều.

Nếu biết bản thân không có đủ điều kiện cần thiết mà vẫn ngoan cố tham gia thi tuyển? Cũng có những trường hợp đó, đa phần đều không nhận được kết quả tốt.

Những đứa nhỏ ngoan ngoãn nghe theo lời chỉ dẫn sắp thành một hàng, bước vào đại môn. Đứa nào cũng vẻ mặt nghiêm túc, đầy quyết tâm, cứ như chỉ cần qua được cánh cửa này, xem như người đã giành được một cơ hội.

Điều ngạc nhiên xảy ra trước mắt mọi người, khi một đứa trẻ bước vào, cứ như bị chạm phải bức màn ngăn vô hình, nếu vượt qua bức màn ấy nó liền biến mất trước mắt mọi người, trong khi cảnh vật phía trước không hề thay đổi, không biết mấy đứa nhỏ đó rốt cuộc đã đi đâu. Có người đã chứng kiến qua nên cũng không lấy làm bất ngờ lắm, có người đầu tiên được thấy thì há hốc mồm, luôn miệng lẩm bẩm:

- Đúng là tiên môn...

Đột ngột, có một thiếu niên chưa kịp bước tới đã bị một sức mạnh vô hình chấn ngược lại, văng về sau một đoạn dài.

- A...

Gặp cảnh đó, nhiều người biến sắc, mấy đứa bé đến lượt tiếp theo liền đâm sợ không dám bước lên. Thiếu niên bị chấn ngược kia bò dậy, gất gồng quát:

- Tại sao không cho ta qua cửa?

Vốn không định trả lời, nhưng thấy hắn gây náo động làm những người xung quanh sợ hãi, một thanh niên trong nhóm ba người của phái Thanh Vân lên tiếng nói:

- Người không hợp cách!

- Tại sao ta lại không hợp?

- Người đã quá mười lăm tuổi.

- Không đúng! Ta đang mười lăm tuổi, ta chưa qua mười lăm tuổi...

Thấy hắn cứ gây loạn không chịu phục, thanh niên của phái Thanh Vân có phần mất kiên nhẫn, giọng trở nên lạnh hơn:

- Nếu người còn gây cản trở. Ta sẽ thực thi trừng phạt.

Thiếu niên kia vẫn chưa chịu thua, định ngồi dậy, tiếp tục tranh cãi thì một thanh trường kiếm tỏa hào quang từ trên trời rơi thẳng xuống cắm phập trước mắt hắn, hắn sợ hãi té bịch ra sau, run rẩy không ngừng.

Qua con kinh ngạc, mọi người mới dồn mắt nhìn về phía vị đệ tử phái Thanh Vân kia. Trên lưng của người đó quả nhiên thiếu một thanh kiếm, hắn nghiêm giọng cảnh cáo lần cuối:

- Đây là cơ hội cuối cùng của người.

Người thiếu niên đã kinh sợ tột độ không dám làm dữ nữa, vừa tức giận vừa xấu hổ, hậm hực bỏ đi. Thấy hắn đã chịu bỏ cuộc, vị đệ tử phái Thanh Vân kia phát tay một cái, thanh kiếm đang cắm trên đất như có linh tính liền bay về cắm vào bao kiếm sau lưng hắn. Mọi người xung quanh đều dẫn nhìn theo

mà tôn sùng.

- Thật lợi hại...

- ... đúng là tiên nhân a...

Thấy tất cả đã ổn định, mấy vị đệ tử phái Thanh Vân lên tiếng giục:

- Tiếp tục đi!

Đoàn người tiếp tục nối đuôi nhau đi qua đại môn, thỉnh thoảng cũng có vài người bị chặn ngược lại, nhưng không ai có gan dám làm loạn như thiếu niên lúc này nữa.

Sau khi người cuối cùng biến mất sau cánh cửa, mặt trời cũng đã quá trưa, công việc tiếp dẫn của ba người xem như xong.

- Từ giờ đến khi cuộc tuyển chọn kết thúc, đại môn mới mở ra lần nữa. Tất cả những người ở đây chờ tuyệt đối không được làm loạn, nếu không, sẽ bị tống vĩnh viễn ra khỏi núi Thanh Vân.

Sau khi đã buông lời dặn dò, ba người thanh thiên phái Thanh Vân quay đầu bước vào bên trong. Theo bóng họ biến mất, cánh cửa đại môn cũng khép kín lại.

Những người còn lại lúc này vẫn còn xúc động mạnh trước sự kỳ diệu đã xảy ra trước mắt, tụm lại từng nhóm bàn tán.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Ngon núi này được mang tên Thanh Vân vì nó cao ngút trời, vượt qua cả mây xanh, được mệnh danh là ngọn núi cao nhất trong thiên hạ. Nơi này linh khí tề tụ thích hợp cho việc tu hành nên trước kia đã từng có vài môn phái muốn chiếm đóng, cuối cùng phái Thanh Vân hùng mạnh nhất đã giành chiến thắng, trở thành chủ nhân mới của núi Thanh Vân. Khi đó, có một câu nói được truyền tụng là: “Núi Thanh Vân được giành cho phái Thanh Vân. Núi Thanh Vân còn, phái Thanh Vân còn đấy”.

Từ đó đến nay đã một ngàn năm, phái Thanh Vân vẫn đứng sừng sững, trở thành đệ nhất tông môn, người dẫn đầu trong thiên hạ.

Lại nói đến việc tu tiên, được trường sinh bất tử. Thật ra, đó chỉ là cách nói của nhân gian bày tỏ sự ngưỡng vọng của mình. Từ trước đến giờ, những người có thể đắc đạo thành tiên chẳng mấy ai, nói đến trường sinh bất tử lại càng viễn vông.

Người tu tiên chính là người thu nạp linh khí trong thiên địa để thăng tiến tu vi, đến một mức độ nhất định, có thể sử dụng phép thuật đuổi tà, trừ yêu cho nhân gian.

Việc đắc đạo thành tiên chính là mục tiêu lớn nhất của người tu tiên!

Còn trường sinh đến giờ chưa từng có, nhưng để nâng cao tuổi thọ là chuyện có thể, những trưởng lão trong các môn phái có người nào mà không vài ba trăm tuổi. Cộng với một số đan dược, việc giữ tuổi thanh xuân cũng không phải là chuyện bất khả thi. Chỉ cần như thế, trong cái nhìn của phàm nhân, những người ấy đã thật sự trở thành thần tiên, thoát khỏi vòng luân hồi đau khổ.

Dù sao, tu tiên vẫn là con đường tươi sáng mà cả thiên hạ mong ước...

Trở lại cuộc tuyển chọn đệ tử mới ở phái Thanh Vân.

Những đứa nhỏ sau khi qua được vòng tuyển chọn đầu tiên đã bước qua được cánh cửa của phái Thanh Vân. Bọn nó đang đứng giữa một quảng trường rộng lớn, khắp nơi mây trắng bao phủ, xung quanh trồng những loại cây lạ lẫm, những bông hoa đẹp để chưa từng được nhìn thấy...

— Nơi này thật xinh đẹp...

— Ta có cảm giác mình đang bay trên mây vậy...

— Nếu như được ở lại đây mãi thì tốt biết bao...

Những đứa nhỏ vừa đi vừa hướng mắt nhìn xung quanh mà cảm thán. Nơi này đối với tụi nó quả thật quá thần kỳ, đầy mê hoặc.

Tụi nó đi giữa những đám mây bao quanh, mỗi lần bước lên, mây xung quanh liền tan ra để lộ con đường nhỏ không biết dẫn đến đâu. Đến khi đi hết

quảng đường đó, tụi nó đến được một cái sảnh rộng lớn, bên trong được bày trí thật xinh đẹp, còn có cả những thứ hoa quả, bánh trái ngon ngọt mà tụi nó chưa từng được thấy qua.

– Đây là nơi nào a?

– Tại sao lại không có người nào ở đây?

– Không có người đón tiếp chúng ta sao?

– Thật là nhiều thức ăn, có thể ăn được không...

Những đứa trẻ sau phút ban đầu ngỡ ngàng, sợ hãi dần thích ứng với nơi này, bắt đầu khám phá xung quanh.

– Thanh kiếm này thật là vừa tay a...

– Đồ ăn ngon quá!

– Những người trong bức họa thật là đẹp mắt...

Thế là chúng dần dần tản ra, bị những thứ trong sảnh thu hút. Có đứa vui vẻ, thích thú, cũng có nhiều đứa vì giành giật với nhau mà bắt đầu cãi vã, đánh nhau. Chẳng mấy chốc trong sảnh loạn thành đoàn.

Cũng có vài đứa tuy tò mò nhưng vẫn giữ vững ý chí, không chạy loạn hay tranh giành gì.

Mà bọn chúng không hề biết rằng mọi việc ở đây đang bị tầng cao quan sát.

– Ừm, đứa nhỏ này tinh thần kiên định, là hạt giống tốt.

Một trưởng giả chỉ vào một đứa bé trên tấm gương khen ngợi.

– Ta lại chú ý đứa này, tinh thần mạnh mẽ dám tranh giành thứ tốt cho mình, có như vậy, tương lai mới có thể vượt hơn người khác...

– Đứa nhỏ này, tự biết kiềm chế lòng tham...

– Hừ, nếu chỉ bo bo giữ mình, mang danh thiện nhân làm được gì, tu tiên giới cũng có phân chia thượng hạ...

Mấy vị trưởng giả cứ ta một câu, ngời một câu tranh luận loạn cả lên.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, một tiếng chuông vang lên làm mấy đứa nhỏ tỉnh táo lại, biết là sắp đến cửa ải tiếp theo. Không ai nói ai, tụi nó liền tập trung lại một chỗ, dù còn rối loạn nhưng vẫn nhìn ra hàng ngũ.

Tiếp theo, mấy vị trưởng giả không biết từ đâu xuất hiện ở đại sảnh. Cả thấy có năm người, có người mặt hiền hậu, người mặt nghiêm khắc, người thì ốm o từ trên cao nhìn xuống mấy đứa nhỏ bên dưới.

Mấy đứa nhỏ nhất loạt im lặng, biểu tình chăm chú, mong để lại ấn tượng tốt với các vị trưởng giả.

Sau khi nhìn một vòng, một vị trưởng giả lên tiếng nói:

– Được rồi. Các ngươi sẽ luân phiên nhau tiến tới chạm vào tấm gương này. Sau đó, ta sẽ thông báo ngươi có thể được chọn hay không.

Vị trưởng giả vừa nói vừa phẩy tay một cái, một tấm gương cao to hiện ra đằng trước. Mấy đứa nhỏ thấy vậy nuốt nước bọt một cái, đứa nào cũng có phần e ngại không muốn tiến lên đầu tiên.

Mấy vị trưởng giả bên trên vẫn im lặng chờ đợi, không thúc giục.

Mãi một lúc, cũng có đứa không chịu nổi bước ra khỏi hàng tiến về phía trước, cúi người thi lễ.

– Miên Sơn ra mắt các vị trưởng giả.

Thi lễ xong, nó thu hết can đảm tiến tới chạm vào tấm gương. Kỳ lạ thay, khi tay nó chạm vào mặt gương, mặt gương vốn im ắng chợt nổi lên những dao động kỳ diệu. Biến cố đó làm nó giật mình, nhưng mọi việc đã tới đây, nó không muốn bỏ cuộc nên tiếp tục hoàn thành thử thách của mình.

Ngược lại, các vị trưởng giả bên trên có người không thay đổi biểu cảm cũng có người gật gù hài lòng.

Đến khi dao động tan biến, nó rút tay mình lại, hồi hộp chờ đợi số phận của mình. Một vị trưởng giả nhìn thấy nó căng thẳng thì khẽ cười, nói:

– Ngươi hợp cách.

Nghe xong, nó liền vui mừng đến mức muốn nhảy cẫng lên nhưng vẫn không dám làm chuyện quá phận như thế, khẽ cúi người tạ ân.

Sau đũa thành công đầu tiên, tinh thần của mấy đũa nhỏ nhẹ bớt, tiếp tục có đũa thứ hai, đũa thứ ba... lên thử thách.

Trong sảnh lúc này chỉ có tiếng của các vị trưởng giả thông báo phát ra.

– Hợp cách!

– Không hợp cách!

Thế là, mấy đũa nhỏ được phân ra làm hai, một bên chính là những đũa đã qua được thử thách, trên mặt không giấu được sự sung sướng khi sắp trở thành đệ tử mới của phái Thanh Vân và một bên thì ừ rừ, có đũa bật khóc vì đã thất bại...

Rốt cuộc cũng đến lượt của đũa nhỏ ăn mặc rách rưới dưới chân núi mới này. Những đũa nhỏ dự cuộc thi tuyển lần này thuộc nhiều tầng lớp, có quý tộc có thường dân, cũng có một số đũa nhà nghèo nhưng trong số đó không ai có bộ dạng thảm hại như đũa nhỏ này. Nên đến giờ, không một ai thèm quan tâm đến nó.

Đũa nhỏ rụt rè bước từng bước tới trước tấm gương giữa sảnh rồi chần chừ đặt tay lên đó, từng đợt dao động hiện ra.

Nó sợ hãi chăm chú theo từng nét mặt của các trưởng giả bên trên, không một ai có vẻ mặt tốt, thậm chí đến trưởng giả hay cười cũng phải nhíu mày.

Tìm nó đập thành thịch, hít một hơi sâu chờ đợi phán xét giành cho mình.

– Ngươi...

Một vị trưởng giả khó khăn mở lời, cuối cùng, lão phán quyết:

– Ngươi... không có duyên với tu tiên.

Dù cho là phạm nhân kiếp này không có duyên thì kiếp sau, hay kiếp sau nữa vẫn có hy vọng tu tiên. Thế mà, đũa nhỏ này, trời đã định rằng đời đời kiếp kiếp không có cơ hội tu tiên. Phải là mệnh số thế nào để gánh chịu như vậy chứ...

Không thể lý giải nổi!

Đũa nhỏ run rẩy, hai mắt rưng rưng nhìn các vị trưởng giả.

Xem như thương tiếc, một vị thở dài:

– Đáng tiếc... Đáng tiếc...

Đũa nhỏ không còn hy vọng cúi mặt xuống, lùi thối bước lại chỗ những đũa thất bại.

Những đũa trẻ còn lại lần lượt lên thử thách cho đến đũa cuối cùng.

Sau đó, những trưởng lão dẫn theo những đũa qua được vòng sơ khảo đi tiếp vào trong, còn những đũa không qua được thì không bị đuổi ngay đi mà tiếp tục lưu lại sảnh đường, thỏa mái dùng những đồ ăn thức uống đã được chuẩn bị sẵn. Dù sao, có thể đặt chân đến đây cũng là phần phước nhiều người mơ ước, xem như là một ân huệ nhỏ phái Thanh Vân dành tặng cho những đũa trẻ này vậy.

Một thời gian lâu sau, đoàn người cũng quay trở lại, những vị trưởng giả kia vẫn bình tâm như cũ, chỉ có mấy đũa nhỏ phía sau họ đầy đủ biểu tình, có đũa hưng trí, đũa cao ngạo, nhẹ nhóm cũng có không ít đũa mang gương mặt khổ sở, hiển nhiên, tội nó đã bị loại trừ.

Sau khi cuộc tuyển chọn kết thúc, các vị trưởng giả tập trung những đũa nhỏ thất bại lại, phân phát cho mỗi đũa một viên đan dược. Những đũa được chọn thì không có phần này, có đũa cảm thấy bất mãn nhưng đa phần đều im lặng, tự hiểu rằng cái mình đạt được quý giá gấp trăm ngàn lần so với viên đan dược đó.

– Viên đan dược này có tác dụng giúp cơ thể trở nên mạnh khỏe và sống thọ thêm mười năm. Đây là món quà Thanh Vân phái giành cho các ngươi.

Những đũa trẻ nắm đan dược trong tay có đủ tâm trạng, đũa thì mừng rỡ, đũa không cam tâm, đũa không rõ ràng. Cuối cùng, những đũa không được tuyển chọn được dẫn xuống núi. Những người ở dưới thấy con mình trở về buồn vui lẫn lộn, còn những người không thấy con mình quay trở lại thì biết rằng nó đã được tuyển chọn nên sung sướng nhảy cẫng lên. Trong một gia tộc, có người tu tiên hay không có sự khác biệt rất lớn, uy tín và danh vọng của gia tộc đó sẽ tăng cao rất nhiều, chưa nói đến Thanh Vân phái là tông môn đệ nhất...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Mặt trời dần khuất núi, dưới chân núi Thanh Vân, những người cuối cùng còn nấn ná lại cũng bắt đầu rời đi.

Từ xa xa, có một vệt sáng đang tiến tới núi Thanh Vân, những đệ tử gác cổng vừa thấy liền nhận ra quen thuộc, lập tức thi triển phép thuật, cánh cổng dần lên núi lần nữa được hiện ra, hồi hả chạy lên nghênh đón.

Ánh sáng chói lóa đáp xuống từ trên không trung, một bạch y nam tử khoan thai bước tới. Theo sự xuất hiện của hắn, bầu không khí dường như biến đổi, khí chất nghiêm trang, thanh thoát từ trong cốt cách hắn tỏa ra khiến người khác như trở nên đui mù, cam tâm cúi đầu, kính cẩn tôn sùng.

Chúng đệ tử cúi thấp đầu như thể nhìn thẳng vị thần tiên trước mặt là hành động phạm thượng, trong giọng nói không giấu được sự kích động, đồng thanh gọi:

– Bạch sư thúc!

Bạch y nam tử đó nhìn dáng vẻ bên ngoài chỉ hơn hai mươi, mắt phượng xé dài, hắc bạch phân minh, sống mũi cao thẳng, môi khẽ mỉm, biểu tình nghiêm nghị. Dù hắn là nam nhân nhưng thật đẹp hơn cả nữ nhân, nhưng vẻ đẹp của hắn là biểu tượng hoàn hảo của người tu tiên, để người người kính ngưỡng, không một ai dám có suy nghĩ khinh mạn. Nam tử đó tên gọi là Bạch Thiên Lam, là sư đệ của trưởng môn Thanh Vân.

Bạch Thiên Lam có danh vọng rất cao trong giới tu tiên, một phần vì đạo hạnh của hắn rất cao, xét về thực lực, hắn tuyệt đối đứng trong hàng ngũ dẫn đầu của giới tu tiên. Hắn khi tuổi còn rất trẻ đã tu được tiên cốt, giữ được sự thanh xuân trường tồn, phần khác là vì nhân cách cao quý của hắn...

Bạch Thiên Lam đưa mắt nhìn chúng đệ tử đang thi lễ với mình, lên tiếng:

– Không cần đa lễ!

Chỉ một câu nói đơn giản của hắn dành cho mình, chúng đệ tử đã cảm thấy thật vinh hạnh.

– Đệ tử không dám!

Bạch Thiên Lam khẽ gật đầu xem như nhận lễ, rồi tiến về phía cánh cổng, chúng đệ tử theo tuân tự bước sau lưng hắn.

Bạch Thiên Lam đi được mấy bước bỗng nhiên dừng chân, hắn đưa mắt nhìn sang một bụi cây. Mấy người đệ tử bất ngờ thấy Bạch Thiên Lam đột ngột dừng lại liền đứng sững tại chỗ, tò mò nhìn theo tầm mắt của Bạch Thiên Lam.

Bụi cây vốn yên tĩnh bỗng dưng khẽ động vài cái, một cái đầu nho nhỏ từ trong đó ló ra. Phát hiện mọi người đang nhìn mình, đứa nhỏ giật mình lại nấp vào bụi cây. Một tên đệ tử đánh bạo tiến lên thưa:

– Sư thúc, có thể nó là người đến dự tuyển môn sinh năm nay, để đệ tử đuổi nó...

Bạch Thiên Lam bỏ ngoài tai những lời tên đó nói, hắn tiến lại gần bụi cây, lên tiếng nói:

– Ngươi ra đây.

Dù hắn nói rất nhỏ nhẹ, nhưng chưa đầy nghiêm trang, đứa nhỏ càng chột dạ thụt đầu lại, mãi lúc lâu mới len lén đưa mắt nhìn vị tiên nhân trước mắt.

Bạch Thiên Lam đưa đôi mắt như trời đêm sâu thẳm, hoàn toàn không rõ cảm xúc nhìn đứa nhỏ, lại bảo:

– Ra đây.

Đứa nhỏ lúc này mới rụt rụt rè rè bước ra khỏi bụi cây. Dáng vẻ nó nhỏ xíu, gầy trơ xương, quần áo rách nát dơ dáy, cái đầu của nó vì trốn trong bụi cây càng trở nên lùm xùm, dính đầy lá cây. Đứa nhỏ sợ hãi, nhưng vẫn không nhận được hiếu kỳ đưa mắt nhìn thêm vị thần tiên này.

– Tại sao ngươi chưa về nhà?

Mấy tên đệ tử phía sau thì khẽ biến sắc, trong mắt họ Bạch Thiên Lam là thần tiên cao quý, một kẻ phạm nhân hạ tiện như đứa nhỏ kia sao có tư cách tiếp chuyện với Bạch Thiên Lam được.

Đứa nhỏ bối rối nắm nắm tay, không biết trả lời thế nào. Bạch Thiên Lam kiên nhẫn chờ đợi, không hỏi thúc. Một lúc sau, nó mới cất tiếng nói:

– Con... con... không có nhà...

– Ngươi ở đâu?

– Con... ở một cái thôn cách nơi này rất xa... con không biết đường về...

– Ai đã đưa ngươi đến đây?

– Là... một vị đại thúc trong thôn... nhưng không thấy nữa...

Bạch Thiên Lam dường như đã hiểu ra tình cảnh trước mắt. Hắn đưa mắt dò xét, hóa ra đứa nhỏ là một nữ hài, tuổi mới lên tám, tâm tính thiện lương nhưng đáng tiếc, nó không có cốt cách đệ tu tiên. Vĩnh kiếp!

Thế gian này bị chi phối bởi luật nhân quả! Kiếp xa xưa của nó đã phạm lỗi làm gì để bị phán xét vĩnh viễn không thể thoát khỏi thân phàm trần, mãi mãi chịu đau khổ của vòng luân hồi...?

Nhìn đứa nhỏ khờ dại trước mắt, Bạch Thiên Lam nảy lên một cảm giác thương cảm. Nhưng đáng tiếc, hắn không thể cải biến số phận của nó được.

– Ta sẽ cho người đưa ngươi về làng, nếu họ không thu nhận ngươi, ta sẽ sắp xếp cho ngươi vào một gia đình tử tế.

Sau khi phân phó xong, Bạch Thiên Lam quay đầu đi. Đứa nhỏ đang ngỡ ngàng vì sự sắp xếp của Bạch Thiên Lam thấy hắn định bỏ đi thì hốt hoảng chạy theo níu áo hắn lại.

Bạch Thiên Lam không phản ứng, chỉ đưa mắt nhìn đứa nhỏ đang bám chặt vạt áo của mình không buông, nhưng những tên đệ tử xung quanh thấy nó dám xúc phạm bậc tôn thượng như vậy sớm đã tức tới đỏ mắt. Có tên cả gan tiến lên, lớn tiếng mắng:

– Vô lễ, còn không mau buông tay!

Đứa nhỏ bị quát lớn, hai mắt nhắm tịt cũng quyết không buông tay.

Tên đệ tử định xông tới kéo đứa nhỏ ra thì bị Bạch Thiên Lam ra hiệu ngừng hành động.

Bạch Thiên Lam ôn tồn hỏi:

– Ngươi muốn gì?

Đứa nhỏ ngược mặt nhìn Bạch Thiên Lam, hai mắt ươn ướt, nước nỏ nói:

– Xin đừng đuổi con...

– Ngươi không có căn cơ, ở lại nơi này cũng vô dụng...

Đứa nhỏ hốt hoảng, hót ha hót hải nói:

– Con biết nấu cơm, gánh nước, dọn dẹp nhà cửa, chuyện gì con cũng biết làm. Xin ngài đừng đuổi con đi...

Bạch Thiên Lam có chút bất đắc dĩ.

Người tu tiên tuy vẫn còn là xác phàm, nhưng mọi hoạt động phàm nhân đã được hạn chế, họ không cần thiết phải ăn ngày ba bữa như người thường. Những sinh hoạt thường ngày tuy vẫn có, nhưng cũng khác rất nhiều so với cách suy nghĩ phàm nhân...

– Con xin ngài mà... không một ai thích con, ai cũng không thích lại gần con... xin đừng đuổi con đi...

Bạch Thiên Lam tính cách lạnh nhạt, khí chất cao cao tại thượng nên thường không mấy ai có gan thân cận, họ chỉ đứng cách một khoảng, đưa mắt kính ngưỡng nhìn hắn. Đứa nhỏ này thì còn quá nhỏ, không thể hiểu sự sâu xa trong đó, nó chỉ biết ở bên cạnh Bạch Thiên Lam nó rất an tâm, dù hắn không cho nó một ánh mắt triu mến nhưng hắn cũng sẽ không làm hại nó.

Hai mắt của nó nhìn hắn đầy mong mỏi. Như chỉ cần hắn nói “Không”, nó sẽ lập tức bật khóc.

– Ngươi không thể tu tiên!

Bạch Thiên Lam lần nữa nhấn mạnh.

Đứa nhỏ lác lác đầu nói:

– Con không cần tu tiên, con chỉ mong người sẽ thu nhận con. Cho dù là nô tì, kẻ hầu gì cũng được...

– Nơi này không cần người hầu.

– Tiên nhân...

Đứa nhỏ tuyệt vọng lên tiếng kêu, rồi nó rút mặt vào trong vạt áo Bạch Thiên Lam, hai vai nhỏ run lên bần bật, dù không phát ra tiếng, nhưng ai cũng biết nó đang khóc.

Bạch Thiên Lam lại dụng tâm nhìn vào nhân duyên của nó, quả thật, mối liên hệ của nó với người đời cũng rất nhạt. Đưa nó về lại chốn cũ, cũng không

biết là phúc hay họa...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

— Được rồi! Người trước tiên theo ta lên núi.

Cuối cùng, Bạch Thiên Lam hạ quyết định.

Đứa nhỏ đang bùng mặt khóc nghe thấy lời nói của Bạch Thiên Lam liền ngẩng mặt nhìn hấn nở một nụ cười. Gương mặt nhem nhuốc, vừa khóc vừa cười của nó làm Bạch Thiên Lam không biết nói gì hơn.

Hấn quay đầu, không chờ đứa nhỏ phản ứng đã bước đi, tà áo trắng tinh của hấn đã bị đứa nhỏ vấy bẩn một mảng to, hấn cũng không để ý, cứ thế đi qua ánh mắt mờ trũng không thể tin được của mấy tên đệ tử.

Đứa nhỏ thấy Bạch Thiên Lam đi rồi liền hót hải chạy theo sau.

Nó một lần nữa tiến vào Thanh Vân phái.

...

Lại bước qua cổng lớn, nhưng lần này, khung cảnh không giống như lần trước.

Trước mắt nó bây giờ là một sân viện nằm trên một ngọn núi, ngôi viện được xây dựng đơn sơ nhưng không kém phần trang nghiêm, trong sân có trưng bày những loại kỳ hoa, núi giả, lại có một con thác nhỏ từ không trung đổ nước xuống, hơi nước bốc lên hóa thành mây trắng lượn lờ, xa xa còn có cả tiếng chim hót vang...

Đứa nhỏ bị khung cảnh trước mắt làm mê hoặc, nó mở to hai mắt không thể tin được. Nơi này thật sự quá đẹp.

Bạch Thiên Lam cũng không hỏi thúc, để cho nó từ từ thích ứng. Mãi một lúc sau, nó mới thu hồi tầm mắt, nhìn Bạch Thiên Lam càng thêm thần kỳ.

— Đây là nơi ở của ta, gọi là Thiên Thương, người có thể tùy ý chọn lấy một phòng.

Đứa nhỏ định lên tiếng nói, nhưng rồi im bật, vò đầu suy nghĩ mãi không có đáp án, mới ngượng nghịu hỏi:

— Con phải xưng hô với ngài như thế nào ạ?

Bạch Thiên Lam không ngờ nãy giờ nó khổ sở suy nghĩ như vậy chỉ vì vấn đề này, hấn lại không ước thúc những chuyện này, chỉ đơn giản nói:

— Ta gọi là Bạch Thiên Lam.

Tôi bây giờ nó mới biết được tên vị thần tiên trước mặt mình, liền lộ vẻ hào hứng, rồi lại sững sờ... ngài vẫn không nói nó nên gọi ngài là gì nha. Nó tuyệt không thể vô phép gọi thẳng tên ngài được.

Sư phụ?

Không được! Nó không phải là đệ tử của ngài!

Đại gia?

Liệu ngài có thích không?

Chủ nhân?

...

— Công... công tử! Con có thể gọi ngài là Bạch công tử không?

Những lời nó lẩm nhẩm nãy giờ, Bạch Thiên Lam đều nghe thấy. Thật không ngờ, chỉ một cái xưng hô thôi mà nó lại quan trọng hóa như vậy.

Đứa nhỏ đưa mắt nhìn theo chờ đợi, không biết liệu nó có làm vị thần tiên này khó chịu không. Nhưng Bạch Thiên Lam không trả lời câu hỏi của nó, mà

hỏi ngược lại:

– Ngươi tên là gì?

Đứa nhỏ nghe thấy liền mất đi vẻ hào hứng trên mặt, nó cúi gầm mặt, yếu ớt nói:

– Con... không có tên...

Khi mẫu thân của nó còn sống, chỉ gọi nó là “A Đầu” như những các đứa trẻ khác. Về sau, những người xung quanh luôn tránh xa nó, nếu có, họ sẽ chỉ chò kêu nó là Tiểu Quý, Tiểu Ôn... gì đó.

Bạch Thiên Lam thấy vẻ mặt khó xử của nó, cũng không tiếp tục hỏi, đơn giản nói:

– Kể từ bây giờ, ta cho ngươi cái tên: Y Nhi!

Đứa nhỏ tròn xoe mắt nhìn Bạch Thiên Lam, nó không ngờ Bạch Thiên Lam sẽ đặt tên cho nó.

Thấy nó cứ mãi nhìn mình mà không lên tiếng, Bạch Thiên Lam lại hỏi:

– Ngươi có muốn cái tên đó không?

Đứa nhỏ liền hoàn hồn, cảm kích nhìn Bạch Thiên Lam, sốt sắng nói:

– Muốn! Con rất thích! Cảm ơn! Cảm ơn công tử...

Bạch Thiên Lam nhìn nó chỉ vì cái tên mà kích động đến như vậy cũng không nói gì thêm, sau khi dặn dò vài câu thì lặng lẽ đi đến thư phòng.

Còn đứa nhỏ đến giờ vẫn vui mừng không thôi, thiếu điều nhảy cẫng lên. Không thể tin được nó đang ở một nơi đẹp như vậy, đây còn là nơi nó sẽ sống sau này. Thật sự quá thần kỳ rồi...

Từ bây giờ, nó đã có thể nói với người khác: nó có tên! Tên của nó là Y Nhi!

...

Trong thư phòng của chương môn Trần Anh Thái.

Khói trầm hương từ trong đỉnh lô lập lòe bay ra rồi lan tỏa vào không khí.

Ở giữa sảnh, chương môn nhân Trần Anh Thái đang cùng Bạch Thiên Lam đánh cờ.

Sau khi hạ xuống một con cờ, chương môn Trần Anh Thái thờ ơ lên tiếng hỏi:

– Nghe nói đệ vừa thu nhận một đệ tử?

Bạch Thiên Lam đưa tay hạ cờ, chậm rãi nói:

– Không phải!

– Hửm? Vậy chẳng lẽ ta nghe nhầm?

– Đứa nhỏ đó không có căn cơ, không thể tu tiên được.

Bạch Thiên Lam lên tiếng nói, thay cho câu giải thích. Chương môn nhân Trần Anh Thái liếc nhìn Bạch Thiên Lam khó hiểu.

– Vậy tại sao đệ còn thu nhận?

Bạch Thiên Lam vẫn không rời mắt khỏi ván cờ, lững lờ đáp:

– Nó là một cô nhi, không nơi nương tựa.

– Dù là vậy, cũng sẽ có điều tiếng không hay...

Bạch Thiên Lam vẫn bình tâm như cũ.

Tiếng con cờ đặt xuống bàn gỗ vang mạnh, ván cờ được phân định, thắng bại đã phân rõ ràng.

Trần Anh Thái cau mày nhìn thế cuộc trên bàn cờ, Bạch Thiên Lam thì thu hồi tầm mắt dưỡng thần.

Trần Anh Thái dùng đũa nửa muốn tiếp tục hạ cò, nửa lại thôi. Cuối cùng, hắn buông con cò trong tay, thở dài nói:

– Ta chưa khi nào đánh thắng đệ...

– Nó sẽ không ở đây lâu đâu!

Bạch Thiên Lam đột ngột lên tiếng nói. Trần Anh Thái đưa mắt nhìn Bạch Thiên Lam suy đoán.

Bạch Thiên Lam nhẹ giọng nói:

– Tương lai của đứa nhỏ đó, không phải ở đây!

Số mệnh của nó đã được định sẵn, và tương lai của nó tùy thuộc vào quyết định của những người ở đây.

...

Y Nhi như người mất hồn, cầm khăn lau chùi qua chùi lại chỉ một chỗ. Nó vẫn còn bị ám ảnh bởi lời nói của Bạch Thiên Lam.

“Người chỉ được ở đây mười năm!”

Câu nói nhẹ nhàng của Bạch Thiên Lam như gáo nước lạnh tạt vào tâm hồn đang bay bổng của Y Nhi.

Y Nhi hốt hoảng nhìn Bạch Thiên Lam, khô sở van xin:

“Công tử, có phải Y Nhi phạm lỗi gì không? Nếu Y Nhi phạm lỗi, xin ngài hãy trừng phạt Y Nhi, đừng đuổi Y Nhi đi được không...”

Nhìn Y Nhi hiểu lầm lời nói của mình, Bạch Thiên Lam nói rõ hơn:

“Mười năm sau, ngươi đủ mười tám tuổi, đã có thể sinh tồn được ở trần thế.”

Y Nhi ngược gương mặt đầy nước mắt nhìn Bạch Thiên Lam, hỏi:

“Tại sao người muốn đuổi Y Nhi...”

“Đạo bất đồng! Con đường ngươi nên đi không phải ở Thanh Vân phái.”

Bạch Thiên Lam lạnh nhạt phán quyết.

Y Nhi ngơ ngác nhìn vị thần tiên trước mặt mình, hồi lâu sau mới đưa tay lên lau nước mắt, phần nào đã hiểu lời của Bạch Thiên Lam.

Suy cho cùng, nó cũng không có căn cơ, không phải là đệ tử của Thanh Vân phái, Bạch Thiên Lam chịu thu nhận, bảo bọc nó đến lúc trưởng thành đã là chuyện đáng quý rồi, nó lẽ ra không nên đòi hỏi nhiều hơn.

Y Nhi cắn răng, xem như nhận mệnh:

“Công tử, Y Nhi đã hiểu...”

Dù đã nghĩ đến như vậy, nhưng bây giờ Y Nhi vẫn không tránh khỏi tâm trạng chán chường. Nhìn khăn lau trong tay, Y Nhi híu hóp, vồ vồ mấy cái lên mặt để lấy tinh thần, sốt sắng nói:

– Mười năm thì mười năm! Trong mười năm này mình nhất định sẽ làm tốt công việc để báo đáp công ơn của công tử! Y Nhi, mày không thể tham lam hơn được!

Nói rồi, Y Nhi đứng vụt dậy, cầm thùng nước bần đi đổi, tiếp tục công việc dọn dẹp.

Hai má của Y Nhi vì bị vỗ mạnh, vẫn còn ửng đỏ, hai mắt nó tràn ngập quyết tâm.

“Minh tuyệt đối không thể tham lam quá nhiều!”

Bạch Thiên Lam đứng ở hành lang, những lời nói và hành động của Y Nhi hắn đã thấy toàn bộ nhưng thủy chung hắn vẫn một vẻ lạnh nhạt không lộ chút cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Sáng sớm, vừa bước vào phòng khách, Bạch Thiên Lam liền nhìn thấy trên bàn tròn đã được bày đầy thức ăn. Gạo trắng thơm phức, thức ăn gồm ba món, một kho, một xào, một canh.

Không cần hỏi, Bạch Thiên Lam cũng biết những thứ này là do Y Nhi đã chuẩn bị cho hắn. Người tu tiên cho dù đã đạt được một cấp độ nhất định, thì vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi thân phàm nhân nên vẫn phải ăn để cung cấp năng lượng cho cơ thể. Nhưng rất tiếc, đã nhiều năm, Bạch Thiên Lam không còn thói quen ăn cơm nữa.

Lại nhìn vật dụng xung quanh, ngôi viện này trước nay chỉ có một mình hắn cư ngụ, không ai được phép lai vãng, hắn cũng không có thời gian để ý chăm nom, nên mỗi lần muốn dọn dẹp, hắn chỉ cần sử dụng một vài phép thuật nho nhỏ xem như xong. Nhưng hôm nay lại bất đồng, dường như khi có người coi sóc thì mọi vật phẳng phất có linh khí hơn.

Bạch Thiên Lam không ngồi vào bàn, mà tiến đến ngồi ở ghế chủ vị, ấm trà bên cạnh vẫn còn nóng. Hắn phải thừa nhận đĩa nhỏ hắn mang về quả thật rất siêng năng và chu đáo, chỉ là... như vậy có tác dụng gì?

Hắn khẽ hé miệng gọi:

- Y Nhi!

Dù hắn gọi rất nhỏ, nhưng âm thanh đó nhưng có linh tính, liền bay đi tìm rồi vang bên tai Y Nhi.

Y Nhi đang loay hoay trong bếp, biết Bạch Thiên Lam tìm mình liền nhanh chóng chạy đến phòng khách gặp hắn.

- Công... công tử...

Vì chạy quá nhanh nên mặt của Y Nhi trở nên đỏ bừng, hô hấp cũng khó khăn. Bạch Thiên Lam khẽ phát tay nhẹ, một luồng dao động xuất hiện chạy dọc xung quanh cơ thể Y Nhi. Trong chớp mắt, Y Nhi liền khôi phục lại như thường, thậm chí còn cảm thấy rất dễ chịu, nó mở to mắt kinh ngạc.

Thật quá thần kỳ a!

Không đợi cho Y Nhi hết ngạc nhiên, Bạch Thiên Lam đã lên tiếng nói:

- Người sau này không cần nấu cơm cho ta!

Y Nhi hốt hoảng nhìn Bạch Thiên Lam, mếu máo hỏi:

- Công tử, thức ăn Y Nhi làm không hợp khẩu vị ngài sao?

Bạch Thiên Lam nhàn nhạt đáp:

- Không phải!

Y Nhi càng khó hiểu. Nếu không phải lỗi của nó, vậy tại sao Bạch Thiên Lam lại không cho nó nấu...?

Bạch Thiên Lam nói:

- Ta không dùng cơm!

Y Nhi khò khạo hỏi:

- Nếu không ăn cơm làm sao có thể sống?

Chẳng lẽ công tử thật sự là thần tiên rồi nên không cần ăn cơm nữa?

Nhìn cặp mắt sáng rực của Y Nhi, Bạch Thiên Lam biết nó lại hiểu lầm, giải thích:

- Ta chỉ cần dùng đan dược thôi!

Y Nhi lại suy nghĩ, nó đã từng nghe nói người tu tiên có thể dùng đan dược thay cơm, đan dược rất là tiện lợi, chỉ cần dùng một viên, nhiều ngày không cần ăn uống vẫn có thể sinh hoạt như bình thường. Nhưng nó lại liên tưởng đến thuốc đắng! Trước kia, nó từng bị bệnh, mẫu thân của nó đã nấu thuốc cho nó uống. Rất là đắng! Không thể nào so bì với cơm được!

Chưa dừng lại đó, nó lại tiếp tục suy nghĩ: có thể vì tay nghề nấu ăn của nó còn thấp kém nên Bạch Thiên Lam mới không thích cơm nó nấu, chỉ cần nó nấu ngon hơn, nhất định Bạch Thiên Lam sẽ muốn ăn cơm nó làm. Nghĩ như thế, nó càng quyết tâm hơn!

- Công tử, Y Nhi nhất định sẽ cố gắng học nhiều hơn, sẽ nấu cơm ngon hơn cho ngài ăn!

Nhìn đôi mắt hùng hực khí thế của Y Nhi, Bạch Thiên Lam bỗng cảm thấy bất lực, không muốn nói vấn đề này nữa.

- Người có biết chữ không?

Y Nhi lắc đầu nói:

- Con không biết...

Bạch Thiên Lam rút ra một quyển sách, quyển sách trôi tới trước mặt Y Nhi.

Y Nhi không kèm nổi tờ mờ, len lén mở một trang ra xem. Trong đó toàn chữ là chữ, nó nhìn nhỏ mắt mày. Nhưng đột ngột, trong đầu nàng lại hiện ra giọng đọc và cả cách viết những chữ trong đó.

Đây đúng là sách của tiên nhân mà!

Bạch Thiên Lam lại nói:

- Cố gắng học hết toàn bộ!

Y Nhi ríu rít gật đầu đáp ứng.

Sau khi phân phó xong, Bạch Thiên Lam không nán ná thêm chút nào, rời khỏi Thiên Thương viện.

Y Nhi nhìn bữa cơm vẫn còn nguyên vẹn trên bàn có chút buồn buồn, nó lặng lẽ dọn dẹp.

Ngày hôm đó, Bạch Thiên Lam về rất muộn, khi hắn về đến bầu trời đã tối hẳn, mây đen kéo đến càng lúc càng nhiều. Bạch Thiên Lam đưa mắt nhìn lên bầu trời, không biết nghĩ ngợi điều gì, mãi một lúc sau mới cất bước đi tiếp.

Ầm

Tiếng sét đánh xuống, lóe sáng cả một vùng. Sau mấy lần sét đánh như thế, mưa bắt đầu rơi xuống.

Bạch Thiên Lam theo thói quen đi trên hành lang dẫn về phòng của mình. Đột nhiên, hắn dừng chân trước một căn phòng nhỏ.

Cửa phòng không khóa, đang hé mở, bên trong lại không thắp sáng đèn. Bạch Thiên Lam lên tiếng gọi:

- Y Nhi?

Không có tiếng người trả lời, Bạch Thiên Lam gọi thêm lần nữa, vẫn không có hồi đáp. Bạch Thiên Lam bước tới, đẩy cánh cửa ra, bên trong trống rỗng, không biết Y Nhi rốt cuộc đang ở đâu?

Nhưng Bạch Thiên Lam không bỏ đi mà đi thẳng vào trong, tiến tới góc phòng. Đến gần mới thấy rõ, trong góc phòng có một cái chăn to đang run rẩy.

- Y Nhi.

Bạch Thiên Lam tăng thêm âm lượng.

Lúc này, từ trong cái chăn, Y Nhi mới len lén đưa đầu ra nhìn, vừa thấy Bạch Thiên Lam, nó liền gương nở nụ cười, hoảng sợ trên mặt vẫn chưa biến mất.

Ầm

Sét lại đánh xuống.

Y Nhi sợ hãi kéo chăn lên che đầu, cơ thể run lên bần bật.

- Người sợ sét?

Y Nhi kéo chăn xuống, hai mắt ươn ướt nhìn Bạch Thiên Lam, thưa:

- Con... con sợ sét! Con sợ lắm...

Bạch Thiên Lam vẫn không có động tĩnh.

- Mỗi lần sét đánh... con rất sợ! Nó như đang cảnh cáo con! Cảnh cáo con... không được trở thành người xấu...

Bạch Thiên Lam có chút thờ dãi nói:

- Người bị những câu chuyện thần tiên ma quái ám ảnh nhiều rồi!

Y Nhi vẫn không thôi run sợ, nó ngược lên nhìn Bạch Thiên Lam với ánh mắt van nài:

- Mỗi lần sét đánh mẫu thân đều ôm lấy Y Nhi...

Mẫu thân nó đã mất rất lâu rồi, nó đã gần như không còn nhớ rõ mặt của mẫu thân nó, nhưng có một điều nó không bao giờ quên được, sự dịu dàng của mẫu thân dành cho nó, trên đời này không có nơi nào ấm áp bằng tấm lòng của mẫu thân...

Nhớ lại chuyện cũ, nó càng muốn khóc, nó đưa mắt nhìn Bạch Thiên Lam, mong môi hỏi:

- Công tử, con có thể nắm tay người được không?

Bạch Thiên Lam nhìn bàn tay đầy chai sạn của Y Nhi rút rề đưa ra trước mặt mình, vẻ mặt hần vẫn lạnh như cũ. Y Nhi chờ mãi không thấy Bạch Thiên Lam trả lời, nó có chút thất vọng, nhưng vẫn không thu tay lại.

Bạch Thiên Lam quay đầu đi, để lại một câu:

- Sấm sét sẽ không làm hại người! Người không cần phải sợ nữa!

Nói rồi, Bạch Thiên Lam thật sự đi mất, không quay đầu lại một lần. Y Nhi cố nén nước mắt, không để nó trào ra. Sét lại đánh xuống, Y Nhi chui tọt vào chân co rúm người...

- A...

Ngoài trời vẫn còn mưa rất to, đêm nay sợ là khó trời qua...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Cuộc sống mới của Y Nhi ở Thiên Thương viện cứ bình thản trôi qua. Bạch Thiên Lam chưa từng sai bảo, hay bắt buộc Y Nhi phải làm cái này hay cấm cản cái kia, hần hoàn toàn để nàng tự do hay chính xác là không có thời gian quan tâm đến nàng.

Y Nhi chưa bao giờ cảm thấy buồn phiền vì bị vắng vẻ, cuộc sống trước kia của nàng cũng như vậy, không được ai quan tâm, lo lắng. Chỉ ít, ở nơi này, nàng không cần phải lo đến cơm ăn, áo mặc, cũng không bị ai đánh đập. Tuy nói Bạch Thiên Lam không có thời gian giành cho nàng, nhưng thực ra, thỉnh thoảng, Bạch Thiên Lam cũng lên tiếng hỏi thăm...

- Quyển sách lần trước ta đưa, người học đến đâu rồi?

Y Nhi nghe thấy chột dạ đáp:

- Dạ, công tử, có vài chỗ...

Y Nhi định than khó nhưng đột ngột im bặt.

“Công tử rất bận rộn, không có nhiều thời gian, mình không thể để công tử phiền muộn...”

Nghĩ thế, Y Nhi liền nở nụ cười nói:

- Công tử, có vài chỗ hơi khó, nhưng Y Nhi sẽ cố gắng học!

Bạch Thiên Lam khẽ nhấp ngụm trà, thờ ơ đáp:

- Ừ!

Ở cùng một thời gian, Y Nhi đã biết vài thói quen của Bạch Thiên Lam. Ví dụ như: công tử thích mọi thứ gọn gàng, sạch sẽ, không thích ồn ào, không thích phiền nhiễu, công tử không ăn cơm nhưng lại thích phẩm trà...

Thói quen uống trà của công tử cũng có vài điểm đặc biệt, công tử thích uống nhất vào buổi sáng là trà hoa mai, những ngày có nắng, công tử thích trà hoa cúc, buổi tối thì uống trà tim sen tịnh thần...

Mà trình độ thưởng trà của Bạch Y Thần rất cao, Y Nhi đã nhiều lần vào thư viện của hắn tìm đọc thêm cách pha trà, dù tay nghề của nàng lúc này còn yếu, nhưng Bạch Y Thần vẫn uống trà nàng pha mà không có một lời chê trách nào. Vì điều này, Y Nhi đã cảm thấy rất vui mừng, hạnh phúc. Chỉ là... cho đến bây giờ, Bạch Y Thần vẫn chưa từng ăn thức ăn nàng nấu...

Thật hiếm khi Bạch Thiên Lam có thời gian rỗi, thư thái ngồi ngắm cảnh như hôm nay, Y Nhi ngoan ngoãn đứng một bên chờ đợi.

Mãi một lúc lâu sau, Bạch Thiên Lam mới lên tiếng nói:

- Y Nhi, quyển sách lần trước ta đưa, ngươi đã học không sai biệt lắm. Tiếp theo, hãy học tới quyển này.

Nói rồi, Bạch Thiên Lam khẽ phát tay, lại một quyển sách xuất hiện trước mắt Y Nhi.

Y Nhi chậm rãi mở thử một trang sách ra, nàng kinh ngạc há hốc mồm nhìn Bạch Thiên Lam. Quyển sách này không phải là sách lịch sử, kinh luật như những lần trước Bạch Y Thần cho nàng mà là bí kíp võ công.

- Công... công tử?

Bạch Y Thần nhàn nhạt nói:

- Ngươi không thể học được phép thuật, dù sao cuộc sống dưới trần gian cũng không dễ dàng, có một ít võ công phòng thân cũng là chuyện tốt...

Y Nhi đương nhiên cảm thấy vui mừng khi được Bạch Thiên Lam lo nghĩ cho mình nhưng cũng có chút hụt hẫng khi nghe Bạch Thiên Lam nhắc tới tương lai sau này của nàng. Khi đó, nàng không được ở lại đây nữa. Nét thất vọng chỉ thoáng qua trên gương mặt Y Nhi, rồi nàng liền vui vẻ, nở nụ cười cảm tạ với Bạch Thiên Lam.

Y Nhi ôm chặt quyển sách vào lòng, kiên quyết nói:

- Công tử, xin người hãy an tâm! Y Nhi nhất định, nhất định sẽ cố gắng học tập hết sức mình!

Bạch Thiên Lam vẫn bình thản như cũ, cứ như những lời Y Nhi nói không can hệ đến hắn.

Tính tới thời điểm này, Y Nhi hơn mười tuổi, thời gian nàng ở lại Thanh Vân phái đã được hai năm một tháng mười hai ngày...

Cùng lúc đó, ở một hoa viên kia trong Thanh Vân phái.

- Nhu Nhi tỷ, tỷ biết hôm qua ta gặp được ai không?

Một thiếu nữ mặt đầy tàn nhang lớn tiếng nói như thể sợ người ta không chú ý đến mình.

Thiếu nữ được gọi Nhu Nhi, tên thật là Triệu Nhu Nhi, nàng nhìn qua khoảng mười một, mười hai tuổi, gương mặt đặc biệt xinh xắn, nhất là đôi mắt dịu dàng như mặt nước mùa thu, hai lúm đồng tiền khá ái làm người khác yêu mến. Triệu Nhu Nhi không chú ý lắm, chỉ thuận miệng hỏi:

- Là ai vậy?

Thiếu nữ mặt đầy tàn nhang liền mách:

- Chính là đứa ăn xin ở Thiên Thương viện đấy!

Những thiếu nữ xung quanh nghe vậy có người tò vò hứng thú, người chán ghét, người không quan tâm. Thiếu nữ mặt đầy tàn nhang xoay mặt lại nhìn các thiếu nữ khác kéo dài nói:

- Các người không biết đâu, nó là một kẻ rất tồi tệ...

Có người hỏi:

- Nó là ai vậy? Ngươi mau kể ta nghe!

- Ngươi còn nhớ cuộc tuyển chọn tân sinh hai năm trước? Nó cũng có tham gia đấy!

- Vậy thì sao? Vậy tại sao ngươi lại mắng nó?

- Ấy da, ngươi không biết rồi! Lúc đó, nó đã bị phán một kết quả rất tồi tệ!

- Như thế nào? Như thế nào? Mau kể đi!

Các thiếu nữ xung quanh xôn xao lên.

- “Vĩnh kiếp không thể tu tiên”! Chính là đòi đòi kiếp kiếp không thể tu hành được!

Các thiếu nữ xung quanh ò lên, có người tái mặt. Các nàng đã được sư phụ nói qua, những người có thể tu tiên là chỉ những người ở kiếp xưa tạo được phúc lớn, ngày hôm nay mới có cơ duyên tu tập. Còn những kẻ không có căn cơ, tiên duyên đa phần chính là vì kiếp trước tạo tội nghiệt, nên kiếp này nhận quả báo. Nhưng mà, nếu người biết sai hướng thiện, kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa mà biết làm việc thiện, sẽ có một ngày người tích đủ phước đức để trở thành tiên nhân. Thế mà, hôm nay lại nghe thấy có một kẻ bị phán đòi đòi kiếp kiếp không thể tu tiên? Rốt cuộc, kẻ đó kiếp xưa đã tạo nên tội nghiệt gì ghê gớm tới như vậy?

Có người thắc mắc thốt lên:

- Nếu đã như vậy, làm sao nó có thể ở lại Thanh Vân phái?

Thiếu nữ mặt tàn nhang nghe đúng chỗ quan trọng, vỗ tay lên đùi hét lớn:

- Bởi vậy ta mới nói! Các ngươi có biết vì sao nó có thể ở lại hay không?

Mọi người lắc đầu.

- Bởi vì... nó đã dày mặt van xin!

Thiếu nữ mặt tàn nhang ngừng lại một chút làm ra vẻ ngưng trọng rồi tiếp tục nói:

- Ngày đó, nó cứ ở lại dưới chân núi mãi không chịu đi! Tình cờ khi ấy, Bạch Thiên Lam sư thúc quay về, nó đã bám víu lấy người không chịu buông, khẳng khái bất sư thúc thu nhận nó.

Nghe đến đây, những kẻ có mặt tại đó bủi môi khinh bỉ.

Có người bất mãn nói:

- Thật không công bằng! Ngày đó, biểu huynh của ta cũng đi thi tuyển, hắn vốn có căn cơ thể mà vì thiếu chút duyên phận mà không thể vào Thanh Vân phái...

Tiếng xì xào bất mãn cứ thế càng lúc càng lớn.

Thiếu nữ mặt tàn nhang quay lại nhìn Triệu Nhu Nhi nín thở:

- Nhu Nhi tỷ, tỷ thấy nó quả thật rất đáng khinh đúng không?

Triệu Nhu Nhi này giờ không tham gia vào cuộc vui, nay bị hỏi, nàng đơn giản nói:

- Đó là vì sư thúc có lòng nhân từ! Các ngươi đừng tự ý bàn luận nữa, nếu để lọt vào tai các sư thúc, sư bá, các ngươi tự nhận hậu quả.

Nghe lời cảnh báo của Triệu Nhu Nhi, có người vẫn không phục nhưng cuối cùng cũng không ai lên tiếng phản bác.

Kẻ xấu lấy lòng không xong, thiếu nữ mặt tàn nhang lảng sang chuyện khác.

- Nhu Nhi tỷ, nghe nói tỷ sắp theo sư thúc đến Thiên Nga phái dự tiệc, phải không?

Trong cùng thế hệ, Triệu Nhu Nhi có thể xem là một trong những nhân tố nổi bật, căn cơ nàng rất tốt, học hỏi nhanh lại biết vâng lời nên rất được lòng sư phụ và các bậc trưởng bối khác.

Triệu Nhu Nhi nhẹ giọng đáp:

- Ừ.

Có người ganh tị nói:

- Nhu Nhi tỷ thật đáng ngưỡng mộ, ta chưa từng được sư phụ cho đi đâu ngoài phạm vi của Thanh Vân phái cả...

Người lại nói:

- Thế là Nhu Nhi tỷ sắp gặp được Hắc Vũ ca rồi!

Nghe đến tên Hắc Vũ, Triệu Nhu Nhi khẽ đỏ mặt nhưng vẫn làm ra vẻ như không có chuyện gì.

Thiếu nữ mặt tàn nhang nắm được tâm cơ, liền hô hào:

- Nghe nói Hắc Vũ ca vừa đánh bại vị người sư huynh, bây giờ trong cùng thế hệ, Hắc Vũ ca là người mạnh nhất Thiên Nga phái rồi!

Triệu Nhu Nhi nghe người khác khen Hắc Vũ mà cảm giác vui như mình đang được khen, gật gù nói:

- Ủ, ta biết hẳn sẽ có ngày này mà!

- Nghe nói... tình cảm của Nhu Nhi tỷ và Hắc Vũ ca rất thân thiết...

Triệu Nhu Nhi lần này hai má đỏ bừng bừng, chối bầy bầy:

- Làm gì có chuyện đó!

- Nhu Nhi tỷ, tỷ không cần phải giấu đâu! Dù sao đây cũng là việc tốt mà...

Cãi mãi không được, Triệu Nhu Nhi không thêm nói nữa.

- Đã lâu hai người không có dịp gặp nhau rồi nhỉ...

Triệu Nhu Nhi nghĩ đến Hắc Vũ, bóng dáng cao ngạo, hiên ngang ngút đó... trong lòng càng trở nên ngọt ngào, ngọt ngào thăm thẳm:

- Đúng là đã lâu không gặp rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Thời gian thấm thoát trôi qua, hoa tàn hoa lại nở, con suối hết mùa cạn rồi đầy, đàn chim đã chín lần di cư, Y Nhi ở lại Thanh Vân phái đã tròn chín năm.

Dạo này, Y Nhi thỉnh thoảng như người mất hồn, dù nàng không muốn nhớ tới nhưng thời gian trôi qua quá nhanh khiến nàng không thể không nghĩ ngợi.

- Chỉ còn lại một năm nữa sao...

Y Nhi thờ thẩn cầm cây chổi quét quét mãi một chỗ.

- Vậy mà... mình cứ tưởng như mới hôm qua đến đây...

Y Nhi ngừng quét, lặng lẽ đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh. Nàng đã ở đây suốt chín năm, từng ngọn cỏ trong Thiên Thương viện này nàng đều biết rõ. Có lẽ bởi vì đã ở quá lâu, nàng đã xem nơi này là nhà của mình nên càng trở nên lưu luyến, nàng cũng không rõ sau này rồi khỏi đây, nàng sẽ sống như thế nào...

Đã từng có lúc, nàng muốn xin Bạch công tử cho phép nàng được ở lại đây mãi mãi, được vĩnh viễn hầu cận người, trả ân cho người nhưng nàng chưa bao giờ thoát được thành lời. Nàng biết rõ việc mình có mặt ở đây đã gây rất nhiều phiền toái cho công tử, nên nàng không muốn hẳn cảm thấy phiền nhiễu hơn nữa...

Y Nhi đột ngột buông cây chổi ra, dùng hai tay vỗ vỗ vào mặt mình để lấy lại tinh thần. Y Nhi hai má ửng đỏ, đôi mắt hùng hực khí thế, hô hào:

- Y Nhi, không được suy nghĩ vẩn vơ như thế! Thời gian đã không còn nhiều, ngươi phải cố gắng làm tốt việc của mình hơn nữa để báo đáp ân tình cho công tử!

Nói rồi, Y Nhi cúi xuống nhặt lại cây chổi rơi trên đất rồi bỏ đi.

Khi đó, ở một nơi khác trên Thanh Vân phái.

Một thiếu niên lén lút len vào giữa cái bụi cây chuồn đi. Đột ngột, từ phía sau phát ra tiếng gọi:

- Sư đệ, ngươi lại muốn đi đâu?

Thiếu niên biết mình đã bị phát hiện, chần chừ một lúc rồi đứng bật dậy, xoay lại cười nịnh nọt:

- Sư huynh à...

Sư huynh của thiếu niên ấy, một nam nhân dáng vẻ phiêu dật như tiên nhân, có gương mặt tuấn lãng, trầm tĩnh, dù hẳn đã quá quen với những hành vi ngỗ ngôn của sư đệ mình nhưng vẫn không tránh khỏi nổi gai óc khi nghe thấy tiếng gọi tha thiết buồn nôn kia.

- Sur huynh...

- Hắc Vũ, lui lại!

Thái Hòa lùi về sau né tránh cái ôm của Hắc Vũ. Hắc Vũ trong lòng cười thầm, hẳn biết quá rõ điểm yếu của Thái Hòa, chỉ cần làm một số việc gọi là “buồn nôn”, Thái Hòa chắc chắn sẽ bỏ của chạy lấy người!

- Sur huynh, người ta cảm thấy thật buồn chán, chỉ muốn đi chơi một lúc thôi mà...

Thái Hòa cảm thấy cơ thể mình nổi thêm một tầng da gà. Hắn đen mặt nhìn Hắc Vũ, không biết sư đệ quý hóa của mình đã học được giọng điệu lá loi, cộng thấy ánh mắt chớp chớp ấy từ đâu. Dù rất “buồn nôn” nhưng Thái Hòa vẫn cố trụ lại, nghiêm khắc dạy bảo:

- Hắc Vũ, chúng ta thay mặt Thiên Nga đến làm khách ở Thanh Vân phái, ngươi phải biết giữ thể diện cho Thiên Nga.

Hắc Vũ bỏ ngoài tai, phe phẩy mấy sợi tóc, thờ ơ đáp:

- Ta đã làm gì để mất mặt Thiên Nga đâu?

Thái Hòa càng lúc càng bắt lực với tên sư đệ bất trị này.

- Hắc Vũ, mấy ngày sắp tới người của ngũ phái sẽ đến tề tụ, ngươi không nên gây sự...

Hắc Vũ không đồng ý nói:

- Sur huynh, huynh nói dường như lúc nào ta cũng gây sự?

Trong thâm tâm Thái Hòa gào thét:

“Còn không phải sao?”

Hắc Vũ dí sát mặt mình vào mặt Thái Hòa, nheo mắt cười:

- Sur huynh, không phải nha! Người ta ngoan ngoãn, hiền lành thế này mà sao huynhỡ nói người ta chuyên gây sự chứ! Nếu có, đó chắc chắn là lỗi của bọn thôi...

Hắc Vũ không thể làm mặt đang hoàng được ba giây, Thái Hòa mặt mày đen thui nhìn tên nam tử uốn éo trước mặt mình. Rốt cuộc, Thái Hòa không chịu nổi nữa, lập tức cách xa Hắc Vũ ba thước.

Thái Hòa đưa bàn tay đang run run lên chỉ Hắc Vũ, buông tiếng cảnh cáo:

- Hắc... Hắc Vũ... đừng để ta phải mách sư phụ trừng phạt... ngươi... ngươi...

Thái Hòa kinh hoàng nhận ra giọng nói của mình đang lạc đi, gần giống với giọng nãy giờ Hắc Vũ giả bộ. Thái Hòa lập tức ngậm miệng, quay đầu bỏ đi.

Chỉ còn lại một mình, Hắc Vũ ôm bụng cười lớn.

- Ha ha ha... sư huynh thật hay đùa!!!

Cười chán chê, Hắc Vũ quay về bộ mặt tỉnh ranh, gian xảo như tiểu ma vương của mình.

- Hừ, ta mà biết ở đây nhàm chán như vậy, còn lâu ta mới đến!

Chỉ ít, ở Thiên Nga phái, hẳn có rất nhiều, rất nhiều trò vui để chơi nha! Mà hẳn cũng không hiểu vì sao hẳn chơi thấy vui như vậy mà chúng huynh đệ người nào cũng khóc thét. Chính vì liên tiếp bị những kẻ không biết đùa vui đó đi mách trưởng bối, hẳn mới bị phạt. Để tránh chịu phạt, hẳn mới quyết định xung phong đến Thanh Vân phái làm khách.

Hắc Vũ thở dài than thở:

- Biết trước như vậy, ta thà ở nhà chịu phạt còn hơn...

Những người trên Thanh Vân phái này còn nhàm chán, nhàm chán hơn cả đệ tử của Thiên Nga phái, đã vậy, thỉnh thoảng còn có mấy người nữ đệ tử nhìn hắn bằng cặp mắt chờ mong như thể hắn đang thiếu nợ các người đó vậy.

Lẽ ra Thái Hòa sư huynh lẽ ra nên thấy những kẻ đó còn buồn nôn hơn cả hắn chứ!

Thế rồi, Hắc Vũ tiếp tục cuộc hành trình khám phá của mình...

Ở Thiên Thương viện,

Y Nhi đang thu dọn thức ăn chuẩn bị cho Bạch Thiên Lam. Đây dường như đã thành thói quen hằng ngày của nàng. Sáng sớm, chuẩn bị thức ăn cho Bạch Thiên Lam, đến trưa, lại dọn vào. Suốt chín năm qua, Bạch Thiên Lam chưa từng một lần động đũa, dù vậy, Y Nhi vẫn không bỏ cuộc! Nàng tự nhủ phải cố gắng, cố gắng hết lần này sang lần khác, chỉ cần nàng kiên trì, đến một ngày nào đó, Bạch Thiên Lam sẽ ăn thức ăn do nàng nấu.

Bởi vì, Bạch Thiên Lam không chịu ăn nên cả bàn thức ăn còn nguyên vẹn, đem bỏ đi thì rất phí phạm, nên Y Nhi mỗi ngày đều thu dọn lại rồi ăn chỗ thức ăn đó.

Hôm nay, nàng vẫn như thường lệ, hâm nóng lại thức ăn lúc sáng.

- Thơm quá!

Y Nhi giật mình khi nghe thấy tiếng lạ, nàng quay phắt đầu lại nhìn.

- Thật thơm quá! Tiểu muội muội đang nấu thức ăn à?

Y Nhi khẽ đỏ mặt, nàng chưa từng tiếp xúc với nam nhân nào với khoảng cách gần như vậy ngoại trừ Bạch Thiên Lam, nhưng Bạch Thiên Lam vì như tiên nhân, giống như làn gió trước mặt nên Y Nhi chưa từng có cảm giác thân cận như thế này.

Hắc Vũ nhìn Y Nhi mặt đỏ, tim đập thình thịch như vậy không sinh cảm giác chán ghét như thường lệ mà lại nảy ý trêu chọc nàng:

- Tiểu muội muội, không cần vì ta tuần tú bất phạm mà đỏ mặt đâu...

Mặt Y Nhi càng đỏ rực hơn. Nhìn điệu cười thích chí như tiểu ác ma của Hắc Vũ, Y Nhi sợ hãi lùi về phía sau.

- Huynh... huynh là ai?

Hắc Vũ tròn mắt ngạc nhiên nhìn Y Nhi, như không ngờ được nàng lại không biết đến hắn.

- Tiểu muội muội, chẳng lẽ muội chưa từng nghe đến danh tiếng của ta hay sao?

Y Nhi rụt rè lắc đầu.

Hắc Vũ càng như lên cơn điên, tự luyến nói:

- Bốn công tử chính là đại danh đỉnh đỉnh, hoa nhường nguyệt thẹn, tài năng xuất chúng, kỳ tài ngàn năm có một, thiên hạ đệ nhất kỳ nhân, cực phẩm anh tài, Hắc Vũ!

Hắc Vũ vẫn giữ tư thế hất mặt lên trời chờ tung hô mà chờ mãi chẳng thấy chút phản ứng. Hắc Vũ buồn chán quay mặt nhìn Y Nhi, liền thấy được bộ mặt há hốc mồm của nàng. Y Nhi gương gao nở nụ cười méo xẹo, bật tiếng nói:

- Dạ... dạ...

Nhìn bộ dạng như đang nhìn quái nhân của Y Nhi, Hắc Vũ càng buồn bực.

- Không chơi nữa! Chơi với người không vui chút nào!

Thấy Hắc Vũ giận dỗi đưa lưng về phía mình, Y Nhi cuống cuồng:

- Vị... vị sư huynh này... không biết huynh đến đây làm gì? Huynh đến tìm Bạch công tử sao?

Thiên Thương viện được xem như cấm địa của Thanh Vân phái, chúng đệ tử không được tự ý đến gần, nếu phát hiện sẽ bị phạt. Chính vì vậy, suốt bao nhiêu năm qua, không có mấy người lạ mặt xuất hiện tại Thiên Thương viện. Y Nhi càng không đi ra ngoài nên nàng càng không biết mặt đệ tử Thanh Vân phái.

Hắc Vũ cau mày hỏi:

- Bạch công tử trong miệng nàng là ai?

Y Nhi có chút khó hiểu, thành thật trả lời:

- Đương nhiên là Bạch Thiên Lam, Bạch công tử rồi...

Hắc Vũ nhún chặt chân mày, nghiêm túc nói với Y Nhi:

- Chỉ có bốn công tử mới được tự xưng là công tử thôi. Ta là Hắc công tử, hừ dám xưng là Bạch công tử, không phải muốn đối nghịch với ta sao?

Y Nhi càng lúc càng mờ mịt.

Cảm thấy hù dọa nàng nhiều quá cũng không hay, Hắc Vũ che miệng ho hai tiếng, nói:

- Ta vì người thấy mùi thức ăn nên mới đến đây...

Lúc này, Y Nhi mới ngó người ra, hét lớn:

- Tiêu rồi!

Lúc Y Nhi tắt bếp lò, thức ăn trên chảo đã khét đen một mảng. Hắc Vũ đau lòng, tiếc nuối thốt lên:

- Không phải chứ.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Cuối cùng, Y Nhi cũng làm xong mấy món ăn.

Y Nhi nhìn Hắc Vũ vẻ mặt thèm thuồng nhìn thức ăn trên bàn thì bật cười khỏ. Nàng hỏi lại:

– Huynh thật sự muốn ăn sao?

Hắc Vũ giật lấy đôi đũa, vẻ mặt như trách Y Nhi keo kiệt không cho hắn ăn.

– Đương nhiên!

Nói rồi, hắn gấp lia gấp lia, rồi chợt nhớ ra nhìn Y Nhi đang đứng ôm mâm ở một bên, hỏi:

– Tại sao nàng không ngồi xuống?

Y Nhi thật thà đáp:

– Y Nhi là người hầu, không thể ngồi chung với công tử được.

Hắc Vũ nghe xong lại nổi giận, đập mạnh xuống bàn, lớn tiếng quát:

– Ta không phải công tử của nàng, nàng không phải người hầu của ta! Mau ngồi xuống đi!

Y Nhi bị thái độ giận dữ của Hắc Vũ làm hoảng sợ, nàng vẫn chần chừ không thể quyết đoán.

– Mau ngồi!

Hắc Vũ lần nữa hét lên.

Thế là Y Nhi ngoan ngoãn ngồi xuống.

Nhưng nàng chỉ ngồi gần người nhìn Hắc Vũ mà không hề động đũa. Hắc Vũ thấy vậy lên tiếng hỏi:

– Tại sao nàng không ăn đi?

Y Nhi nói:

– Đây là lần đầu tiên có người ăn thức ăn do Y Nhi nấu...

Hắc Vũ nghe thế liền tự mãn, hất mặt nói:

– Thế à! Được ta ăn là...

Nào ngờ, hắn kịp nói hết câu đã bị câu kế tiếp của Y Nhi làm ngậm miệng:

– Bạch công tử không bao giờ chịu ăn, ngày nào thức ăn vẫn còn y nguyên...

Hắc Vũ tím mặt hỏi lại:

– Nàng nói cái gì?

Y Nhi ngơ ngác nhìn hắn, không biết hắn lại nổi giận cái gì.

– Nàng... nàng nói... toàn bộ thức ăn này đều là của tên Bạch công tử kia để lại?

Y Nhi tỏ ý đây là đương nhiên mà.

Hắc Vũ thấy vẻ mặt vô tội của nàng làm hắn như nuốt phải hoàng liên, tức mà không thể làm được gì. Hắn đưa đôi đũa lên cao định đập xuống bàn nhưng chần chờ mấy lần cuối cùng cũng không đập xuống được. Thay vào đó, hắn cầm chén cơm lên ăn lấy ăn để, thoáng chốc đã càn quét bàn cơm sạch sẽ.

Hắc Vũ vẫn chưa nguôi giận, đưa tay quệt ngang miệng, nhưng không lau hết những hạt cơm còn dính trên miệng. Hắn lớn tiếng ra lệnh:

– Từ ngày mai, nàng phải nấu cơm cho ta ăn! Giống như của tên Bạch công tử đó, à không, phải ngon hơn của tên Bạch công tử đó!

Tuyên bố xong, Hắc Vũ dùng dùng bỏ đi để lại Y Nhi ngơ ngác ngồi sững sờ tại chỗ.

– Rốt cuộc... là chuyện gì xảy ra vậy?

Thái Hòa đang ở trong phòng đọc sách, thấy Hắc Vũ tức tối bước vào thì lấy làm ngạc nhiên. Thái Hòa lên tiếng hỏi:

– Là ai dám chọc giận quý sư đệ của ta vậy?

Hắc Vũ hừ lạnh.

– Một tên Bạch công tử nào đó!

Thái Hòa nhíu mày, quan sát Hắc Vũ một lúc mới trầm trọng lên tiếng hỏi:

– Sư đệ... đệ đã lên kỹ viện nào hay đệ là... đoạn tự?

Phụt

Hắc Vũ phun hết ngụm nước trong miệng ra đầy bàn.

Hắc Vũ tiến lại gần Thái Hòa, môi khẽ nhếch cười nham hiểm, trông hệt như một ma vương chuyển thế, âm trầm lên tiếng nói:

– Sư huynh... huynh có muốn biết rõ hay không?

Thái Hòa kinh hoàng tránh xa một bên, cuống cuống nói:

– Không! Không! Sư đệ, là huynh nói sai rồi! Đệ xem như chưa từng nghe đi...

Hắc Vũ sa sầm mặt, vô cùng buồn bã nói:

– Sư huynh, huynh biết không... thật ra đệ là một người rất nhạy cảm... rất dễ bị tổn thương...

Thái Hòa lạnh toát cả sống lưng, nài nỉ:

– Sư đệ, đệ nói đi, ta phải làm sao mới làm đệ tha thứ được?

Hắc Vũ thờ dãi, có chút bất đắc dĩ nói:

– Nghe nói... huynh vừa luyện được Chân Tiên Đan...

Thái Hòa nghe thấy “Chân Tiên Đan” thì thay đổi sắc mặt, lại nhìn tên sư đệ khốn kiếp đang bị “tổn thương” kia, Thái Hòa biết mình đã gặp phải đạo tặc, nhưng vì lời nói đã thốt ra, Thái Hòa nhịn đau nói:

– Đ... được! Ta cho đệ là được chứ gì...

Chưa dừng tại đây, Hắc Vũ tiếp tục bị thương nói:

– Sư huynh, thật ra... chậu hoa Liên Cơ của huynh là do đệ “sơ ý” làm hư...

Thái Hòa há hốc mồm, thì ra tên đạo tặc này chính là kẻ đã phá hoại Liên Cơ mà hần đây công chăm sóc, Thái Hòa bắt đầu thờ đốc nói:

– Được! Ta không tính...

– Sư huynh, còn có Thiên Tước của huynh là do ta vật lỏng. Ta cũng là bị lừa mà thôi! Mấy tên khốn kiếp dám lừa ta, nói dùng lông của Thiên Tước làm cánh có thể bay tự do trên trời. Ta còn nhỏ dại nên nhất thời nghe theo sự xúi giục của bọn chúng...

Thái Hòa trợn ngược cả mắt, Thiên Tước hần nuôi dưỡng hơn chục năm trong một đêm thành Thiên Kê, nguyên nhân là do tên tướng cướp này...

Hắc Vũ vẫn chưa ngừng lại.

– Sư huynh...

Thái Hòa cúi gầm mặt, nghiêng răng nói:

– Rốt cuộc ngươi còn gây ra chuyện gì nữa?

Hắc Vũ có chút chột dạ:

– Chuyện lớn thì hết rồi, chỉ còn có chút chuyện nhỏ thôi...

– Chuyện nhỏ?

- À, như là để nhảm bột ớt vào rượu của huynh, hay như là việc trên quần của huynh có thêu hai con gà trống...

Thái Hòa rốt cuộc không nghe nổi nữa, ngẩng mặt lên, hai má hần đầy tơ máu, quát tháo:

- Hắc Vũ... ta và ngươi không đội trời chung!!!

Hắc Vũ nhanh trí tránh đi, trước khi biến mất còn nhớ để lại một câu:

- Sư huynh, bình tĩnh! Bình tĩnh! Phải giữ thể diện cho Thiên Nga...

Thái Hòa càng lên cơn cuồng nộ, tiếng đồ vỡ ầm ầm khắp nơi.

Hắc Vũ lúc này đã chạy ra xa, ôm bụng cười sặc sụa.

- Ha ha ha... bọn đại gia vui lại rồi!

...

Hôm sau, Y Nhi vẫn như thường lệ đến dọn bàn thức ăn chuẩn bị cho Bạch Thiên Lam. Dọn dẹp gần xong, đột ngột, Y Nhi phát hiện trên đĩa có dính một ít dầu. Y Nhi kinh ngạc kiểm tra lại, thì ra đĩa rau có thiếu mất vài cọng.

- Công... công tử... đã ăn thức ăn mình làm rồi!

Y Nhi kinh ngạc kêu lên. Nàng cố gắng suốt chín năm, cuối cùng, cũng có kết quả. Dù Bạch Thiên Lam chỉ ăn rất ít, cực ít, nhưng Y Nhi vẫn cảm động đến rơi lệ.

- Thật tốt quá! Tốt quá...

Y Nhi gạt nước mắt, âm thầm hứa:

“Mình phải cố gắng, cố gắng nhiều hơn nữa! Dù công tử chỉ ăn một cọng rau, nhưng đã là một chuyện biến lớn! Y Nhi, mày phải cố lên! Nhất định phải cố gắng nhiều hơn nữa...”

Sau đó, Y Nhi tiếp tục thu dọn rồi đi nấu bữa cơm trưa cho Hắc Vũ. Ngày hôm qua, dù Hắc Vũ không nói nhưng nàng cũng hiểu ra hần không thích ăn cơm thừa của người khác, dù người đó chưa từng động đến. Nàng đã quá sợ ý, cuộc sống trước kia của nàng không phải cũng như vậy sao? Chỉ đơn giản mơ ước một chén cơm của mình...

Dù sao nàng cũng có thời gian rồi, nấu một bữa cơm cho Hắc Vũ cũng không tính là chuyện lớn. Có người chịu ăn thức ăn do nàng nấu, nàng đã rất vui mừng rồi.

À, có nên khoe với Hắc Vũ việc hôm nay công tử đã ăn cơm không? Ừm... chắc Hắc Vũ không thích nghe đâu. Nàng vẫn giữ cho riêng mình thì hơn...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Trong cuộc họp giữa các cao tăng của ngũ phái.

– Thiên Ma tái sinh đến nay đã gần trăm năm, tai họa ập đến nhân gian chưa lúc nào ngừng nghỉ...

Trần Anh Thái, chương môn của phái Thanh Vân thương xót nói:

– Đến nay, cuộc chiến xảy ra gần tám mươi năm trước lúc nào cũng ám ảnh tâm trí của ta. Ngày hôm đó, ta đã bắt lực như thế nào, Thiên Ma lộng hành như thế nào vẫn hiện rõ trước mắt...

Chương môn phái Thiên Nga trấn an:

– Trần sư huynh, huynh không cần tự trách! Đó là trách nhiệm chung của tất cả mọi người ở đây, là sự thất bại của chúng ta!

Chương môn phái Trường Giang góp thêm lời:

– Đúng vậy! Việc Thiên Ma hồi sinh là mối họa của nhân gian, không ai có thể đoán biết được...

Chương môn phái Lưu Tinh trầm ngâm lên tiếng:

– Nhưng bỗng nhiên hai mươi năm gần đây, Thiên Ma lại đột im ắng như thế, không biết rốt cuộc Thiên Ma đang mưu tính gì...

Chương môn phái Thạch Đầu lớn tiếng quát:

– Dù hấn có âm mưu gì, chỉ cần hấn dám xuất hiện, lần này Thạch Đầu ta sẽ bỏ hấn ra làm đôi!

Trần Anh Thái tiếp tục nói:

– Thiên Ma gian ngoan, hiểm độc tất cả chúng ta đều đã biết. Việc hấn đột ngột thu lại tất cả hành động của mình quả thật rất kỳ lạ nhưng dù sao cũng nhờ vào may mắn đó chúng ta mới có thời gian để chuẩn bị lực lượng. Hai mươi năm qua, các nhân tài sinh ra không ít, những đệ tử nổi bật càng không cần phải nói...

Nghe nhắc đến các đệ tử của mình, vài vị chương môn dù im lặng vẫn không nén nổi nụ cười tự hào.

Trần Anh Thái lại nói:

– Nhân tài không ít, nhưng lại không có kinh nghiệm chiến đấu với yêu ma, đừng nói là Thiên Ma xảo trá. Chính vì vậy, việc cho các đệ tử mới thích ứng với cuộc chiến chống Thiên Ma là cần phải có và đó cũng chính là lý do mà chúng ta tập trung ở đây hôm nay!

Có người im lặng, có người gật gù. Trần Anh Thái hạ giọng, trầm trọng nói:

– Cuộc lịch lãm lần này tuy đã sớm có chuẩn bị, nhưng đối đầu với yêu ma quý quyết không thể tránh khỏi xảy ra sơ suất hay hy sinh...

Nghe đến đây, có người khẽ thờ dãi. Nhân tài do môn phái bồi dưỡng đầu phải chỉ mất một hai ngày, lại còn tình cảm hơn chục năm khó tránh khỏi các chương môn sinh ra luyến tiếc khi nghĩ tới viễn cảnh sắp tới. Dù bây giờ trình độ của chúng cũng đạt được nhất định nhưng khó tránh khỏi non nớt, vì thiếu kinh nghiệm mà bị thương, tàn tật hay thậm chí là tử vong trong chiến trận. Nuối tiếc thì nuối tiếc, thương xót thì thương xót, nhưng họ vẫn phải để những con chim non rời tổ, bởi vì đó là con đường duy nhất để chúng có thể trưởng thành.

Dù sao họ cũng tự hiểu, lớp tiểu bối này không chỉ là lực lượng chiến đấu với Thiên Ma ngày sau, mà còn mang trên mình sự tồn vong của môn phái!

Không khí rơi vào trầm mặc, ai cũng chìm trong suy nghĩ riêng của mình.

Khi đó, Bạch Thiên Lam đột ngột lên tiếng:

– Các vị chương môn, Bạch mỗ có lời muốn nói!

Bạch Thiên Lam dù không nắm vị trí trọng yếu gì trong môn phái, nhưng trước nay chưa từng có ai dám xem nhẹ hấn. Bởi vì ai cũng thừa nhận rằng tuy ở đây, tuổi của hấn không lớn nhưng hấn tuyệt đối là nhân tài tu tiên, tiên pháp của hấn nếu tự nhận đứng thứ hai, chưa chắc có ai dám tự vỗ ngực xưng đệ nhất. Hấn không nắm chức vụ gì bởi vì hấn không thích ràng buộc, hơn nữa, mục tiêu chính của hấn chính là đề cao sức mạnh để đối đầu với Thiên Ma. Kể từ cuộc chiến tám mươi năm trước, mọi người đã thừa nhận hấn chính là người có đủ năng lực đối đầu với Thiên Ma nhất.

– Bạch sư đệ, mời nói!

Bạch Thiên Lam chậm rãi mở đôi mắt phượng ra, thâm thúy không thể nhìn thấu.

– Chắc các vị đã từng nghe một truyền thuyết...

Chương môn phái Thiên Nga tò mò:

– Truyền thuyết gì?

– “Thiên Nữ”!

Mọi người nghe thấy lời Bạch Thiên Lam vừa nói thì xuất hiện đủ biểu cảm, có người ngạc nhiên, người khó hiểu, người ngờ vực.

Chương môn phái Lưu Tinh âm trầm nói:

– Thiên Nữ? Quả thật đã từng nghe thấy!

Chương môn phái Thạch Đầu hấp tấp nói:

– Đó là truyền thuyết gì? Có ích lợi gì?

Chương môn phái Thiên Nga và Trường Giang đưa mắt nhìn chương môn phái Lưu Tinh, chờ hắn nói tiếp. Chương môn phái Lưu Tinh nói:

– Trước kia, ta đã từng nghe sư phụ nhắc đến, “Thiên Nữ”, người có sức mạnh đối nghịch với Thiên Ma, là hy vọng của nhân loại, nhưng... không ai biết được “Thiên Nữ” từ đâu xuất hiện, xuất hiện như thế nào, cũng không chắc chắn được nàng có tồn tại thật hay không...

Chương môn phái Thiên Nga và Trường Giang khẽ thờ dài, nói như vậy, chẳng lẽ họ phải đặt hy vọng sinh tồn của nhân loại lên một người có thật hay không cũng không biết? Hiện tại, không phải là lúc để nghiêm cứu truyền thuyết có thật hay không.

Đột ngột, Bạch Thiên Lam lên tiếng xác nhận:

– Thiên Nữ quả thật tồn tại!

Mọi người đồng loạt hướng mắt nhìn Bạch Thiên Lam. Bạch Thiên Lam tiếp tục nói:

– Nhiều năm nay, ta đã đi rất nhiều chiến tích để xác nhận.

“Ngàn năm, Thiên Ma tái sinh.

Ngàn năm, giáng thế Thiên Nữ”

“Thiên Nữ giáng lâm, Thiên Ma thuần phục”

“Tiên nữ xuất hiện cứu giúp chúng sinh...”

Chương môn phái Trường Giang chau mày nói:

– Chỉ dựa vào bao nhiêu đó làm sao chắc chắn được Thiên Nữ tồn tại?

Bạch Thiên Lam âm trầm đáp:

– Thiên Nữ ta khẳng định chắc chắn tồn tại! Chỉ là... vì sao sự hiện hữu của Thiên Nữ lại bị loại ra khỏi sử sách?

Mọi người trầm mặc không lên tiếng tiếng, cũng không muốn phản bác Bạch Thiên Lam. Họ thừa nhận năng lực của Bạch Thiên Lam là có thật, nhưng đôi lúc họ cũng không cách nào hiểu được lý giải của người này. Đang trong một cuộc họp quan trọng như vậy, hắn lại lôi một truyền thuyết không tương lai làm gì cơ chứ?

Trần Anh Thái lên tiếng xóa bỏ bầu không khí căng thẳng:

– Thôi được rồi! Không biết Thiên Nữ có thật hay không, dù sao đó cũng là một hy vọng, chúng ta cũng nên để tâm tìm hiểu. Nếu thật sự Thiên Nữ tồn tại, sớm muộn gì nàng cũng xuất hiện...

Chương môn phái Thạch Đầu bỗng nhiên cất tiếng cười:

– Có thể nàng tồn tại lắm! Dù sao Thiên Ma xuất hiện như thế nào chúng ta cũng không biết, có một người ngang tài ngang sức với Thiên Ma đột nhiên nhảy ra, ta cũng chẳng ngạc nhiên đâu. Ha ha ha...

Ngược lại với sự thích thú của chương môn phái Thạch Đầu, các vị chương môn khác âm thầm thờ dài, họ không ngại thờ được như vậy.

Trần Anh Thái lại nói:

– Được rồi! Chúng ta tiếp tục bàn chi tiết quá trình lịch lãm cho các đệ tử sắp tới!

Mọi người đi vào vấn đề chính. Chỉ còn Bạch Thiên Lam vẫn suy tư vấn đề về Thiên Nữ, điều nghi vấn biết bao nhiêu năm trong lòng của hấn.

“Tại sao sự tồn tại của nàng, quá trình nàng chiến đấu với Thiên Ma và kết cuộc của nàng lại bị lược bỏ trong lịch sử? Rốt cuộc lý do là vì cái gì...”

Vấn đề Thiên Nữ đó vô tình lọt vào tai các đệ tử, bắt đầu có những tranh luận xuất hiện.

- Thiên Nữ là ai?

- Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?

Có người mơ mộng nói:

- Hình như nàng là tiên nữ từ trên trời giáng xuống, chắc hẳn là một mỹ nhân nha...

- Hừ, vì sao ngươi không nghĩ một người có sức mạnh như thế, biết đâu là một nữ nhân vai u thịt bắp thì sao?

- Ngươi... đừng phá giấc mộng của ta!

Có người lại thờ dài:

- Nếu như ta là Thiên Nữ đó thì tốt biết mấy...

- Ngươi đang nằm mơ à?

- Ngươi nghe đó, biết đâu ta vì hồi sinh mà quên hết ký ức, đến đúng lúc, sức mạnh tiềm ẩn bộc phát, trở thành hy vọng của nhân loại thì sao...

Mọi người tròn mắt.

Ở một tỉnh viện khác, có nữ đệ tử lên tiếng nói:

- Nhu Nhi tỷ, tỷ có nghe về Thiên Nữ đang xôn xao mấy hôm nay không?

Triệu Nhu Nhi năm nay tròn mười tám tuổi, như nụ hoa đang nở rộ, xinh đẹp động lòng người, từng cử chỉ, ánh mắt đều mang man mát nhu tình, hiền hòa, thanh thoát khiến bao đệ tử phái say mê. Nàng hé cánh môi hồng, khẽ nói:

- Dù sao đó cũng là truyền thuyết, không thể biết được thực hư. Nhiệm vụ của chúng ta bây giờ là cố gắng tu luyện đề cao năng lực của mình chứ không phải chìm đắm trong ảo tưởng...

Nữ đệ tử kia nghe Triệu Nhu Nhi dạy bảo khế bữu môi nhưng cũng không dám cãi lại.

Cấm đoán sẽ khiến con người ta tò mò hơn, nên các trưởng giáo quyết định không nhúng tay vào, cứ để cho chúng đệ tử tự do tranh cãi, đến lúc có đề tài khác nóng hơn, sự việc Thiên Nữ này sẽ chìm vào trong quên lãng thôi.

- A, Thiên Nữ là người có sức mạnh ngang với Thiên Ma, vậy chắc hẳn dù chưa thức tỉnh nàng cũng mang một thân đầy tiên khí?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Cuộc lịch lãm của các đệ tử trẻ sắp bắt đầu.

Lần này, toàn bộ đệ tử phân thành một trăm hai mươi nhóm lớn nhỏ. Bởi vì muốn nâng cao hòa khí và sự giao lưu, nên các đệ tử trẻ ngũ phái được phân chia đồng đều vào trong các nhóm.

Tại buổi đưa tiễn, chương môn Trần Anh Thái đứng trên khán đài lên tiếng dặn dò các đệ tử:

– Các người chắc hẳn cũng biết Thiên Ma tái sinh, yêu ma hoành hành khắp nơi gây biết bao tội nghiệt cho khắp chúng sinh, còn sứ mệnh của người tu tiên chúng tiên chúng ta là phải diệt trừ những yêu ma ấy. Lần lịch lãm này, trên lý thuyết là để các người thích ứng với cuộc chiến chống Thiên Ma sắp tới nhưng thực chất chính là thử thách khả năng của các người, đề cao năng lực của các người. Trong chuyến đi, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra, các người phải toàn lực ứng phó mà không có sự bảo hộ của trưởng bối. Ta lặp lại: bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra! Kể cả chuyện nguy hiểm đến tính mạng!

Các đệ tử bị lời của Trần Anh Thái làm chấn động, đồng loạt nín thở, có người sợ đến tái mặt, ai cũng nhận ra vấn đề nghiêm trọng trong đó.

Trần Anh Thái muốn chính là điều này, hẳn không muốn để các đệ tử vì ý vào sự bảo vệ của trưởng bối mà lơ là, dẫn đến những kết cục bi thảm.

– Trên đường đi lịch lãm trong nửa năm này, các người phải tự lo liệu hết thảy, tự bảo vệ mình và đồng đội. Nếu phát hiện ra yêu ma, hãy tiêu diệt chúng để trừ hại cho dân, còn như người cảm thấy không đủ khả năng ứng phó thì phải bảo tồn tính mạng, kết hợp với các nhóm khác tiếp tục chiến đấu! Đừng bao giờ xem thường yêu ma, chúng gian ngoan hơn các người tưởng rất nhiều. Ta muốn nửa năm sau, các người đều còn mạng để quay về! Nhưng còn một vấn đề nữa, quan trọng hơn cả mạng sống, ngũ phái không chấp nhận kẻ đào ngũ! Dù sống hay chết cũng phải nâng cao ngọn cờ sĩ khí của tiên môn! Các người có thể làm được không???

Âm thanh của Trần Anh Thái càng lên cao, tinh thần chúng đệ tử ngũ phái vì những lời nói đầy nhiệt huyết của Trần Anh Thái mà kích động, ý chí chiến đấu tăng lên vùn vụt.

Có người dẫn đầu bắt đầu thốt lên:

– Tiêu diệt yêu ma, trừ hại cho dân!

– Chiến đấu đến hơi thở cuối cùng!

– Một lòng trung thành, tuyệt không phản bội!

...

Trần Anh Thái lớn tiếng hét lên:

– Đề cao năng lực, tương lai của nhân loại đặt trên vai các người!!!

Cuối cùng, buổi diễn thuyết của Trần Anh Thái cũng kết thúc, tiếp đó là các trưởng lão trong ngũ phái lần lượt tiến lên dặn dò những điều cần chú ý.

Sau đó, các chúng đệ tử bắt đầu tập hợp nhóm của mình.

Hắc Vũ là trưởng nhóm mười ba, trong nhóm của hắn gồm hai mươi người, ngẫu nhiên, đệ nhất mỹ nữ thiên tài của Thanh Vân phái Triệu Nhu Nhi cũng nằm trong nhóm của hắn.

Bởi vì sắp lên đường hành trình, du nhập vào nhân gian nên Triệu Nhu Nhi không ăn mặc cầu kỳ, một thân váy tím gọn gàng, tóc mây búi đơn giản, những sợi tóc nhẹ nhàng rơi trên lưng, mỗi khi có cơn gió thổi qua, ba ngàn sợi tóc khẽ bay bay làm người khác ngây ngẩn nhìn như một tiên nữ lạc bước xuống trần.

Triệu Nhu Nhi đã quá quen thuộc với những ánh mắt ngưỡng mộ của các nam đệ tử khác, nàng hoàn toàn không hề để tâm. Sự chú ý của nàng chỉ dành cho duy nhất một người mà thôi, Triệu Nhu Nhi khẽ đưa mắt nhìn Hắc Vũ.

Hôm nay hắn vẫn mặc một thân áo đen, tóc dài buộc lại tùy tiện, tay áo bên ngoài nhìn như bị cắt ngắn một cách bừa bãi nhưng lại tạo cho người khác cảm giác tùy ý, thoải mái, không vướng bận rất đặc biệt.

Triệu Nhu Nhi bật cười vì suy nghĩ của mình. Nàng thu tầm mắt lại vì sợ Hắc Vũ nhận ra mình đang quan sát hắn, rồi lại không kiềm mà len lén nhìn hắn thêm mấy lần.

Hắn vẫn bộ mặt lạnh nhạt như vậy, nàng đã nhiều lần nhận ra khi đối mặt với các sư huynh đệ của mình, hắn luôn một mặt tươi cười, chọc phá họ, làm họ nổi giận nhưng khi đó, nàng cảm thấy hắn thật thân thiết, nàng ghen tị với những người đó, nàng muốn hắn cũng cười với nàng như thế. Nhưng sự thật, hắn chỉ nở nụ cười đó với những người hắn thân cận. Làm trái tim nàng cảm thấy thật đau...

Hắc Vũ có chút không kiên nhẫn, cắn răng:

– Đến bao giờ mới xuất phát đây? Thật là phiền phức mà...

Những nhóm khác hầu như đã xuất phát, trên quảng trường lúc này chỉ còn lại lác đác vài nhóm được các trưởng bối giữ lại dặn dò.

Triệu Nhu Nhi đánh bạo, tiến lên nói:

– Hắc Vũ sư huynh, đừng nóng nảy, có thể sư phụ muốn căn dặn đặc biệt gì đó.

Mỹ nữ nhỏ giọng thở thê như thế bất cứ nam nhân nào cũng phải mềm lòng, thế mà, Hắc Vũ này lại như không tim không phổi, hừ lạnh quay mặt đi chỗ

khác, như thể xem Triệu Nhu Nhi là một phần “phiên phức” trong lời hấn nói. Triệu Nhu Nhi khẽ tái mặt.

Mấy đệ tử nam ở đó thấy thái độ bất nhã đó của Hắc Vũ thì lên tiếng bất bình, nhưng vì thực lực cách biệt nên cũng không dám cả gan trước mặt Hắc Vũ mà lớn tiếng tranh cãi. Dù sao, danh hiệu tiểu ma vương của hấn cũng không phải nói đùa.

- Triệu Nhu Nhi sư muội, muội đừng buồn lòng...

- Phải đó, sư muội...

Triệu Nhu Nhi nghe những lời an ủi thân thiết của mấy sư huynh chỉ miễn cưỡng nở nụ cười nhẹ đáp lại, không buồn đáp lại một câu.

Mãi một lúc sau, Bạch Thiên Lam đi tới.

Nhìn thấy Bạch Thiên Lam, ai nấy đều kích động hướng hấn hành lễ. Đây chính là thần tượng mà chúng đệ tử ngũ phái tôn sùng. Sự tích chiến đấu với Thiên Ma mấy mươi năm trước của Bạch Thiên lam luôn được kể lại.

- Sư thúc.

- Sư thúc.

Bạch Thiên Lam khẽ gật đầu xem như nhận lễ. Rồi chậm rãi đưa mắt nhìn qua Hắc Vũ, Hắc Vũ hừ lạnh.

Bạch Thiên Lam này chính là Bạch công tử trong lời của Y Nhi, kẻ bắt nạt phải nấu ăn giặt giũ cho hấn trong suốt mười năm qua... Một cảm giác đối địch tự nhiên dâng trào trong mắt Hắc Vũ.

Bạch Thiên Lam cũng không để tam thái độ vô lễ của Hắc Vũ, lên tiếng gọi:

- Hắc Vũ hiền đệ.

Hắc Vũ nghe Bạch Thiên Lam gọi mà cảm giác nổi tảng tảng da gà.

Hắc Vũ neho mắt nhìn “vị sư thúc” có vẻ bề ngoài cũng không lớn hơn mình bao, trong lòng sinh bất mãn, đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn giữ gương mặt trẻ trung như thế để làm gì cơ chứ?

Hắc Vũ hậm hực hỏi:

- Có chuyện gì?

- Ta có chuyện muốn nhờ hiền đệ.

Hắc Vũ gương mặt bất thiện nhìn Bạch Thiên Lam, Bạch Thiên Lam cũng chẳng để tam thái độ vô phép của Hắc Vũ, hòa nhã nói tiếp:

- Đây là tì nữ của ta, ta muốn nàng đi theo đội ngũ của các ngươi

Lúc này, Y Nhi mới rụt rè lộ mặt ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Nơi đây toàn là những anh tài của ngũ phái, một tì nữ nhỏ nhoi như Y Nhi thật sự không đáng để nhắc tới. Nàng cũng là mới biết được việc Bạch Thiên Lam để nàng đi theo một đội ngũ nào đó, khi đó, nàng đã bị kích động không nhẹ. Bạch Thiên Lam chỉ đơn giản nói:

“Thời gian của ngươi ở đây cũng không còn nhiều, sớm thích ứng với cuộc sống trần gian sẽ có lợi...”

Y Nhi nghe thấy Bạch Thiên Lam nói như vậy, dù hiểu Bạch Thiên Lam lo nghĩ cho mình như nàng vẫn không nén được sự thất vọng, nàng thật sự, đã thật sự hy vọng Bạch Thiên Lam sẽ quên đi lời nói năm đó, tiếp tục để nàng ở lại nơi này, hầu hạ hấn. Đáng tiếc, Bạch Thiên Lam chưa từng quên.

- Y Nhi!

Vừa nhìn thấy Y Nhi xuất hiện, Hắc Vũ đã vui mừng reo lớn, chỉ thiếu mỗi việc chạy đến ôm chầm lấy Y Nhi tung hô.

Y Nhi nghe gọi, ngai ngừng ngẩng đầu lên nhìn, thấy được gương mặt quen thuộc của Hắc Vũ thì khẽ nở nụ cười gương gao.

Không như Hắc Vũ vui vẻ vì sự có mặt của Y Nhi, đa phần những đệ tử khác trong nhóm đều cau mày, trong lòng cuộn cuộn sự bất bình, nhưng vì nể mặt Bạch Thiên Lam nên không tiện lên tiếng phản đối. Cũng có người to gan nói:

– Sư thúc, nàng ta là...

Dù không nói hết lời nhưng mỗi người đều tự hiểu, Y Nhi hoàn toàn không có tiên cốt, là một phạm nhân chính thống, đề nàng đi theo chính là vương bận rất lớn.

Hắc Vũ lập tức lên tiếng chất vấn:

– Ngươi có ý kiến gì? Ở đây ngươi có quyền lên tiếng sao?

Người đệ tử đó bị lời nói của Hắc Vũ làm cứng họng, mặt hết xanh lại đỏ. Hắc Vũ càng tỏ vẻ dữ tợn, như chỉ cần tên đệ tử nói thêm một câu nữa, Hắc Vũ sẽ lập tức ra tay xử hắn.

Y Nhi cảm thấy tình hình không ổn, nàng cũng tự biết nàng không được hoan nghênh ở đây, nhìn ai cũng mặt mày cau có, nàng sợ sệt muốn lui về. Nàng có thể năn nỉ Bạch công tử không đề nàng đi nữa được không? Hắc Vũ như đoán được ý định của Y Nhi, liền trừng mắt nhìn nàng, Y Nhi chợt dạ đứng yên tại chỗ, không dám hó hé.

Bạch Thiên Lam đề tất cả vào trong mắt, để cho tình hình dịu đi, hắn ôn tồn nói:

– Nàng là phạm nhân! Mục đích lần này của các ngươi là thâm nhập vào cuộc sống của người phạm, bảo vệ cuộc sống của họ, nàng sẽ có ích cho các ngươi!

Có người cũng không hài lòng lắm nhưng Bạch Thiên Lam đã nói vậy rồi thì còn nói được gì nữa. Xem như dắt theo cái đuôi phiền phức đi, chỉ vì chuyện còn con này mà để lại ấn tượng không tốt với Bạch Thiên Lam chính là quá thua thiệt rồi.

Nghĩ như vậy, các đệ tử cung kính chấp tay tuân lệnh:

– Dạ, sư thúc dạy phải!

Mọi việc như vậy đã hạ quyết định, Y Nhi cũng không còn đường trốn tránh, đành phải tuân mệnh đi theo đội ngũ anh tài này.

Bạch Thiên Lam nói với Hắc Vũ:

– An toàn của nàng nhờ vào ngươi!

Vấn đề này dù Bạch Thiên Lam không nói, Hắc Vũ cũng sẽ toàn tâm toàn lực bảo vệ cho Y Nhi.

Dù không biết ý định thật sự của Bạch Thiên Lam khi cho Y Nhi đi cùng mình là gì, nhưng Hắc Vũ đang vô cùng vui vẻ vì quyết định của Bạch Thiên Lam, nên Hắc Vũ hiếm hoi chấp tay làm lễ qua loa với Bạch Thiên Lam.

– Ta biết!

Thái độ ngang tàng kiêu ngạo của Hắc Vũ xưa nay mọi người đã quá quen thuộc, không còn ai thêm phẫn bác nữa, ai bảo hắn là tuyệt đỉnh thiên tài chứ, nếu ngươi có bản lĩnh đánh bại được hắn thì đi chinh hắn đi. Đến cả vị anh hùng Bạch Thiên Lam cao cao tại thượng còn không đề tâm, còn ai nói được gì nữa.

Sau khi dặn dò xong, Bạch Thiên Lam rời bước. Đội ngũ chuẩn bị xuất phát.

Y Nhi nhìn theo bóng của Bạch Thiên Lam mãi, nàng vẫn không thôi hy vọng Bạch Thiên Lam sẽ quay đầu lại, nhưng rất tiếc, Bạch Thiên Lam vẫn như trước giờ, chưa từng ngoảnh đầu lại nhìn nàng.

– Y Nhi.

Tiếng gọi của Hắc Vũ vang lên kéo Y Nhi trở về thực tại.

– Hắc Vũ, là huynh gọi Y Nhi?

Hắc Vũ đã nhìn thấy ánh mắt mong mỏi của Y Nhi dành cho Bạch Thiên Lam, hắn cảm thấy tức tối nhưng hắn cũng không đành lòng làm khó Y Nhi. Kèm chế sự khó chịu trong lòng xuống, Hắc Vũ vươn tay, nở nụ cười thân thiết:

– Theo ta, ta dắt nàng ngự kiếm!

Y Nhi vô thức gật đầu, bước lại gần Hắc Vũ.

Nụ cười ôn nhu họa hoàn đồ của Hắc Vũ lọt vào mắt Triệu Nhu Nhi, làm Triệu Nhu Nhi chết lặng, trái tim đau đớn như bị dao cứa lấy.

Tại sao một người như Hắc Vũ lại để ý đến một tí nữ nhỏ nhoi? Tại sao hắn lại thân thuộc với nàng ta như vậy? Nàng ta chỉ là một phạm nhân, không thể tu hành, không có sức mạnh, cả nhan sắc cũng không có, tại sao hắn lại quan tâm đến nàng. . .

Triệu Nhu Nhi khi còn ở nhân gian, cũng có thân phận cao quý, tính tình cũng tốt, nên luôn được mọi người yêu mến quý trọng. Đến khi vào giới tu tiên, nàng vì cốt cách đặc biệt hiếm có nên được các bậc tôn sư coi trọng, trở thành đệ tử truyền thừa, không chỉ trong dòng dõi, địa vị của nàng trong môn phái cũng có tầm ảnh hưởng nhất định. Hơn thế, nàng lại còn danh xưng là đệ nhất mỹ nhân phái Thanh Vân, được đông đảo chúng đệ tử si mê. . .

Nàng là người nổi bật nhất trong mắt mọi người!

Nàng luôn đứng ở trên cao!

Lẽ ra nàng phải là người nhận được sự tôn sùng, quý mến của mọi người. . .

Tại sao?

Tại sao hắn lại không để mắt đến nàng?

Một tí nữ nhỏ nhoi có gì khiến hắn phải quan tâm, lại còn vì nàng mà nở cười ôn nhu như thế?

Dù ngoài mặt nàng vẫn tỏ ra bình thản, không quan tâm nhưng thật ra, nàng cảm thấy khó chịu. . .

Không cam tâm!

Mầm mống ghen tị đã nảy mầm. . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Ngày hôm đó, ở các thôn làng gần núi Thanh Vân, người ta đã nhìn thấy rất nhiều ánh sáng đủ màu sắc từ núi Thanh Vân phát ra. Từng đợt, từng đợt biến mất ở chân trời.

– Nhiều ánh sáng quá. . .

– Là thần tiên đó! Thần tiên giáng thế!

Nhiều người còn quỳ xuống vái lạy.

Những ánh sáng đó chính là ánh sáng phát ra từ thanh kiếm khi được phi hành, những người đang phi hành kia chính là những đệ tử tinh anh của ngũ phái, bắt đầu con đường thâm nhập vào cuộc sống phạm trần. . .

Đương lúc phi hành, đột ngột nhận được chỉ thị của đội trưởng, tất cả các đội viên khoảng gần hai mươi người hối hả dừng phi kiếm.

– Tên Hắc Vũ này lại lên con gì?

Có người bức bối mắng thảm trọng miện, Hắc Vũ toàn bộ đều nghe thấy nhưng bỏ ngoài tai.

Đây chính là nhóm mười ba do Hắc Vũ làm đội trưởng.

Hắc Vũ nói:

– Sắp tới nơi chỉ định, từ bây giờ không được ngự kiếm nữa!

Mọi người cau mày, có nữ đệ tử đưa mắt nhìn ra xa, bốn phía toàn là rừng cây, không thấy một thị trấn nào, không cho ngự kiếm vậy làm cách nào để đi tiếp? Chẳng lẽ. . . hắn bắt mọi người phải đi bộ sao?

– Hắc Vũ sư huynh. . . ta thấy nơi này vẫn còn cách khá xa. . . chúng ta ngự kiếm thêm một lúc nữa được không. . .

Nữ nhân này tên gọi Trương Trâm Anh, cũng là một người có tiếng trong giới đệ tử của ngũ phái, nhưng nàng ta càng khôn khéo, hiểu danh tiếng của nàng không là gì so với đại danh鼎鼎 tuyệt thế ma vương của Hắc Vũ, nên khi nói chuyện với Hắc Vũ liền chủ động hạ giọng, giọng điệu mềm mỏng

càng làm người khác thương xót.

Rất tiếc, Hắc Vũ chẳng lọt tai lời nào của Trương Trâm Anh, khẽ xiết tay ôm chặt eo của Y Nhi, phóng thẳng xuống dưới.

Đội ngũ nhìn theo bóng Hắc Vũ biến mất sau những tán cây, mọi người đưa mắt nhìn nhau, dò hỏi:

– Bây giờ làm sao đây?

– Tiếp tục đi hay hạ xuống?

– Tên khốn kiếp kia đã đáp xuống rồi, các người còn có quyền lựa chọn sao?

– Hừ, ai bảo ta không phải là đội trưởng...

Trong lúc mọi người còn đang tranh cãi, Triệu Nhu Nhi vốn im lặng nhìn thấy Hắc Vũ đang ôm lấy Y Nhi mất hút, liền phi kiếm đuổi theo.

– Nhu Nhi sư muội...

Có người lên tiếng can ngăn nhưng Triệu Nhu Nhi đã bay xa tít. Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, khẽ thở dài bất lực, nối đuôi nhau hạ xuống đất.

– Nàng có sao không?

Hắc Vũ đặt Y Nhi ổn định trên đất, nhỏ nhẹ hỏi:

Y Nhi tới giờ vẫn chưa hoàn hồn được, hóa ra “ngự kiếm phi hành” là nhờ vào tiên thuật truyền vào thanh kiếm để nó có thể bay lên, người bình thường như nàng tuyệt đối không thể nào đứng được trên thanh kiếm ấy. Bởi vậy, suốt quãng đường đi, hoàn toàn nhờ vào Hắc Vũ giữ nàng đứng vững trên thanh kiếm, thành ra... thành ra... hắn ôm chặt lấy nàng. Nàng tuyệt đối không muốn có cử chỉ thân mật như vậy, nhất là còn phô bày ở trước mặt những người khác nữa, nhưng nếu không làm vậy, nàng có còn cách nào đâu. Thế là, nàng hạ sự có mặt của mình đến mức thấp nhất, thấp nhất có thể...

– Y Nhi!

Không thấy Y Nhi lên tiếng trả lời, Hắc Vũ lo lắng lại gọi. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng ngự kiếm, không biết có bị ảnh hưởng gì không, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng thật đáng lo ngại.

Y Nhi lúc này mới hoàn hồn, nhìn thấy gương mặt của Hắc Vũ ở gần như vậy thì chột dạ lùi về sau mấy bước, vẫn cảm giác lúc này hắn đã ôm mình như thế nào vẫn rõ ràng trước mắt làm mặt Y Nhi từ từ chuyển sang đỏ ửng.

– Không... Y Nhi không có việc gì cả...

Không có việc gì tại sao mặt nàng hết xanh lại đỏ?

Hắc Vũ vừa định bước tới kiểm tra thì phía sau có tiếng động lộp độp vang lên, đất cát tung tóe, những người khác đã tới nơi.

Hắc Vũ vô cùng phiền chán những đội viên của mình, hắn trước nay đã có thói quen hành động một mình, rất ít khi hợp tác cùng người khác. Chưa kể đến, những đội viên của hắn toàn là những kẻ quen sống trong sự bảo hộ của các bậc trưởng bối, chưa từng va chạm trong cuộc sống. Đã thế, lại còn tự tưởng nghĩ mình là thiên tài kia là điều hắn chán ghét nhất, rốt cuộc những thứ bọn họ học được có bao nhiêu ứng dụng được trong thực chiến? Nhìn những kẻ này, hắn bỗng dưng nghi ngờ, trong những trận chiến trước kia, kẻ chết đầu tiên chính là những vị thiên tài như thế này, nên bây giờ mới cần mở những cuộc lịch lãm để bọn hắn học cách chiến đấu...

Thấy những người khác đã đến, Y Nhi xấu hổ cúi gầm mặt, không dám ngẩng đầu lên. Hắc Vũ nhìn Y Nhi mấy lần, lên tiếng hỏi:

– Nàng có thể tiếp tục đi không?

Y Nhi liền gật đầu như giả gạo, vẫn không dám nhìn thẳng Hắc Vũ.

Hắc Vũ ra lệnh:

– Tiếp tục đi về hướng nam!

Những người khác vùng vằng treo thanh kiếm lên lưng, không tình nguyện bắt đầu bước đi. Dù bình thường ít khi sử dụng nhiều thể lực như vậy nhưng vì có tiên khí hỗ trợ nên mọi người vẫn bình thản đi suốt mấy canh giờ.

Trong đội ngũ, chỉ có Y Nhi là phạm nhân duy nhất, không có tiên khí hỗ trợ, nàng càng không muốn trở thành gánh nặng cho mọi người nên luôn cố gắng bước đi, không một lời kêu than.

Hắc Vũ thỉnh thoảng nhìn sang, thấy Y Nhi mồ hôi nhễ nhại, mặt đỏ bừng vì mệt, quan tâm nói:

– Ta giúp nàng đi tiếp!

Y Nhi liền lắc tay nói:

– Không sao! Y Nhi có thể tự đi được, huynh không cần lo lắng.

Hắn cũng biết Y Nhi không muốn tỏ vẻ thảm hại trước mặt người khác, cũng không muốn người ta nói Hắc Vũ thiên vị, Hắc Vũ tôn trọng ý kiến của nàng, nhưng hắn cũng cảm thấy bức bối, mà hắn thì không nổi tiếng với nàng, còn sự bức bối của hắn không thể nén mãi được, thế là, hắn xả con giận của hắn lên đầu kẻ khác.

– Các ngươi nghĩ mình đang làm gì hả? Ngao du ở Lưu Tinh hay ngắm cảnh du hồ? Tập trung tinh thần cho ta!!!

Tiếng thét của Hắc Vũ càng lúc càng lớn. Mặt mày của những người khác càng lúc càng đen, không phải vì mệt mà vì ám ức!

– Hắc Vũ, ta là Thạch Trần của phái Thạch Đầu, ta muốn khiêu chiến với ngươi!!!

Cuối cùng, cũng có người không chịu nổi áp bức nữa mà vùng lên.

Thạch Trần cơ thể cao to hộ pháp đúng chuẩn của phái Thạch Đầu, môn phái chủ trương luyện tập cơ thể, phát huy toàn bộ sức mạnh cơ bắp, dùng sức mạnh để nói chuyện.

– Nếu ta thắng, ngươi hãy tự giác bỏ chức đội trưởng đi, ta không chấp nhận một đội trưởng như ngươi!

Hắc Vũ nghe thấy có kẻ khiêu chiến với mình, đúng vào lúc tâm trạng hắn lại không tốt, thật là quá đúng lúc.

Hắc Vũ cúi đầu, bật cười khù khụ, tiếng cười của hắn phát ra như tiếng ma quỷ dưới địa ngục hiện hồn về.

Y Nhi thấy có người thách thức Hắc Vũ thì lấy làm sợ hãi, tên Thạch Trần ấy to gấp ba lần Hắc Vũ đấy. Nhưng nàng không có quyền lên tiếng ở đây, nàng đưa mắt nhìn Hắc Vũ mong rằng hắn sẽ không nhận lời thách đấu.

Cười đủ, Hắc Vũ ngẩng đầu lên nhìn Thạch Trần, gương mặt của Hắc Vũ hiện giờ đúng thật không khác gì một ma vương độc ác, gian manh, có những kẻ yếu bóng vía còn lùi về sau, cách xa Hắc Vũ ra.

– Ngươi đã muốn như vậy... thì ta sẵn sàng chiều ý!

Tiếp theo đó là một màn bạo lực làm ai cũng run rẩy. Một nam nhân cao to lực lưỡng như thế bây giờ bị xem như tấm chắn bông, tùy ý để người ta chà đạp mà không có sức lực để phản kháng. Quả thật làm đui mắt người ta luôn rồi!

Danh hiệu “ma vương” của Hắc Vũ... quả nhiên không phải nói đùa!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Hơn hai giờ sau, đội ngũ mới đặt chân lên đất thị trấn đầu tiên.

Dù có tiên pháp hỗ trợ, nhưng lần đầu hành quân trong thời gian dài như vậy, đối với những kẻ đã quen nhàn hạ như bọn hắn, chính là cực hình. Mặt mày ai nấy cũng nhợt nhạt, lần đầu tiên sau nhiều năm bắt đầu tu tiên, bọn hắn mới biết được cảm giác bụng đói cồn cào.

– Hắc Vũ sư huynh, muội nghĩ mọi người đều mệt rồi, chúng ta nên tìm một nơi nào đó nghỉ chân thôi.

Mỹ nhân Triệu Nhu Nhi nghiêm túc đề nghị với Hắc Vũ. Hắc Vũ không đáp lời nàng nhưng cũng hắn không phớt lờ, Hắc Vũ đưa mắt nhìn sang những thiên tài sau lưng một lần, rồi dừng tầm mắt trên người Y Nhi, trong mắt thâm tán thương:

“Các ngươi xem đi, Y Nhi của ta còn lợi hại hơn các ngươi nhiều...”

– Được rồi, đến khách điểm phía trước dừng chân!

Mọi người nghe thấy lời Hắc Vũ nói, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, họ còn đang lo sợ Hắc Vũ sẽ độc ác tới mức không cho bọn họ nghỉ ngơi. Lần giáo huấn của Hắc Vũ với Thạch Trần đã trở thành tấm gương cho những thành phần đối nghịch trong đội ngũ, làm họ trở nên ngoan ngoãn hơn. Chỉ ít, nếu muốn phản kháng, phải có đủ thực lực để nói chuyện!

Cùng lúc có hơn hai mươi người, đều là nam thanh nữ tú, nhìn qua tướng mạo thì biết quý nhân bước vào khách điểm liền trở thành tiêu điểm cho mọi

người ngắm nhìn.

Tiểu thay những người này đều là những tình anh, cực phẩm thiên tài, được người người ngưỡng mộ của ngũ phái. Họ đã quá quen với những cái nhìn tò mò, tôn sùng của mọi người nên bây giờ bất gặp những ánh mắt trầm trở của mọi người, hoàn toàn chẳng để tâm.

Trong số đó, chỉ có Y Nhi là ngoại lệ, nàng không phải là đệ tử của các môn phái tu tiên, nàng không có tiên khí, cũng không có thân phận cao quý, nàng chỉ là một cô nữ nhỏ nhoi, chẳng có gì đặc biệt. Nên bây giờ, trong tình thế bất đắc dĩ phải chịu nhiều tầm mắt tìm tòi của những người xung quanh, nàng không chịu đựng được, chỉ muốn thoát ra.

– Ai... lúc này nhìn trên đường có bán tò he, thật là hoài niệm...

Trương Trâm Anh đột ngột lên tiếng, giọng của nàng vừa ngọt ngào vừa mềm mại liền thu hút sự chú ý của mọi người.

– Trâm Anh sư muội muốn ăn kẹo sao?

Một tên đệ tử khác hỏi.

Trương Trâm Anh nhẹ giọng nói:

– Thật sự rất là nhớ nhung...

Tên đệ tử kia chưa kịp nói tiếp, Trương Trâm Anh đã nheo mắt nhìn sang Y Nhi, cao giọng nói:

– Ngươi có thể mua giúp ta không? Dù sao cũng là việc người quen thuộc nhất, phải không?

Y Nhi hiểu Trương Trâm Anh đang ám chỉ thân phận cô nữ của mình, có nghĩa vụ phải làm những việc vặt vãnh, phục vụ cho chủ nhân, nghe lời người khác sai khiến, Y Nhi cũng không buồn lòng, liền sốt sắng nói:

– Đệ Y Nhi đi mua về!

Hắc Vũ này giờ vẫn ngồi yên lặng không nói một câu liền nắm lấy tay Y Nhi, ngăn không cho nàng đi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Trương Trâm Anh đầy uy hiếp. Những người này thấy hắn không lên tiếng liền cho hắn đã chết rồi sao? Dám ở trước mặt của hắn bày vẻ mặt cao cao tại thượng đó cho ai nhìn?

Trương Trâm Anh chợt dạ, thu mình lại nhưng liền nghĩ nàng cũng không có làm gì sai nên lấy hết can đảm chống lại ánh mắt của Hắc Vũ.

Y Nhi khó xử, cố gắng lên tiếng thuyết phục:

– Hắc Vũ, Y Nhi cũng muốn ăn kẹo mà. Chỉ đi một lúc thôi, không phải việc lớn...

Y Nhi vừa nói vừa cố gắng rút tay mình ra, Hắc Vũ nói lỏng tay, cho Y Nhi chạy đi.

Sau khi Y Nhi đi rồi, Hắc Vũ vẫn chưa chịu bỏ qua, Trương Trâm Anh lắp bắp nói:

– Huynh... tròng cái gì mà tròng! Tôi cũng không nói gì đến huynh...

Thấy Trương Trâm Anh bị Hắc Vũ lườm như thế, mấy tên đệ tử nổi lên lòng thương hoa tiếc ngọc, đồng tình nói:

– Hắc Vũ, ngươi cũng quá đáng rồi đó...

– Trâm Anh cũng đâu làm gì sai...

Bình trà trước mặt Hắc Vũ bỗng nhiên vỡ nát, nước trà bên trong văng ra khắp nơi. Đột ngột bị nước trà nóng văng trúng, dù không thể làm nàng bị thương nhưng Trương Trâm Anh vẫn hoảng sợ hét lên.

– Á...

Lúc này, giọng nói âm trầm của Hắc Vũ vang lên:

– Ngươi không có quyền ra lệnh cho nàng! Nếu còn một lần nữa... tự gánh lấy hậu quả!

Nói rồi, Hắc Vũ đứng lên bỏ đi.

Mãi một lúc sau, những tên đệ tử khác mới thoát khỏi sự sợ hãi, thâm tâm vẫn còn run rẩy vì âm thanh như ma quỷ từ địa ngục phát ra vừa rồi. Vài tên đệ tử tăng hắng, những người khác theo đó mà cười già già, xem như không có chuyện gì xảy ra. Có tên quay lại nhìn Trương Trâm Anh, thấy sắc mặt nàng ta tái nhợt, thương xót mà lên tiếng an ủi:

– Trương sư muội, muội không cần lo lắng, tên Hắc Vũ đó không dám làm gì muội đâu...

– Phải đó, Trương sư muội.

– Nếu hần ta dám động đến muội, ta là người đầu tiên không tha cho hần... .

Mặc cho những lời xoa dịu của những người xung quanh, gương mặt của Trương Trâm Anh vẫn tái nhợt như cũ, mồ hôi lạnh ứa ra, nàng ta run rẩy nói:

– Hần... hần nói thật... hần...

Mọi người thấy Trương Trâm Anh hoảng loạn như vậy càng thương xót, trong lòng thâm nguyện rửa Hắc Vũ trăm ngàn lần. Sau một lúc, Trương Trâm Anh lấy lại bình tĩnh, không nói loạn nữa, nhưng trong lòng vẫn lo sợ, đề phòng.

“Lúc này... hần không nói đùa... hần thật sự muốn giết mình...”

“Ánh mắt của đó của hần... Cái nhìn đó... cứ như...”

...

Lúc này, Y Nhi đã quay lại chỗ bán tò he, nàng thích thú mò to hai mắt nhìn người bán hàng tạo hình tò he. Lúc còn nhỏ, sau khi mẹ nàng mất, mỗi lần thấy người bán tò he, nàng đều thèm thuồng nhìn theo, nhưng nó đã trở thành thứ nàng không thể có được.

Người bán hàng thấy Y Nhi cứ nhìn mãi mà không nói gì, lên tiếng mời chào:

– Tiểu cô nương, mua một thanh đi!

Y Nhi vô thức đưa tay nắm lấy thanh kẹo người bán hàng đưa tới, sau phút bản thân thì cuống cuống tìm tiền để trả. Người bán hàng thấy nàng mãi không tìm được tiền để trả thì mặt mày cau lại. Ngay lúc đó, một bàn tay cầm mấy đồng bạc đưa tới trước mắt người bán hàng. Y Nhi ngược mặt lên nhìn, quả nhiên là Hắc Vũ, Hắc Vũ cũng nhăn mày nhìn Y Nhi. Đột ngột, Hắc Vũ giật lấy thanh kẹo trên tay Y Nhi, rồi đặt một thanh kẹo hình con heo vào tay nàng, ra lệnh:

- Đi thôi!

Người bán hàng đang bần hí hứng đếm tiền, không chú ý đến việc hai vị khách lôi kéo nhau trước mặt mình.

Y Nhi không hiểu vì sao Hắc Vũ lại nổi giận, dường như lúc nào hần cũng có thể nổi giận được?

- Hắc... Hắc Vũ...

Hắc Vũ thấy Y Nhi bị mình lôi kéo một đường làm khó thở, hít từng hơi một nhọc, cả gương mặt nhỏ cũng đang ửng đỏ lên thì cảm giác nhoi nhói trong lòng, miễn cưỡng buông tay nàng ra để nàng lấy lại sức.

Mãi một lúc lâu sau, Hắc Vũ vẫn bảo trì im lặng, nhìn bộ dạng khó khăn của Hắc Vũ, Y Nhi khẽ chột dạ trong lòng, không biết rốt cuộc nàng đã làm gì khiến hần phật ý. Y Nhi ngần ngừ đưa mắt nhìn Hắc Vũ, lắp bắp nói:

- Hắc... Hắc Vũ... rốt cuộc huynh đang giận gì vậy...

Nhìn bộ dạng e dè của Y Nhi bây giờ, Hắc Vũ bùng lên cơn giận, tại sao lại có thể mềm yếu đến vậy chứ? Bị kẻ khác ức hiếp cũng không biết phản kháng sao? Rốt cuộc nàng có xem hần là người bảo hộ cho nàng hay không...

Đúng là trâu người mà!

Không hiểu sao đã lên tiếng xin lỗi rồi mà Hắc Vũ càng giận dữ hơn, như thể chỉ cần Y Nhi nói thêm một tiếng nữa, hần sẽ trừng phạt nàng thật vậy. Dù biết Hắc Vũ sẽ không tổn thương đến mình nhưng Y Nhi vẫn khẽ run lên, cơ người né tránh.

Bộ dạng đáng thương của nàng làm Hắc Vũ muốn bùng phát cũng không được. Nếu là kẻ khác, chỉ cần biểu lộ chút nhu nhược liền bị hần đánh cho một trận nên thân ngay lập tức thì thấy ngay. Chính hần cũng có phần không hiểu tại sao mình không nổi giận với Y Nhi, không muốn làm nàng sợ, lại càng muốn bảo bọc nàng tới như vậy.

Ngập ngừng mấy lần, rốt cuộc Hắc Vũ cũng nén giận, hùng hồn tuyên bố:

- Kể từ nay về sau, nếu nàng nghe lời kẻ nào, ta sẽ đập kẻ đó một trận!!!

Y Nhi khó hiểu, ngơ ngác nhìn Hắc Vũ.

Hắc Vũ lần nữa lặp lại:

- Nhớ đấy! Nàng không việc gì phải nghe lệnh ai hết! À, trừ ta ra!

Nhìn mặt Y Nhi ngốc ra, Hắc Vũ nhún nhún:

- Nhớ đây!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Sau khi đã thông tư tưởng cho Y Nhi, Hắc Vũ xem như có lòng tốt dẫn nàng đi dạo một vòng quanh chợ. Y Nhi đã nhiều năm cách xa với cuộc sống ở trần gian, hay kể cả trước đó, nàng cũng chưa từng có cơ hội tiếp xúc với phố xá đông đúc như thế này. Chút ngần ngại thoáng chốc biến mất, Y Nhi rong bước theo Hắc Vũ, đi khắp các con phố, nhìn gì cũng cảm thấy lạ, thấy thú vị, luôn miệng hỏi Hắc Vũ hết cái này đến cái khác.

Đến khi cả hai chơi chán chê rồi mới lật đặt quay về khách điểm nơi mọi người trọ lại.

Vừa đến gần, đã nghe thấy âm thanh huyền ảo từ trong khách điểm phát ra. Hắc Vũ và Y Nhi đưa mắt nhìn nhau, thầm hiểu có chuyện không hay xảy ra.

Quả nhiên, vào vào cửa đã đập vào mắt cảnh tượng những thành viên trong nhóm đang cự cãi với một nhóm người lạ.

Cãi càng lúc càng hăng, thậm chí có người còn muốn rút cả kiếm ra.

— Đủ rồi! Tất cả dừng tay hết cho ta!!!

Hắc Vũ điền tiết hét lớn.

Các đệ tử tu tiên thấy Hắc Vũ vẻ liền vui mừng vì ngỡ có được đồng minh lớn, nào ngờ đối mặt với bọn họ là gương mặt giận dữ tới muốn ăn tươi nuốt sống của Hắc Vũ cho bọn họ, bao nhiêu lời muốn nói đều ngậm lại.

Hắc Vũ dùng dùng bước tới chỗ của tên đệ tử đã rút kiếm cầm trên tay, hần liền giật lấy rồi quăng xuống đất, quát lớn:

— Ngươi muốn làm gì mà dám sử dụng kiếm ở đây?

Tên đệ tử bị Hắc Vũ quát tháo tức lắm, Hắc Vũ và hần rõ ràng là người cùng một phe, thế mà không thềm hỏi rõ nguyên nhân, đã khăng khăng định tội hần như vậy, lại còn lớn tiếng trách cứ trước mặt mọi người nữa, hoàn toàn không nghĩ thể diện của hần mà. Hần định lên tiếng cãi nhưng lại bị ánh mắt muốn giết người của Hắc Vũ làm chột dạ, dẫu vậy vẫn gân cổ lên nói:

— Là do bọn hần khêu khích trước! Ngươi có biết bọn hần định giờ trò với các sư muội không? Ngươi đã không bảo vệ mọi người giờ lại còn trách mắng là sao...

Hắc Vũ để cho tên đệ tử đó nói cho đã, rồi chất vấn:

— Vì vậy mà ngươi rút kiếm? Muốn dùng kiếm để đối phó với người phạm?

Tên đệ tử đó cứng họng.

Quả thật, là có quy định không được sử dụng tiên thuật đối với người phạm trần, linh kiếm càng bị cấm. Bởi vì, người phạm trần yếu đuối không thể nào nhận nổi một kích của người tu tiên, dù không chết cũng bị thương rất nặng, cho nên mới có quy định đó. Hơn nữa, lúc này họ còn phải che giấu thân phận của mình.

Tên đệ tử đó vẫn không phục.

— Vậy không lẽ trơ mắt nhìn bọn họ lần lượt?

Hắc Vũ rút cuộc chịu hết nổi, đâm một đâm vào mặt tên đệ tử đó, tên đệ tử cứng đầu bất ngờ chịu cú đâm như trời giáng làm té bịch xuống đất.

— Ta nói ngươi ngốc mà ngươi còn không chịu nghe!

Mấy tên du đảng kia nãy giờ như đứng xem kịch, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Có một tên to con lớn xác bước tới chụp lấy vai Hắc Vũ, quát:

— Bọn bây giờ trò đủ chưa? Bọn bây đã làm bao anh em ta bị thương, đừng tưởng diễn một vở kịch rồi xem như không có chuyện gì xảy ra.

Hắc Vũ âm trầm nói:

– Đền bù? Diễn trò? Để ta diễn trò cho các ngươi xem!!!

Ngay lập tức, Hắc Vũ liền lao vào tay đầm chân đá tẩn tên to con một trận ra trò. Đồng bọn của tên to con thấy Hắc Vũ ra tay đánh người liền xông vào tiếp cứu, bên mấy đệ tử tu tiên sau phút thất thần cũng xắn tay áo lên lao vào cuộc chiến.

– Chỉ cần không dùng kiếm là được chứ gì!!!

Người tu tiên dù vẫn mang xác phàm, nhưng cơ thể sau bao năm được bồi dưỡng bằng tiên dược và có tiên lực làm trụ cột nên vẫn có sức lực rất lớn, dù không quen nhưng đánh xáp lá cà cũng không hấn rơi vào thế yếu.

Thế là càng lúc càng loạn thành đoàn.

Mấy nữ đệ tử không tham gia vào cuộc đánh nhau, đứng bên ngoài lo lắng quan sát.

Y Nhi há hốc mồm trước cảnh tượng trước mắt, lập tức định thần lại xông vào đám hỗn loạn lôi kéo Hắc Vũ ra.

– Hắc Vũ, đừng đánh nhau nữa... Mau dừng tay lại đi...

Hắc Vũ vẫn còn trong cơn tức giận vẫn chưa chịu dừng tay. Nhưng hắn vẫn còn tỉnh táo không làm liên lụy đến Y Nhi, khéo léo né tránh không để Y Nhi bị thương trong đám hỗn loạn này.

- Y Nhi, cẩn thận!!!

Khi Hắc Vũ đang định dừng tay thì phát hiện có tên to gan muốn đánh lên Y Nhi, Hắc Vũ lại bùng lên lửa giận đập cho tên to gan trời đánh đó một trận ra trò.

- Ta cho ngươi chết! Dám đánh lên! Ta cho ngươi đánh lên...

Y Nhi hốt hoảng lao vào ôm lấy tay Hắc Vũ kéo hắn ra xa.

- Đừng đánh nữa... Đánh nữa sẽ có án mạng đấy...

Đến lúc này, Hắc Vũ mới chịu dừng tay, hắn đưa mắt nhìn cuộc chiến đang sắp tới hồi kết, hai bên ít nhiều đều bị thương, cảm thấy đã đủ, hắn lớn tiếng ra lệnh:

- Toàn bộ dừng tay!!!

Mấy tên đệ tử tu tiên xử nốt tên du đảng trong tay mình rồi lùi thủi tập trung lại.

Cảm thấy lưu lại không tốt, những tên này thế nào cũng kéo thêm đồng đảng gây sự, Hắc Vũ quyết định:

- Rời khỏi đây thôi!

Mấy tên đệ tử lúc này vừa kiệt sức vừa muốn xử lý vết thương, nghe thấy lệnh như vậy thì ai nấy đều cau mày, nhưng rốt cuộc cũng không ai lên tiếng cãi lại.

- Mau chóng thu dọn rồi đi!

Hắc Vũ quay sang nói với các nữ đệ tử vẫn đang đứng thần thờ.

- Dạ... dạ...

Từ lúc hai bên bắt đầu đánh nhau, khách khứa trong quán đã sợ hãi bỏ trốn toàn bộ, chỉ dám đứng xa xa nhìn sợ bị vạ vầy, cả lão bản cũng không ngoại lệ. Giờ thấy có người định bỏ đi, lão bản rụt rè bước tới gần, nếu bỏ đi hết như vậy thì thiệt hại của quán lão phải tính với ai đây...

Hắc Vũ liếc qua liền hiểu ý của lão, không nói một lời quảng luôn cho lão một cái túi nhỏ có đựng bạc vụn, bấy nhiêu đã đủ đền bù rồi. Lão bản hốt hải đồ túi tiền ra xem, thấy quả thật là bạc, lại còn khá nhiều thì tâm trạng cũng nhẹ nhõm hẳn.

Vừa bước ra khỏi quán, đã thấy có một nhóm du côn xách vũ khí đang chạy tới từ xa, Hắc Vũ cau mày, quát lớn:

- Mau đi!

Thế là, toàn bộ chạy trốn khỏi trấn, lẫn vào trong rừng rậm để cắt đuôi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Cả nhóm Hắc Vũ vì trốn sự truy đuổi của bọn du đảng trong trấn mà phải chạy loạn vào rừng.

Đến khi xác nhận không còn ai đuổi theo nữa, Hắc Vũ mới cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi. Ai nấy đều một đút hơi, tựa vào nhau thở dốc. Thật không ngờ bọn họ đường đường là tu tiên giả, diệt ma cứu giúp người trần, thế mà ngay ngày đầu tiên xuất thế, bọn họ lại bị vướng vào tình cảnh này oái ăm bị người trần rượt đuổi như thế này...

– Được rồi! Tối nay nghỉ tại nơi này, tất cả mọi người phân chia bốn nhóm, tự tìm thức ăn và thay phiên nhau canh gác.

Có người đánh tiếng hỏi:

– Tối nay chúng ta phải ngủ tại đây thật sao?

Hắc Vũ hần học gắt:

– Vậy ngươi có sáng kiến gì?

Tên đệ tử đó bực bội im miệng, quả thật bây giờ đã quá trễ để có thể tới được thị trấn tiếp theo, quan trọng hơn là hắn đã biết rõ nắm đầm của Hắc Vũ cứng cỡ nào.

Mọi người lặng lẽ tự phân nhóm với nhau. Hắc Vũ không lên tiếng thì chẳng ai dám “mời” hắn vào nhóm, Y Nhi càng bị bỏ qua.

Đám nam đệ tử đã bắt được mấy con thú nhỏ, cả nhóm đưa mắt nhìn con thú không còn sinh cơ nằm trên đất. Dù bụng đã rất đói nhưng họ không muốn tự hạ thấp thân phận mình, ra tay làm thịt nó, mà có muốn thì cũng chẳng biết cách làm sao.

Một tên nam đệ tử quét mắt nhìn xung quanh, phát hiện Y Nhi đang đứng liền lớn tiếng sai bảo:

– Ngươi mau đi làm thịt con thú này đi!

Ở đây, chỉ có Y Nhi là người phẩm duy nhất, lại còn thân phận nô tì của nàng, hắn nghĩ chắc chắn nàng sẽ biết cách làm. Chỉ đơn giản như thế, hắn đã quên mất lời cảnh cáo của Hắc Vũ.

Y Nhi vốn không hề câu nệ những chuyện này, nghe tiếng gọi liền động thân định tiến lên giúp, nhưng nàng bị Hắc Vũ níu tay lại.

– Nàng... lại quên lời ta nói?

Y Nhi nhìn gương mặt thâm trầm của Hắc Vũ, khẽ chột dạ.

– Nhưng... nhưng mà...

Hắc Vũ không đợi Y Nhi giải thích, đã tiến lên hỏi:

– Ngươi gọi là Lâm Thiện Nhân của phái Lưu Tinh?

Tên đệ tử bị tiểu ma vương chỉ đích danh trong lòng lo sợ, vẫn cứng miệng hỏi ngược:

– Phải! Vậy thì...

Không đợi cho Lâm Thiện Nhân kịp nói hết câu, Hắc Vũ đã cho hắn một cú đấm như trời giáng.

Những tên đệ tử tu tiên còn lại đột ngột thấy Hắc Vũ ra tay đánh người thì giật nảy mình, có kẻ muốn xông lên nói lý lẽ thì bị những người xung quanh giữ lại.

Hắc Vũ giương mắt nhìn xuống Lâm Thiện Nhân đang nằm xổng soài trên đất, khinh thường nói:

– Ta nói lại lần cuối cùng! Y Nhi không phải người hầu của các ngươi, không ai được phép ra lệnh cho nàng! Còn nữa, các ngươi đến đây để học các sinh tồn, cách chiến đấu hay để du ngoạn? Nếu còn giữ ý nghĩ có cuộc sống sung sướng, kẻ hầu người hạ thì tự cút về môn phái của các ngươi đi! Ta cũng không định là bảo mẫu!

Hắn đây là nô sung thiên? Bày tỏ năng lực? Nhân tiện mắng luôn cả tập thể?

– Ngươi... ngươi...

Sắc mặt những đệ tử ở đó tái đi, trong lòng bất mãn lắm nhưng cuối cùng cũng phải kiềm xuống, không thể bộc phát ở đây được.

Mọi việc tạm thời chìm xuống nhưng ai cũng có ý né tránh Hắc Vũ, thành ra hấn và Y Nhi bị cô lập, hấn càng thích.

Hắc Vũ hứng khởi đề nghị với Y Nhi:

– Ta sẽ đi tìm thức ăn, còn nàng chịu trách nhiệm nấu nướng, được không?

Y Nhi gật đầu.

Hắc Vũ lập tức phi thân vào rừng sâu.

Y Nhi ngẩn ngơ nhìn theo bóng Hắc Vũ mất hút trong bóng đêm, nàng khẽ lắc đầu lấy lại tỉnh táo, bắt đầu đi nhặt nhưng cành cây khô để thấp lửa.

Trong lúc đang lom khom nhặt củi, Y Nhi cảm giác có người lại gần, Y Nhi ngẩng mặt lên nhìn.

Chính là Triệu Nhu Nhi!

Nàng thật sự rất đẹp, dù bây giờ nàng chỉ mặc y phục đơn giản nhưng vẫn không làm mất đi vẻ đẹp thoát tục của nàng, bóng đêm như làm nền cho nàng, làm nổi bật nét đẹp thần thánh bất khả xâm phạm. Nàng chỉ đơn giản đứng đó, ... mà khiến cho người khác ngẩn ngơ không tự chủ được phải ngắm nhìn.

Nhận ra sự thất lễ của mình, Y Nhi cuống cuống:

- Chào... xin chào Triệu...

Triệu Nhu Nhi đưa mắt nhìn Y Nhi, âm thầm đánh giá. Nàng, một cô nương mới lớn, trên mặt vẫn còn nét non nớt, nàng không xấu nhưng cũng chỉ được gọi là dễ nhìn, thanh tú mà thôi. Nhưng không thể kể đến, từ trên người nàng, người khác như cảm nhận được con gió ấm áp, thuần thiện...

Có lẽ vì những điều đó cho nên Hắc Vũ mới chú ý đến nàng chăng?

Hấn có nghĩ đến cuối cùng nàng vẫn là một kẻ phạm trần, thọ mệnh hữu hạn, lại yếu ớt đến đáng thương?

Y Nhi thấy Triệu Nhu Nhi im lặng mãi, trong lòng bồi hồi không yên, e dè gọi:

- Triệu... Triệu sư tỷ?

Triệu Nhu Nhi thu hồi tầm mắt, lần nữa nhìn xoáy vào mắt Y Nhi, lạnh lùng nói:

- Ngươi là vật cản của Hắc Vũ!

Y Nhi kinh động, run run nhìn Triệu Nhu Nhi.

- Triệu sư tỷ...

Nhìn bộ dáng hiện tại của Y Nhi, Triệu Nhu Nhi càng chán ghét, mà nàng che giấu rất kỹ, không hề để lộ ra mặt. Như một người phán xét liêm minh, cao cao tại thượng nói:

- Ngươi làm núm chân của Hắc Vũ! Hãy xem, vì ngươi mà Hắc Vũ bị mọi người xa lánh. Rốt cuộc, ngươi có thể làm được gì?

Nói rồi, không đợi Y Nhi phản ứng, Triệu Nhu Nhi đã quay đầu bỏ đi.

Y Nhi sững sờ đứng ngây ra. Đến khi Triệu Nhu Nhi mất hút, Y Nhi mới từ từ bình tâm lại.

Dù rất không muốn, nhưng nàng cũng phải thừa nhận:

- Nàng nói đúng. Mình chỉ biết làm liên lụy, gây phiền toái cho Hắc Vũ thôi..

Hắc Vũ có vì vậy mà chán ghét nàng không? Khó khăn lắm, thật khó khăn lắm nàng mới có một bằng hữu. Vậy mà...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Một lúc sau, Hắc Vũ tắt tả chạy về, trên tay còn mang theo rất nhiều thực phẩm. Những tên đệ tử khác thăm nhìn đồng thức ăn trên tay Hắc Vũ mà ghen ghét, bức tức, họ từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, có khi nào lại lâm vào tình cảnh màn trời chiếu đất như thế này đâu! Đưa mắt nhìn khắp một lượt, họ cũng chỉ thấy xung quanh là cây cỏ chứ làm sao phân biệt được giống loại, làm sao dám tùy tiện ăn? Dù có ăn phải nấm độc gì đó, họ cũng có sẵn đan dược cứu chữa, nhưng chắc chắn chịu đau khổ là không thể nào tránh khỏi! Cho nên, người nhìn ta, ta nhìn người, cả bọn bất đắc dĩ nhìn nhau chẳng ai nói gì.

Hắc Vũ càng không để mắt đến những tên đệ tử quý hóa ấy, hắn đã chạy ù đến chỗ Y Nhi, buông đồng đồ trên tay xuống đất. Có rau dại, nấm rom hay thậm chí vài loại thảo mộc quý cũng bị Hắc Vũ hái được. Y Nhi cũng phải bất ngờ, tròn xoe mắt nhìn Hắc Vũ.

– Thế nào? Túi này đã đủ chưa? Nếu chưa đủ, ta có thể đi kiếm tiếp...

Hắc Vũ hồ hởi nói với Y Nhi.

Y Nhi chưa kịp hoàn hồn, ngây ngẩn một lúc rồi liên tục lắc đầu nói:

– Đủ rồi... Đủ rồi! Không cần thêm nữa đâu...

Hai mắt Hắc Vũ sáng rỡ, liền hỏi thúc:

– Vậy nàng mau làm thức ăn đi! Nhanh lên! Ta đã đói lắm rồi đây...

Thấy Hắc Vũ mong chờ thức ăn của mình như vậy, Y Nhi cảm thấy ấm áp trong lòng, nàng khẽ đưa mắt nhìn qua những ánh mắt cay cú của những người khác đang trừng trừng về phía này, rồi nhẹ gật đầu đáp ứng:

– Được rồi, ta sẽ nhanh chóng nấu vài món cho huynh ăn...

Đến lúc này, Lâm Thiện Nhân đã không chịu nổi nữa, đứng vụt dậy, chỉ tay vào Thạch Trấn, lớn tiếng quát:

– Người, đi làm thịt thú! Ta vào rừng tìm thêm rau dại!

Nói rồi, chẳng đợi Thạch Trấn trả lời, Lâm Thiện Nhân đã phát tay đi mất. Thạch Trấn bị bỏ lại, bức bối càu nhàu mấy câu rồi cũng xách thú rừng lên đi làm sạch.

Một lúc sau, khói bếp bốc lên, mùi hương thơm ngát từ nồi canh của Y Nhi tỏa ra xung quanh. Mấy tên đệ tử bị mùi thơm hấp dẫn đó làm cho ruột gan kêu cồn cào, có người còn nuốt nước miếng, nhưng cả thầy đều nhất trí chăm chăm vào miếng thịt khô khốc đang nướng trên lửa đỏ, không biết là sống hay chết để ngăn mình không chịu nổi mà quay đầu nhìn về hướng có thức ăn ngon kia.

Hắc Vũ bật cười ha hả, vô cùng hài lòng nhìn những món ăn đang bày ra trước mắt hắn.

– Y Nhi, nàng quả thật rất tài giỏi! Có vài thứ đơn giản vậy mà cũng có thể nấu ra nhiều món ngon như vậy!

Y Nhi cười khỏ, nàng rất muốn khuyên Hắc Vũ không nên to tiếng như vậy để chuốc thêm thù oán, nhưng hắn chắc chắn chẳng thèm nghe đâu.

Hắc Vũ bẻ cành cây làm đũa, đưa một cặp cho Y Nhi, hỏi thúc:

– Nàng mau ngồi xuống đi!

Y Nhi ngoan ngoãn ngồi xuống đối diện với Hắc Vũ, thờ thần nhìn Hắc Vũ như hổ báo đánh chén thức ăn ở trước mặt.

– Ngon! Ngon! Ta biết thứ này ăn được, nhưng lần nào ta cũng cảm thấy rất khó ăn, không ngờ nàng lại có thể chế biến nó ngon như vậy...

Mấy năm nay nàng sống nhàn hạ ở phái Thanh Vân, tuy ai cũng biết Bạch Thiên Lam không còn dùng cơm nữa nhưng lương thực định kỳ đưa lên Thương Thiên viện chưa bao giờ có sai sót, thứ nào cũng là trân phẩm, thức ăn ngon do Y Nhi làm một phần quan trọng là do thế. Hôm nay, chỉ có rau dại, vài loại quả hoang mà Y Nhi vẫn có thể nấu ngon đến như vậy thật là Hắc Vũ ngạc nhiên. Hắn thì không biết trước khi Y Nhi ở phái Thanh Vân, đã từng có một quãng thời gian dài sống lang bạc khắp nơi, ăn cả rễ cây mà sống...

Y Nhi đột ngột ngưng bát canh trước mặt đứng lên rồi đi thẳng về phía những người khác đang ngồi quanh đồng lửa.

Trương Trâm Anh thấy Y Nhi lại gần liền hần học hỏi:

– Người đến đây làm gì?

Y Nhi lúng túng nhìn mọi người rồi nhìn bát canh trên tay, lí nhí nói:

– Y Nhi nghĩ có lẽ mọi người muốn ăn chút canh nóng...

Có người đưa mắt nhìn bát canh trên tay Y Nhi thèm thuồng nhưng phải nhẫn nhịn, nuốt nước miếng, cao giọng nói:

– Bọn ta không cần sự bố thí của ngươi!

Y Nhi sững sờ, không ngờ mọi người lại ác cảm với mình như vậy.

Trương Trâm Anh nói góp thêm:

– Ngươi không nghe thấy gì sao? Ở đây không cần ngươi giả vờ từ bị, cút đi!

Y Nhi nhìn mọi người một lần nữa, trong mắt ai cũng toát ra vẻ khinh thường, nhạo báng, tức tối... Họ đều là những đệ tử thiên tài của ngũ phái, đều là những người cao cao tại thượng, sự đồng cảm của một kẻ thấp kém như nàng có lẽ là điều sỉ nhục đối với họ.

Trông nàng lúc này chắc buồn cười lắm.

Y Nhi không nói nữa, lùi thui quay trở về.

Bên kia, Hắc Vũ ngồi nghiêm túc từ lúc nào, luôn theo sát từng diễn biến xảy ra ở đây. Hắn cau mày hỏi Y Nhi:

- Nàng mang canh đi đâu vậy ?

Y Nhi gượng cười đáp:

- Y Nhi định mang cho mọi người, nhưng... có lẽ không cần rồi...

Hắc Vũ hậm hực nói:

- Đừng làm lãng phí thức ăn của ta!

Y Nhi cảm nhận được Hắc Vũ không phải là đang giận nàng thật, cho tới bây giờ, hắn chưa từng ghét nàng qua, hắn chỉ cảm tức vì nàng không nghe lời hắn, không chịu ngoan ngoãn để hắn bảo vệ... Còn nàng, thì lại có cảm giác tin tưởng, đồng cảm với hắn ngay từ lần đầu tiên hai người gặp mặt! Không phải là tình cảm nam nữ, mà nó giống như... giống như có cùng nỗi đau như nhau? Như những kẻ có cùng cảnh ngộ! Có phải vì vậy, nên nàng mới có cảm giác thân thiết với hắn như vậy không..

- Chúng ta có rất nhiều thức ăn mà.

Y Nhi ngồi xuống chỗ của mình, gấp thức ăn cho vào miệng và nói.

Hắc Vũ không ngần đầu lên, vẫn chăm chú ăn thức ăn của mình, thản nhiên nói:

- Ta đều ăn hết! Không có thừa đâu!

Hai người nói chuyện không lớn nhưng vẫn bị người khác nghe thấy

- Triệu sư tỷ, tỷ nghe hắn ta nói đó... hắn ta coi cho chúng ta ăn là lãng phí sao? Còn nói không có đồ thừa nữa...

Trương Trâm Anh tức tối tố cáo với Triệu Nhu Nhi, nàng khi nào đã bị xỉ nhục như thế này chứ.

Thạch Trần bức bối đứng vụt dậy muốn tìm Hắc Vũ tính sổ thì bị Lâm Thiện Nhân cản lại.

- Ngươi đi đâu? Người ta có nói đích danh ngươi sao? Bây giờ ngươi qua đó không phải là xác nhận hắn đang nói ngươi hay sao? Mà ngươi có thể đánh lại hắn không...

Lâm Thiện Nhân nói mà hai mắt đầy tơ máu, cả người vì tức mà run lên bần bật. Thạch Trần thấy Lâm Thiện Nhân kinh khủng như vậy thì lùi bước, không đi nữa nhưng trong lòng vẫn còn hậm hực, đập nát hết mấy khối đá to vẫn không giải tỏa được.

Trương Trâm Anh thì cứ càu nhàu bên tai Triệu Nhu Nhi, còn Triệu Nhu Nhi vẫn không tỏ ra một chút cảm xúc nào, nhưng đã nắm tay chặt đến rứa máu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Nhiều ngày tiếp theo đó, Hắc Vũ dẫn dắt cả bọn tiếp tục đi tới theo con đường mòn trong rừng. Chúng đệ tử tu tiên phía sau đã thấm thía bản tính và cách hành sự của Hắc Vũ, chẳng ai buồn lên tiếng tranh cãi nữa, cứ thế mà không khí trầm xuống, xem như dễ chịu qua ngày.

– Được rồi! Hôm nay tạm dừng ở đây, mọi người tự phân chia nhau đốt lửa, tìm thức ăn đi!

Vừa được lệnh giải tán, cả đội không nói một tiếng nào, lập tức tán ra theo từng nhóm nhỏ. Đương nhiên, Hắc Vũ và Y Nhi vẫn bị cô lập như cũ, hay chính cả hai cùng chẳng buồn để ý.

Y Nhi tìm một chỗ đất khá bằng phẳng rồi đặt hành lý xuống, bắt đầu sắp xếp chỗ nghỉ ngơi tới nay.

– Y Nhi, nàng cứ nghỉ trước, ta sẽ đi tìm thức ăn về!

Hắc Vũ gọi Y Nhi và nói.

Y Nhi gật đầu, xem như đáp ứng lời hắn nói. Đã nhiều ngày nay, hai người đã thích ứng thói quen của nhau, tự động phân chia công việc của từng người.

Hắc Vũ chọn một hướng rồi lao vút đi. Y Nhi vẫn một mực nhìn theo bóng lưng của Hắc Vũ, thầm ngưỡng mộ năng lực của hắn. Trong mắt nàng, Hắc Vũ là một người rất tài giỏi, không có gì là hắn không biết, hay không làm được, chỉ có điều... tính cách của hắn hơi quái gở một chút. Nếu như hắn hòa đồng, dễ chịu với mọi người hơn, chắc chắn hắn sẽ trở thành mục tiêu hâm mộ của tất cả mọi người.

Rồi vô tình, Y Nhi phát hiện ra ánh mắt mong mỏi của Triệu Nhu Nhi vẫn đang nhìn theo hướng Hắc Vũ đi mất. Đúng lúc đó, Triệu Nhu Nhi liếc mắt qua nhìn Y Nhi, làm Y Nhi chợt dạ.

Đã mấy ngày hành trình cực khổ, đối với Hắc Vũ đã quen xuất hành một mình thì không có gì lạ, Y Nhi thường ngày cũng hay làm việc nên cũng không cảm thấy gian nan lắm, nhưng đối với chúng đệ tử trước nay luôn được sự che chở của môn phái, chưa từng chịu cực qua thì gian nan vô cùng. Dù họ vẫn ý thức giữ hình tượng của mình, nhưng ít nhiều cũng trở nên nhếch nhác, mệt mỏi. Thế mà, Triệu Nhu Nhi, viên minh châu của phái Thanh Vân đến giờ vẫn sạch sẽ, bộ dáng phiêu dật như cũ, ngoại trừ gương mặt hơi xanh ra thì không có gì khác biệt so với trước kia. Cũng vì vậy mà Triệu Nhu Nhi bị các nữ đệ tử khác trong đội không phải ngưỡng mộ thì là ghen ghét... Tất cả những chuyện vặt vãnh đó không can hệ gì với Triệu Nhu Nhi, nàng chưa từng bận tâm, gương mặt vẫn một biểu cảm hồ hững như thường.

Nhưng, không hiểu tại sao, Y Nhi lại có cảm giác khi Triệu Nhu Nhi nhìn nàng thì rất kỳ lạ. Nàng tự biết Triệu Nhu Nhi không thích nàng cũng giống như tất cả mọi người chẳng ai thích nàng cả, chỉ là... ánh mắt của Triệu Nhu Nhi khi đó rất lạnh, còn mang theo cả... hận!

Triệu Nhu Nhi lại hận nàng?

Làm sao lại có chuyện như thế xảy ra được chứ, nàng chỉ là cả nghĩ thôi.

Y Nhi lí nhí lên tiếng gọi:

– Triệu sư tỷ...

Triệu Nhu Nhi nghe thấy cũng bỏ ngoài tai, xoay người đi mất.

...

Soạt

Thanh kiếm đâm thẳng xuống, xuyên qua cơ thể của một con quái thú.

– Réc...

Con quái thú rít lên một tiếng cuối cùng rồi tắt thở. Thanh kiếm được rút ra, mang theo cả thi thể bị xuyên qua của con quái thú nhấc lên cao.

Hắc Vũ quay lại liếc mắt nhìn đám thiên tài đang tái xanh, tái trắng mặt mày nhìn con quái thú đang nhỏ từng giọt máu trên kiếm của hắn.

Lắc tay một cái, thi thể của con quái thú bị hất xuống dưới chân đám đệ tử. Không ai ngờ Hắc Vũ lại đột ngột làm như vậy, cả bọn không kịp né tránh, chỉ biết hét toáng lên.

A a a...

Trương Trâm Anh bị máu từ con quái thú dây vào váy áo, liền cuống cuống giữ ra, nhưng chiếc váy đã bị lem rồi làm sao tẩy được, nàng ta tức tối quát tháo:

– Hắc Vũ, ngươi lại muốn giở trò gì đây hả???

Hắc Vũ khinh thường nhìn bọn họ, cao giọng nói:

– Chỉ có bấy nhiêu đã không chịu đựng được, các người tốt nhất rút về môn phái của mình cả đi!

Bọn họ trước giờ không có kinh nghiệm thực tiễn như Hắc Vũ, cũng chưa từng trải qua việc chém giết, nay lại thấy Hắc Vũ giết chóc ghê rợn như vậy ở trước mặt, dù biết nó là ma thú, là nghiệt súc phải diệt trừ nhưng tinh thần có cứng như thế nào, nhất thời cũng khó mà chấp nhận được.

– Vậy các người muốn ta làm gì? Thu phục nó? Hay từ từ giảng giải cho các người rồi chờ các người thông thả thích ứng với thực tế?

Ai nấy đều bị câu nói khinh rẻ của Hắc Vũ làm tự ái. Trương Trâm Anh tức tới phát run, Lâm Thiện Nhân dùng dùng xông ra chất vấn:

– Hắc Vũ, người đừng khinh người quá đáng! Ta thừa nhận người có năng lực, có kinh nghiệm chiến đấu với ma nhân, bởi vậy, các trưởng giáo mới giao cho người nhiệm vụ dẫn dắt đội ngũ đi thực nghiệm, chứ không phải để người mang nó ra xem thường tất cả mọi người ở đây!!!

Lúc này, Triệu Nhu Nhi thường ngày luôn im lặng cũng phải cất tiếng nói:

– Hắc Vũ, những lời huynh nói quả thật quá nặng nề rồi! Chẳng lẽ huynh không thấy mọi người vẫn luôn cố gắng đó thôi. . .

Hắc Vũ hừ lạnh:

– Nhiều đó cố gắng không đủ! Sắp tới, càng tiến lên phía trước, càng gặp nhiều nguy hiểm! Có thể còn phải giáp mặt với ma nhân chứ không phải một ma thú con con này! Khi đối mặt với ma nhân, các người dám nói bản thân có bao nhiêu phần thắng? Có bao nhiêu cơ may sống sót? Cho tới bây giờ, dường như các người chưa ý thức được các người đang đối mặt với thứ gì thì phải? Ta lặp lại lần cuối cùng, tương lai, mạng của các người do các người giữ, đừng mơ tưởng sẽ có người đến tiếp cứu! Có mất mạng cũng là do các người yếu kém, không thể trách ai được! Ta không phải là bảo mẫu của người!!!

Mọi người ở đó ai cũng tím tái mặt mày, Hắc Vũ liếc nhìn qua một lượt rồi quay đầu đi thẳng, Y Nhi này giờ cũng đứng một bên chứng kiến hết toàn bộ sự việc, thấy Hắc Vũ bỏ đi như thế không cách nào hơn là đuổi theo hẩn.

Nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của thiếu niên đằng trước, những kẻ bỏ lại đều có suy nghĩ phức tạp. Hẩn nói đúng, bọn họ chưa chuẩn bị đủ tinh thần để đối mặt với ma nhân và khi xảy ra chuyện, sẽ không có ai đến cứu bọn họ! Bọn họ biết chứ! Nhưng hẩn cũng không có quyền gì mà phi báng bọn họ như vậy.

Lâm Thiện Nhân rút kiếm đâm thẳng xuống mặt đất cứng ngắt, gào lớn:

– HẮC VŨ...

Trương Trâm Anh làm bầm mắng nhức:

– Hẩn nghĩ hẩn là ai cơ chứ... Không phải chỉ giỏi hơn người khác một chút thôi sao! Không phải có vài lần kinh nghiệm ra ngoài. . .

Ai cũng đang trong tâm trạng kích động nên không chú ý đến Hạ Nhu Nhi lần đầu tiên bộc lộ cảm xúc trên mặt của mình, nàng mím chặt môi đến mức môi nàng trở nên trắng bệch. . .

- Hắc Vũ... Hắc Vũ...

Y Nhi cuống cuống vừa chạy theo sau lưng Hắc Vũ vừa gọi tên hẩn, nhưng làm như không nghe thấy. Cho đến khi đi được một quãng xa, hẩn mới dừng chân lại, quay đầu chờ Y Nhi.

Y Nhi chống hai tay lên gối thở hồng hộc, mồ hôi thấm đẫm cả lưng áo.

- Xin lỗi, làm nàng chịu thiệt rồi...

Hắc Vũ nhẹ giọng hỏi lỗi.

Y Nhi thất thần, có chút bất ngờ trước giọng điệu nhỏ nhẹ của Hắc Vũ. Thì ra, hẩn cũng không phải cố tình làm vậy, không phải vô cớ gây sự với mọi người. Y Nhi mỉm cười nói:

- Không có gì! Chỉ chạy một đoạn thôi mà.

Hắc Vũ vẫn không thôi áy náy, lấy nước ra đưa cho Y Nhi uống. Trong lúc Y Nhi đang uống nước, Hắc Vũ vẫn một mực nhìn nàng, mặt khó đăm đăm như đang lường lự chuyện gì đó.

- Sắp tới... sẽ rất nguy hiểm!

Y Nhi ngừng lại, chăm chú nghe hẩn nói.

- Càng đi sâu hơn, không chỉ ma thú xuất hiện nhiều hơn mà ngay cả ma nhân cũng có thể lộ diện... nàng sẽ gặp nguy hiểm!

Ánh mắt cậu hần hoàn toàn nghiêm túc. Y Nhi cảm nhận được hần đang lo cho sự an nguy của nàng.

- Nếu nàng muốn, ta có thể đưa nàng trở về! Nếu nàng không muốn về Thanh Vân trước, ta có thể tìm một chỗ an toàn để nàng ở đấy chờ, đến khi thời gian lịch lãm kết thúc, ta sẽ quay lại đón nàng..

Y Nhi ngây ngốc, trước nay, chưa từng có ai lo nghĩ cho nàng đến như vậy, thật tâm nghĩ cho nàng.

Hắc Vũ chờ mãi không thấy Y Nhi đáp lời càng luống cuống. Đến lúc hần không chịu nổi nữa thì nghe thấy Y Nhi nói:

- Không sao đâu!

Nàng nở nụ cười. Nụ cười đơn thuần, không chút nhiễm ô, đơn thuần như dòng nước tinh khiết.

- Hắc Vũ không cần lo cho Y Nhi đâu! Y Nhi rất lợi hại đấy! Y Nhi không những biết nấu ăn, còn biết cảm kiếm thuật, nếu gặp nguy hiểm, dù đánh không lại, Y Nhi vẫn có thể trốn được mà...

Nàng lại cười.

Nụ cười ngây ngốc làm cho trái tim hần nhói đau.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Dù có nhiều chuyện không hay xảy ra, nhưng cuối cùng cả đội vẫn tiếp tục cuộc hành trình của mình theo sự dẫn dắt của Hắc Vũ. Có lúc họ đi trong rừng, cũng có khi vào thị trấn, thôn ốc...

Theo thời gian qua đi, từ những gương mặt non nớt chưa từng trải chuyện đời của tất cả thành viên trong đội ngũ đã dần thay đổi, trở nên dày dặn kinh nghiệm hơn.

Soạt

Sẹt...

– Ta đã giết được ba con ma thú!

Có người hào hứng hô lên. Ngay lập tức, liền có kẻ đội cho gáo nước lạnh:

– Có bấy nhiêu thôi mà ngươi đã tự hào rồi sao? Ta còn giết được năm con này.

– Hừ, hôm nay ta không gặp may thôi. Hôm qua ta còn giết đến sáu con ma thú đấy...

Mặc cho bọn họ tranh cãi xôn xao cũng không làm cho mấy người trong đội ngũ nhìn ngó, việc tranh chấp công cán của những kẻ thấp kém trong đội họ đã quá quen thuộc rồi, nhất là những người thuộc hàng thiên tài đứng đầu trong ngũ phái lại càng không để ý.

Triệu Nhu Nhi thu kiếm vào vỏ, Trương Trâm Anh ton hót chạy đến nói:

– Triệu sư tỷ thật lợi hại, xem số lượng ma thú tỷ giết có lẽ không dưới trăm con đâu.

Triệu Nhu Nhi khẽ gật đầu xem như nghe thấy. Sau một thời gian dài tôi luyện gian khổ, nàng đã tiến bộ không ít, nhưng tính cách càng lúc càng trở nên lạnh nhạt, ít nói hơn.

Triệu Nhu Nhi đưa mắt nhìn sang chỗ Hắc Vũ, hần cũng vừa kết thúc ma thú cuối cùng còn sót lại. Nhìn đồng thi thể ma thú mà Hắc Vũ giết có vẻ còn cao gấp hai, ba lần số lượng mà nàng đã tiêu diệt. Tâm tình Triệu Nhu Nhi có chút phức tạp, Hắc Vũ càng mạnh, nàng đương nhiên vui mừng nhưng ngược lại, cũng tạo thành áp lực cho nàng, buộc nàng phải cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn để có thể xứng đáng với hần...

Đúng lúc đó, Hắc Vũ nhìn qua hướng của Triệu Nhu Nhi, trên khuôn mặt lạnh lùng của hần bỗng nở nụ cười rạng rỡ, hần chạy ù đến.

Triệu Nhu Nhi vẫn luôn nhìn hần nên đương nhiên thấy rõ từng thay đổi sắc mặt của hần, thấy hần chạy về phía của mình. Trái tim nàng khẽ đập lỏ nhịp.

Nhưng hần chạy vụt qua, lướt qua chỗ Triệu Nhu Nhi đứng mà hướng về người ở phía sau nàng.

– Y Nhi, nàng không bị thương gì chứ?

Trương Trâm Anh cũng chứng kiến cảnh tượng đó, cũng ngỡ hấn sẽ đến hỏi thăm Triệu Nhu Nhi, ai ngờ được hấn lại bỏ qua đệ nhất mỹ nhân tu tiên giới mà lại niềm nở với một kẻ phạm trần tằm thường, còn là tì nữ nhỏ nhoi kia chứ.

– Hấn ta rốt cuộc bị gì mà không nhìn thấy tỷ đang ở đây kia chứ?

Trương Trâm Anh lăm bầm chửi rủa.

Trước kia, thậm chí là cả bây giờ, trong lứa đệ tử mới của giới tu tiên, Hắc Vũ và Triệu Nhu Nhi luôn là những cái tên sáng giá nhất, được đánh giá là thiên tài bậc nhất và xứng đôi với nhau nhất. Có rất nhiều đệ tử, thậm chí là cả trưởng giáo cũng muốn tác hợp hai người trở thành một cặp. Nếu như cả hai thành thân, nhất định sẽ trở thành cặp bạn lữ hoàn hảo được ngưỡng mộ nhất! Dù cũng có người sẽ tiếc nuối, sẽ ghen ghét, nhưng dù sao kết quả đó vẫn tốt hơn viễn cảnh Hắc Vũ, người sẽ gánh vác tương lai của tu tiên giới phải lòng một phạm nhân!

– Triệu sư tỷ, tỷ nên làm gì đi chứ! Làm sao lại có thể để Hắc Vũ sa đọa như vậy được...

Bị Trương Trâm Anh liên tục léo nhéo bên tai, mặt Triệu Nhu Nhi càng lạnh căm.

– Vậy ngươi muốn ta làm gì?

Triệu Nhu Nhi nheo mắt nhìn Trương Trâm Anh rồi hỏi.

Bất năng ngăn cản Hắc Vũ? Nàng không có cách để Hắc Vũ nghe lời nàng!

Bất năng chen ép phạm nhân kia? Buộc nàng ta cách xa Hắc Vũ? Nàng không làm chuyện tầm thường như vậy.

Nàng có lòng tin!

Nàng tin chắc sẽ có một ngày Hắc Vũ tỉnh ngộ! Nhận ra thân phận khác biệt giữa hai người và hấn... nhất định sẽ hối hận vì ngày hôm nay!

Nghĩ thông suốt, Triệu Nhu Nhi không bận tâm đến tình cảnh trước mắt nữa, cất bước đi tiếp.

– Nàng thật sự không bị thương thật chứ?

Hắc Vũ vẫn lo lắng rằng hỏi Y Nhi.

Y Nhi cười mỉa máo, khỏ sở nói:

– Thật mà! Hoàn toàn không bị thương chút nào hết... Dù không giết được ma thú nào nhưng Y Nhi vẫn có thể làm chúng bị thương...

...

Khi trời nhá nhen tối, mọi người lại lật đặt chuẩn bị chỗ nghỉ qua đêm. Sau khi làm xong mọi thứ, Y Nhi mang giỏ rau củ ra bờ suối rửa.

Trên đường đi thì gặp Trương Trâm Anh đang đi ngược lại, dù biết Trương Trâm Anh không thích mình nhưng Y Nhi vẫn gật đầu chào:

– Trương sư tỷ.

Trương Trâm Anh hừ lạnh, xem như không nhìn thấy Y Nhi, liền dùng dùng bước tới va mạnh vào Y Nhi rồi bỏ đi mất.

Y Nhi bị tông bất ngờ, cả người loạng choạng nghiêng ngã, dù chưa té xuống nhưng rau củ trong giỏ đựng bị văng tứ tung trên đất. Nhìn lại thì đã thấy Trương Trâm Anh bỏ đi xa rồi, Y Nhi không cách nào khác ngoài ngồi xuống nhặt lại rau củ vào giỏ.

Đang một mình nhặt mọi thứ trên đất thì đột ngột có người ngồi xuống nhặt tiếp Y Nhi, Y Nhi ngạc nhiên ngược mặt lên nhìn. Đó là hai nữ đệ tử trong đội, tên là Hạ Lan và Lâm Nhu.

Hạ Lan nhặt xong mang tới cho Y Nhi, Y Nhi lấp bắp nói:

– Cám... cám ơn Hạ sư tỷ...

Hạ Lan thấy Y Nhi lúng túng, sợ sệt như vậy thì bật cười nói:

– Không cần khách sáo đâu, chúng ta đã thấy mọi việc mà!

Lâm Nhu nghe vậy thì nhìn Hạ Lan nhưng cũng không phản bác. Y Nhi không muốn gây hiềm khách không đáng có giữa mọi người, bật cười hai tiếng ngốc nghếch.

Xong xuôi, cả ba cùng sánh bước nhau đi đến suối. Đây là lần đầu tiên có người nguyện ý đi chung với nàng nên Y Nhi rất vui vẻ nhưng cũng khá sốt ruột.

– Hạ sư tỷ và Lâm sư tỷ chịu trách nhiệm nấu nướng sao?

Y Nhi bắt chuyện với hai người.

Hạ Lan khẽ ừ, dù nàng không xinh đẹp lắm nhưng lại có nét phúc hậu, hòa ái khiến người khác cảm thấy dễ thân cận, còn Lâm Nhu là người ít nói, khuôn mặt lúc nào cũng mang nét cau có, khó gần.

Hạ Lan vội chán chường đáp:

– Ừ, ai bảo trong nhóm của tôi chỉ có tôi và Lâm Nhu là nữ đây. Bảo bọn nam nhân kia phá hoại thì được, chứ bảo bọn hán nấu nướng, tôi thật không tưởng tượng nổi đâu. . .

Y Nhi bật cười, không ngờ Hạ Lan lại hay đùa như vậy.

Dù cả đội chỉ có mười mấy người, nhưng trước mắt cho thấy mọi người không cách nào trở thành một đội ngũ thống nhất được. Có muốn hay không, cũng phải thừa nhận rằng sự chênh lệch thực lực giữa mọi người quá lớn, không cách nào chỉ một sớm một chiều bù đắp được. Mà lòng tự tôn của những kẻ tu tiên lại quá lớn, nếu mạnh bạo gán ghép lại sợ còn gây ra hậu quả không lường được nên Hắc Vũ làm như bỏ mặc, để mọi người tự phân chia với nhau. Cho tới bây giờ, mọi người hầu như đã tự có nhóm riêng, hợp tác với nhau.

Ba người ngồi bên bờ suối bắt đầu rửa sạch thực phẩm của mình. Dù Y Nhi chỉ làm cho hai người ăn nhưng sức ăn của Hắc Vũ rất lớn nên phần nguyên liệu nàng chuẩn bị cũng không thua kém gì so với phần cho năm, sáu người ăn bên Hạ Lan. Nhưng vì Y Nhi đã quá quen với công việc này nên thậm chí thoát đã làm xong toàn bộ, nàng liền quay sang giúp hai người kia.

- Y Nhi bị bắt ở cạnh người đó như vậy chắc đôi lúc cũng khó xử nhỉ.

Hạ Lan băng quơ nói.

Y Nhi tròn mắt trước câu nói của Hạ Lan, nhất thời không hiểu ý nàng ta muốn nói gì. Hạ Lan lại nói:

- Người đó đó, tiểu ma vương ấy!

À, hóa ra nàng đang ám chỉ Hắc Vũ đây mà. Y Nhi gượng gạo đáp:

- Đâu... đâu có gì...

Nàng đâu ghét ở bên cạnh Hắc Vũ, nàng thậm chí còn có phần y lại vào hắn nữa kia! Hóa ra trong mắt người khác, việc nàng ở bên cạnh Hắc Vũ cũng có phần đáng thương hại ư.

- Nói về năng lực, quả thật không có ai sánh bằng người đó, nhưng tính cách người đó quả thật cũng không tốt! Hầu như đi đến đâu cũng gây thị phi, đã gây cho các trường bồi phiên phức tạp rất nhiều... Cho nên, nếu mọi người cảm thấy không chịu nổi thì cứ lên tiếng đi, dù sao ở đây cũng nhiều người...

Y Nhi rất cảm kích vì có người quan tâm đến mình, nhưng nàng cũng rất không thích người khác nói điều không hay về Hắc Vũ, dù chỉ là một chút! Hắc Vũ, Hắc Vũ là... bằng hữu của nàng! Là người rất quan trọng đối với nàng!

- Không có!

Y Nhi đột ngột hét lên. Một kẻ lúc nào cũng nhún nhường, co ro như Y Nhi lại đột ngột dám to tiếng như vậy làm Hạ Lan và Lâm Nhu khá ngạc nhiên mà đưa mắt nhìn.

Y Nhi xiết chặt hai nắm tay, cương quyết nói:

- Dù Hắc Vũ đôi khi nói năng thô lỗ, cũng có lúc làm chuyện lỗ mãng nhưng Hắc Vũ không phải là người xấu! Xin tỷ đừng... nói huynh ấy như thế...

Nói rồi, Y Nhi cúi xuống nhặt lấy giỏ của mình rồi nhanh chân chạy mất dạng.

Hạ Lan và Lâm Nhu ngỡ ngàng nhìn theo Y Nhi đã khuất bóng đằng xa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Qua mấy ngày sau, không một điềm báo trước, mật độ ma thú xuất hiện càng lúc càng nhiều. Dù đã chuẩn bị từ trước, nhưng trước tình cảnh đột biến trước mắt, ai cũng lâm vào cảnh khó khăn. Chuyện hỗn chiến, một mình chống hai, ba ma thú đã không còn là hiếm lạ. Càng lúc càng có thêm nhiều người bị thương.

– Ta đề nghị quay trở về!

Lâm Thiện Nhân đưa ra ý kiến.

Có người nghe xong liền góp lời:

– Ta cũng đồng ý! Mấy ngày nay mọi người thấy đó, ma thú xuất hiện nhiều đến mức không tưởng được. Ta nghi ngờ có điều gì đó đang kích thích chúng, ví dụ như... “ma nhân” chẳng hạn.

Nghe thấy “ma nhân”, nhiều người khẽ biến sắc. Dù biết sớm muộn gì cũng có ngày đối mặt với ma nhân, nhưng họ trăm ngàn lần không nghĩ tới sẽ là hiện tại! Bọn họ chỉ là những đệ tử tu tiên nhỏ bé, bây giờ mà gặp mặt với ma nhân, liệu có còn đường sống sao?

Lâm Thiện Nhân lại nói:

– Mục đích của chuyến đi này là để các đệ tử thích nghi với chiến đấu! Ta cho rằng mục tiêu này đã đạt được rồi! Còn tình hình trước mắt, quá kỳ lạ, lỗ mưng đâm đầu vào chẳng khác gì đưa dê vào miệng cọp! Hơn nữa, thời gian lịch lãm cũng sắp kết thúc, ta chủ trương cho mọi người quay về rồi trình việc này lên môn phái!

Nghe xong lời của Lâm Thiện Nhân, có nhiều người sợ sệt gật đầu đồng ý. Sau cuộc chiến mấy ngày qua, hầu như mọi người đã bị thương, mà họ cũng không nghĩ mình có dũng khí để tiếp tục ở lại đối mặt với kẻ địch không biết mặt kia.

– Tôi đồng ý!

– Tôi cũng đồng ý...

Tình huống hiện tại quả thật quá kỳ quặc, đến mức Triệu Nhu Nhi cũng khẽ gật đầu tán thành với mọi người. Lúc này, không phải là bọn họ ngại khó quay đầu, mà vì mọi việc đã trở nên quá mức phức tạp, bọn họ không có đủ khả năng để ứng phó.

Hắc Vũ ngồi chễm chệ một bên, nghe hết toàn bộ ý kiến của mọi người, mãi hồi lâu, hắn mới nói:

– Nói vậy... tất cả các ngươi đều muốn bỏ cuộc?

Hắc Vũ sở sàng nói ra lời đó như mũi kim châm vào tự tôn của những kẻ ở đây.

Lâm Thiện Nhân phản bác:

– Ngươi nói “bỏ cuộc” là sao? Ý của ngươi là ngươi có cách đối phó tốt hơn sao?

Hắc Vũ trầm mặt, hạ giọng nói:

– Ta đang hỏi: các ngươi muốn bỏ cuộc ở đây và quay về, phải không?

Lâm Thiện Nhân bùng phát:

– Hắc Vũ, ngươi đừng nghĩ ngươi có chút bản lĩnh thì hơn người! Ngươi được làm đội trưởng để dẫn dắt mọi người tiến bộ chứ không phải cho ngươi làm đội trưởng để ngươi có quyền quyết định sinh mạng của mỗi người ở đây! Ngươi suốt ngày, mở miệng là thốt: ma nhân, ma nhân! Ngươi nghĩ ngươi nói ra là ngươi có bản lĩnh để đối mặt với ma nhân sao? Đừng tưởng bở! Đối mặt với ma nhân, ngươi chẳng là cái khi gì cả! Ngươi muốn đi chết thì cứ đi chết một mình ngươi đi!!!

Trước giờ, không phải đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy hai người tranh cãi với nhau, nhưng chưa lần nào gay gắt như hiện tại. Và mọi người có vẻ như đang đứng về phía của Lâm Thiện Nhân, tỏ ý bài xích với Hắc Vũ.

Hắc Vũ vẫn ngồi vững vàng, chăm chăm nhìn Lâm Thiện Nhân, lần nữa lại hỏi:

– Vậy đó là quyết định của tất cả các ngươi?

Ai nấy đều chột dạ, không dám lên tiếng.

– Dù đích đến đang ở trước mắt? Và rất có thể nơi đó đang biến thành chiến địa, để mặc cho thôn dân vô tội chết trước móng vuốt của ma thú?

Lâm Thiện Nhân nghiêng răng nói:

– Bởi vậy ta mới nói sớm quay trở về cầu tiếp viện! Ngươi nghĩ chỉ một mình ngươi thì có thể làm được gì? Ngươi đừng tự huyễn hoặc khả năng của mình nữa...

Bốp

Một cú đấm như trời giáng xuống mặt của Lâm Thiện Nhân.

Lâm Thiện Nhân té oạch trên đất, mọi người xung quanh xôn xao tới đỡ Lâm Thiện Nhân.

Có người lớn tiếng trách cứ:

– Hắc Vũ, ngươi lại lên con điên gì vậy?

Hắc Vũ đứng thẳng tắp như cây tùng bất biến, liếc mắt nhìn xuống, mở miệng nói:

– Ta chưa từng nghĩ mình là đệ nhất! Nhưng ta tuyệt đối cũng không phải kẻ nhu nhược gặp biến là đầu hàng!

– Ngươi...

– Tất cả các ngươi cứ quay trở về đi! Ta sẽ một mình tiến lên phía trước!

Nói rồi, chẳng thèm ai Hắc Vũ đã đi thẳng nước một.

Đi được một đoạn, Hắc Vũ dừng chân, quay đầu nói:

– Lẽ ra nàng nên đi cùng bọn họ quay về!

Y Nhi lè lưỡi, nghịch ngợm nói:

– Đường như Y Nhi cũng là kẻ ngốc, chưa gặp tường chắn chưa chịu quay lại đâu...

Hắc Vũ bất đắc dĩ nói:

– Sắp tới, ta cũng không đảm bảo sẽ bảo vệ được cho nàng...

Y Nhi gồng tay lên, giận hờn nói:

– Hắc Vũ đã quên Y Nhi cũng rất mạnh sao?

Hắc Vũ cau mày, lại nói:

– Dù sao nàng cũng đi cùng bọn họ đi! Một mình ta đi là được rồi! Ta chỉ muốn xem xét có phải ma nhân thật sự xuất hiện không thôi, chứ ta cũng không ngốc đến mức lao đầu vào chỗ chết đâu.

Y Nhi vẫn không chịu thua, nói:

– Y Nhi làm sao đuổi kịp bọn họ được, họ đều biết ngự kiếm mà! Không ai muốn cho Y Nhi đi cùng đâu...

Dù biết Y Nhi đang vờ vĩnh nhưng khi nhìn ánh mắt của nàng, Hắc Vũ biết trong đó cũng có một phần sự thật. Để nàng theo cùng bọn họ, khả năng nàng bị bỏ lại không phải cũng không có.

Y Nhi đơn thuần, nhưng cũng không phải ngốc và hơn hết, nàng không muốn để Hắc Vũ chịu nguy hiểm một mình.

...

Ở bên kia, những tường quay đầu trở lại thì an toàn, nhưng không ngờ, đối mặt với bọn họ lại là hăng hà sa số ma thú đang chờ sẵn.

Hạ Lan vừa chém chết một ma thú, chưa kịp hồi sức thì đã bị một ma thú khác bất ngờ tập kích sau lưng. Lâm Nhu đang chiến đấu gần đó thấy được liền hô to:

– Hạ Lan...

Hạ Lan vẫn không kịp phản ứng, Lâm Nhu thì không đến cứu kịp. Đúng vào ngay lúc nguy cấp đó, một bóng người lao đến chặn lại đòn tấn công của ma thú.

Choang

Âm thanh móng vuốt của ma thú va chạm với thanh kiếm vang lên.

Ma thú bị cắt ngang đòn tấn công làm cuồng nộ, nó dồn sức mạnh vào hai chi trước, đối kháng sức mạnh với kẻ dám cản đường đó. Y Nhi cắn chặt răng chống đỡ áp lực từ con ma thú đè xuống.

Vốn dĩ Hắc Vũ và Y Nhi đã đi về phía trước, nhưng họ lại chẳng gặp một ma thú nào! Sau đó, Hắc Vũ đoán rằng ma thú đã đổi hướng đi, rất có thể mọi người bên này đang gặp nguy hiểm. Thế là, cả hai không nói một lời, liền quay ngược trở lại và gặp phải cảnh tượng mọi người đang bị ma thú vây lấy.

Hạ Lan không hiểu vì sao Y Nhi đã đi rồi lại quay lại và cứu mạng của mình. Thấy Y Nhi đang chịu nguy hiểm trước mặt thì quỳnh quáng hét lên:

– Y Nhi...

Hạ Lan lập tức khôi phục tinh thần, liền nắm chặt kiếm xông tới. Nhưng không đợi cho Hạ Lan phản đòn, đã có người ra tay trước.

Soạt

Ánh sáng phản quang từ thanh kiếm lóe lên, cánh tay to lớn của con ma thú đã đứt lìa, nó điên cuồng gào thét.

– Gào...

Sức ép đột ngột biến mất, Y Nhi nhất thời không thích ứng, loạng choạng trên đất. Vừa lấy lại thăng bằng, nản liền lo lắng nhìn người vừa xuất hiện cứu mình.

- Hắc Vũ...

Hắc Vũ lúc này giống như ma vương muốn tru diệt mọi thứ, hình ảnh Y Nhi gặp nguy hiểm chỉ một chút nữa là bị chèn ép dưới móng vuốt đã làm hắn nổi giận thật sự. Sát khí từ Hắc Vũ tỏa ra không những khiến ma thú sợ hãi mà chính đệ tử tu tiên cũng phải chùn bước.

Hắc Vũ giương mắt nhìn con ma thú đang lăn lộn đau đớn trên đất, lê thanh kiếm đang nhỏ máu đến gần nó. Mũi kiếm kéo dài trên đất, va chạm với đất đá tạo thành những tiếng leng keng lạnh người.

- Người... dám làm nàng bị thương?

Hắc Vũ làm bầm trong miệng, âm thanh nhỏ đến mức chính hắn cũng không nghe rõ.

- Tại sao các người hết lần này đến lần khác cứ làm tổn thương nàng...

Thanh kiếm trên tay Hắc Vũ liên tục được vung lên rồi lại hạ xuống, đâm xuyên qua cơ thể to lớn xấu xí của con ma thú. Máu thịt con ma thú theo mỗi nhát đâm phun ra, rơi vãi khắp nơi.

Dường như khí thế bây giờ của Hắc Vũ cũng làm bọn ma thú hoảng sợ, bọn chúng dần dần lùi lại, một số con cấp thấp đã chạy trốn từ lâu.

Dù đã quen với cảnh chém giết đổ máu, nhưng tình cảnh trước mắt quá ghê rợn, kinh tởm đến mức khiến nhiều người không chịu nổi phải nôn ọe trên đất.

Toàn bộ âm thanh trên thế giới như biến mất, chỉ để lại duy nhất tiếng gào thét cuồng bạo của người là hiện thân của ác ma kia.

- Tao giết mày! giết mày! Giết mày...

Y Nhi cũng bị kinh hoàng tột độ, lại thấy những đệ tử tu tiên đồng loạt lùi về sau né tránh Hắc Vũ thì thất vọng không nhẹ. Y Nhi chẳng suy nghĩ liền lao lên ôm chặt Hắc Vũ, giọng van nài gần như nức nở:

- Đủ rồi! Dừng lại đi, Hắc Vũ!!!

Nghe thấy giọng nói của Y Nhi, trái tim Hắc Vũ đau nhói như bị đâm phải, hành động hắn dần chậm lại, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu lấy lại ý thức.

-Hắc Vũ, huynh mau tỉnh lại đi. Van xin huynh mà...

Cánh tay Hắc Vũ hoàn toàn hạ xuống, hồi lâu không động đậy

Y Nhi vẫn nhắm tịt mắt, ôm ghì Hắc Vũ, như sợ chỉ cần rời tay một chút, nàng sẽ mất đi hắn vậy.

Hắc Vũ từ từ động đậy, khẽ quay đầu lại nhìn thiếu nữ đang ôm chặt hắn, đôi mắt dần trở nên âm áp.

Y Nhi trong lúc căng thẳng thì cảm giác có bàn tay đang sờ đầu của mình, nàng kinh ngạc mở mắt ra. Trước mắt nàng là gương mặt đầy máu me của Hắc Vũ, đáng lẽ nó trông thật ghê sợ nhưng không hiểu sao, Y Nhi lại cảm thấy an lòng, xúc động đến mức nước mắt cũng trào ra.

- Ta ở đây rồi, không có chuyện gì đâu!

Chương 20

Bởi vì đường lui đã bị ma thú chiếm đóng, cả đội không còn cách nào khác ngoại trừ đi con đường ngược lại, trở lại con đường trong dự tính trước kia, tiến tới ngôi làng nhỏ có tên gọi là làng Thiên Hòa.

Cả quãng đường này, Hắc Vũ đều lâm vào trạng thái hôn mê. Bởi vì, tất cả mọi người đã nhìn thấy vẻ mặt điên cuồng trước đó của Hắc Vũ nên ai cũng có tâm lý e ngại, muốn né tránh. Còn Triệu Nhu Nhi dù có muốn lo lắng thì cũng phải chú ý đến danh dự của mình nên không dám bước tới.

Thành thử, đã có tình cảnh hiện tại. Cả đội đi chậm chậm đằng trước còn Y Nhi thì cõng Hắc Vũ trên lưng, chặt vật theo sau. Có mấy lần, nàng mém té ngã nhưng lại cố gắng trụ lại, ngoan cường cắn răng chịu đựng chứ không mở miệng nhờ vả sự giúp đỡ của những người đằng trước. Nàng biết, họ không muốn và cả Hắc Vũ cũng không thích nhận sự thương hại của những người ấy.

May mắn là trước lúc trời sắp tối thì cả đội cũng đã tới được cổng làng.

– Ai?

Làng Thiên Hòa trong tư liệu vốn dĩ chỉ là một ngôi làng nhỏ, bình dị, người dân sống bằng cách săn bắt và trồng trọt trong sơn cốc. Thế mà, hiện tại đã thay đổi! Bao quanh ngôi làng là những hàng rào ngăn cách, còn có trạm quan sát.

Khi phát hiện ra đám người kỳ lạ xuất hiện, liền có tiếng quát cảnh báo vang lên. Tiếp sau đó, có tiếng lục đục chạy tới, những thanh niên trai tráng trong làng trên tay cầm gậy gộc, giáo mác chia qua hàng rào phòng thủ. Trên đài quan sát, một toán gồm ba, bốn lão trung niên nghiêm mặt nhìn xuống đám đệ tử tu tiên bên dưới. Một người trung niên cất tiếng nói:

– Các người là ai? Vì sao lại đến đây?

Những đệ tử tu tiên ở đây có ai không phải là rỗng trong cõi người, có khi nào lại bị tra hỏi như vậy, lại từ những phạm nhân hạ tiện? Lại thêm những áp chế từ những ngày qua dồn nén, có người đã muốn bộc phát.

– Các người nghĩ mình đang nói chuyện với ai chứ?

Lâm Thiện Nhân đang tay cầm lại không cho mọi người bốc đồng gây hấn, khi tên đệ tử đó đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Lâm Thiện Nhân, Lâm Thiện Nhân cũng chỉ trừng mắt lại bảo hấn hãy im lặng.

Lâm Thiện Nhân bước lên một bước, hướng những trưởng lão trong làng chấp tay, đồng dạng nói:

– Ta tên gọi là Lâm Thiện Nhân, là đệ tử của phái Lưu Tinh, cùng với các huynh đệ đến đây để trừ gian diệt bạo!

Các trưởng lão có chút nghi ngờ, lại nhìn quần áo của những người bên dưới, dù có phần cao quý hơn bá tánh bình dân bọn họ nhưng hiện tại ai cũng một thân chật vật, rách rưới, thậm chí còn có người bị thương, không biết liệu họ có phải là đệ tử tu tiên thật hay không...

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của những trưởng lão kia, Thạch Trấn, kẻ bê bết nhất trong đội ngũ đã nổi sung thiên, gào lớn:

– Phạm nhân ti tiện kia, để đến được đây bọn ta đã phải trải qua biết bao nguy hiểm! Thế mà giờ các người lại dùng ánh mắt ấy nhìn bọn ta là sao? Đã vậy thì ông đây cũng không cần vào làng, cứ quay trở về thôi!!!

Nghe tiếng quát tháo của Thạch Trấn, những phạm nhân trong làng biến sắc, nhưng vẫn nửa tin nửa ngờ, không thể quyết định được. Các trưởng lão thì nghi ngại đưa mắt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào.

Thấy bọn họ vẫn còn chần chừ, Thạch Trấn lại quát:

– Lâm Thiện Nhân, bọn họ đã không cần chúng ta rồi, vậy còn ở đây làm gì? Về đi thôi!

Những đệ tử tu tiên khác cũng khẽ gật đầu, tán đồng ý kiến của Thạch Trấn.

Lâm Thiện Nhân nheo mắt nhìn lướt qua bọn họ ở đối diện, hần đưa tay rút ra tiên kiếm, quay phắt đầu nói với chúng đệ tử tu tiên:

– Được! Ta sẽ mang các người xông qua vòng vây lần nữa! Các người có đồng ý không?

Chúng đệ tử tu tiên liền gật đầu, lớn tiếng hô:

– Đồng ý! Đồng ý!!!

Trong âm thanh họ thốt lên còn mang theo cả tiên khí, ầm ầm chấn động cả một vùng lớn.

Các trưởng lão lúc này mới không còn dám nghi ngại, lo sợ bọn họ sẽ đi thật liền hấp tấp chen lẫn chạy xuống đất.

– Mở cổng! Mở cổng mau lên!!!

Những trai tráng giữ cổng vẫn còn đang sững sờ vì tình cảnh trước mắt, nghe thấy tiếng hồi thúc của trưởng lão mới hoàn hồn, liền nhanh chân mở cổng ra.

Cánh cổng vừa hé mở, các trưởng lão đã chen người chạy ủa ra.

– Tiên nhân... tiên nhân!!!

Chúng đệ tử tu tiên dù nghe thấy tiếng gọi cũng không có ý dừng chân. Các trưởng lão đã chạy vội tới, quỳ mọp xuống trước mặt bọn họ, thẳng thốt thưa:

– Tiên nhân, là kẻ phạm này không có mắt, xin tiên nhân nguôi giận! Xin tiên nhân nguôi giận...

Lâm Thiện Nhân vẫn không mở miệng.

Một người cao tuổi nhất trong đám trưởng lão khấn khoản nói:

- Thừa tiên nhân, tiểu nhân là trưởng làng của làng Thiên Hòa này. Từ hơn tháng trước, ma thú đột ngột xuất hiện dày đặc, bao vây ngôi làng, bọn chúng đã giết chết rất nhiều dân làng của tiểu nhân. Không chỉ có ma thú, có người mạo hiểm đi xem xét tình hình cấp báo dường như còn trông thấy cả ma nhân, tiểu nhân đã phái rất nhiều người ra ngoài cầu cứu nhưng chưa có một ai quay trở lại. Tiểu nhân thật sự không dám có ý nghi ngờ tiên nhân đâu... Xin tiên nhân hãy lượng thứ...

- Xin tiên nhân hãy lượng thứ...

Sau khi nghe trưởng làng nói xong, các trưởng lão khác cũng đồng loạt quỳ xuống van xin, các thanh niên còn đứng đằng xa kia cũng quỳ mọp xuống.

- Tiên nhân...

- Tiên nhân...

Chúng đệ tử tu tiên có phần cảm thấy khó xử, cũng có chút thương hại nhìn những lão già đầu đã bạc trắng đang khum gối quỳ dưới kia. Họ đưa mắt nhìn sang Lâm Thiện Nhân, trong vô thức, Lâm Thiện Nhân hiện tại đã trở thành đầu lĩnh của bọn họ. Lời hắn nói ra sẽ là quyết định của cả đội.

Từ lúc bắt đầu cho tới giờ, Y Nhi đều đứng nép sang bên, không lên một tiếng nào. Nàng nhìn những người đang quỳ dưới đất mà dấy lên sự xót xa trong lòng, lo sợ Lâm Thiện Nhân sẽ bỏ mặc họ. Khẽ cúi nhìn gương mặt quen thuộc đang hôn mê của người trên lưng mình, cầu khẩn:

“Huynh mau tỉnh đi, mau tỉnh lại đi...”

Như nghe thấy tiếng gọi của Y Nhi, ngón tay của người trên lưng nàng khẽ động đậy.

- Tiên nhân! Tiên nhân... van xin ngài đừng bỏ mặc sự sống chết của dân làng...

- Tiên nhân... người có lỗi với các ngài là chúng tôi, xin các ngài hãy rủ lòng thương xót cứu vớt dân làng, còn lỗi của chúng tôi, chúng tôi xin cam chịu...

Những tiếng van xin đã lên đến tột điểm, đã lan khắp làng, những người già, phụ nữ và trẻ con nấp trong làng cũng đã nghe thấy, họ ùn ùn kéo ra rồi cũng quỳ mọp xuống đất, có người còn bật cả tiếng khóc. Họ biết những người trẻ tuổi trước mắt này chính là niềm hy vọng cuối cùng của họ.

Nước mắt của Y Nhi cũng dâng lên, dù cố kiềm nén nhưng đã dòng đầy trong mắt, một giọt nước mắt không nghe lời chảy xuống, dọc theo đôi má rồi rơi thẳng xuống bàn tay nam nhân đang rũ trước ngực Y Nhi.

Tong

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Trong bóng tối xa xăm, nơi không có một ánh sáng nào lọt tới, có một nam nhân đang trôi nổi trong đó, hần cứ nằm đấy không biết đã bao lâu, thời gian cứ như đã bỏ quên hần. Hần chỉ đơn giản nằm đấy một năm, hai năm, trăm năm lại ngàn năm. .

Rồi bỗng nhiên từ trong hư vô, một giọt nước không biết từ khi nào đã hình thành, nó cứ lơ lửng trên đầu nam nhân ấy, phản chiếu hình bóng của hần tạo thành một khung cảnh vừa hư ảo vừa quái dị. Cho đến một ngày... giọt nước ấy rời khỏi vị trí của nó rồi rơi thẳng xuống gương mặt đang nhắm nghiền của hần.

Tong

Giọt nước vỡ toang trên khuôn mặt anh tuấn của nam nhân ấy tạo thành ngàn hạt nước li ti trôi đi. Chờ đến khi vệt nước trên mặt hần khô đi thì sẽ không còn chút vết tích nào để chứng minh đã từng tồn tại của giọt nước ấy, thì không ngờ nam nhân kia động!

Chậm chậm, chậm chậm hần mở mi mắt ra.

Con ngươi đen thẫm thẫm như bóng tối đang bao quanh hần, mờ mịt và trống rỗng. Có vẻ hần chưa thích ứng sau giấc ngủ dài, đôi tay cứng ngắc từ từ đưa lên chạm vào vệt nước còn vương lại trên mặt hần.

Trong thoáng chốc nhìn thấy vệt nước trên ngón tay khô lại rồi mất đi, trong đôi mắt của nam nhân ấy đã xảy ra biến đổi dù rất nhạt như chưa từng xảy ra. Có tiếc nuối, có không đành lòng còn có cả lưu luyến, mơ hồ, lúc ấy đôi mắt hần dường như đã ánh lên ánh sáng màu đỏ.

Hồi lâu, hần mới nấp máy nói:

“Nàng... lại khóc rồi...”

...

Trở lại hiện tại, lúc này toàn bộ dân làng đã chạy đến quỳ gối trước những đệ tử tu tiên, họ chấp tay van lạy:

– Tiên nhân... tiên nhân...

– ... xin người hãy cứu vớt chúng tôi...

Chúng đệ tử lần đầu tiên bị lâm vào tình cảnh khó xử này, mọi người đưa mắt nhìn Lâm Thiện Nhân, chờ quyết định của hần.

Ở một bên kia, Y Nhi vốn đã bị bỏ quên đột ngột reo lên:

– Hắc Vũ, huynh đã tỉnh rồi?

Lâm Thiện Nhân nghe vậy liền quay phắt đầu lại nhìn. Hắc Vũ trên lưng Y Nhi đã mở mắt dù vẫn chưa hoàn hồn, vẫn tựa lên cơ thể nhỏ bé của Y Nhi.

Lâm Thiện Nhân co giật khóe mắt, đến khi Hắc Vũ tỉnh lại, hần lại trở thành đội trưởng, mọi quyền hành lại rơi vào trong tay hần.

Hắc Vũ chớp chớp mắt, yếu ớt gọi:

– Y... Nhi?

Tiếng nói của Hắc Vũ nghe tiếng sét, như bão nổi đánh vào tai Lâm Thiện Nhân, làm Lâm Thiện Nhân chấn động thần trí.

“Hần đã tỉnh! Hần không chết! Hần sẽ lại bắt mọi người phải phục tùng hần! Không được! Không được! Không thể để chuyện đó xảy ra... Tuyệt đối không được!!!”

Lâm Thiện Nhân quay đầu lại nhìn trường làng, trường làng vừa trông thấy biểu cảm của Lâm Thiện Nhân bây giờ liền bị dọa, ngời phịch xuống đất.

Gương mặt của Lâm Thiện Nhân lúc này hung tợn không khác gì một ác ma, hần gầm gừ nói:

– Ta quyết định sẽ ở lại làng của các ngươi, bảo vệ các ngươi khỏi tay ma thú...

Đến cuối, hần gần như gầm lên.

Ai nấy đều cảm thấy bất ngờ vì thái độ của Lâm Thiện Nhân, chúng đệ tử tu tiên đưa mắt nhìn nhau khó hiểu, còn dân làng thì mặc kệ nguyên do là gì, miễn là bọn họ chịu ở lại thì đã cảm kích lắm rồi. Trường làng vừa hô lên là mọi người đã xông xáo lên tiếng cảm ơn dậy trời.

Lâm Thiện Nhân đứng giữa nhận sự vái lạy, sùng bái của mọi người mà dâng lên cảm giác thỏa mãn.

“Hắc Vũ, ngươi xem đi, bây giờ trong mắt bọn họ chỉ biết có ta, Lâm Thiện Nhân mà thôi! Sự tồn tại của ngươi đã bị bỏ qua rồi...”

Nhưng trái với mong đợi của Lâm Thiện Nhân, Hắc Vũ chưa một lần liếc mắt nhìn tới hắn.

Hắc Vũ lúc này dù chưa hồi phục hoàn toàn nhưng đã tự đứng được, hắn nhìn Y Nhi hỏi:

– Là nàng lo cho ta lúc ta hôn mê?

Y Nhi nghe vậy chỉ bật cười hai tiếng ượng gạo. Hắc Vũ đã quá quen thuộc với cái tính không giành công của Y Nhi, khẽ đưa tay xoa đầu nàng, hồi lâu mới nói:

– Nàng vất vả rồi!

Y Nhi nghe vậy chỉ mỉm cười.

Đúng lúc ấy, đột ngột Lâm Thiện Nhân quát lên:

– Hắc Vũ!!!

Y Nhi giật nảy mình xoay đầu lại nhìn, Hắc Vũ thì từ từ liếc mắt lên, đến nửa mắt cũng chẳng cho Lâm Thiện Nhân.

Lâm Thiện Nhân thấy thái độ Hắc Vũ như vậy lại càng nổi cơn xung thiên, gầm lên từng tiếng:

– Ta đã quyết định ở lại làng này!

Hắc Vũ không trả lời làm mọi người càng hồi hộp, Y Nhi cũng gấp gấp nhìn Hắc Vũ. Lúc lâu sau, hắn mới thờ ơ đáp:

– Ờ.

Chỉ vậy thôi?

Không phải bình thường hai người luôn đối đầu nhau sao? Tại sao bây giờ Hắc Vũ lại dễ dàng đồng ý với Lâm Thiện Nhân như vậy?

Dân làng vốn không biết ẩn tình trong đó nên mừng rỡ mời mọi người vào làng nghỉ ngơi, chỉ có Lâm Thiện Nhân đứng nguyên tại chỗ, hai nắm tay siết chặt cảm tức nhìn Hắc Vũ.

Hắc Vũ vốn dĩ chẳng để ý tới Lâm Thiện Nhân, hắn đã lôi kéo Y Nhi đi về phía cổng làng.

Khi Y Nhi đi lướt qua một người đàn ông trung niên, đột nhiên ông ta biến sắc rồi thét lên:

– A...

Tất cả mọi người bị tiếng hét đó kinh động, đồng loạt quay đầu lại nhìn.

Người đàn ông đó run run chỉ tay về phía Y Nhi, áp úng:

– Ngươi... ngươi...

Y Nhi đứng ngây người, chẳng hiểu việc gì đang xảy ra.

Người đàn ông hoảng sợ lùi về sau, rồi sợ hãi chạy đi.

– Trưởng... trưởng làng...

Trưởng làng lúc này đang dẫn đầu mời các tiên nhân vào nơi nghỉ ngơi, thấy người đàn ông kia hốt hơ hốt hãi xông tới thì trách mắng:

- Lý Tứ, người làm gì vậy? Sao lại vô phép trước mặt các vị tiên nhân thế kia...

Người đàn ông tên Lý Tứ không để ý tới lời trách mắng của trưởng làng, kinh khiếp nói:

- Trưởng... trưởng làng...tai...

Trưởng làng không muốn nghe Lý Tứ nói, mặc hắn níu kéo quần áo, vẫn nở nụ cười niềm nở với các vị tiên nhân:

- Các vị tiên nhân, nơi này hoang sơ hẻo lánh, làm phiền các vị phải chịu...

- Trưởng làng!!!

Lý Tứ gào lên, không đợi trưởng làng quay lại đã hét lớn:

- “Tai ương” kia đã trở lại rồi!!!

Lần này, tôi lướt trường làng biến sắc, không tin được nắm lấy áo Lý Tứ hỏi lại:

- Người nói cái gì?

Lý Tứ hoảng sợ nói:

- Là “tai ương”! Là “tai ương” kia đã trở lại thật rồi...

Lần này không chỉ trường làng, mà cả những người lớn tuổi khác trong làng cũng hoảng loạn.

- Cái gì? “Tai ương” kia trở lại thật sao?

- Làm sao lại có thể quay lại được chứ...

- Mọi người nói “Tai ương” đó là gì thế?

- Chẳng lẽ kiếp nạn lần này cũng là do “tai ương” đó mang đến sao?

- Ông trời muốn diệt làng Thiên Hòa này thật rồi...

Chúng đệ tử nghe những lời bàn tán xôn xao xung quanh cũng lâm vào trầm mặc. Bọn họ không hiểu vì sao dân làng lại hoảng sợ như vậy dù nguyên do có là gì thì vẫn là chuyện cón con, không khiến bọn họ bận tâm.

- Trường làng, nó sắp vào làng rồi!

Lý Tứ hét lên làm trường làng hoàn hồn. Ông quay đầu nói nhanh với các tiên nhân:

- Các vị tiên nhân, xin phép cho tôi được đi giải quyết việc riêng một lúc...

Nói rồi, không kịp đợi ai trả lời, trường làng đã nhanh chóng quay trở lại cổng làng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Từ lúc thấy người đàn ông kia, không hiểu sao Y Nhi có cảm giác rất lạ, dường như nàng quen biết ông ta, nhưng tại sao ông ấy lại hoảng sợ như vậy? Mà bất nguồn nỗi sợ của ông ta dường như là... nàng!

– Y Nhi, Y Nhi...

Hắc Vũ kêu hồi lâu Y Nhi mới nghe thấy, nàng ngược gương mặt tái nhợt lên nhìn Hắc Vũ, mấp máy không thành lời.

Hắc Vũ sớm đã nhận ra sự lạ lùng của Y Nhi, lặng thầm gắt gao che chở cho nàng.

– Trường làng

– Trường làng!

Những thanh niên canh cổng xung quanh hô lên khi thấy trường làng quay lại, bọn họ cũng chứng kiến Lý Tứ hoảng sợ bỏ chạy lúc nãy nhưng không biết vì sao, nay thấy Lý Tứ quay lại cùng trường làng, bọn họ càng nghi hoặc.

Trường làng sắc mặt âm trầm nhìn Y Nhi. Lý Tứ thì không dám nhìn thẳng nàng, nấp sau lưng trường làng.

– Người... người là...?

Y Nhi co rúm khi bị nhiều ánh mắt đổ dồn như vậy, Hắc Vũ liền đứng ra che Y Nhi đằng sau, nghiêm mặt hỏi:

– Các người muốn gì?

Gần mười năm không gặp, dung mạo cũng đã thay đổi ít nhiều, trưởng làng cũng không chắc lắm nên mới lên tiếng dò hỏi:

– Không biết vị cô nương này là...

Lý Tứ thấy trưởng làng quanh co như vậy liền háp tấp hét lên:

– Là “tai ương”! Nàng ta chắc chắn chính là “tai ương”!!!

Mọi người biến sắc, sắc mặt của Hắc Vũ không tốt, hần hần giọng gắt:

– Ngươi nói gì?

Lý Tứ bị Hắc Vũ làm hoảng sợ, nấp càng sâu.

Người tên Lý Tứ thường ngày cũng đã có một chút không bình thường, nhưng đây là lần đầu tiên những người trẻ ở đây thấy hắn cư xử như thế, cộng thêm đáng vẻ nghiêm trọng của trưởng làng càng khiến người khác sinh nghi.

Khi Lý Tứ nói “tai ương”, Y Nhi đương nhiên cũng nghe thấy. Rồi đột ngột, những ký ức không muốn nhớ ra lại ùa về.

“Nó chính là “tai ương”!”

“Nếu không giết nó, thì người chết chính là làng chúng ta...”

“Chính nó là kẻ đã mang đến tai họa...”

Đó là khi nàng còn rất nhỏ, co ro một góc bị những người lớn bao quanh mắng nhiếc, nguyên rủa...

...

“Thúc...”

Khung cảnh thay đổi, dưới bầu trời trong xanh, nàng chạy vội trên đường đuổi theo bóng dáng người ở đằng trước.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Nàng muốn níu tay áo người đó hỏi. Nhưng vừa chạm vào, người đó đã giật bản mình, né xa ra. Mãi một lúc lâu, mới quay đầu nhìn nàng nhưng ánh mắt tràn đầy khiếp đảm.

“Thúc?”

...

Y Nhi mở bừng hai mắt, ngơ ngàng nhìn người đàn ông tên gọi Lý Tứ kia.

– Ông... ông chính là người đã mang tôi đến phái Thanh Vân?

Nghe Y Nhi nói vậy, Lý Tứ liền hoảng hốt la hét ỉn ỏi.

– Không! Không! Không...

Có mấy người chạy đến ngăn Lý Tứ lại, không để hắn phát con điên làm loạn.

– Không... Đừng giết ta... Ta không biết, ta không biết gì hết...

– Các ngươi! Ma quỷ! Ma quỷ! Đừng đến gần ta...

Y Nhi kinh hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt, Hắc Vũ khẽ nhích người che lại tầm mắt Y Nhi. Lúc này, chỉ còn trưởng làng vẫn chần chừ đứng sững nơi đó, chưa từng rời mắt khỏi Y Nhi.

– Ngươi không được bước qua cánh cổng này!

Trưởng làng đột ngột lên tiếng nói.

Y Nhi sửng sốt, nàng không hiểu, không hiểu vì sao những người nơi này lại ghét nàng như vậy. Nếu người đàn ông kia thật chính là người đã đưa nàng đến núi Thanh Vân, vậy nơi này không phải là nơi nàng đã từng sống sao?

Hắc Vũ nghiêm mặt, hần giọng nói:

– Nếu ta muốn mang nàng vào thì sao?

Không nhún nhường như trước, lần này trưởng làng lại đứng cảm đối mặt với ánh mắt như muốn giết người của Hắc Vũ, đồng dục nói:

– Tiên nhân, nếu ngài muốn vào thì tôi và các dân làng khác đương nhiên nhiệt tình chào đón, chỉ là... nàng thì không được! Dù lý do gì cũng tuyệt không thể để nàng vào làng!

Hắc Vũ đã giận thật.

– Ngươi...

Y Nhi liền níu lấy áo Hắc Vũ, khẩn thiết nói:

– Đừng mà, Hắc Vũ...

Mặt trời lúc này đã tối hẳn, từ những ánh sáng trong làng phát ra làm sáng bừng tư thế đứng sừng sững của trưởng làng, dù lão có già cả, có yếu ớt cỡ nào thì giờ phút này lão vẫn hiên ngang đứng vững tại đây, đối mặt với cơn giận của Hắc Vũ cũng không lui bước.

- Hắc Vũ, Y Nhi không vào! Y Nhi cũng không muốn vào làng..

Hắc Vũ tức giận nhìn Y Nhi, như muốn nói: “nàng có thể nhìn được cơn tức này sao? Nàng có biết tình cảnh này ở bên ngoài khác gì đường chết...”

Y Nhi biết Hắc Vũ nghĩ cho mình, nhưng nàng vẫn cố chấp nói:

- Y Nhi không muốn vào trong! Không muốn vào...

Cánh tay đang xiết lại của Hắc Vũ khẽ run lên mấy cái vì điện tiết, cuối cùng, hắn nắm một cái vào thân cây gần đấy, thân cây không chịu nổi cú nắm, rung rung mấy cái rồi đổ ập xuống.

Trưởng làng thấy vậy cũng không nhúc nhích, dù thân cây có đổ ập xuống trước mắt cũng quyết không lui bước.

Rầm

Mặt đất rung lên mấy cái rồi dừng lại.

Ai nấy đều im phăng phắc.

Chống đối với một tiên nhân? Từ trước đến nay, họ, những kẻ phàm nhân chưa từng dám nghĩ tới. Thế mà không ngờ, vị trưởng làng của họ lại dám làm như vậy! Dù không biết nguyên do vì sao ông ấy lại làm thế nhưng tư thế bất khuất của ông cũng đã lay động được tâm trí của những người đang đứng ở đây, vô thức lại càng kính nể ông hơn.

- Đi! Ta mang nàng đi!

Hắc Vũ xoay người nói Y Nhi.

Y Nhi ngần ngừ:

- Nhưng... nhưng mà....

Hắc Vũ nhìn Y Nhi, nói:

- Ta cũng không muốn vào đó!

Y Nhi đương nhiên biết rõ lý do của nó, vừa ảm kích vừa không muốn nhìn Hắc Vũ. Hắc Vũ nắm tay nàng kéo đi:

- Đi thôi!

Y Nhi sắp rơi nước mắt nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Bóng tối vốn đã đáng sợ, bóng tối trong rừng rậm lại càng đáng sợ hơn. Không thể biết được bản thân mình đang đối mặt với cái gì và điều gì sẽ xảy ra. Nhất là trong lúc này, không chỉ thủ dờ xung quanh mà còn có cả ma thú, hay thậm chí là ma nhân, những yêu ma mang hình dáng của con người cũng không biết chừng.

Tia lửa bùng cháy từ đám củi khô vang lên những tiếng kêu tách tách.

Hắc Vũ bước ra từ lùm cây rồi nhìn Y Nhi mãi từ lúc này đến giờ vẫn ngồi im lặng, không biết nàng đang suy nghĩ điều gì.

Hắn bước tới trước mặt Y Nhi, khẽ lên tiếng gọi:

– Y Nhi.

Y Nhi bừng tỉnh, vội đưa mắt nhìn lên. Đúng lúc đó, một đám trái cây tươi tuôn xuống tay nàng. Y Nhi ngây ngốc.

– Ăn tạm chúng đi! Ngày mai, ta sẽ tìm nhiều thứ hơn cho nàng.

Y Nhi lúc này mới ngỡ ngàng nhận ra thì ra Hắc Vũ này giờ biến mất là vì đi tìm thức ăn cho nàng, mà hắn cũng không dám đi quá xa nên chỉ có thể tìm được chút trái cây dại như vậy. Nhìn chúng, trong lòng nàng cảm thấy ấm áp.

– Hắc Vũ, cùng ăn nha! Huynh cũng chưa ăn gì mà.

Hắc Vũ cau mày nhìn nụ cười ngây ngô tới ngốc nghếch của Y Nhi, bực bực bội bội bước tới ngồi xuống bên cạnh nàng, giật lấy một quả nằm lăn lóc trên đất rồi cắn một ngụm to.

– Chưa lắm phải không?

Y Nhi lại bật cười hề hề.

Hắc Vũ nhìn Y Nhi một lúc lâu mới lên tiếng hỏi:

– Nàng biết những người trong làng đó?

Y Nhi nghe vậy thì ngập ngừng, hồi lâu mới nói:

– Không rõ lắm! Chỉ có cảm giác hình như đã từng gặp...

– Nếu đã không biết rõ thì thôi! Không cần quan tâm đến những người đó!

Y Nhi nghe Hắc Vũ quát thế lại bật cười. Hắc Vũ là vậy đấy, chỉ cần đó là người hắn muốn bảo vệ, hắn sẽ toàn tâm toàn ý bảo hộ người đó. Cho dù xảy ra chuyện gì, hắn cũng sẽ không dễ dàng thay đổi quyết định của mình, cho dù... phải đối mặt với cả thế nhân.

– Ăn mau rồi ngủ chút đi! Nàng đã mệt rồi!

Hắc Vũ thấy Y Nhi lại ngồi thừ người lại lên tiếng trách.

– Huynh cũng đã mệt mà, huynh cứ ngủ trước đi, Y Nhi sẽ canh gác trước...

– Đã bảo thì làm theo đi! Tại sao lại lảm lòi thế?

Hắc Vũ lại lớn tiếng mắng. Vừa nói xong thì hắn đã hối hận, tại sao hắn lại nặng lời với nàng như thế. Hắn chỉ muốn nàng ngoan ngoãn nghe lời, muốn tốt cho nàng thôi mà...

Về mặt quái rở liên tục thay đổi của Hắc Vũ đập vào mắt Y Nhi, làm nàng thấy buồn cười vừa cảm thấy ấm áp trong lòng. Có lẽ, trên đời này, chỉ có Hắc Vũ là người lo nghĩ nàng nhiều như vậy...

Dù có làm trò hề nhưng ít ra có thể khiến Y Nhi cười như vậy, Hắc Vũ cũng cảm thấy đáng giá. Hắn muốn thấy nàng cười, dù đó chỉ là nụ cười gượng gạo. Hắn tuyệt không muốn thấy nàng khóc, lại nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của nàng.

Lại?

Tại sao lại là “lại”?

Cũng giống như trước kia, khi gặp nàng lần đầu tiên, hắn đã có cảm giác rất quen thuộc. Đây chẳng lẽ là cái người ta gọi là “số phận” sao?

– Vậy Y Nhi ngủ trước nhé! Khi nào Hắc Vũ thấy mệt thì đánh thức Y Nhi dậy thay phiên.

– Ừ. Nàng cứ ngủ trước đi!

Y Nhi ngã người xuống đất, tìm một vị trí thoải mái nhất rồi nhắm mắt lại.

Ánh mắt mờ ảo từ đám lửa phát ra hắt lên khuôn mặt của nàng, in bóng hàng mi dài, cùng cái mũi nhỏ nhắn. Nàng không phải là người đẹp nhất hần từng thấy nhưng nàng là người duy nhất mang lại cảm giác thân thuộc, an tâm nơi hần.

Nếu thật sự đây là “số phận”, thì hần mong “số phận” này sẽ kéo dài thật dài.

Còn Y Nhi, trong giấc ngủ ngắn ngủi ấy, nàng đã nằm mơ. Giấc mơ về ký ức đã quên lãng.

...

Cùng lúc đó, ở làng Thiên Hòa, những đệ tử tu tiên đang bàn luận với các già làng.

– Tối nay, ta e sợ ma thú lại mở một cuộc tấn công mới!

Lâm Thiện Nhân e ngại lên tiếng cảnh báo.

– Tại sao ngài lại chắc chắn chúng sẽ tấn công vào đây?

Một già làng lên tiếng chất vấn.

Lâm Thiện Nhân dù không thích nhưng cũng mở miệng giải thích:

– Bọn ta đã từ bên ngoài tiến vào! Để vào đây đã phải trải qua vô số trận chém giết với ma thú, chính là phải mở con đường máu! Chỉ có thể nói nơi này đã bị ma thú hoàn toàn bao vây rồi! Việc tấn công chỉ là sớm muộn thôi! Mà lúc sáng, đã có một lượng lớn ma thú đã bị giết... e rằng chúng sẽ nổi loạn. Nếu như phán đoán của ta sai thì tốt, chúng ta sẽ có thêm một ít thời gian để chuẩn bị.

Các già làng nghe vậy thì trầm mặc, họ không ngờ tình hình lại tệ đến vậy. Đến cả tiên nhân mà còn phải dùng từ “mở đường máu” để hình dung, thì làm sao bọn họ có sức chống cự?

– Hắc Vũ đâu rồi?

Trong lúc căng thẳng đó, lại có một tên đệ tử tu tiên can gan bật tiếng hỏi.

Ai vậy đều trầm mặc.

Lâm Thiện Nhân hừ lạnh, thật không ngờ dù bọn họ có tỏ ra bất mãn với Hắc Vũ như thế nào thì trong lúc nguy cấp vẫn nhớ đến Hắc Vũ, như vị cứu tinh đầu tiên.

– Đúng vậy, Hắc Vũ chẳng phải đã tỉnh lại rồi sao? Tại sao lại không thấy hần đâu...

Lại thêm một tên đệ tử khác lên tiếng.

Lâm Thiện Nhân âm trầm cất tiếng nói:

– Hần bỏ đi rồi!

Có người hoảng hốt thốt lên:

– Bỏ đi? Làm sao Hắc Vũ có thể bỏ đi?

– Đúng vậy! Nếu không có Hắc Vũ làm sao chúng ta có thể chống chọi với ma nhân được chứ...

– Hắc Vũ rút cuộc đã đi đâu rồi...

Từng lời, từng lời đập vào tai Lâm Thiện Nhân, làm hần càng trở nên điên tiết, cò thể gồng lên cứng ngắt.

Rầm

Lâm Thiện Nhân đập tay xuống bàn, cái bàn to không chịu nổi cú đấm của Lâm Thiện Nhân đang nứt ra từng đường, từng đường sâu hoắm. Lâm Thiện Nhân ngẩng đầu lên, hai mắt đầy tơ máu quỷ dị găm lên từng tiếng:

– Hần đã bỏ qua các ngươi rồi bỏ đi rồi! Các ngươi hãy chấp nhận đi, trong mắt hần các ngươi chẳng là gì cả, còn thua cả một phạm nhân ti tiện. Nếu muốn, các ngươi cứ việc ra ngoài tìm hần đi!!!

Mọi người im lặng, cắn răng không nói nên lời. Ra ngoài tìm người? Nói dễ hơn làm, chỉ sợ người chưa tìm được thì bọn họ đã làm mồi cho ma thú rồi.

Hắc Vũ đã bỏ rơi mọi người thật sao?

Trong lúc mọi thứ trở nên tuyệt vọng ấy, Lâm Thiện Nhân đột ngột thốt lên:

– Mọi người cứ an tâm đi! Ta đã tìm được cách liên lạc với môn phái rồi! Chỉ cần qua khỏi đêm nay, chúng ta sẽ thoát khỏi nguy nan...

– Thật ư?

– Lâm sư huynh, huynh nói thật sao? Chúng ta được cứu rồi sao...

– Tiên nhân, tiên nhân. Ngài đã nhờ được viện binh rồi à...

Trong những âm thanh reo hò, ca tụng của mọi người, Lâm Thiện Nhân càng cao hứng, ngẩng cao đầu, đồng dục nói:

– Các ngươi hãy an tâm đi! Nguy cơ đã sớm được giải quyết!

Có người mừng quá còn nhảy cả lên.

– Tốt quá! Được cứu rồi! Rốt cuộc cũng có đường về nhà rồi...

Mặc cho mọi người nhốn nháo cả lên, ở một góc phòng, Triệu Nhu Nhi nhìn ra ngoài cửa trầm mặc.

“Rốt cuộc là hấn nghĩ gì? Tại sao lại tùy ý hành động như vậy...”

...

Bên tai Y Nhi lúc này đang văng vẳng tiếng khóc của trẻ con.

“Hu hu hu...”

Trong bóng sương dày đặc không thấy rõ lối đi, một con ma thú đột ngột xuất hiện bước gần tới chỗ đứa bé đang khóc.

Nó đã lâu lắm rồi chưa từng ăn qua thịt người nào, hôm nay lại phát hiện một miếng mồi ngon lại còn là bé gái nữa, làm sao nó có thể kiềm chế hưng phấn được. Nước dãi từ cái miệng đang há ra của nó nhiều tồng tồng xuống đất.

“Hu hu hu... mẹ ơi... con muốn về với mẹ...”

Đứa bé bắt lực khó rầm rức. Ma thú càng bước tới gần, cất tiếng nói:

“Này đứa nhỏ, ngươi muốn về với mẹ phải không?”

Đứa bé nghe vậy thì ngước đầu lên nhìn, trông thấy hình dáng ghê gớm của ma thú cũng không hoảng sợ, thật thà hỏi:

“Người biết mẹ ta ở đâu sao?”

Ma thú lại nói:

“Phải! Ta biết mẹ ngươi ở đâu, còn biết cách để đưa ngươi tới nữa kia!”

“Vậy tốt quá! Vậy ngươi giúp ta đi tìm mẹ đi!”

“Ừ, để ta giúp ngươi...”

Nói rồi, ma thú bước từng bước lại gần đứa nhỏ.

Đến khi bước đến gần rồi, nó bỗng nhiên trở mặt, không còn bộ dáng giả vờ như trước nữa.

“Ngươi đã nói giúp ta tìm mẹ mà?”

Đứa bé vẫn cứ ngây ngô nhìn ma thú hỏi lại.

“Được! Được! Ta sẽ giúp ngươi gặp mẹ ngươi ngay đây!”

Ma thú vừa nói vừa há to mồm chồm tới.

Đứa bé lúc này thấy cái mồm đầy răng nanh của ma thú mới cảm thấy sợ, nhưng nó không có sức trốn tránh. Đúng vào khoảnh khắc hàm răng của ma thú sắp rơi xuống người đứa bé thì thời gian bỗng nhiên ngưng lại, hay chính ma thú bị ngưng lại.

Rồi xa xa, trong khoảng không bất tận, không biết từ đâu vang lên một tiếng cười giòn giã:

“Ha ha... ha ha ha..”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

– Y Nhi, dậy! Nhanh dậy đi! Y Nhi nghe thấy tiếng gọi, từ từ hé mắt ra, trong lúc mơ hồ chậm chậm mới nhận ra bóng lưng cao lớn ở trước mắt.

“Hắc... Hắc...”

– Y Nhi!

Lúc này, Y Nhi mới choàng tỉnh. Nàng nắm chặt lấy thanh kiếm, hốt hải nhìn xung quanh cảm thấy không ổn.

– Là ma thú tấn công sao?

Hắc Vũ vẫn không quay đầu, trầm trọng nói:

– Số lượng rất lớn!

Y Nhi ngưng trọng đứng kế bên Hắc Vũ.

Cánh rừng hiện tại vô cùng yên tĩnh, im ắng tới lạ thường nhưng đằng sau nó là sự áp bức tới cực điểm. Rốt cuộc là có bao nhiêu ma thú đang ở xung quanh đây, chúng là loại ma thú gì...

Hai người chậm chậm tuốt kiếm, không phát ra một tiếng động nào.

Áp lực càng lúc càng áp sát, đã có thể nghe thấy những âm thanh gừ gừ thềm thường được phát ra qua kẽ răng của ma thú.

Gào...

Từ trong bụi rậm, một con ma thú dẫn đầu lao ra, những con ma thú khác cũng đồng loạt ủa ra.

Keng keng

Choang choang

Âm thanh va chạm giữa kiếm và vuốt sắc của ma thú vang lên đầy đặc.

Y Nhi lại vừa đẩy lui một ma thú khác, với sức một phạm nhân không có tiên lực như nàng, để giết được một ma thú là việc vô cùng gian nan.

Chưa kịp lấy lại hơi thì một ma thú lại xông vào tấn công Y Nhi.

Rầm

Trong lúc nguy kịch, một luồng tiên lực mạnh mẽ đột ngột xông tới lao thẳng vào con ma thú đang nhào tới kia, ma thú không chịu nổi sức mạnh đó liền bị chấn mạnh về sau. Từ bụng của nó, một dòng máu đỏ rướm ra rồi phụt mạnh lên không, chết không kịp ngáp.

Y Nhi quay đầu cảm kích nhìn Hắc Vũ, bên của hắn vốn đã nhiều ma thú như vậy mà vẫn phân tâm lo cho nàng. Trong tích tắc, Y Nhi liền lấy lại tinh thần tiếp tục đối chiến với những con ma thú còn lại.

Soạt

Con ma thú cuối cùng bị giết.

Y Nhi cúi gập người thở hồng hộc. Một lúc sau, nàng ngược mặt nhìn lên, thì thấy Hắc Vũ đang đưa mắt lo lắng nhìn về hướng ngôi làng.

Hắn là vậy đó, dù hắn có nói bao nhiêu lời tuyệt tình, dù thái độ của hắn có bao nhiêu tuyệt tình thì hắn vẫn không cách nào bỏ qua sự an nguy của mọi người mà không lo được.

– Hắc Vũ, chúng ta về làng đi! Chắc ở đó cần huynh hơn.

Hắc Vũ ngơ ngàng nhìn Y Nhi, đôi mắt của nàng vẫn trong vắt như vậy, dù có chịu bao nhiêu bất công, rẻ lạnh của người đời, nàng cũng không để trong lòng, vẫn lo nghĩ cho họ dù sự quan tâm của nàng chẳng được những người đó xem ra gì, thế mà vẫn ngu ngốc lao đầu vào...

Hắc Vũ cau mày, nặng nề nói:

– Cùng đi đi!

Lúc hai người đến nơi thì cuộc chiến bên đó cũng đã đến hồi cao trào, có nhiều đệ tử tu tiên bị thương, còn có không ít phạm nhân trong làng đã chết, cánh cổng ngăn cách ngôi làng cũng sắp bị công phá.

Không nhiều lời, Hắc Vũ và Y Nhi liền lao vào cuộc chiến.

Lúc đầu, những đệ tử tu tiên khác vẫn chưa nhận ra sự có mặt của Hắc Vũ nhưng theo thời gian trôi qua, áp lực giảm dần họ đã nhận ra sự khác biệt.

– Là Hắc Vũ!

– Hắn đã trở lại!

– Hắn không có bỏ rơi chúng ta...

Những âm thanh reo hò của chúng đệ tử tu tiên lọt vào tai Lâm Thiện Nhân, hắn liếc mắt nhìn qua Hắc Vũ đang chiến đấu hăng hái với ma thú mà sục sôi cảm xúc.

“Tên khốn đó đợi đến lúc lâm nguy mới lộ mặt ra để làm anh hùng. Vốn dĩ chỉ cần qua khỏi đêm nay, chỉ cần qua khỏi đêm nay thôi thì ta đã có thể thay thế vị trí của hắn, trở thành thủ lĩnh thế hệ trẻ... Tất cả đều là tại hắn! Tại hắn...”

Bên ma thú thấy đồng bọn bị giết quá nhiều cũng bắt đầu lui lại rồi từ từ rút hẳn vào rừng. Phía bên này cũng bị tổn hại nặng nề, số người chết và bị thương cũng rất nhiều, lại không biết bên yêu ma có âm mưu gì không nên họ cũng không dám có ý nghĩ đuổi giết đến tận ổ. Cũng phải nói, cho đến bây giờ, họ cũng chỉ mới thấy ma thú xuất hiện thôi!

Hắc Vũ thu hồi kiếm, dù đã trải qua cuộc chiến gian nan, hắn cũng có phần kiệt sức nhưng vẫn đứng thẳng như cũ, trên mặt không chút biểu cảm.

– Sư huynh!

Nghe tiếng gọi, Hắc Vũ xoay đầu lại nhìn. Là Triệu Nhu Nhi!

Lúc này Triệu Nhu Nhi cũng đã mệt lả, trên y phục cũng dính nhiều vết bẩn, vết máu chứ không còn đáng vẻ phiêu dật như thường ngày nữa, dù vậy, bộ dạng lạnh lùng, xa cách của nàng vẫn không chút thay đổi.

– Có chuyện gì?

Hắc Vũ hần học hỏi. Dường như trong mắt từ trước tới nay chưa từng để tâm trước vẻ đẹp động lòng người của Triệu Nhu Nhi. Triệu Nhu Nhi không buồn lòng, nhàn nhạt lên tiếng nói:

– Muội muốn mời sư huynh vào làng để bàn luận đối sách sắp tới!

Lâm Thiện Nhân ở gần đó nghe được lời đề nghị của Triệu Nhu Nhi thì biến sắc, xông đến ngăn cản:

– Triệu sư muội, hắn đã không có ý giúp đỡ rồi, muội còn lôi kéo hắn làm gì? Nếu hắn chịu suy nghĩ cho chúng ta, hiện tại đã không xảy ra kết quả thảm trọng như vậy...

Triệu Nhu Nhi bỏ ngoài tai lời của Lâm Thiện Nhân, vẫn thùy chung nhìn Hắc Vũ chờ đợi.

- Triệu sư muội, nếu hắn có ý thì đã không để muội phải hạ mình năn nỉ như vậy đâu... Chúng ta có thể tự lo liệu được, không cần sự thương hại của hắn. Đừng nâng hắn lên cao nữa...

Những đệ tử khác cũng đã từ từ tập trung lại gần, nghe thấy những lời nói của Lâm Thiện Nhân thì cũng có phần lung lay. Đúng vào lúc đó, Triệu Nhu Nhi quát lớn:

- Đủ rồi!

Không chỉ Lâm Thiện Nhân mà những kẻ có mặt ở đó cũng sững sờ, họ không ngờ rằng vị mỹ nhân mặt lạnh trước mặt cũng có lúc sẽ nổi giận.

Triệu Nhu Nhi nhìn Lâm Thiện Nhân, nói:

- Hiện tại tình hình đã nguy cấp lắm rồi, nếu cứ chia rẽ như vậy thì còn chiến đấu cái gì? Huynh đã quên mục đích ban đầu của chuyến đi này rồi hay sao? Chúng ta chiến đấu là vì bá tánh, vì những lương dân không có sức phản kháng với ma thú chứ không phải vì danh vọng!

Lâm Thiện Nhân chao đảo, không muốn bị yếu thế, mạnh miệng nói:

- Triệu sư muội, ta nói những lời như vậy không phải vì bản thân ta, muội cũng đã thấy rõ tác phong của hấn... Đúng rồi! Chỉ cần qua được đêm nay...

Triệu Nhu Nhi hần tiếng gọi cắt ngang lời Lâm Thiện Nhân:

- Lâm sư huynh!

Đối diện với ánh mắt lạnh lẽo, kiên quyết của Triệu Nhu Nhi, Lâm Thiện Nhân cũng thấy lạnh cả sống lưng. Hóa ra, người hấn nghĩ là nhu nhược, yếu đuối đó lại không yếu chút nào! Thậm chí có thể lật đổ hấn!

- Đừng nói đêm nay có can cuộc tấn công nào hay không không biết. Mà qua ngày mai, liệu sư môn có kịp tới hay không? Ở nơi này nguy kịch như vậy, chẳng lẽ những nơi khác lại bình an? Cứ trông đợi vào cái hy vọng mơ hồ đó, có chết lúc nào cũng không biết! Huynh cũng không thể để mọi người mơ tưởng theo huynh được!

Từ trước đến giờ, trong đội ngũ Triệu Nhu Nhi vô cùng ít nói. Trong suốt cả cuộc hành trình, nàng vẫn luôn thuận theo ý kiến của mọi người, nếu không phải vì gương mặt xinh đẹp và những thành tích đáng nể của nàng, thậm chí có thể người ta còn quên luôn nàng. Thế mà bây giờ, trong lúc dầu sôi lửa bỏng, nàng thay đổi! Phát huy hết toàn bộ khả năng lãnh đạo của mình!

Lời nói của Triệu Nhu Nhi đã đánh động những người ở đây. Phải! Chẳng có gì chắc chắn sẽ có viện binh đến cứu viện bọn họ cả! Nếu họ cứ mộng ảo như vậy thậm chí còn biết sẽ chết như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Triệu Nhu Nhi nhìn mọi người tiếp tục nói:

- Bây giờ, quan trọng nhất là tập trung lực lượng, không được chia rẽ nữa! Mỗi một người ở đây là đều là lực lượng quý giá trong những cuộc chiến sắp tới! Mọi người nhất định phải đồng tâm hiệp lực chống chọi với nguy nan trước mắt...

Lâm Thiện Nhân co giật khước mắt, hấn đã thấy, đã thấy những người ở đây đã dồn hết tâm trí về Triệu Nhu Nhi, Triệu Nhu Nhi lúc này đã đánh bật hấn và cả Hắc Vũ, trở thành người lãnh đạo mới của đội ngũ!

Tất cả những người ở đây, ai nấy đều đã bị thương mà một mới sau những cuộc chiến vừa qua, họ dường như đã tuyệt vọng. Thế mà, bây giờ những lời Triệu Nhu Nhi nói như đã tiếp thêm sức mạnh cho bọn họ, cho bọn họ thấy được tương lai.

Một người trong đội đột ngột lên tiếng nói:

- Phải! Triệu sư tỷ nói đúng! Chúng ta không thể cứ nghi kỵ lẫn nhau mãi thế được! Phải đồng tâm hiệp sức vượt qua gian khó lần này!!!

Có người dẫn đầu, những người khác liền thuận nước đẩy thuyền, đồng loạt hô lên:

- Đúng vậy! Chúng ta phải đồng tâm hiệp lực chiến đấu với yêu ma...

- Phải đồng tâm hiệp lực...

Lâm Thiện Nhân tái mét nhìn tình cảnh trước mắt, hấn biết hấn đã thất bại rồi.

Hắc Vũ trơ mắt nhìn mọi thứ đang diễn ra cũng không có ý nghĩ gì. Ngay từ đầu hấn đã chẳng nghĩ sẽ trở thành lãnh đạo gì của bọn họ rồi, hấn chỉ có thể dẫn dắt bọn họ trên đường đi và rèn dũa sức mạnh cho bọn họ mà thôi.

- Đã như vậy, bây giờ chúng ta chia nhau hành động! Những người bị thương nặng thì đưa vào cứu chữa, cố gắng hồi phục sớm chừng nào tốt chừng đó. Còn lại thì cùng nhau hợp lại, tìm cách đối phó sắp tới...

- Dạ.

- Dạ.

Mọi người nhiệt liệt hưởng ứng lời nói của Triệu Nhu Nhi, rồi không cần ai chỉ dẫn, đã tự động chia nhau đi làm việc của mình.

Xong xuôi, Triệu Nhu Nhi mới quay sang nói với Hắc Vũ:

– Hắc Vũ sư huynh, huynh xem...

Hắc Vũ cau mày nhìn Triệu Nhu Nhi rồi lại nhìn Y Nhi khó xử. Không đợi cho hắn nói gì, Y Nhi đã lên tiếng:

– Chuyện trước mắt quan trọng hơn, huynh hãy đi cùng mọi người đi!

Hắc Vũ vẫn không yên tâm.

– Nhưng mà...

Y Nhi liền cười trấn an:

– Huynh an tâm! Y Nhi sẽ ở ngay đây chờ mà! Ma thú vừa rút lui rồi nên tạm thời không có nguy hiểm gì đâu...

Bị Y Nhi thuyết phục hồi lâu, Hắc Vũ mới tạm nguôi ngoai, nặng nề gật đầu rồi căn dặn:

– Mọi người nhất định phải ở ngay đây, tuyệt đối không được đi lung tung...

Y Nhi khổ sở liên tục gật đầu:

– Y Nhi biết! Nhớ rồi mà...

Dặn dò hồi lâu, Hắc Vũ mới miễn cưỡng cất bước đi vào trong, nhưng vẫn quay đầu luôn hồi để xác định Y Nhi vẫn còn ở đó.

Y Nhi thấy bộ dạng Hắc Vũ như vậy thì vừa ngọt ngào vừa bật cười khổ sở.

Đến lúc này, nàng mới chú ý đến Triệu Nhu Nhi vẫn còn đứng đó. Triệu Nhu Nhi đưa đôi mắt lạnh nhìn Y Nhi, trong đó không chút giấu giếm sự chán ghét.

– Triệu... Triệu sư tỷ...

Triệu Nhu Nhi lạnh lẽo mở miệng nói:

– Ta không phải sư tỷ của ngươi!

Y Nhi sững sờ, câu nói của Triệu Nhu Nhi làm Y Nhi phải nhớ thân phận của mình. Nàng chỉ là một kẻ hầu nhỏ nhoi trong phái Thanh Vân, vốn dĩ không có tư cách nói chuyện với những người có thân phận cao quý ở đây, lại càng không có...

Nói rồi, Triệu Nhu Nhi xoay đầu bỏ vào trong, để lại Y Nhi ngơ ngác đứng ngây người nơi đó.

...

Trời về khuya, dần chuyển lạnh hơn. Đêm nay, bầu trời đặc biệt u ám, không có cả ánh trăng, ánh sáng duy nhất là phát ra từ ngôi làng.

Những người canh cổng ở đây cũng đã biết ít nhiều sự tình trường làng tuyệt không cho nàng bước chân vào làng, họ cũng không biết nguyên nhân trong đó, lại thấy nàng đi cùng với những tiên nhân khác nhưng cũng không vì thế mà lơ lửng cảnh giác với Y Nhi.

Y Nhi cũng nhìn thấy sự khó xử trên khuôn mặt những người đó, nàng cũng thuận ý tránh sang một bên, giữ một khoảng cách nhất định với họ.

Ngồi co ro dưới gốc cây, nàng hà hơi vào hai tay giữ ấm.

Nhìn lên bầu trời tối đen, tự hỏi không biết khi nào trời sẽ sáng, tự hỏi không biết đến khi nào cuộc chiến này sẽ chấm dứt...

Hồi lâu, Y Nhi thu tầm mắt về. Đúng lúc đó, Y Nhi dường như thấy bóng một ma thú xoẹt qua làm nàng giật bắn người ngồi xỏm dậy. Chưa kịp định thần, lại phát hiện ra điều gì đó làm nàng kinh hoàng.

– N... người đó...

...

Trong lúc không ai để ý, Y Nhi đã biến mất khỏi chỗ của mình.

Bên trong rừng sâu, Y Nhi bước đi từng bước vô định. Dù tình hình bây giờ đang nguy cấp, không biết ma thú lúc nào sẽ xuất hiện, mà với sức của một con người như người thì chắc chắn không thể thoát được. Thế mà, nàng lại tuyệt không cảm thấy sợ hãi, lại cảm giác nơi này hiện tại rất an toàn.

Soạt

Cuối cùng, nàng đã tìm được!

Qua bụi cây, Y Nhi thấy rõ bên kia khoảng đất trống đang có một ma thú đang quỳ trên mặt đất, gần đấy còn có cả một ma nhân!

Đây là lần đầu tiên nàng thấy được một ma nhân, mà sao nàng lại biết đó là ma nhân?

Nhìn thoáng qua thì ma nhân ấy có bề ngoài rất giống một con người, lại còn rất xinh đẹp dù cách ăn mặc rất kỳ lạ, hở hang, nếu như trên đầu ma nhân ấy không có một cái sừng, có thể nàng đã nhìn lầm.

Ma nhân ấy lúc này đang khò sở giữa trong một vòng phong ấn vô hình, còn trước mặt ma nhân ấy là một người, người mà nàng đã từng nhìn thấy.

– Ha ha ha... ha ha ha...

Lão hòa thượng mập mạp với cái đầu tròn bóng, lông mày dài bạc trắng nhưng lại có gương mặt hồng hào, phúc hậu. Lão lên tiếng hỏi:

- Đây, tiểu yêu, ngươi vẫn còn ngang bướng sao?

Ma nhân nghe lão hỏi vậy càng điên tiết quát tháo:

- Lão hòa thượng, lão có ngon thì mở vòng phong ấn ra, ta cùng lão sẽ đánh một trận.

Lão hòa thượng nghe vậy càng cười sáng khoái:

- Ha ha ha... thật là một tiểu yêu khó bảo.

Nói rồi, lão hòa thượng bỏ qua ma nhân đang luôn miệng mắng chửi, lão bước tới ma thú đang quỳ rạp dưới đất, cất tiếng nói:

- Còn người? Ngươi có muốn theo ta không?

Ma thú co co đầu, rên ư ừ hai tiếng xem như đồng ý. Lão hòa thượng thấy vậy thì rút bao bố trên lưng xuống đất, lão mở miệng bao bố ra, nói với ma thú:

- Vậy thì ngươi vào đây đi! Cố gắng tu hành, sớm ngày thoát khỏi thân súc sanh!

Vừa dứt lời, ma thú trên đất như hóa thành luồng sáng chui vào trong bao bố rồi biến mất. Xong xuôi, lão hòa thượng lại vác bao bố lên lưng, bao bố trĩu nặng xuống hơn lúc này rất nhiều cho thấy độ nặng của nó.

- Hây hây....

Lão hòa thượng trở lại chỗ của ma nhân, hỏi:

- Ngươi đã suy nghĩ thông suốt chưa?

Ma nhân vẫn cứng đầu quát:

- Lão hòa thượng, thả ta ra!!!

Lão hòa thượng cười lớn đáp:

- Vậy là vẫn chưa thông rồi! Ha ha...

Y Nhi hoàn toàn chấn động, từ sự xuất hiện của lão hòa thượng, ma nhân bị kiểm chế đến cả ma thú hàng phục, nàng đã không tin nổi vào mắt mình.

Chưa kịp định thần, thì nàng đã nghe thấy tiếng gọi:

- Đưa nhỏ bên kia, ra đây gặp lão nào!

Y Nhi biết lão hòa thượng đang gọi mình, nàng cũng không suy nghĩ đã chậm rãi bước ra đối mặt với lão hòa thượng.

Nàng cũng không biết vì sao mình lại làm vậy, có lẽ vì giọng cười của lão hòa thượng làm nàng tin tưởng.

Lão sẽ không hại nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Y Nhi từng bước từng bước bước ra khỏi chỗ ẩn nấp, đối diện với lão hòa thượng, lão hòa thượng vẫn giữ nụ cười hiền hậu đón tiếp nàng.

– Đại... đại sư.

Y Nhi ngấp ngừng lên tiếng gọi.

Lão hòa thượng cười nói:

– Đừng gọi ta là đại sư, ta chỉ là một hòa thượng mà thôi!

Không hiểu sao, khi nghe giọng nói của lão hòa thượng, trong tận đáy lòng Y Nhi lại dâng lên cảm giác xúc động muốn bật khóc. Có lẽ vì âm thanh như thân quen ấy, có lẽ vì nụ cười hiền lành, bao dung như cha già ấy...

– Ngài... ngài... chúng ta đã từng gặp nhau phải không?

Y Nhi đè nén xúc động, mở miệng hỏi.

Lão hòa thượng đáp:

– Đã từng rất lâu rồi!

Quả nhiên!

Giấc mơ của nàng là thật!

– Ngài... đã từng cứu mạng con?

Khi lần đầu tiên gặp ma thú, khi nàng bị dân làng từ bỏ...

– Ha ha ha... ta chỉ chỉ ra một đường cho người đi mà thôi!

Đúng vào lúc đó, ma nhân hét lên:

– Lão hòa thượng, đừng nói nhảm nữa! Mau thả ta ra!!!

Y Nhi giật mình nhìn lại ma nhân, lúc này nàng mới nhớ ra mình đang ở rất gần một ma nhân có sức mạnh hủy diệt.

Lão hòa thượng cười cười chỉ tay vào vòng phong ấn của ma nhân, làm nó thu nhỏ lại một đoạn.

– Này tiểu yêu, đừng làm đứa nhỏ sợ như vậy chứ!

Vòng phong ấn bị thu nhỏ lại làm ma nhân đau đớn, trán nổi đầy gân xanh.

Y Nhi ngỡ ngàng nhìn lão hòa thượng ra tay, thật không ngờ lão lại bắt một ma nhân một cách nhẹ nhàng như vậy. Như nhớ ra cái gì, nàng sùng kính nhìn ngài hỏi:

– Lão... lão hòa thượng, ngài đã có sức mạnh như vậy, vì sao ngài không ra tay giúp mọi người...

Lão hòa thượng lại bật cười.

– Ha ha ha... người lầm rồi!

– Lầm?

Ta không có pháp thuật, cũng không có tiên thuật, ta chỉ là một hòa thượng mà thôi!

- Nhưng mà...

- Này đứa nhỏ, cái ta có là chân lý! Ta chỉ có thể chỉ ra một con đường cho người bước tới, còn có đi hay không, đó là vấn đề của các người!

Y Nhi đứng ngây người nhìn lão hòa thượng cười khà khà.

Lão hòa thượng bước tới chỗ của ma nhân, cất tiếng nói:

- Tiểu yêu, người đã chết, thù đã trôi qua, hận cũng xong rồi! Ngươi còn ở đây làm gì? Muốn gây nghiệt tới khi nào?

Ma nhân nghe lão hòa thượng nói vậy thì chấn động, nhưng vẫn không chịu từ bỏ.

- Ha ha ha, ngươi hãy theo ta đi đi thôi!

Lão hòa thượng nói xong đã phất tay thu lại vòng phong ấn. Ma nhân lấy lại tự do, lại không bỏ chạy, do dự đấu tranh nội tâm hồi lâu rồi nặng nề hạ gối xuống mặt lão hòa thượng.

- Ha ha ha... Đi thôi! Đi thôi!

Nói rồi, ma nhân cũng biến mất vào trong bao bố của lão hòa thượng, bao bố lại nặng hơn nữa.

Y Nhi đến giờ vẫn sững sờ vì cảnh tượng vừa xảy ra.

- Lão... lão hòa thượng, ma nhân... ma nhân lúc nãy?

Lão hòa thượng nhìn Y Nhi, nói:

- Hắn đã từng là một con người!

- Con người?

- Phải! Đã từng là một con người nhưng đã chọn làm đường! Đã quyết định sai lầm!

Y Nhi không tin được thốt lên:

- Con người lại có thể biến thành ma ư?

Lão hòa thượng gật đầu nói:

- Là ma hay không cũng chỉ là ý nghĩ của mình!

Y Nhi bàng hoàng hồi lâu vì câu nói của lão hòa thượng, đến khi ngẩng mặt lên thì lão hòa thượng đã đi mất, chỉ còn tiếng nói vang lại:

- Tất cả đều tùy vào quyết định của ngươi! Nhớ lấy! Nhớ lấy!

Ha ha... ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Vừa thần thờ bước ra khỏi khu rừng, Y Nhi liền nhìn thấy gương mặt đang khấn tụng, lo lắng của Hắc Vũ.

– Nàng đã đi đâu vậy?

Y Nhi tự biết mình có lỗi, liền lên tiếng nói:

– Xin lỗi, Y Nhi chỉ... đi một chút thôi...

Hắc Vũ vẫn không thôi giận, quát:

– Nàng chẳng phải đã hứa sẽ ở yên một chỗ sao?

Y Nhi im lặng nghe Hắc Vũ mắng. Lúc sau, Triệu Nhu Nhi bước tới gần. Vừa trông thấy Triệu Nhu Nhi, Y Nhi liền tới ánh mắt lạnh lùng của nàng ta, vô thức lùi bước né xa. Triệu Nhu Nhi hỏi:

– Bây giờ trong rừng ngươi có phát hiện gì không?

Nghe vậy, Y Nhi liền nhớ tới cảnh lão hòa thượng thu phục ma thú và ma nhân trong rừng. Sắc mặt nàng tái đi, ấp úng đáp:

– Không... không có!

Triệu Nhu Nhi thấy ánh mắt lảng tránh của Y Nhi thì nghi ngờ, nhưng chưa kịp làm gì thì Hắc Vũ đã lên tiếng cắt ngang:

– Đủ rồi! Y Nhi chỉ đi loanh quẩn nơi này thôi, làm sao có thể phát hiện cái gì được.

Nói xong, chẳng thèm nhìn ngó ai, Hắc Vũ đã kéo Y Nhi đi mất.

Y Nhi sững sờ bị Hắc Vũ, nàng muốn lên tiếng giải thích:

– Hắc... Hắc Vũ...

Hắc Vũ kéo nàng đi một chập, lúc sau mới ngừng chân quay đầu lại.

– Thật... thật ra...

– Nàng mệt rồi! Tạm thời nghỉ tạm ở đây đi!

Y Nhi giật mình ngẩng đầu lên, trước mặt nàng là một túp lều vừa được dựng tạm, hốc mắt Y Nhi lại ửng đỏ.

– Vào trong ngủ một lúc đi! Ta sẽ canh cho nàng!

Y Nhi cố nuốt nước mắt, nói:

– Huynh mới nên đi nghỉ... tới giờ huynh cũng chưa được nghỉ ngơi mà...

Hắc Vũ bực bội nói:

– Đã bảo nàng vào thì vào đi!

Vừa nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của Y Nhi, Hắc Vũ quýnh quáng, nghĩ mình đã làm nàng sợ thì lúng túng nói:

– Được! Được rồi! Nàng ở bên trong còn ta nằm bên ngoài là được chứ gì... Đừng... đừng có khóc mà...

Y Nhi bật cười.

Nằm trong túp lều ẩm áp, còn có cả mền đắp, Y Nhi đưa mắt nhìn ra ngoài, nơi Hắc Vũ đang nằm cựa cựa không yên, thầm thì tự hỏi:

– Tại sao... huynh lại tốt với Y Nhi đến như vậy...

Nói rồi, Y Nhi nặng nề nhắm mắt chìm vào trong giấc ngủ. Ở bên ngoài, Hắc Vũ nằm xoay lưng vào trong, đôi mắt vẫn đang mở to.

...

Quả nhiên như Triệu Nhu Nhi tiên đoán, đoàn viện binh đã không đến kịp, trong suốt bảy ngày tiếp theo, ngôi làng đã chịu trên dưới trăm lần tấn công lớn nhỏ của các ma thú. Thương vong càng lúc càng thảm trọng, thậm chí có cả đệ tử tu tiên tử vong.

– Đan dược không có tác dụng... Đan dược không có tác dụng rồi...

Nữ đệ tử chịu trách nhiệm cứu thương than khóc khi nhìn đồng bạn của mình chịu đau đớn trước mắt.

– A... đừng chết! Người không được chết...

Người bị thương nằm trên cán sau khi ói ra mấy ngụm máu, cơ thể co giật mấy cái cuối cùng cũng không chống nổi, nhắm mắt buông tay.

– Aaaaa...

Họ không nghĩ, họ vốn dĩ không hề nghĩ rằng sẽ chết ở đây. Từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, họ luôn nghĩ rằng mình sẽ được bảo hộ, khi họ gặp nguy hiểm tới tính mạng, nhất định sẽ có một trưởng lão đang ẩn nấp ở đâu đó xuất hiện cứu vớt bọn họ. Bọn họ không dám tin rằng mình đã bị cô lập ở nơi này, đơn độc chống lại với số phận.

Bây giờ, đã có người đầu tiên bị giết, bọn họ càng bàng hoàng hơn nữa. Có khi nào, khi nào người chết tiếp theo sẽ là mình?

Y Nhi cũng ngây người nhìn kẻ sống, người chết, người thương tật bị khiêng qua khiêng lại trước mặt mình. Nàng không ngờ, không ngờ được chiến tranh lại thảm khốc tới như vậy.

Triệu Nhu Nhi tình cờ bước ngang đó, trông thấy Y Nhi đứng sững như trời trồng chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi tiếp tục phân phó nhiệm vụ:

- Những người bị thương nặng thì đưa vào làng cứu chữa, huy động tất cả phụ nữ trong làng giúp đỡ những người bị thương, số còn lại tiếp tục dựng lại hàng rào, nhất định phải xong trước tối nay...

Vị già làng răm rắp nghe theo lệnh của Triệu Nhu Nhi, gật đầu vâng dạ rồi lập tức đi làm. Khi ông ta đi ngang qua Y Nhi thì khẽ lách người né xa.

Chỉ còn lại Y Nhi và Triệu Nhu Nhi, Triệu Nhu Nhi âm trầm cất tiếng nói:

- Xem ra ngươi rất tốt!

Y Nhi không hiểu rõ.

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của Y Nhi, Triệu Nhu Nhi càng thấy buồn cười.

- Tất cả mọi người, ai cũng ít nhiều chịu thương tổn chỉ có một mình ngươi long tóc không hề tổn hao...

Y Nhi giật nảy mình, quả thật trên tay Triệu Nhu Nhi lúc này còn có dấu vết băng bó. Thậm chí, trên người Hắc Vũ bây giờ cũng có không ít vết thương.

- Ta phải khen ngươi thật giỏi giang hay nói ngươi quá thủ đoạn đây?

Nói rồi, Triệu Nhu Nhi lướt qua Y Nhi bỏ đi mất.

Y Nhi lùi thui quay trở về túp lều của mình. Hắc Vũ đang ở bên trong miệng cắn một đầu tay, tay phải cầm một đầu vải băng quấn quanh tay trái của mình. Y Nhi thấy vậy liền giật mình chạy tới giành lấy.

- Đã nói việc thay thuốc này cứ để Y Nhi làm cho mà...

Hắc Vũ nhìn Y Nhi loay hoay thay thuốc cho mình thì trầm mặc hồi lâu mới hỏi:

- Bây giờ nàng đi đâu vậy ?

Y Nhi chột dạ đáp:

- Chỉ là đi quanh quần xung quanh thôi..

Y Nhi không dám nói nàng đến chỗ mọi người để giúp một tay, nhưng không ai chấp nhận nàng đã xua đuổi nàng đi.

Hắc Vũ nghe Y Nhi nói vậy nhưng cũng ngầm hiểu nguyên do. Hắn chỉ dặn dò:

- Đừng đi xa ta quá! Nếu có ma thú tấn công, nàng sẽ gặp nguy hiểm!

Y Nhi nghe vậy chỉ cảm thấy chua xót trong lòng, cắn răng đáp:

- Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Lại một ngày, một ngày nữa trôi qua...

Trên dưới làng Thiên Hòa hiện tại trật tự đã ổn định, ai nấy đã lấy lại tinh thần, mỗi người đều có việc làm của mình, dù không mấy được nghỉ ngơi nhưng họ vẫn nhiệt tình hăng hái, vì chỉ ít, bây giờ họ cũng đã tìm được một tia sáng sinh tồn...

— Báo! Hướng Đông tới khu vực sông lớn không phát hiện ma thú, có thể cho người ra thu thập thức ăn.

Một trong những trinh sát được phái ra ngoài thám thính tình hình trở về cấp cáo.

Triệu Nhu Nhi nghe vậy gật đầu, nói:

— Vậy cử mười thanh niên trong thôn đến đây tìm thức ăn và săn bắt, nếu phát hiện có biến phải lập tức quay trở về!

– Dạ.

Người này vừa dứt lời lại có người khác chạy đến báo:

– Báo! Hàng rào phía Tây đã được sửa chữa xong hiện tại tiếp tục gia cố cho các hàng rào xung quanh...

Y Nhi ở xa xa nhìn Triệu Nhu Nhi sáng chói như một nữ vương, lại có khả năng chỉ đạo tài ba như vậy như lấy lòng ngưỡng mộ.

Hắc Vũ tình cờ đi ngang, thấy Y Nhi tay ôm sọt khoai mà mắt mơ màng nhìn đâu đâu như vậy thì lên tiếng hỏi:

– Nàng nhìn gì vậy?

Y Nhi nghe tiếng Hắc Vũ liền mỉm cười nhìn sang, chân thành nói:

– Huynh xem Triệu tiểu thư thật sự rất giỏi phải không?

Hắc Vũ cau mày.

Y Nhi tiếp tục nói:

– Nàng không chỉ xinh đẹp, tốt bụng, tài năng rất cao lại còn có khả năng trở thành vị thủ lĩnh tài ba nữa...

Hắc Vũ chán nản hỏi:

– Vậy thì sao?

Y Nhi ngó người, hỏi:

– Huynh không thấy nàng rất đáng ngưỡng mộ sao?

– Có hay không cũng có liên quan gì tới ta? Ta hiện chỉ biết nếu nàng cứ đứng đây nhìn người khác mãi thì tới nay ta sẽ không có cái gì để ăn! Chuyện đó còn hệ trọng hơn đây!

Y Nhi bữu môi trẻ Hắc Vũ, không thêm nói nữa.

Y Nhi giận hờn bỏ đi, Hắc Vũ cau có lầm bầm:

– Nàng hình như chỉ nổi đóa với mình ta?

Đúng vào lúc đó, một trinh sát khác từ trong rừng chạy vội ra, lướt qua Y Nhi hướng về phía Triệu Nhu Nhi.

Trong khoảng khắc chạm mắt đó, không hiểu sao Y Nhi vô thức liền xoay mạnh người nhìn chăm chăm theo người trinh sát đó.

– Cảm giác... cảm giác này...

Sắc mặt Y Nhi càng lúc càng tái đi, đang cố nhớ ra gì đó. Nàng bàng hoàng nhìn tên trinh sát kia càng lúc càng tới gần Triệu Nhu Nhi, Triệu Nhu Nhi thì vẫn còn vương bận giao phó công việc cho những người khác nên không chú ý đến tên trinh sát vừa mới tới đó.

– CÂN THẬN!!! KẼ ĐÓ LÀ GIẢ...

Y Nhi hét toáng lên rồi lao lên. Những người ở đấy ai cũng kinh ngạc khi nghe tiếng hét của Y Nhi nhưng không ai phản ứng gì cả, dường như còn xem nhẹ.

– HẮN LÀ MA NHÂN!!!

Y Nhi lần nữa hét lên.

Hai chữ “ma nhân” thật sự đã đánh động mọi người. Dù có phải thật hay không, họ cũng không thể đứng nhìn nữa.

Tên trinh sát vừa từ bên ngoài về kia thấy Y Nhi lao thẳng tới mình lại la lớn như vậy thì biết bản thân đã lộ. Hắn không nói một tiếng đã nhào tới Triệu Nhu Nhi, những móng vuốt bên nhọn quết xuống.

Triệu Nhu Nhi không ngờ bản thân mình sẽ bị tấn công bất ngờ như vậy nhưng bản lĩnh của nàng cũng không phải giả, liền nhanh như cắt né người tránh đi, những móng vuốt của ma nhân chỉ xoẹt qua tay áo của nàng. Trong tích tắc đó đã kịp rút ra tiên kiếm tấn công lại.

Ma nhân tung người lên cao tránh đường kiếm của Triệu Nhu Nhi, sau khi lộn mấy vòng trên không trung, mũi chân hắn đã đáp nhẹ xuống mặt đất. Cũng cùng lúc ấy, bề ngoài của hắn thay đổi, một đầu tóc dài bay phất phới, cổ áo mở rộng để lộ cơ ngực và hình xăm quý dị khắp người, ma nhân mở đôi mắt

xéch dài tà mị nhìn Triệu Nhu Nhi, mở miệng nói:

– Ngươi cũng có chút bản lĩnh. Không hổ là kẻ dẫn đầu trong đám đệ tử mới của giới tu tiên thối nát kia. Chỉ là...

Ma nhân liếc mắt nhìn sang Y Nhi, mặt mờ nói:

– Tại sao ngươi lại nhận ra bản tọa, kẻ phạm nhân kia?

Bị ánh mắt sắc bén như rút hồn của ma nhân đảo qua, Y Nhi cứng ngắt cả người không thể nhúc nhích. Đôi mắt của ma nhân như đang xoáy sâu vào linh hồn của Y Nhi, như muốn tìm hiểu sự lạ kỳ trong đó.

Đúng thời khắc nguy cấp đó, Hắc Vũ lao vút ra, cắt đứt tầm mắt của ma nhân.

– Ya...

Ánh mắt của ma nhân vừa thu lại, Y Nhi liền động đậy được. Ma nhân cũng không để ý Y Nhi có chạy hay không, sự hứng thú của hắn đã chuyển sang thiếu niên vừa xuất hiện.

–Ồ, năng lực rất mạnh. Ngươi là ai?

Hắc Vũ thu thế, quát:

– Tên của bốn đại gia ngươi không xứng để biết!

Ma nhân khẽ nghiêng đầu ngẫm nghĩ, trong thời gian đó tất cả mọi người đã vào vị trí của mình, đệ tử tu tiên thì bao vây ma nhân còn thường nhân thì rút vào trong tránh ảnh hưởng cuộc chiến.

Dù thấy tất cả nhưng ma nhân vẫn thờ ơ như thường, chính xác là chẳng thèm để mắt tới.

Một lúc sau, ma nhân vẫn giữ thế nghiêng đầu, tự nói một mình:

– Ta cũng muốn chơi đùa với các ngươi một lúc nhưng... các ngươi yếu quá, không gọi nổi hứng thú của ta. Vậy làm sao bây giờ?

Mọi người biến sắc.

– Ma nhân, đừng quá tự cao! Ở đây chúng ta có rất nhiều người!!!

Lâm Thiện Nhân vốn im tiếng mấy ngày hôm nay bỗng đứng ra lớn tiếng hô hào.

- Ta không cần biết ngươi mạnh đến chừng nào, ngươi có thể giết một người, hai người chẳng lẽ lại có thể giết hết toàn bộ người ở đây sao...

Những người ở đấy nghe vậy cũng nghiêng răng. Đúng vậy! Hắn chỉ có một mình thôi, lẽ nào có thể giết hết mọi người sao?

Triệu Nhu Nhi và Hắc Vũ thấy Lâm Thiện Nhân lớn tiếng thách thức ma nhân như vậy liền chau mày, thầm mắng trong bụng:

“Tên ngốc!”

Ma nhân đưa mắt nhìn kẻ đang tiếng lớn tiếng nhỏ trước mặt mình mà chẳng biểu lộ chút cảm xúc gì.

Lâm Thiện Nhân được thế càng mạnh miệng hơn.

- Ma nhân, ngươi hãy đền tội của mình đi...

Ma nhân bỗng nhiên cử động, hắn nhấc bàn chân trần của mình lên rồi bước đi từng bước về trước. Lâm Thiện Nhân thấy ma nhân tiến về phía của mình thì rớt mồ hôi lạnh, lúc này hắn mới hối hận vì sao lại đứng ra làm gì, có lẽ liên tiếp bị tước đoạt quyền lực làm hắn phát điên rồi nhưng lời đã nói ra đã không thể thu hồi được nữa.

Lâm Thiện Nhân rút kiếm, kiếm giọng gắt:

- Ngươi... ngươi

Thế nhưng ma nhân không thèm nhìn Lâm Thiện Nhân lấy nửa mắt mà đi lướt qua hắn.

Hắc Vũ neho mắt, siết chặt chuôi kiếm, chém một kiếm về phía ma nhân đang bước tới.

lạ lùng thay mọi người vốn dĩ thấy rõ ràng thanh kiếm đã chém vào người ma nhân thế nhưng hắn cứ thông thả bước tới như không có chuyện gì xảy ra.

Hư ảnh!

Chưa kịp định thần thì ma nhân đã lướt qua Hắc Vũ, bước tới trước mặt Y Nhi.

Gương mặt xinh đẹp quý dị của ma nhân kề sát vào mặt Y Nhi, làm nàng vô thức lui về sau nhưng chân nàng lại không nghe lời nàng, cứ đứng ngây ra đó.

- Nói ta nghe, tại sao ngươi lại nhận ra ta?

Y Nhi kinh hãi không nói thành lời.

Hắc Vũ thì kích động giọng cao kiêu, điên cuồng lao tới.

- TRÁNH XA NÀNG RA!!!

Ma nhân vẫn không quan tâm đến kẻ ra đòn sau lưng, tiếp tục dồn hỏi Y Nhi:

- Tại sao... trên người ngươi có mùi của Thập Tam? Ngươi đã gặp qua hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Thập Tam?

Hắn đang nói đến ai vậy?

Đúng vào lúc đó, một hình ảnh chợt tái hiện trước mắt Y Nhi. Trong khu rừng vắng, một ma thú đang nằm dưới đất, một ma nhân bị phong ấn và một lão hòa thượng cuồng tếu...

Ma nhân vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào Y Nhi, không bỏ qua chút diễn biến nào, nên đã trông thấy đồng tử Y Nhi co rút.

— Ngươi... quả nhiên biết hắn!

Y Nhi muốn lắc đầu nhưng nàng lại không thể cử động được. Đúng vào ngay lúc đó, lưỡi kiếm của Hắc Vũ đã chém tới sau lưng ma nhân, ma nhân vẫn bất động.

Choang...

Thanh kiếm của Hắc Vũ va vào người ma nhân phát ra một tiếng kêu vang dài, bởi vì đất bụi bay tung lên nên mọi người không thấy rõ tình hình bên trong.

— Chém... trúng rồi...

Có người bất giác nói ra.

Những người khác cũng thấy được khi thanh kiếm chém xuống, ở khoảng cách đó nhất định ma nhân không thể nào tránh được. Trong lòng họ dấy lên một tia hy vọng.

— Đúng vậy. Đã trúng rồi...

— Trúng rồi!!!

— Ma nhân đã chết rồi sao...

— Ma nhân nhất định đã chết rồi! Từ trước tới nay chưa từng có ai có thể tránh được mũi kiếm của Hắc Vũ, hắn nhất định đã xong đời rồi...

Những tiếng hoan hỉ vang lên khắp nơi, đất bụi cũng dần tan đi, ai nấy hồi hộp dõi theo hình bóng người đang ẩn hiện trong đó.

Ầm

Đập vào mắt mọi người là hình ảnh ma nhân vẫn còn đứng sờ sờ ra đó, đòn hiểm của Hắc Vũ không mấy may làm hắn bị thương chút nào, da thịt hắn như tường đồng vách sắt không thể nào xuyên qua được.

Cạch...

Những vết nứt nhỏ hiện ra trên thanh kiếm của Hắc Vũ, nó không dừng lại mà còn có dấu hiệu lan rộng ra.

Keng một tiếng, thanh kiếm đã gãy làm hai đoạn. Mũi kiếm bị bật ra lượn vòng trên không trung rồi cắm phập xuống mặt đất.

Mọi người chưa hết bàng hoàng thì đã thấy Hắc Vũ ọc một cái, máu tươi trào ra khỏi miệng hắn.

Ma nhân đứng yên này giờ đến lúc này lại động.

Ma nhân từ từ xoay mặt lại nhìn Hắc Vũ, kẻ to gan dám đối nghịch với hắn! Hắn đã bị thương nặng đến như vậy thế mà vẫn kiên cường đứng vững, tay nắm chặt lấy thanh kiếm chỉ còn một nửa, ánh mắt hắn vẫn chưa từng một lần rời mắt.

– Ngươi có chút dũng cảm đấy.

Ma nhân lên tiếng nói, vẫn một giọng điệu cao ngạo, bình bình như cũ.

– Nhưng đáng tiếc... ngươi cũng chỉ làm được tới vậy thôi!

Ma nhân đưa tay lên, từ đầu ngón tay của hắn, một luồng ma khí bùng bùng xông ra lao thẳng tới Hắc Vũ.

Ầm

Hắc Vũ bị chấn bay xa mấy thước rồi rơi bịch xuống đất.

Hắc Vũ thế mà lại thua? Lại thua một cách thê thảm như vậy?

Ma nhân lại không màng để ý, tiếp tục truy hỏi Y Nhi:

– Nào, bây giờ nói đi! Ngươi đã gặp Thập Tam ở đâu?

Y Nhi chết lặng, nàng lo lắng cho an nguy của Hắc Vũ, lại sợ hãi thay lão hòa thượng, sợ ma nhân trước mặt biết được sự tồn tại của lão hòa thượng. Dù lão đã từng bắt được một ma nhân khác, tên gọi là Thập Tam quy phục, nhưng ma nhân trước mặt nàng lại mang đến cảm giác còn mạnh hơn kẻ tên gọi là Thập Tam đó rất nhiều lần, liệu lão có thể chống đỡ được không?

Cho dù nàng chỉ mới gặp lão hòa thượng đó chỉ một vài lần, nhưng lại cảm thấy cực kỳ thân quen, là một trong những người ít ỏi trên cõi đời này quan tâm đến nàng.

Ma nhân đã hết kiên nhẫn, vươn tay bắt lấy cổ của Y Nhi kéo lên cao, làm nàng dù có nhón chân cũng không chạm được mặt đất.

Ma nhân lạnh giọng nói:

– Ta đã không còn kiên nhẫn! Mau nói ra những gì ngươi biết, ít nhất, ta có thể để ngươi chết một cách nhẹ nhàng.

Y Nhi vô vọng bắt lấy cánh tay của ma nhân, sắc mặt càng lúc càng tím tái. Còn những người tại đây ai cũng bất động, không một kẻ nào nghĩ đứng ra cứu nguy cho Y Nhi.

Bàn tay ma nhân càng lúc càng xiết chặt, gương mặt Y Nhi dần tái xám đi, sắp không còn chịu được nữa.

Phật

Đúng vào lúc không ai ngờ nhất, đột ngột nửa thanh kiếm từ xa xé gió xông tới cắm xuyên qua bả vai của ma nhân.

Ma nhân nhàn nhạt liếc mắt nhìn xuống lưỡi kiếm đâm xuyên qua ngực của mình, rồi từ từ quay đầu lại nhìn kẻ đã gây ra thương tích cho hắn.

Hắc Vũ dù bị thương nặng nhưng vẫn ngoan cường đứng trên đôi chân của mình, hơi thở của hắn tán loạn nhưng ánh mắt vẫn gắt gao trừng về phía ma nhân, gằn giọng ra lệnh:

– Thả nàng ra!

Ma nhân có phần bất ngờ nhìn Hắc Vũ, dường như đã không còn hứng thú với Y Nhi nữa, bàn tay hắn thả lỏng làm Y Nhi rơi bịch xuống đất.

Ma nhân thông thả bước từng bước tới gần Hắc Vũ, cất tiếng nói:

- Ngươi là kẻ đầu tiên trong mấy mươi năm qua dám làm ta bị thương! Hãy nói xem..

Ma nhân hạ giọng và đưa tay trái lên, lập tức dưới chân Hắc Vũ có vô số nhánh gai nhọn đâm vọt lên xuyên qua thân thể Hắc Vũ.

Ọc

Cảnh tượng Hắc Vũ bị xuyên qua gai treo trên cao kia đập vào mắt mọi người như vang lên hồi chuông kết trong tâm trí những đệ tử tu tiên ở đây.

Nó chính là minh chứng cho sự tàn bạo, hung tợn và sức mạnh kinh khủng khó lường của yêu ma chân chính. Còn bọn họ?

Không thể chịu nổi một đòn!

Kể từ lúc bắt đầu, mọi người đều thấy rõ ma nhân đã đùa giỡn bọn họ như thế nào, xem bọn họ như cá nằm trong chậu, vung vẩy giữa sống và chết. Hắc Vũ chính là kẻ mạnh nhất trong bọn họ thế mà còn ra nông nổi này, vậy bọn họ thì sao đây...

Hắn không phải tùy tiện mà xông vào hang địch, bởi vì, hắn không cần người tiếp ứng, bởi vì một mình hắn đã đủ đối mặt với cả thiên binh vạn mã. Đó chính là sức mạnh của một ma nhân.

Không chỉ là đệ tử tu tiên, so với Y Nhi, tình cảnh đó gây chấn động còn lớn hơn, Hắc Vũ chính là vì nàng mà bị như vậy!

Hắc...Hắc...Vũ...

Những giọt máu trên người hắn chảy xuống cũng như trái tim nàng đang bị cửa máu.

Thịch.

Thịch thịch...

- Hắc Vũ...

Y Nhi choài người về trước, vương tay muốn chạm lấy thân ảnh trước mặt nhưng vô vọng.

Trong lúc mọi người rơi vào trong sâu thẳm của tuyệt vọng đó, một tiếng thét dài vang lên:

- Aaaa.

Đến khi định thần lại thì đã nhìn thấy Triệu Nhu Nhi tay nắm chặt kiếm xông thẳng tới ma nhân.

Keng

Mũi kiếm chạm vào tấm lưng của ma nhân như đụng phải vách sắt, vang lên một tiếng lớn rồi không thể đầu sâu vào nữa, run lên bần bật. Ma nhân cũng không thêm liếc mắt nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

— TA KHÔNG TIN!!!

Triệu Nhu Nhi hét lớn. Đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mũi kiếm bị cản lại trước mình đồng thịt sắt của ma nhân.

— Ta không tin ngươi bắt tử! Không tin ngươi bắt khả xâm phạm! Cho dù chết, cũng phải kéo ngươi theo cùng!!!

Toàn bộ sức mạnh của Triệu Nhu Nhi dồn hết vào một kiếm này, quang mang trên mũi kiếm tỏa ra càng lúc càng đậm.

— Aaaaa...

Mũi kiếm vỡ toang.

Hắn từ xưa đến giờ chưa từng quan tâm đến những kẻ gọi là tu tiên kia, dù gọi là gì đi nữa vẫn không thể thay đổi được việc bọn họ cũng chỉ là con người, chỉ là một con người có sức mạnh hơn những người khác. Mà hắn và cả ma giới nữa, chẳng sợ những người kia có sức mạnh lớn tới mức nào, bởi vì cho dù họ có mạnh ra sao thì cuối cùng vẫn chịu thua dưới tay ma giới mà thôi.

Nhưng mà... so với những kẻ tự do tự cao tự đại ấy hắn lại dè chừng những người có khả năng tác động tới tâm lý kẻ khác hơn! Ví dụ như những con kiến hôi hiện giờ, kể từ lúc biết được thân phận của hắn, chứng kiến sức mạnh vĩ đại của hắn, bọn họ vốn dĩ đã mất đi hi vọng, chờ đợi cái chết. Thế mà,

chỉ vì hành động không ngờ của Triệu Nhu Nhi và những lời lẽ kích động của nàng mà bây giờ những con kiến hôi kia lại trở thành con thiêu thân, quên mình xông tới.

Những kẻ như vậy mới thực sự phiến toái.

Nàng ta... không thể dễ được!

Ánh mắt ma nhân trở nên sắc lạnh, sát khí lóe lên.

Àm

Ma nhân dậm mạnh chân, mặt đất xung quanh nổ tung tóe, những đệ tử đang bao quanh ma nhân bất ngờ không kịp đỡ đã bị văng ra tứ phía.

Triệu Nhu Nhi trông thấy ánh mắt ma nhân lạnh lẽo nhìn mình làm nàng vô thức run rẩy, mồ hôi lạnh đổ ra.

“Lần này xong rồi!”

Triệu Nhu Nhi trong lòng thầm nhủ, hàm răng nghiến chặt tới ứa máu.

Những tướng ma nhân sẽ bước tới thì nào ngờ, vào đúng lúc đó, hần lại xoay đầu, nhìn về hướng một mục tiêu khác.

Hắc Vũ lúc này vẫn bị giam cầm trên những gai nhọn, máu từ vết thương vẫn đang nhiều giọt, trông hần lúc này dường như đã mất đi ý thức.

Lẽ ra phải chọn ưu tiên giết Triệu Nhu Nhi trước, nhưng không hiểu sao kẻ này lại khiến hần cảm thấy e dè hơn, hay nói đúng hơn chính là sự e ngại tới từ sâu trong linh hồn. Rốt cuộc kẻ trần tục này là ai?

Dù Hắc Vũ đang lâm vào tình trạng hôn mê, gục sâu đầu nhưng vẫn mang đến một cảm giác áp bức vô hình đối với ma nhân, một chuyện khó tin nhưng đang diễn ra.

Ma nhân không nghĩ ngợi nữa, giong cao cánh tay trái hướng về phía Hắc Vũ.

Hình ảnh Hắc Vũ đối mặt với ma nhân, cái suy nghĩ ma nhân sẽ hạ sát thủ với Hắc Vũ in sâu vào tâm mắt làm Y Nhi hoảng loạn, trái tim như bóp nghẹt.

- K...Không..

Ma nhân khẽ lên tiếng nói:

— Không biết lượng sức!

Cánh tay ma nhân lần nữa lại giong lên, trong mắt mọi người Triệu Nhu Nhi giống như người đã chết. Nhưng đúng vào lúc đó, từ Triệu Nhu Nhi chưa hề bỏ cuộc, thanh kiếm đã gãy mất mũi kiếm kia đã đâm vào thịt ma nhân.

Lại thêm một tiếng hét, thanh kiếm soạt một cái đâm xuyên qua cơ thể hần. Ma nhân cau mày, tay hất mạnh một cái làm Triệu Nhu Nhi bị chấn bay cả đoạn, lại rơi xuống bên cạnh Y Nhi.

Triệu Nhu Nhi lồm cồm bò dậy, miệng ứa máu vẫn lên tiếng khinh rẻ:

— Ha ha... không phải ngươi cũng bị thương như bao người khác đấy sao... Hôm nay, ta không giết được ngươi là do ta còn yếu, rồi sẽ có một kẻ khác mạnh hơn ta đến lấy mạng ngươi.

Ma nhân chau mày nhìn Triệu Nhu Nhi. Những kẻ con người này dù yếu ớt nhưng giọng điệu thật cao ngạo. Hôm nay, hần chỉ định đến đây vui chơi một chút thôi nào ngờ lại bị những con người này làm hần bị thương, đã thế, còn dám nói những lời phản nghịch kia. Nếu đã như vậy, thì đừng trách hần...

Nhận thấy ánh mắt của ma nhân đã trở nên sắc lạnh, Triệu Nhu Nhi lớn tiếng kêu gọi:

— Mọi người, còn chờ gì nữa??? Nếu trước sau gì cũng phải chết thì hãy chết cho anh hùng, đệ tử tu tiên tuyệt đối không có những kẻ hèn nhát!!!

Chúng đệ tử tu tiên này giờ đã bị hành động gan dạ của Triệu Nhu Nhi làm cho kích động, bây giờ lại thêm những lời này của nàng thì không còn do dự gì nữa, ai nấy đều hai mắt đỏ bừng, tay nắm chặt thanh kiếm xông thẳng tới ma nhân như những con thêu thân.

Thấy tình cảnh như vậy, ma nhân có chút không ngờ tới, chân mày nhíu lại càng chặt.

Những đệ tử tu tiên đã đánh tới, ma nhân chỉ phát phát tay đón đỡ, ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi Triệu Nhu Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Bàn tay trái đang đưa về trước của ma nhân đột ngột nắm chặt lại, từ dưới chân Hắc Vũ bùng lên ngọn lửa đỏ rực như lửa địa ngục, muốn cắn nuốt tất cả.

Vào lúc đó, Hắc Vũ lại cục cựa, từ từ ngẩng đầu lên. Ma nhân thấy vậy thì nheo mắt quan sát, còn bàn tay trái thì xoay một vòng làm ngọn lửa cháy bùng hơn.

Khi ấy, ma nhân đã bắt gặp ánh mắt Hắc Vũ đang in bóng ngọn lửa đỏ, màu đỏ đó đã làm ma nhân chấn động.

– Ngươi...

Ngọn lửa trong đáy mắt Hắc Vũ cháy bập bùng, còn gương mặt thờ thần kia cho thấy hắn vẫn đang mất ý thức.

Ma nhân hấp tấp thu tay về, ngọn lửa xung quanh Hắc Vũ liền ảm đạm đi một phần.

– Ngươi rốt cuộc là ai?

Ma nhân hét lớn.

Nhưng không đợi cho hắn biết được đáp án, đúng vào thời khắc đó, một tiếng thét vang tận trời xanh, thấu vào tâm can người ta đã vang lên.

– KHÔNG...

Ma nhân cũng không kịp xoay đầu lại nhìn, đã bị một luồng sáng mang sức mạnh khổng lồ không biết từ đâu xuất hiện bỗng bùng phát dữ dội bao lấy.

Ánh sáng đó chói lói đến mức không thể mở mắt ra được nên mọi người lâm vào cảnh mờ mịt không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng theo ánh sáng ấy lướt qua, những tổn thương, đau đớn trên cơ thể mọi người như được xoa dịu nhưng trái lại, khi ma nhân tiếp xúc với ánh sáng đó lại bị xâm thực!

Nó giống như thiên địch, từ từ cắn nuốt và thanh tẩy ma lực của ma nhân. Ma nhân cắn răng, muốn xông ra khỏi đây nhưng luồng sáng kia hóa thành những sợi dây trói buộc, không để hắn thoát đi.

Ma nhân bị đau hét lên, lại một lần nữa xông ra ngoài nhưng thất bại. Dần dà, ma nhân cảm thấy ma lực trong cơ thể mình không còn nhiều nữa, ngay cả ma tính cũng bị ảnh hưởng, nếu toàn bộ bị thanh tẩy, hắn sẽ chết!

Nhưng cũng vào lúc đó, ma nhân cảm nhận được luồng sức mạnh quái dị kia không ổn định, dường như chính chủ nhân của nó cũng không thể điều khiển được nó và cũng không thể duy trì lâu được.

Chỉ một chút nữa thôi, hắn có thể lợi dụng cơ hội bất ổn đó để thoát ra.

Ma nhân nhắm tịt mắt lại, bỏ mặc bản thể bị luồng sáng kia thanh trừ từng chút một, hắn đang chờ đợi, phải chờ đợi thời cơ.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn gặp phải nguy hiểm cận kề như vậy, càng tức giận hơn khi hắn lại còn không biết được đối thủ của mình là ai, nguyên do vì sao lại lâm vào tình cảnh này...

Dù có bất bản thân phải chấn định nhưng trong đầu ma nhân đầy xáo động.

Bình tĩnh! Nhất định phải bình tĩnh...

Thời gian đã điếm, ma nhân mở bừng mắt ra.

– Aaaa...

Hết dài một tiếng, ma nhân phi thân lên cao, nhưng những sợi dây bằng ánh sáng kia vẫn bám trụ lôi kéo hắn không để cho hắn thoát đi.

Ở trên không trung, ma nhân nghiêng răng chống lại lực kéo của những dây trói quanh người. Hai mắt của hắn lúc này đầy tơ máu, cố gắng tiến thêm một bước nữa.

Những dây trói do luồng sáng hóa thành bị kéo căng nhưng vẫn nhất quyết không chịu buông tha cho ma nhân.

Kéo...

Thân thể của ma nhân bị kéo lùi về sau một đoạn, dù đã trụ lại được nhưng ma nhân tự hiểu bản thân không thể chống đỡ lâu hơn được nữa.

“Chẳng lẽ hôm nay ta phải chết ở đây thật sao...”

Ma nhân không cam tâm, cắn chặt răng tới bật máu. Nhưng dù hấn có không cam tới thế nào đi nữa thì kết quả đã được định sẵn.

Vào đúng thời khắc tưởng chừng như sắp bỏ cuộc đó, đột ngột áp lực trên người giảm hẳn làm ma nhân kinh ngạc mở bừng hai mắt.

Soẹt

Lại một kiếm chém ngang, thêm một dây trời bằng ánh sáng bị cắt bỏ.

Ma nhân không tin được nhìn người đứng trước mắt mình, đang giải vây cho hấn.

- V...Vô?

Vô nghe gọi khẽ liếc mắt nhìn về sau.

Đó là một nữ nhân, một nữ nhân rất đẹp với đôi mắt màu tím thắm cùng mái tóc đen dài bay phất phới trong gió. Nàng ta đứng đó như một nữ vương trầm mặc đưa mắt lướt nhìn những kẻ thấp hèn bên dưới.

Ngay cả hấn, người được mệnh danh là Cửu, đứng hàng thứ chín trong mười ba vị tướng dưới trướng Thiên ma cũng không lọt được vào trong mắt của Vô.

Khi Vô xuất hiện, Cửu biết hấn đã không còn nguy hiểm nữa nhưng chịu sự cứu giúp từ Vô cũng không phải là điều hấn mong đợi. Hấn không thích chịu ơn nghĩa của nàng ta, lại càng không muốn thừa nhận hấn không mạnh bằng nàng!

Càng nghĩ, Cửu càng diễn tiết, phần hận những kẻ hạ tiện dưới kia. Nếu không phải vì bọn họ, hấn đã không lâm vào tình cảnh xấu hổ như hiện tại.

- Ngươi muốn làm gì?

Vô như đoán được suy nghĩ của Cửu, liền lên tiếng hỏi.

Cửu đỏ bừng hai mắt, chăm chăm nhìn những bóng dáng mập mờ ẩn dưới luồng sáng kia căm phẫn, lớn tiếng quát:

- Ta muốn giết hết những kẻ hạ tiện kia!!!

Vô không màng nhìn, thờ ơ lên tiếng nói:

- Ngươi hiện tại có thể sao?

Cửu cay nghiệt nhìn Vô, như muốn nuốt chửng nàng. Vô không để ý, nhàn nhạt nói tiếp:

- Nếu ngươi bảo đảm có thể thoát khỏi nó lần nữa thì cứ việc ra tay!

Nói rồi, không đợi Cửu đáp lời, Vô đã nhẹ đạp chân bay đi.

Cửu bình tĩnh lại nhìn luồng ánh sáng vẫn còn nồng đậm bên dưới. Nếu bị lọt vào đó lần nữa, hấn có thể an toàn trở ra không? Dù không cam tâm nhưng đến ngày biết rõ ngọn nguồn của sức mạnh kia rồi hấn sẽ trả lại mối hận hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Đến khi tỉnh lại, mọi người mờ mịt đưa mắt nhìn nhau không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Không phải bọn họ đang đánh nhau với ma nhân sao? Ma nhân kia đâu rồi? Còn bọn họ vẫn còn sống thật ư?

Triệu Nhu Nhi dần dần mở mắt ra khi nghe thấy có người gọi tên mình.

– Triệu sư tỷ, tỷ đã tỉnh lại rồi!

Triệu Nhu Nhi cũng mơ hồ, trong thời gian ngắn cũng không định thần được.

Đến khi ý thức quay lại, nàng liền hấp tấp nắm chặt tay Trương Trâm Anh hỏi:

– Hắc Vũ! Hắc Vũ thế nào rồi?

Trương Trâm Anh thấy Triệu Nhu Nhi như vậy cũng ngạc nhiên, nhưng rồi cũng mở miệng nói:

– Hắn không sao! Đang nằm bên kia kia...

Không kịp đợi Trương Trâm Anh nói xong, Triệu Nhu Nhi đã vọt chạy tới.

Những ngọn gió đêm qua thổi qua người Hắc Vũ đã biến mất, những vết thương của hắn lúc này cũng chưa khỏi hẳn như những người khác nhưng chí ít đã không còn chảy máu nữa.

Sau khi xác nhận Hắc Vũ vẫn còn sống, Triệu Nhu Nhi thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Hạ Lan đứng trong bóng tối mở miệng tự hỏi:

– Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Tại sao ma nhân biến mất rồi...

Ai vậy cũng mờ mịt, không rõ ràng mọi việc đã xảy ra như thế nào.

Trương Trâm Anh gất gỏng:

– Biến mất không tốt sao? Chẳng lẽ để hắn giết hết cả bọn mới đúng sao?

Hạ Lan bị Trương Trâm Anh lớn tiếng quát cũng không dám phản bác, đành cắn răng nín nhịn.

Triệu Nhu Nhi lúc này mới nhàn nhạt lên tiếng can ngăn:

– Được rồi! Chuyện đã qua có truy cứu cũng ích lợi gì, quan trọng là tình hình trước mắt như thế nào kia.

Nghe vậy mọi người lại trầm mặc.

Trong lúc bọn họ vẫn còn đang phân vân suy nghĩ thì có người đột ngột phát hiện ở phía chân trời xa xa kia đang có những luồng sáng nhiều màu đang bay tới.

– Mọi người nhìn kia!!!

Nghe tiếng hét, toàn bộ quay đầu nhìn về hướng được chỉ. Bóng đen kia càng tiến lại gần càng trông thấy hình dạng những người đó.

– Là viện binh!

– Viện binh tới rồi!!!

Mọi người mừng rỡ, cuồng cuồng cả lên. Đến cả mỹ nhân băng lãnh như Triệu Nhu Nhi lúc này cũng không nén nổi cảm giác kích động, cùng mọi người hô hô chờ đợi.

Xào xạc...

Những phi kiếm cùng với chủ nhân của chúng từ trên trời theo thứ tự đáp xuống đất.

Người dẫn đầu đội ngũ viện binh chính là Thái Hòa, đại đệ tử của phái Thiên Nga, sư huynh của Hắc Vũ.

Thái Hòa tiến tới trước mặt mọi người, chân thành nói:

– Xin lỗi, bọn ta tới chậm rồi!

Nghe lời nói đó, có người không kiềm được mà rơi nước mắt. Có người thứ nhất sẽ có người thứ hai, rồi cả bọn bất kể nam nữ nấy đều sụt sùi, đỏ ửng hai mắt. Họ quá khổ, đã chịu quá nhiều đau khổ sau thời gian rèn giũa vừa qua. Họ đã trưởng thành hơn, trở nên mạnh hơn so với trước kia, nhưng nỗi đau mà họ phải chịu cũng nhiều thêm.

Chỉ có Triệu Nhu Nhi lúc này vẫn trấn tĩnh như cũ, khẽ lên tiếng đáp:

– Mọi người tới là tốt rồi!

Thái Hòa tiếp tục nói:

– Bây giờ ta sẽ giúp mọi người quay trở về!

Triệu Nhu Nhi gật đầu.

Lúc này, Thái Hòa đã không nén được bồn chồn, đảo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm một vòng rồi e dè cất tiếng hỏi:

– Triệu sư muội, muội có thấy sư đệ của ta...

Triệu Nhu Nhi liền hiểu liền dẫn đường Thái Hòa đến chỗ Hắc Vũ nghỉ tạm ở một góc.

Thái Hòa vừa nhìn thấy Hắc Vũ máu me đầy người liền giật nảy mình, liền chạy tới xem xét.

May mắn vết thương đã không còn chảy máu, cũng không có nguy hiểm đến tính mạng. Thái Hòa khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Nhu Nhi lên tiếng giải thích:

– Thời gian này, ngôi làng không những bị ma thú quấy phá còn còn bị ma nhân tập kích...

Thái Hòa nghe vậy liền cau mày, nhưng cũng không nói gì tới vấn đề này. Lại kiểm tra vết thương của Hắc Vũ một lần nữa mới đứng lên.

Thái Hòa đối mặt với Triệu Nhu Nhi, trong lòng có nhiều suy nghĩ.

Nàng là đệ tử nổi bật trong thế hệ này của phái Thanh Vân và ở cả ngũ phái nữa, không chỉ điềm tĩnh, thông minh, xinh đẹp mà hẳn còn nhận ra nàng có cảm tình đặc biệt đối với Hắc Vũ. Xét về tình, về lý, hẳn đã có nhận định nàng và Hắc Vũ rất xứng đôi, nếu hai người thật sự kết thành đạo lữ vậy cũng là một chuyện tốt.

– Triệu sư muội, cảm ơn muội!

Triệu Nhu Nhi có phần bất ngờ nhìn Thái Hòa, Thái Hòa nở nụ cười dịu dàng như bậc huynh trưởng, nói:

– Cảm ơn muội đã quan tâm tới sư đệ của ta! Cảm ơn muội đã đề tâm săn sóc hẳn.

Gương mặt Triệu Nhu Nhi khẽ ửng đỏ, nàng cúi đầu, lí nhí nói:

– Đó là việc muội nên làm...

Đúng vào lúc đó, một đệ tử trong nhóm Thái Hòa tới đây nhanh chân bước tới, khó xử mở miệng:

– Sư huynh...

Thái Hòa hỏi:

– Có chuyện gì sao?

Tên đệ tử ngần ngừ một lúc rồi nói:

– Việc này sư huynh nên đích thân tới xem thì hơn.

Thái Hòa cau mày, nhưng rồi cũng cất bước đi theo.

Lúc này mọi người đang tập trung bao xung quanh, ở giữa thấy rõ có một người đang nằm bất động.

Vừa trông thấy Thái Hòa bước tới, mọi người liền nhón nháo nhường đường. Thái Hòa cũng thấy rõ thái độ những người ở đây muốn tránh xa người đang bất tỉnh kia.

Đó chính là Y Nhi, người đã bị mọi người quên đi!

Y Nhi vẫn còn hôn mê nằm trên mặt đất, chân mày nhíu chặt đầy khổ sở. Quan trọng hơn, lúc này trên mặt của nàng thỉnh thoảng gợn lên những vết màu đen mờ mờ.

– Ma khí?

Thái Hòa kinh hoàng thốt lên khi trông thấy những vết đen đó.

Nghe được xác nhận của Thái Hòa, những người ở đó dù đã phần nào đoán trước cũng phải hoảng sợ lùi về sau, tránh ra người trên đất kia.

Kẻ bị nhiễm ma khí!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Khi mơ màng tỉnh dậy, nhận ra mình đang nằm trong một gian phòng đàng hoàng chứ không phải ở thâm sơn nứa, Y Nhi có phần mờ mịt.

— Ngươi đã tỉnh?

Một giọng nói vang lên bên tai, âm thanh này rất quen thuộc mà thoáng chốc không thể nhớ ra được.

Thấy Y Nhi không trả lời, người kia bước tới một bước để nàng nhìn rõ mặt mình.

Vừa trông thấy người đó, Y Nhi liền giật nảy mình, bất kể cơ thể đang khó chịu liền hấp tấp ngồi bật dậy, gọi:

— Công... công tử.

Đứng trước mặt nàng bây giờ chính là Bạch Thiên Lam, người mà nàng đã luôn nhớ tới, mong mỏi được gặp lại suốt nửa năm qua.

— Công tử...

Nước mắt bắt chợt ứa ra dù nàng không muốn khóc.

Bạch Thiên Lam vẫn trầm mặc nhìn Y Nhi, hồi lâu không lên tiếng. Y Nhi khóc thút thít một lúc lâu mới ngưng được, lúc này mới nhớ ra hành động như vậy là thất lễ liền len lén nhìn biểu cảm của Bạch Thiên Lam.

Bạch Thiên Lam vẫn đứng nguyên như vậy, mãi mới lên tiếng nói:

— Ngươi đã từng tiếp xúc với ma nhân?

Y Nhi không ngờ được Bạch Thiên Lam lại hỏi mình như vậy, lúng túng nói:

— Không! Không có...

Bạch Thiên Lam tiếp tục hỏi:

— Vậy tại sao ngươi lại nhận ra khí tức của một ma nhân?

Y Nhi lúc này liền hiểu những việc xảy ra Bạch Thiên Lam chắc chắn là đã biết toàn bộ. Nàng không muốn nói dối hắn nhưng cũng không biết phải bắt đầu nói từ đâu.

— Công tử... Y Nhi...

Không đề ý đến vẻ mặt khó xử của Y Nhi hiện giờ, Bạch Thiên Lam lại hỏi:

— Ngươi đã từng gặp qua ma nhân ở đâu?

Nàng từ năm tám tuổi đã ở phái Thanh Vân, không hề liên hệ với bên ngoài, lại càng không thể nào tiếp xúc với với ma giới được. Trong cuộc hành trình thì lúc nào cũng ở cùng đội ngũ, nếu khi đó nàng gặp phải ma nhân, lẽ nào lại không có ai phát hiện ra. Chẳng lẽ, là từ trước khi đến phái Thanh Vân?

Y Nhi nhớ tới gương mặt nở nụ cười hiền từ của lão hòa thượng, lúc bị ma nhân tra hỏi, nàng không dám để lộ tung tích của lão vì lo sợ ma nhân sẽ gây hại cho lão. Còn bây giờ, nàng đã về nhà, không còn ma nhân nữa, có nói ra chắc cũng không vấn đề gì. Dù sao, lão cũng ở phe chính nghĩa, phải không?

Y Nhi chần chờ hồi lâu mới mở miệng nói:

— Là... là lão hòa thượng! Chính là một ngày kia...

Bạch Thiên Lam khẽ chau mày nghe Y Nhi thuật lại đầu đuôi sự việc.

Sau khi nói xong, Y Nhi hồi hộp quan sát sắc mặt của Bạch Thiên Lam nhưng hắn vẫn một vẻ nhàn nhạt như thường.

— Công tử?

Bạch Thiên Lam thôi suy nghĩ, đưa mắt nhìn Y Nhi hỏi lại:

– Ngươi chắc chắn có người như vậy?

Trái tim Y Nhi đập hồi hộp khi nghe lời đó, lắp bắp hỏi:

– Công... công tử, ngài nói vậy là sao?

Bạch Thiên Lam nói:

– Từ trước tới giờ ta chưa từng nghe nói tới có một vị hòa thượng như vậy xuất hiện! Lại càng chưa từng nghe tới có cách thu phục ma nhân như vậy!

Trước mắt Y Nhi chao đảo, nói vậy... Bạch Thiên Lam không tin lời nàng nói?

Bạch Thiên Lam đưa mắt nhìn Y Nhi hồi lâu như muốn nhìn ra cái gì đó, Y Nhi vô lực cắn răng nhìn Bạch Thiên Lam, ánh mắt đầy khẩn cầu hần hãy tin nàng.

Bạch Thiên Lam xoay người bước ra khỏi phòng, trước khi đi thì nói:

– Ngươi cứ nghỉ ngơi đi!

Chỉ còn một mình, Y Nhi tủi thân bật khóc không thành tiếng.

Hần không tin nàng!

...

Bạch Thiên Lam bước tới phòng khách của Thiên Thương viện, chương môn phái Thanh Vân, Trần Anh Thái đã ngồi ở đấy, vừa uống trà vừa chờ đợi.

Thấy Bạch Thiên Lam bước vào, Trần Anh Thái lên tiếng hỏi:

– Nàng ta đã tỉnh rồi sao?

Bạch Thiên Lam khẽ gật đầu xác nhận.

- Ừ, đã tỉnh lại!

Trần Anh Thái hưởng hương trà một lúc rồi hỏi:

- Có thông tin gì không?

Bạch Thiên Lam nhắm mắt định thần một bên, mở miệng nói:

- Nàng nói tới một lão hòa thượng! Lão chính là người đã thu phục Thập Tam tướng lĩnh kia.

Trần Anh Thái nhíu mày ngẫm nghĩ:

- Một lão hòa thượng? Nếu thật sự có người lợi hại như vậy xuất hiện, lẽ nào chúng ta lại không có chút tin tức gì?

Bạch Thiên Lam không đáp.

Trần Anh Thái hồi lâu lại hỏi:

- Vậy còn nàng ta? Đệ dự tính xử trí thế nào?

Bạch Thiên Lam nói:

- Nàng chỉ là một đứa nhỏ!

- Nhưng nàng ta lại rất đáng nghi!

Trần Anh Thái nhìn Bạch Thiên Lam nhấn mạnh, nghi ngờ rất có thể nàng chính là gian tế của ma giới. Bạch Thiên Lam đương nhiên hiểu ẩn ý trong đó, nhưng hần vẫn nói:

- Ta đã trông nàng lớn lên từ nhỏ, nàng là người như thế nào, ta càng biết rõ hơn ai hết! Sự việc lần này quả thật rất kỳ lạ, nhưng thiên hạ có nhiều điều kỳ lạ, lắm kỳ nhân, một lão hòa thượng như trong lời nàng nói cũng có thể tồn tại...

Trần Anh Thái nhìn Bạch Thiên Lam, hần biết rõ tính cách của sư đệ mình, một khi đã quyết định cái gì thì điều khẳng định đến cùng, khó có thể thay

đôi được. Vấn đề hiện giờ nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, chỉ là một tí nữ phạm nhân bình thường, hấn cũng không để mắt tới. Chỉ là... hấn cảm thấy tiếp tục để nàng ở lại cũng không tốt.

Hiện tại có gấp gáp cũng không giải quyết được gì, cứ để thông thả vài ngày cho Bạch Thiên Lam có thời gian suy nghĩ lại vậy.

Trần Anh Thái đứng lên định ra về, bước tới cửa lại chợt nhớ ra một chuyện, bèn nói:

- Chắc đệ cũng đã nghe qua Triệu Nhu Nhi, nàng cũng ở trong nhóm mười ba lần này! Trong chuyến đi này, nàng đã bộc lộ khả năng và tài lãnh đạo của mình, hơn hết, khi chạm trán với ma nhân, nàng dường như đã bộc phát một sức mạnh đặc biệt. Một luồng năng lượng thật thanh khiết! Có lẽ, nàng chính là “Thiên nữ” mà đệ đã đề cập tới..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Buổi sáng nọ, Thái Hòa tay bụng thức ăn bước vào phòng của Hắc Vũ.

Vừa mới bước vào, Thái Hòa đã nhìn thấy bóng một người đang ngồi trên giường, liền hỏi hả đặt thức ăn xuống bàn chạy vù tới.

– Đệ đã tỉnh rồi!

Về mặt Hắc Vũ vẫn còn tiều tụy, mờ mịt đưa mắt nhìn Thái Hòa.

– Đây là đâu?

Thái Hòa liền đáp:

– Phái Thanh Vân! Vì đệ bị thương không tiện di chuyển nên tạm thời trú lại đây...

– Nàng như thế nào?

Hắc Vũ lại lên tiếng hỏi, Thái Hòa có phần ngỡ ngàng, không hiểu Hắc Vũ đang muốn hỏi ai.

Hắc Vũ lần nữa lặp lại:

– Y... Nhi, là tên của nàng bây giờ.

Thái Hòa cau mày, có gì đó không đúng. Cảm giác ánh mắt Hắc Vũ thật trống trải, xa lạ, chẳng lẽ hấn bị hậu chứng gì đó? Thái Hòa đưa tay bắt lấy vai Hắc Vũ lay mạnh.

– Hắc Vũ...

Hắc Vũ chợt bừng tỉnh, gấp gáp nói:

– Y Nhi! Là người đi cùng với đệ đó, nàng có sao không?

Thái Hòa ngây người, vẫn còn sợ hãi, hồi lâu mới chợt nhớ đến người được gọi là Y Nhi ấy không phải là tì nữ của Bạch sư thúc, Bạch Thiên Lam sao? Tại sao Hắc Vũ lại nhắc tới nàng?

Hắc Vũ thấy Thái Hòa mãi không trả lời, liền chụp lấy tay Thái Hòa, hỏi thúc:

– Nàng như thế nào rồi?

Thái Hòa cau mày, sư đệ tiểu ma vương của hấn khi nào lại biết quan tâm đến người khác rồi.

– Đệ... và nàng quan hệ như thế nào?

Thái Hòa không giải đáp thắc mắc của Hắc Vũ mà lại hỏi sang chuyện khác làm Hắc Vũ nôn nóng tới tức giận.

– Nàng là... mà tại sao huynh hỏi nhiều vậy? Vấn đề cần trả lời lại không chịu nói...

Hắc Vũ tung chân định đứng lên, Thái Hòa giật mình nín lại.

– Đệ muốn đi đâu?

Hắc Vũ quát:

– Thương Thiên viện! Huynh không muốn trả lời thì đệ đệ tự đi xem...

Thái Hòa can ngăn:

– Không được đi! Vết thương của đệ còn chưa khỏi hẳn đâu...

– Huynh không cần quan tâm!

– Dù đệ tới đó cũng không gặp được nàng đâu...

– Huynh buông ra!

– Hắc Vũ...

Trong lúc hai người đang giằng co không để ý thì đã có một người đứng trước cửa từ bao giờ đã nghe thấy hết toàn bộ cuộc đối thoại giữa hai người.

– Buông hẳn ra!

Một giọng ra lệnh vang lên làm cả hai ngừng tranh cãi, cùng nhìn về phía người vừa nói.

– Sư phụ.

– Sư phụ.

Người vừa mới tới chính là chương môn của phái Thiên Nga. Bà rãi từng bước vào phòng rồi ngồi xuống ghế chủ vị, hai sư huynh đệ cúi đầu đứng sang một bên nghe dạy bảo.

Mãi hồi lâu cũng không thấy chương môn phái Thiên Nga nói gì, Hắc Vũ gấp gấp liếc mắt nhìn lên, lên tiếng gọi:

– Sư phụ...

Chương môn phái Thiên Nga trừng mắt nhìn Hắc Vũ, trách cứ:

– Ngươi xem bộ dạng của ngươi bây giờ giống cái gì? Ta đã dạy ngươi cái gì? Ngươi có từng nghe lời ta nói hay không...

Hắc Vũ nghe mắng cũng không dám cãi lại, cúi thấp đầu nghe tội.

– Đệ từ có tội.

Nào ngờ, chương môn phái Thiên Nga nghe vậy lại càng giận, hỏi:

– Ngươi có tội? Ngươi biết ngươi phạm tội gì sao?

– Sư phụ...

Bình thường vì bản tánh quái rở hay gây sự của mình nên Hắc Vũ thường xuyên bị sư phụ trách mắng, chỉ là chưa lần nào giọng điệu của bà lại có phần nghiêm trọng, không chịu bỏ qua như vậy.

– Ngươi thử nói ta nghe xem ngươi phạm tội gì?

Nói là nói vậy thôi, mục đích chỉ để bà nguôi giận chứ còn hỏi hẳn phạm tội gì thì hẳn đành chịu thua.

Rốt cuộc không nhẫn nổi nữa, Hắc Vũ lớn gan nói:

– Sư phụ, rốt cuộc đệ từ đã làm gì mà ngài lại tức giận tới như vậy?

Nghe Hắc Vũ nói vậy, chương môn phái Thiên Nga càng nổi cơn tam bành, mắng xối xả:

– Ngươi còn dám nói!!! Đúng là cho tới bây giờ ngươi vẫn không biết lỗi của mình mà! Ngươi thường ngày tự cao tự đại trong môn phái thì thôi đi, đi ra ngoài cũng không chịu bỏ cái tánh đó, hết gây sự người này tới gây sự người kia, trong cả ngũ phái có ai mà ngươi chưa từng đắc tội không? Bản thân ngươi là đội trưởng thế mà lại bị thành viên của mình gạt bỏ, đứng lên thay thế, không chỉ một lần mà tới hai lần! Ngươi rốt cuộc có còn biết giữ mặt mũi cho phái Thiên Nga hay không? Chiến đấu thì háo thắng, không biết điểm dừng, gặp phải địch thủ mạnh hơn cũng dám đưa cổ ra chịu chết, rốt cuộc ngươi có còn đầu óc hay không...

Dù người bị mắng là Hắc Vũ nhưng thân là sư huynh, lúc này lại nghe kẻ tội sư đệ mình như vậy cũng phải xấu hổ thay. Truyện được đăng sớm nhất tại truyện dịch chấm com. Thấy sư phụ mình mắng lâu quá sợ khô cổ thì hiểu thuận tới rót cho bà một tách trà.

Chương môn phái Thiên Nga thấy Thái Hòa đưa trà tới cũng cầm lấy uống một hơi lấy lại sức rồi lại nói:

- Nhưng ngươi có biết lỗi nghiêm trọng nhất của ngươi là gì không?

Hắc Vũ này giờ ngoan ngoãn nghe giảng cũng không có nghĩa là hấn cam phục, chỉ vì hấn không thể cãi lời sư phụ mình thôi. Rút kinh nghiệm lần trước, Hắc Vũ nói:

- Đệ tử không biết!

Tưởng sẽ bị mắng thêm một trận nữa nào ngờ lần này chương môn phái Thiên Nga lại không nói, im lặng nhìn hấn hồi lâu.

Không khí im lìm này kéo dài khiến Thái Hòa và Hắc Vũ có phần không thích ứng được.

- Ngươi...

Cuối cùng, chương môn phái Thiên Nga cũng mở miệng, bà từ ái nhìn Hắc Vũ, nói:

- Ngươi đã lớn rồi!

Hắc Vũ ngó người không hiểu, hấn thà nghe giảng còn hơn là phải nghe những lời tình cảm khó hiểu này.

Ánh mắt chương môn phái Thiên Nga hoài niệm:

- Nhớ năm xưa ta dẫn ngươi về ngươi chỉ là một đứa trẻ nhỏ tầm này, thế mà bây giờ đã trở thành một vị thiếu niên oai phong, đỉnh đạc rồi...

- Sư phụ?

Nào ngờ, chương môn phái Thiên Nga lại nói:

- Một thiếu niên đã biết tới tình cảm nam nữ là gì rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

- Ngươi đã lớn để biết tình cảm nam nữ rồi!

Lời nói của chương môn phái Thiên Nga vang vọng bên tai Hắc Vũ, làm hấn ngó người chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chương môn phái Thiên Nga thở dài nói:

- Ta cũng đã từng nghĩ tới sẽ kết duyên cho ngươi, tìm cho ngươi một nữ tử hiểu chuyện để kiếm cặp, giúp ngươi bớt bản tánh nóng nảy của mình...

Hắc Vũ không ngờ bản thân lại khiến sư phụ phải lo nghĩ nhiều tới như vậy, hấn là kẻ mồ côi không nơi nương tựa, nếu không được bà cứu mạng, hấn cũng không biết bây giờ mình sẽ ra sao nữa. Ân sư như núi, trong thâm tâm thật ra hấn cũng đã xem bà như cha mẹ, nguyện lòng hiếu kính.

- Sau đó, ta lại nghĩ ngươi vẫn còn non trẻ, khó tránh khỏi những lúc thiếu suy nghĩ, cũng không muốn ép uống ngươi chuyện này. Truyện được đăng sớm nhất tại truyện dịch chấm com. Ta muốn chờ thêm vài năm nữa rồi mới đề nghị với ngươi vấn đề kết thân. Thế mà... ngươi bây giờ đã tự tìm người trong lòng, lại còn vì kẻ đó làm những chuyện hết sức hồ đồ!

Hắc Vũ càng rối rắm, mở miệng hỏi:

- Sư phụ, người đang nói gì vậy?

Chương môn phái Thiên Nga nhìn thẳng Hắc Vũ, nghiêm túc hỏi:

- Ngươi có suy nghĩ gì với nữ tử đó?

Hắc Vũ rối loạn, nghe lời bà nói lại dấy lên một tia sợ hãi.

– Sur phụ... người đang nói tới ai?

Chương môn phái Thiên Nga trầm mặc.

– Là... Y Nhi sao?

Chương môn phái Thiên Nga cũng không đáp nhưng thấy vẻ mặt nghiêm trọng của bà cũng đủ hiểu vấn đề.

– Y Nhi... Y Nhi rốt cuộc làm sao? Tại sao hết người này tới người nọ, ai nấy đều đề cập tới nàng như vậy?

Thấy biểu hiện quá khích của Hắc Vũ, chương môn phái Thiên Nga càng nhủu mày.

– Sur phụ, người nói đi! Y Nhi làm sao rồi?

Chương môn phái Thiên Nga nghiêm mặt gắt:

– Ngươi vì một nữ nhân không rõ lai lịch mà đi chất vấn sư phụ của ngươi?

– Không rõ lai lịch? Vậy là sao?

Chương môn phái Thiên Nga nói:

– Ngươi có biết... mạng ta bị nhiễm ma khí?

– Nhiễm ma khí? Y Nhi sao...

Thấy Hắc Vũ bất ngờ như vậy cho thấy hắn còn non dại nên bị nữ nhân kia lừa gạt, chỉ cần hắn hiểu ra thì vấn đề gì cũng có thể giải quyết. Nào ngờ, Hắc Vũ lại nói:

– Có ai đã chữa trị cho nàng chưa? Hiện giờ nàng đã khỏi rồi chứ? Sẽ không để lại di chứng gì...

Chương môn phái Thiên Nga sa sầm sắc mặt, Hắc Vũ đã làm bà thất vọng quá rồi.

– Ngươi im cho ta!!!

Nghe bà quát lớn, dù còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi nhưng Hắc Vũ đành biết điều mà im lặng.

– Ngươi rốt cuộc có hiểu hay không hả? Nàng ta bị nhiễm ma khí! Là ma khí đó!!!

Hắc Vũ vẫn cố cãi:

– Lúc đó mọi người đã giáp mặt với ma nhân, Y Nhi bị nhiễm ma khí cũng có gì lạ...

Chương môn phái Thiên Nga không nén nổi nữa, chụp lấy chén trà quảng thẳng tới Hắc Vũ, chén trà đập trúng đầu Hắc Vũ nứt làm hai mảnh rồi rơi xuống đất vỡ toang.

– Ngươi rốt cuộc đầu óc để ở đâu? Bởi vì bị tình cảm làm mù quáng rồi sao? Một người bình thường lại có thể nhiễm ma khí nặng tới vậy được sao? Nó chứng tỏ nàng ta đã tiếp xúc với ma giới một thời gian rất dài rồi! Nó chứng minh nàng chính là gian tế của ma giới!!!

Hắc Vũ không chịu nổi nữa, bật tiếng cãi lại:

– Gian tế? Chẳng lẽ ai bị nhiễm ma khí cũng là gian tế hết sao? Sư phụ đã biết hết mọi chuyện rồi thì cũng phải biết trên đường đi nàng đã cố gắng thế nào, đã mấy lần cứu giúp những kẻ khác, thậm chí nếu như không có nàng thông báo, những kẻ ở đó đã chết cả rồi lại còn có thể về đây mà bị cáo buộc là gian tế hay sao...

Chương môn phái Thiên Nga bị chọc tức tới phát run, tay chỉ chỉ Hắc Vũ nói không thành lời. Sau cùng, bà mệt mỏi tựa người ra sau, nói:

– Ngươi làm ta quá thất vọng rồi...

Hắc Vũ vẫn không chịu nhún nhường, tiếp tục nói:

– Sư phụ, đệ tử không biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết những kẻ khác nói ra sao, đệ tử chỉ tin vào những người mình thấy, tai mình nghe và chắc chắn rằng: Y Nhi tuyệt đối không phải là gian tế của ma giới!

Nói rồi, Hắc Vũ chấp tay vái lạy, thưa:

– Sư phụ, đệ tử xin đi trước!

Ngay lập tức, hắc liên phi thân ra khỏi cửa, biến mất ở chân trời.

Hắc Vũ đi rồi, trong phòng chỉ còn lại chuông môn phái Thiên Nga và Thái Hòa. Từ nãy đến giờ Thái Hòa không dám lên tiếng cắt ngang đối thoại của hai người mà chỉ thăm lặng lắng nghe.

Sư phụ có lý của sư phụ, mà lời Hắc Vũ nói cũng không sai. Nữ tử kia hẳn cũng đã gặp qua, cũng cảm thấy nàng không phải là người có lòng dạ thâm sâu, chỉ là... sự đòi hỏi khó đoán, hẳn cũng khó mà nhận định.

– Sư phụ, Hắc Vũ chỉ là nóng nảy nhất thời...

Chuông môn phái Thiên Nga phát phát tay, ra hiệu Thái Hòa đừng nói tiếp.

– Hẳn như thế nào, ta đương nhiên hiểu rõ, ngươi không cần phải nói thêm!

Thái Hòa nhận lệnh.

Chuông môn phái Thiên Nga đưa mắt quan sát Thái Hòa hồi lâu, lại nói:

– Thái Hòa, ngươi cái gì cũng tốt nhưng có một cái không tốt!

– Đệ tử xin lắng nghe!

– Ngươi quá suy nghĩ cho người khác! Nghĩ rằng ai cũng là người tốt!

– ...

– Đức tính đó là tốt nhưng đối với người làm đại sự cũng không tốt! Ngươi suy nghĩ quá nhiều sẽ làm lỡ thời cơ! Ngươi cân nhắc quá kỹ là thiệt thòi cho mình! Ngươi hành xử không dứt khoát chính là nhu nhược, hỏng chuyện...

Càng nghe đầu Thái Hòa càng cúi thấp xuống.

Chuông môn phái Thiên Nga thở dài, chậm chậm nói:

– Thái Hòa, ngươi không mạnh bằng Hắc Vũ, tương lai huy hoàng của phái Thiên Nga là trông chờ ở Hắc Vũ...

Thái Hòa nghe vậy cũng không để tâm, bởi vì đó là điều hắn luôn hiểu rõ. Hắn biết bổn phận của hắn chính là ở bên cạnh Hắc Vũ, giúp đỡ hắn trở nên mạnh hơn. Từ trước đến nay, hắn luôn biết rõ điều đó và cũng đã nhận mệnh...

– Nhưng, người chèo lái tương lai của phái Thiên Nga chính là ngươi!

Đột ngột, chuông môn phái Thiên Nga nhấn mạnh. Thái Hòa nghe thấy giật bắn người, ngược đầu lên nhìn.

– Hắc Vũ dù có mạnh đến mức nào cũng không thích hợp trở thành người lãnh đạo! Hắn có thể chiến đấu nhưng lại không biết cách bảo vệ! Lại càng không phải là người đặt trách nhiệm tồn vong của môn phái lên hàng đầu! Những đức tính mà Hắc Vũ thiếu thì ngươi lại có đủ! Thái Hòa, có thể là vì sư thiên vị và tính toán nhưng ta thật sự mong muốn ngươi và Hắc Vũ sẽ trở thành người kế thừa tiếp theo của phái Thiên Nga! Ngươi... có trách ta không?

Thái Hòa cảm động đến rơi lệ, thành kính nói:

– Sư phụ, Thái Hòa chưa từng dám có suy nghĩ đó! Thiên Nga là nhà của Thái Hòa! Thái Hòa là người của Thiên Nga, mãi mãi bảo vệ Thiên Nga...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Dòng người hai bên đường đi ai nấy đều trở mắt nhìn người vừa chạy vụt qua, họ không kiếm được tò mò mà đồng loạt nhìn về hướng hắn đi đến khuất bóng.

– Đó có phải là Hắc Vũ hay không?

Một đệ tử phái Thanh Vân không nhịn được mà lên tiếng hỏi.

– Ủ, đúng là hấn rồi...

– Tại sao hấn lại ăn mặc như vậy chứ? Lại còn có về gấp gấp...

– Hướng đó không phải là Thiên Thượng viện của Bạch sư thúc sao?

– Ủ, đúng rồi! Có lẽ hấn có việc gấp tìm Bạch sư thúc!

– Nghe nói lần này đội ngũ do Hắc Vũ dẫn dắt đã lập được chiến công lớn lắm...

Những tiếng xầm xì bàn tán liên tục vang lên không có hồi dứt, còn Hắc Vũ thì chẳng bận tâm đến những ánh mắt soi mói của mọi người, dưới chân chưa từng dừng lại.

Chiếc áo ngũ trên người hấn lúc này đã xộc xệch, trước ngực hở ra một mảng lớn, thấy cả những vết băng bó trên trong, hấn cũng chẳng buồn chỉnh đốn. Chỉ muốn mau chóng... mau chóng được nhìn thấy nàng thôi!

Trong đầu hấn chỉ toàn là hình ảnh của Y Nhi. Lúc nàng cười vui vẻ, lúc nàng giả lả cười, khi bị người khác ức hiếp, nàng cũng chỉ nở nụ cười gượng gạo... Dường như tất cả những ký ức về nàng thì lúc nào nàng cũng mỉm cười, lúc nào cũng nở nụ cười để che đậy vết thương lòng của mình!

Tức giận!

Tại sao nàng luôn như vậy? Dù cho những kẻ đó có đối xử tệ với nàng như thế nào thì nàng cũng bỏ qua như vậy?

Con giận dăng trào!

Tại sao... hấn lại thấy đau lòng như vậy? Ngoại trừ con giận còn có một cảm xúc gì đó đang đè áp trong trái tim hấn!

Đúng vào lúc đó, đầu hấn đau nhói.

Hình ảnh Y Nhi gào khóc hiện ra trong đầu hấn.

Nàng bi thương.

Nàng bất lực.

Cô độc chỉ một mình nàng.

– Y... Y Nhi?

Hắc Vũ ôm lấy đầu gào thét, bàn tay to dù chắn tầm mắt hấn nhưng những hình ảnh kia vẫn tiếp tục hiện ra trước mắt.

Nàng đứng giữa những ánh sáng lấp lánh khẽ quay đầu lại nhìn hấn.

Không phải!

Nàng không phải là Y Nhi!

Cũng cùng một gương mặt đó, ánh mắt đó nhưng người trước mắt tuyệt đối không phải là Y Nhi bây giờ!

– Là... ai? Rốt cuộc nàng là ai???

Hắc Vũ điên tiết hét lớn.

“Y Nhi” kia lẳng lặng nhìn hấn hồi lâu rồi nhoen miệng cười.

Đúng vào lúc đó, những đốm sáng xung quanh nàng bỗng bùng biến lớn, chớp mắt đã bao trùm mọi thứ, luôn cả người con gái trong đó.

Nhìn thấy tình cảnh đó, trong thâm tâm của hấn bùng lên một cảm xúc muốn xé nát, phá hủy thứ ánh sáng rạng rỡ đó, diệt hết mọi thứ trên đời.

Đối với Hắc Vũ, trong khoảng khắc đó, thời khắc nàng biến mất, thời gian như ngừng trôi.

– Hắc Vũ! Hắc Vũ...

Có tiếng người gọi tên hấn, phải mất hồi lâu Hắc Vũ mới dần định thần, chao đảo nhìn người trước mặt hấn.

– Hắc Vũ hiện diện, ngươi không sao chứ?

Mãi mới có thể nhìn rõ ràng khuôn mặt của người đứng trước mặt.

– Bạch... Bạch Thiên Lam?

Lập tức nhớ tới chuyện chính, Hắc Vũ liền lao tới một tay nắm lấy cổ áo Bạch Thiên Lam, luôn miệng quát:

– Y Nhi đang ở đâu? Nàng có việc gì không? Mau dẫn ta tới gặp nàng...

Bạch Thiên Lam đối với thái độ vô lễ của Hắc Vũ cũng không nhú mày một lần, vẫn bộ dạng trầm tĩnh, điềm nhiên lên tiếng:

– Nếu ngươi cứ bộ dạng nông nổi này thì ta không cách nào đáp ứng ngươi được.

Hắc Vũ căng mắt trừng Bạch Thiên Lam, thấy hắn vẫn nhất nhất như cũ dù có làm căng thế nào cũng vô dụng thì đành nén cơn tức, nặng nhọc buông cổ áo Bạch Thiên Lam ra, gất gông:

– Mau dẫn ta đi gặp nàng...

Bạch Thiên Lam vẫn đứng nguyên như cũ, Hắc Vũ nghiêng răng nói:

– Nhờ ngươi dẫn ta tới gặp nàng...

Bạch Thiên Lam lúc này mới quay đầu đi, Hắc Vũ kiềm chế muốn giết người lại, đi theo sau lưng Bạch Thiên Lam.

Bạch Thiên Lam không nói một lời dẫn theo Hắc Vũ đi qua mấy con đường quanh co trong Thương Thiên viện. Đi hồi lâu, cuối cùng đến được một cái sân nhỏ, xa xa đã nhìn thấy bóng dáng một người ngồi ở trong đó.

Hắc Vũ liền nhận ra bóng dáng đó là của Y Nhi, lập tức chạy vù lên, nhưng hắn chưa kịp động thì đã bị Bạch Thiên Lam nắm vai lại. Hắc Vũ điên tiết quay đầu nhìn Bạch Thiên Lam gầm gừ

– Ngươi lại muốn gì?

Bạch Thiên Lam cũng không buông tay, mở miệng nói:

– Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?

Hắc Vũ hất tay của Bạch Thiên Lam xuống, quát:

– Suy nghĩ cái gì?

– Đến gặp nàng!

Hắc Vũ cau mày. Bạch Thiên Lam lại nói:

– Ngươi đã nghĩ kỹ hậu quả của nó chưa?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

– Ngươi có biết hậu quả sau khi ngươi gặp nàng không?

Hắc Vũ cay nghiệt nhìn Bạch Thiên Lam. Từ trước tới giờ, hắn cực kỳ không thích Bạch Thiên Lam, kẻ mang bộ dáng thoát tục của tiên nhân, lúc nào cũng một bộ mặt điềm tĩnh và giọng điệu lãnh đạm. Một con người bình thường có thể duy trì mãi một hình tượng như thế sao, chỉ là gạt người thôi.

Lại nghĩ tới nam nhân trước mắt này là người đã cùng sống (dưới một mái nhà) với Y Nhi gần mười năm qua, người mà nàng lúc nào cũng ghi nhớ, ngưỡng mộ thì cơn giận càng lớn, Hắc Vũ quát:

– Ngươi có ý gì?

Bạch Thiên Lam nhàn nhạt nói:

– Ngươi có từng suy nghĩ cho nàng? Nghĩ tới tình cảnh hiện giờ của nàng hay chỉ biết xông lên làm loạn?

Hắc Vũ nghiêng răng, chưa kịp mở miệng phản bác thì Bạch Thiên Lam đã tiếp tục nói:

– Nàng bị cho là thông đồng với ma nhân, là gian tế của ma giới!

Hắc Vũ thì quát:

– Ngươi vốn biết đó không phải là sự thật!

Bạch Thiên Lam thẳng thắn thừa nhận:

– Phải! Ta biết! Nhưng thế thì sao?

– Ngươi... ngươi đã biết Y Nhi vô tội vậy còn nói lời đó là sao?

– Ta biết nàng vô tội nhưng những người khác thì không nghĩ thế, cũng không thể thay đổi được việc nàng thật sự bị ma khí xâm nhập, không thể thay đổi việc nàng thật sự đã từng tiếp xúc với ma nhân, lại còn là tướng lĩnh của Thiên Ma mà còn có mạng quay về.

– Chẳng lẽ ai gặp qua ma nhân mà còn sống đều là gian tế của ma giới sao? Ngươi nói lời đó ra mà không cảm thấy nhục cười hay sao?

Bạch Thiên Lam im lặng nhìn Hắc Vũ hồi lâu không lên tiếng, Hắc Vũ không kiên nhẫn nói nhảm với Bạch Thiên Lam nữa, đã muốn đi gặp Y Nhi lắm rồi.

– Bây giờ ngươi gặp nàng chính là phản từ tội cho nàng!

Giọng nói của Bạch Thiên Lam lần nữa vang lên, vẫn một giọng điệu bình bình không chút cảm xúc.

Hắc Vũ không tin được, nặng nhọc quay đầu nhìn Bạch Thiên Lam.

– Ngươi nói cái gì?

– Ngươi tới giờ cũng không hiểu? Điểm chính bây giờ không phải nàng có tội hay không mà là mọi người nghĩ nàng có tội hay không! Và nếu như nàng có tội, thì nguyên nhân của nó chính là vì ngươi!

Hắc Vũ chao đảo, không tin được nhìn Bạch Thiên Lam.

– Ngươi nói vậy là sao?

– Cho dù nàng thật sự đã từng tiếp xúc với ma nhân, thì nàng vẫn chỉ là một phạm nhân, liệu có thể gây ảnh hưởng gì lớn tới đại cục? Có thể giải thích nàng không hiểu chuyện bị lợi dụng, những người có thân phận lớn ở đây sẽ so đo với một cô nhi yếu đuối như nàng? Bất quá chỉ trục xuất và giám sát nàng thôi! Nhưng nếu như ngươi xuất đầu, mọi chuyện sẽ khác...

Hắc Vũ gập gáp quát:

– Có cái gì khác chứ?

Bạch Thiên Lam đảo mắt nhìn Hắc Vũ, hé miệng nói:

– Mưu đồ lung lay trụ cột tương lai của ngũ phái! Gây chia rẽ nội bộ!

Hắc Vũ vô thức lùi về sau một bước, không dám tin.

– Nàng... nàng không có... ý...

Bạch Thiên Lam lại nói:

– Nàng có tội hay không không phải chỉ nói không là được. Mà ngươi càng lên tiếng bênh vực cho nàng thì càng xác định tội danh của nàng!

– IM ĐI! NGƯỜI CHỈ TOÀN NÓI NHỮNG LỜI BỊA ĐẶT THÔI!

Bạch Thiên Lam cũng không nổi giận, nhàn nhạt nhìn Hắc Vũ chờ đợi hần quyết định.

Nội tâm Hắc Vũ lúc này rối như tơ vò, tại sao lại thành ra như vậy? Tại sao hần lại trở thành nguyên nhân gây tội cho nàng rồi? Không được, hần không chấp nhận! Hần nhất định sẽ không để nàng phải chịu oan ức... Nếu nơi này không chịu lưu nàng thì hần sẽ dắt nàng rời đi! Tránh xa nơi không phân thị phi này!

Nghĩ xong, hần liền chạy vụt đi. Bạch Thiên Lam lần đầu tiên khẽ cau mày, lần nữa lên tiếng nói:

– Ngươi có nghĩ cho nàng hay không? Nếu hôm nay ngươi dẫn nàng đi, tương lai nàng sẽ như thế nào? \

Hắc Vũ chùn bước.

- Sẽ cùng ngươi lưu lạc? Hay chịu sự truy đuổi của cả hai phe chánh tà? Đó là cuộc sống nàng mong muốn hay sao?

- Cuộc sống... nàng mong muốn...?

Hắc Vũ nhớ tới gương mặt của Y Nhi, mỗi khi nàng dịu dàng cười, khi nàng ân cần nấu nướng.

Nàng mong muốn điều gì?

- Đừng quên thân phận của ngươi! Ngươi là ai? Trách nhiệm và sự mạng của ngươi là gì?

Thân phận của hắc? Hắc là đệ tử của chương môn phái Thiên Nga, là người được mệnh danh là thiên tài bậc nhất trong thế hệ này, là người thừa kế tôn chỉ môn phái, tương lai sẽ là trụ cột chính trong cuộc chiến với Thiên Ma sau này, là người được trao trọng trách bảo vệ...

Gương mặt chương môn phái Thiên Nga hiện ra trước mặt hắc, lúc bà mới nhất hắc về, rồi gương mặt trở nên già nua, có nhiều nếp nhăn theo năm tháng, vì lúc nào cũng lao lực để đào tạo thế hệ mới, vì lo nghĩ cho tương lai của nhân loại sau này, rồi gương mặt thất vọng, bất lực khi đối diện với hắc...

Hắc không thể nào bỏ rơi mọi thứ không lo như vậy. Truyện được đăng sớm nhất tại truyện dịch chấm com. Hắc cũng không thể bỏ qua toàn bộ kỳ vọng và tâm huyết của sư phụ mình.

Cuộc đại chiến không biết sẽ nổ ra khi nào với ma giới, hắc cũng không thể ngoảnh mặt làm ngơ.

Không thể xem như không nghe, không biết nhìn ma giới xâm lấn, giết hại phạm nhân vô tội.

Hắc không thể...

Còn nàng?

Hắc có thể đảm bảo cho nàng hay không?

Dù hắc có chấp nhận trở thành phản đồ, nàng có chấp nhận đi theo hắc?

Có thể chịu được tương lai đầy vô không biết lối thoát, suốt đời trốn sự truy đuổi của ngũ phái và cả sự chém giết của ma giới?

Nàng muốn gì?

Nàng cần gì?

Hắc không biết!

Không biết gì cả...

Ánh mắt hắc nhìn vào hình bóng xa xăm kia có lúc tự trách, đau khổ, hy vọng rồi thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Cuối cùng, cũng tới ngày đưa ra phán quyết cuối cùng cho số phận của Y Nhi.

Suốt khoảng thời gian từ lúc trở về phái Thanh Vân đến giờ, dù không nói tiếng giam giữ nhưng Bạch Thiên Lam cũng lên tiếng nói nàng nên ít ra ngoài thì hơn nên hầu như Y Nhi luôn thần thờ ở trong phòng.

Ma khí trong người nàng phần lớn đã được loại trừ nhưng thỉnh thoảng ma khí còn sót lại vẫn cố kháng cự, nhìn những vết ma khí màu đen ẩn hiện trên mặt phản chiếu trên mặt gương, Y Nhi đã không còn sợ hãi nữa, tâm nàng không biết từ lúc nào đã trở nên bình lặng. Dù Bạch Thiên Lam không nói nhưng sau mấy lần Y Nhi bắt gặp ánh mắt bất thiện của người đến truyền lời thì nàng có ngốc thế nào cũng phải phần nào hiểu được tình cảnh của mình...

Chiều hôm đó, cánh cửa phòng đang đóng im ỉm bỗng mở ra, bóng của Bạch Thiên Lam theo ráng chiều dọi dài vào phòng, có một phản phủ lên gương mặt

của Y Nhi.

Y Nhi khẽ ngược mặt lên nhìn Bạch Thiên Lam, bởi vì hấn đứng ngược sáng nên nàng không thể thấy rõ gương mặt của hấn hiện giờ. Còn ánh nắng sau lưng hấn giống như hào quang tỏa vạn trượng, vẫn xa vời như lần đầu tiên nàng còn là một đứa ăn mày bám vào vạt áo của hấn...

Trong thoáng chốc đó, có rất nhiều suy nghĩ vẫn vơ nẩy lên trong đầu Y Nhi, khiến nàng ngây người.

– Y Nhi.

Bạch Thiên Lam mở miệng gọi.

Âm thanh nhỏ nhẹ như mang theo ma mị ấy lọt vào tai Y Nhi, hồi lâu không mất.

– Công tử.

Lúc sau, Y Nhi mới khẽ cúi đầu, nhẹ tiếng thưa.

Bạch Thiên Lam nhìn Y Nhi ngoan ngoãn như vậy thì có chút không biết nói thế nào, dù sao, hấn cũng đã nhìn nàng từ nhỏ lớn lên, nói không có chút tình cảm nào cũng không đúng. Chỉ tiếc rằng, chút luyến tiếc đó so với đại sự thì không là gì, đành phải khiến nàng chịu thiệt. Nếu như, nàng mãi mãi vẫn là đứa trẻ năm đó, không lớn lên thì tốt biết mấy.

- Đã có phán quyết!

Y Nhi nghe vậy liền ngẩng đầu lên nhìn hấn, ánh mắt có chút mong mỏi, dù nàng tự hiểu niềm hy vọng ấy rất mong manh.

Bạch Thiên Lam dường như không trông thấy ánh mắt kỳ vọng của nàng, lạnh lẽo nói:

- Từ bây giờ, ngươi không còn là người của phái Thanh Vân nữa! Ta đã sắp xếp cho ngươi một chỗ ở mới, đó là một nông gia bình thường, chỉ có một cặp vợ chồng già không con, ngươi hãy tới đó đi!

Hấn luôn như thế, giống như mười năm trước, không chút biểu cảm thu nhận nàng, hôm nay cũng không lộ chút cảm xúc đuổi nàng ra đi.

Dù đã sớm biết kết quả như thế là tốt nhất, nhưng không hiểu sao nàng vẫn còn cố chấp. Truyện được đăng sớm nhất tại truyện dịch chấm com. Tại sao lại đuổi nàng đi dễ dàng như vậy? Cho dù nàng có thể bắt đầu lại cuộc sống mới nhưng mang lấy tâm trạng nặng nề như vậy ra đi, liệu nàng cảm thấy có thể tốt không? Rốt cuộc nàng đã làm sai điều gì?

- Không... không phải còn hơn ba tháng nữa mới tới đúng mười năm sao...

Y Nhi khó khăn mở miệng, vẫn có chút không tin tưởng, vẫn còn chút cầu may. Đáng tiếc, Bạch Thiên Lam đã lạnh nhạt phản bác:

- Có ở thêm ba tháng hay không cũng không có gì khác nhau. Ngươi hãy mau thu xếp đi.

Nói rồi, Bạch Thiên Lam đã không kiên nhẫn, quay đầu bước đi.

Y Nhi đứng đằng sau ngược mặt nhìn hấn tuyệt vọng nói:

- Công tử, có thể cho Y Nhi ở lại hay không? Cho dù bị giam cầm, mãi mãi không được bước chân khỏi căng phòng này cũng được...

Đây là nơi nàng đã lớn lên, nơi nàng nghĩ là mái nhà của mình.

Bạch Thiên Lam không quay đầu lại, dáng lưng của hấn cao thẳng tắp như cây tre, cao quý như thế, hiên ngang như thế nhưng cũng tàn nhẫn tới như vậy.

- Hãy đi đi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Y Nhi cũng không biết mình đã tới ngôi làng bằng cách nào nữa, nàng như con búp bê tùy ai đặt đâu ngồi đấy, đến giờ cũng không rõ ràng cảm xúc của mình.

– Bà Trương, đây là con gái bà nói đấy à? Thật là xinh xắn quá...

Một nông phụ chạy lại gần hồ lớn.

Bà Trương trong lời nông phụ kia chính là họ của cặp vợ chồng trong nhà mà Y Nhi chuyển đến. Lúc này, Y Nhi đã trở thành con gái thất lạc lâu năm của cặp vợ chồng già này.

Vợ chồng họ Trương là người hiền lành, đôn hậu, chỉ tiếc không có được mụn con nào, vừa hay mấy tháng trước lại được tiên nhân báo mộng, gửi gắm Y Nhi cho hai người. Cả hai đương nhiên mừng rỡ, lập tức nhận lời, hứa sẽ yêu thương nàng như con ruột. Cứ như vậy, cuộc sống mới của Y Nhi xem như đầy đủ, nhàn nhã qua ngày.

Chỉ là, cho tới giờ, Y Nhi vẫn không thoát được khúc mắc trong lòng, nàng vẫn không hiểu được mình đã làm gì sai nên không còn vui vẻ như trước được.

– Phải đấy, phải đấy! Đây là con gái tôi đó! Con bé mới tới còn rụt rè lắm. .

Bà Trương thân thiện đáp lời bà Luru, người hàng xóm, nét cười sâu trên mặt. Mỗi khi nhìn Y Nhi, trong mắt đầy yêu thương. Tình cảm chân thành đó làm Y Nhi chột dạ, nó rất giống với ánh mắt của người mẹ đã mất của nàng, người mà nàng đã gần như quên hình dáng. Nàng đã từng, đã từng rất mong có thể hưởng lại tình cảm ấm áp ấy, thế mà, những ngày qua, nàng đã làm gì? Lúc nào cũng thờ ơ, im lặng co người một góc không chú ý đến xung quanh, cũng chẳng nói chẳng rằng với “cha mẹ” mới của nàng. Nàng có làm họ buồn lòng không? Dù nàng xa cách như vậy mà họ vẫn nhiệt tình với nàng. . .

– M... mẹ...

Y Nhi khó khăn lên tiếng gọi.

Bà Trương nghe thấy nàng cất tiếng nói thì cảm động tới mức rung rung, nước mắt muốn trào cả ra, nhưng lại cố nén về.

Thời gian qua, dù Y Nhi chẳng lên tiếng nói một lời, vợ chồng bà dù buồn phiền cũng không dám để bụng. Trong mắt vợ chồng bà, Y Nhi giống như tiên nữ bị phạm lỗi nên bị đày xuống trần chịu khổ, có thể vì vậy mà trong lòng nàng buồn bã nên không muốn nói chuyện. Dù vậy, cả hai vợ chồng cũng không để bụng, thậm chí từ từ rồi nàng cũng sẽ mở lòng với hai người. Cuối cùng, ngày ấy cũng đến rồi.

Y Nhi thấy bà như vậy cũng cảm động, càng cảm thấy mình có lỗi, nước mắt cũng không nhịn được mà rơi xuống.

Bà Luru thấy hai mẹ con tự nhiên kéo nhau khóc thì chột dạ, quỳnh quáng tay chân không biết nói gì.

Hai mẹ con ôm nhau khóc một lúc mới nín được, bà Trương áy náy nhìn bà Luru nói:

– Thật ngại quá, bụi rơi đầy mắt tôi rồi. Tôi xin phép dắt con gái về trước, hôm sau lại sang nhà bà chơi.

Bà Luru phẩy phẩy tay, cười xòa:

– Có gì đâu. Có gì đâu. Tôi cũng xin phép về trước. . .

Bà Luru nói rồi liền chạy gấp.

Bà Trương cũng không để ý, nắm chặt tay Y Nhi trong lòng tay, nhìn nàng đầy thương yêu. Y Nhi bẽn lẽn nói:

– Chúng ta về nhà thôi mẹ.

Bà Trương gật gật đầu, vẫn chưa từng rời mắt khỏi nàng, lệ nóng lại dâng lên.

– Ủ, chúng ta về thôi. Cha con nghe thấy sẽ vui lắm. .

Y Nhi cắn răng, gạt mạnh đầu.

Hai người nắm tay nhau đi từng bước trên con đường sỏi đá dẫn về nhà. Lúc này, Y Nhi mới ngược mặt lên nhìn về ngọn núi như ẩn như hiện ở phía xa xa cuối chân trời.

Ngọn núi đó có tên gọi là Thanh Vân. Đó là nơi cư ngụ của tiên nhân phái Thanh Vân trong truyền thuyết. Nghe nói, thỉnh thoảng vẫn có người trông thấy những luồng sáng diệu kỳ từ trong núi bay ra, nghe báo đó chính là tiên nhân đang di chuyển.

Những tiên nhân là những người bất phàm, có sức mạnh vô biên, là người giữ trọng trách duy trì thái bình ở nhân giới. .

Đó là những tiên nhân mà kẻ phạm trần luôn sùng bái, may mắn lắm mới có thể diện kiến một lần trong đời. .

Đó là những người thuộc về một thế giới khác mà một kẻ phạm nhân như nàng không thể với tới. .

Từ lúc này, nàng đã hạ quyết tâm!

Quên hết tất cả những chuyện đã xảy ra ở đó đi!

Kể từ bây giờ, nàng chỉ là Y Nhi, con gái của một nông gia bình thường, nàng có cha, có mẹ và một mái nhà để yêu thương...

– Tới nay con sẽ nấu canh củ sen cho cha mẹ nhé.

– Được, được.

– Mãng trên rừng đã lớn rồi, ngày mai chúng ta đi hái một ít để ngâm...

– Được. Con muốn sao cũng được mà...

Ở trên một cành cây cao gần đấy, có một người đứng yên lặng nhìn theo bóng hai mẹ con từ từ đi xa khuất.

Đó là một thiếu niên tuấn tú nhưng chân mày của hắn lúc nào cũng nhíu chặt khiến người khác cảm thấy khó gần, xa cách. Chỉ khi nhìn hình bóng của cô gái kia, đôi mắt của hắn mới hiện lên hơi ấm hiếm có.

- Y... Nhi...

Hắn khẽ lên tiếng gọi tên nàng, âm lượng nhỏ đến mức cả hắn cũng không nghe rõ.

Kể từ ngày hắn bị Bạch Thiên Lam lên tiếng cảnh báo, dù không muốn hắn cũng phải nhìn rõ tình hình thực tế. Bạch Thiên Lam nói đúng, chính hắn là nguyên nhân gây ra hậu quả này cho Y Nhi.

Hắn là thiên tài của phái Thiên Nga, cũng là người mạnh nhất trong thế hệ này của ngũ phái, được trưởng bối cả ngũ phái kỳ vọng và đặt niềm tin rất nhiều. Chính vì vậy, họ không muốn xuất hiện một biến cố khiến hắn lạc bước, càng không chấp nhận vì một phạm nhân hạ tiện làm hắn buông bỏ tất cả.

Họ không chấp nhất việc Y Nhi có phải là gian tế của ma giới hay không, xử trí nàng như thế nào cũng không quan trọng, họ sẽ không vì một kẻ nhỏ nhoi như nàng mà đánh mất phẩm vị của mình. Truyện được đăng sớm nhất tại truyện dịch chấm com. Nhưng nếu như, nàng chính là nhân tố khiến cho kẻ kế thừa của bọn họ sinh lòng phản nghịch thì dù nàng có là ai cũng phải bị diệt trừ để ngăn ngừa hậu hoạn...

Hắn nhớ lại ánh mắt lạnh lùng của sư phụ hắn khi nhắc tới nàng. Hắn đã hứa, đã hứa với bà rằng: nếu bà chịu bảo toàn mạng sống cho nàng, hắn sẽ không gặp nàng nữa....

Khi đó, bà đã thờ dài, vừa thương tiếc vừa thất vọng nhìn hắn nhưng cuối cùng bà đã đồng ý. Nhờ có lời nói của bà nên Y Nhi mới có thể thoát khỏi cái chết, chỉ bị đày đi.

Nhìn nàng mỗi ngày trôi qua nhẹ nhàng, không có mưu đồ, không có máu tanh, sáng sủa tươi trẻ trông trọt, tối tối quây quần bên bếp lửa, sống một cuộc sống như người bình thường, thật thanh bình, thật giản dị mà ấm áp, hạnh phúc. Đây mới là cuộc sống mà nàng mong muốn, phải không...?

- Ta sẽ vì nàng tạo nên một thế gian thái bình, để binh đao, máu lửa không bao giờ lan tới được đây...

Đang đi, Y Nhi bỗng nhiên dừng chân, quay đầu lại nhìn.

Phía sau trống trơn, không có ai cả, chỉ có tiếng lá xào xạc trong gió.

- Y Nhi, con làm sao vậy?

Bà Trương lên tiếng hỏi, Y Nhi thu hồi tầm mắt, khẽ cười nói:

- Không có gì. Con nghĩ nghe thấy tiếng nói...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Thấm thoát đã ba năm trôi qua.

Trong thời gian này, tuy Thiên Ma vẫn chưa từng xuất hiện nhưng ma giới lại xuất hiện những hành động táo tợn hơn. Những cuộc xâm nhập, tấn công vào nhân giới mỗi lúc một nhiều, gần như chiến tranh đã bao phủ khắp nơi.

Vào lúc này, người tham chiến không chỉ bao gồm chỉ người tu tiên trong ngũ phái nữa mà đã lan ra khắp nhân giới, hoàng tộc thì huy động quân lính còn trong nhân gian, người người tụ hợp lại tạo thành những lực lượng lớn nhỏ chiến đấu với ma giới. Nhỏ thì cốt yếu bảo vệ thôn làng, lớn hơn chút thì hoạt động có tổ chức hơn, có thể tham gia các cuộc chiến nhỏ từ trên phát xuống.

Trước mắt cho thấy đây là cuộc chiến quy mô lớn nhất trong mấy ngàn năm qua, nhân loại chưa bao giờ đồng cam cộng khổ như thế này. Mối liên hệ của người tu tiên và người phàm lúc này đang duy trì ở mức cao nhất.

– Nghe nói sắp tới có tiên nhân xuống lãnh đạo chúng ta.

– Là thật à! Mấy hôm trước tôi đã nhìn thấy những luồng sáng kỳ lạ bay xuống, tôi cứ ngỡ mình nằm mơ chứ...

– Vậy là chúng ta sắp được nhìn thấy tiên nhân tận mắt rồi!!!

Những tiếng xì xào bàn tán vang lên khắp nơi, đối với họ, kẻ phàm trần sức yếu thể cô, những tiên nhân pháp lực cao siêu kia chính là niềm hy vọng trong lúc dầu sôi lửa bỏng như thế này.

Cũng có đôi khi có người bôi nhọ:

– Hừ, nếu bọn họ thật sự có pháp lực cao cường như vậy thì ma giới đã không dám xâm lấn đến đây rồi.

– Tiên nhân! Tiên nhân! Bọn họ cũng chỉ là người phàm như chúng ta nhưng có chút phép thuật thôi. Các ngươi tôn sùng bọn người bốc phét, lường gạt ấy làm gì.

Liền có người phản bác:

– Đây, ngươi không thích cũng đừng to tiếng gây xích mích. Bản thân ngươi không thích cũng bắt người khác không thích theo ngươi sao?

– A, ngươi không phải là A Cầu sao? Trước kia ngươi cũng dự thi cuộc tuyển đệ tử tu tiên nhưng bị rớt chứ gì...

Không chỉ trông dân chúng đôi khi nẩy lên lòng nghi ngờ, kể cả trong hoàng quyền cũng có không ít người e ngại.

– Hoàng thượng, để cho bọn thầy bùa đó can hệ vào quyền hành của triều đình là không ổn...

– Ngươi mở miệng ra là “thầy bùa”, “thầy phép”, ngươi đã chứng kiến pháp thuật cao cường của họ chưa? Đó là chuyện các bói toán lừa gạt có thể làm được sao? Nếu để các bậc tiên nhân đó nghe thấy không chịu giúp đỡ chúng ta nữa thì với sức mạnh của nhân loại có thể chống đỡ được với yêu ma hay sao...

– Rốt cuộc bọn thần tiên nửa vời kia đã cho ngươi ích lợi gì mà ngươi cứ khẳng khẳng bênh vực cho họ như vậy?

– Ta chỉ nói ra những lời chính đáng! Chứ không phải mở miệng ra là lợi ích, lợi ích như ngươi...

Vị hoàng đế ngồi trên ngai vàng có phần chán nản nhìn các thần tử của mình tranh cãi qua lại, những lời này lão đã nghe tới phát ngấy nhưng cứ không thể không nghe. Sau khi những quan to bên dưới cãi không đủ, lao vào đánh nhau người bụng đầu sứt trán, lão hoàng đế mới nhàn nhạt lên tiếng:

– Họ đã lập hiệp nghị sau cuộc chiến này sẽ rút lui hết toàn bộ người về, thậm chí còn bồi thường một số thiệt hại trong cuộc chiến.

Đối với tiên nhân, vàng bạc châu báu phàm trần không lọt vào mắt của họ, họ chỉ có niềm đam mê tu tiên, được phi thăng lên trời, đạt được trường sinh bất lão. Truyện được đăng sớm nhất tại truyện dịch chấm com. Dựa vào pháp lực và bản lĩnh cao cường của họ, ai biết được họ có thể đạt được những tài vật kia đơn giản tới mức nào. Hay chỉ những đan dược, pháp khí của họ thôi đã có giá trị to lớn cỡ nào rồi, thậm chí có thể làm vật truyền thừa, đồ vật của tiên nhân đầu phải nói muốn có là có được...

Nhưng hơn hết, nếu không đồng ý hợp tác với họ, tự lực bọn họ có thể chống đỡ với ma giới được bao lâu? Tới lúc đó nước không còn thì nói gì đến chuyện tính toán hơn thua?

Dù sao, lão hoàng đế vẫn còn mình mẫn lắm..

Đám thần tử roi rụng bên dưới ngơ ngác nhìn lão hoàng đế dần chìm vào giấc mộng đẹp, lâu lâu có tiếng ngáy khe khẽ vang lên.

...

Nói chung, những chuyện còn con con đó không tạo thành biến động gì lớn, thoáng chốc đã chìm xuống, tập trung sinh lực vào cuộc chiến sống còn trước mắt.

Soẹt

Hắc Vũ lạnh lùng rút kiếm ra khỏi thân thể một ma thú to lớn, dòng máu nóng từ vết đâm trước ngực ma thú trào ra thành dòng, phun mạnh về trước, có

mấy giọt còn dính cả lên mặt hấn.

Mùi tanh dày đặc của máu bốc lên trên chiến trường làm người đã quen giết chóc cũng phải nhăn nhó thế mà, mảy của hấn chwua một lần cau, lại còn thân nhiên chùi kiếm qua bộ lông ma thú cho sạch vết máu rồi cắm vào vỏ.

Chẳng màng liếc mắt nhìn người khác, hấn đã cất bước đi thẳng đến doanh trại để nghỉ ngơi.

Những người có mặt tại đó ai dè nhìn theo bóng Hắc Vũ biến mất vào trong bóng tối, hồi lâu có người khẽ nói:

- Ta trông hấn còn đáng sợ hơn cả ma thú nữa...

- Ủ. Bộ dạng lạnh lùng, gương mặt lúc nào cũng khó đoán không biết để cho ai nhìn.

- Nhưng dù sao, hấn cũng có bản lĩnh thật...

- Mấy năm nay, không những bản lĩnh hấn tăng vọt mà mỗi cuộc chiến lúc nào cũng như kẻ tự sát xông thẳng tới không biết hoảng sợ là gì. Thậm chí ma thú gặp hấn còn né xa ra...

Thiên Hòa cũng có ở trong đội ngũ, nghe những lời bàn tán của mọi người về Hắc Vũ thì cũng chỉ bất lực mà chau mày.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Quay trở lại doanh trại, Thái Hòa đi lướt qua các túp lều trên đường, thẳng tới một túp lều rất xa nằm trơ trọi một mình bên vách núi. Vén màn vào trong lều, liền thấy Hắc Vũ đang tự băng bó vết thương trên tay của mình.

Thái Hòa tiến lên định giúp đỡ thì Hắc Vũ đã nói:

— Không cần đâu! Để có thể tự làm được.

Thái Hòa nghe vậy cũng không có chấp làm gì, lặng lẽ ngồi xuống một góc tĩnh tọa, thi thoảng thì mở mắt nhìn lướt qua bóng lưng Hắc Vũ đang đứng trước vách đá, nhìn về một nơi xa xăm.

Hắc Vũ kể từ ba năm trước đã trở nên như vậy đấy. Từ một sư đệ hoạt bát, sôi nổi trong thoáng chốc trở thành một người lạnh lùng, xa cách.

Trong vòng ba năm ngắn ngủi, có thể nói sức mạnh của Hắc Vũ đã thay đổi vượt bậc, tăng lên rất nhiều so với trước kia. Một phần nào đó có thể nói là đã đáp ứng nguyện vọng của các bậc tôn trưởng.

Hấn cũng giữ đúng lời hứa với sư phụ, không gặp lại cô gái kia nữa, nhưng hơn ai hết Thái Hòa biết rõ đôi khi Hắc Vũ mất tích là làm gì. Không được phép gặp lại nàng, cũng biết rõ nàng đã an toàn nhưng trong vô thức Hắc Vũ vẫn không kiềm được mà len lén tới thăm nàng, dù chỉ đứng nhìn từ rất xa hấn cũng đã thỏa mãn.

Cho tới hiện tại, ngũ phái gần như đã trở thành thống nhất chung, liên kết nhau đối phó với ma giới. Phái Thanh Vân từ trước tới nay vẫn là môn phái đi đầu, là kẻ địch lớn của ma giới, ma giới đã xác định chỉ cần lật đổ được phái Thanh Vân thì xem như cuộc chiến đã thành công được một nửa. Nên trong những cuộc tiến công của ma giới, địa phận xung quanh phái Thanh Vân luôn thảm khốc nhất.

Mấy năm qua, đa phần đệ tử tinh anh của phái Thanh Vân đã được di dời đi nơi khác, nơi này chỉ còn lại một phần để canh giữ môn phái, tổ mộ nhưng những cuộc tấn công không vì thế mà dừng lại, thậm chí càng ngày càng nhiều hơn. Chiếm đóng được địa phương của môn phái tu tiên bậc nhất trong ngũ phái cũng là một chiến tích không thể so bì được, sẽ tạo thành đả kích lớn trong tinh thần của các nhân sĩ tu tiên. . .

Còn Hắc Vũ, ba năm qua đã dừng chân ở đây, hết một lần, lại một lần ngăn chặn không cho ma giới vào sâu địa phận của núi Thanh Vân. Có thể nói khắp nơi ở thế gian này dầu sôi lửa bỏng thì dưới chân núi Thanh Vân lại là đảo yên, nơi bình an nhất trong thời cuộc toàn bộ là nhờ vào công sức của hấn.

Có nhiều kẻ không biết nguyên nhân sâu xa trong đó nhưng Thái Hòa lại là người hiểu rõ ràng nhất. Đưa mắt nhìn về cột khói xa xa bốc lên từ một làng nhỏ dưới chân núi Thanh Vân, Thái Hòa tự hỏi:

“Rốt cuộc nàng ta là ma chương mạnh tới cỡ nào của Hắc Vũ? Chia cắt hấn như vậy... rốt cuộc có tốt hay không?”

...

Tối nay, lại có một cuộc tấn công của ma giới.

Gầm...

Soẹt soẹt

Những tiếng chém giết, gầm gừ vang lên khắp nơi.

– A...

Có người bị móng vuốt ma thú cắt ngang qua người la lên thảm thiết.

Ma thú nhân cơ hội đó định tiếp tục lao lên tấn công, nhưng nó không kịp làm gì đã bị một kiếm chém ngang qua phần thân thể nó thành hai mảnh. Tên đệ tử tu tiên vừa thoát được nguy hiểm đó mở to mắt nhìn người vừa cứu hắn, đó là một thiếu niên mặc áo đen, trên mặt người đó tràn đầy máu đỏ không phân rõ là máu của ai nữa.

– Hắc... Hắc Vũ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Con ma thú dù đã bị thương nhưng vì sống còn đã dồn hết khả năng sinh tồn, đánh đổi cả bằng cả ngọn lửa sinh mạng của mình để chạy trốn, tốc độ của nó mỗi lúc một nhanh.

Không ổn!

Nếu cứ thế này, nó chắc chắn sẽ chết!

Nó cần phải tìm nơi trốn, cần phải tìm được nguồn năng lượng!

Máu...

Nó cần máu của con người, cần thịt của con người!

Con người...

Cái mũi của nó khịt khịt vì đánh hơi, có mùi của con người ở gần đây!

Ma thú liền đổi hướng, chạy đến nơi có mùi con người gần nhất.

Càng lúc càng nóng...

Phía trước có rất nhiều, rất nhiều người.

Hai mắt ma thú phát sáng, từ cái lưỡi dài của nó từng giọt nước miếng không kiềm được mà nhều xuống.

Tốc độ của nó lần nữa lại tăng lên.

Đúng vào lúc đó, ma thú lại lùi bước, không nghĩ ngợi liền nhảy lui về sau.

Rầm

Một âm thanh như trời giáng nổ tung trước mắt ma thú, cách nó chỉ trong gang tấc. Nếu lúc này nó không nhanh chân lui về, lúc này nó chắc chắn đã bị tan xác.

Khói bụi dần bay đi, hiện ra hình dáng của người trong đó.

Ánh mắt của hắn đỏ rực và sắc lạnh, đầy sát khí.

Ma thú không kiềm được mà cảm thấy run rẩy, sức uy áp này quá nặng, không phải một ma thú cấp thấp như nó có thể chịu được. Bản năng sinh tồn trời dạy, nó đã đến được đây rồi, nó tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị giết chết.

Ma thú gầm gừ rồi há cái mõm to rộng của nó ra xông về phía Hắc Vũ.

Hắc Vũ lập tức rút thanh kiếm đâm sâu dưới đất lên đỡ đòn.

Ầm ầm...

Ầm thanh va chạm chấn động vang lên khắp nơi, cây cối bị gãy đổ xung quanh liên tiếp ngã xuống.

Soẹt

Móng vuốt ma thú lướt qua cánh tay của Hắc Vũ, máu đỏ theo đó vọt ra.

Hắc Vũ cũng không nhún nhường, ngay sau đó chém ma thú một kiếm.

Ghàoooo...

Một vết gạch dài cắt ngang qua mắt ma thú làm nó đau đớn, điên tiết kêu gào.

Thời gian chậm chạp trôi qua, lúc này ma thú và Hắc Vũ đang đứng đối diện với nhau. Cơ thể to lớn của ma thú lúc này cũng đã trở thành màu đỏ sẫm, những giọt máu không ngừng rơi xuống thấm ướt cả mảng đất. Ở bên kia, Hắc Vũ cũng không khá hơn, hán từ trước đã chịu nhiều thương tích, sau trận đánh với ma thú này, vết thương lại càng chồng chất, nhưng thủy chung hán vẫn nắm chặt thanh kiếm, chưa từng buông lỏng.

Thét một tiếng, cả hai lao thẳng vào nhau, đây chính là đòn cuối cùng!

Nếu người không chết thì ta chết!

Trong tích tắc đó không biết chuyện gì đã xảy ra, Hắc Vũ và ma thú đã thay đổi vị trí, đầu lưng về nhau.

Ở phía sau, ma thú gắng gượng nhúc nhích mấy lần, cuối cùng cũng không trụ được nữa mà đổ ập xuống.

Bụng của ma thú bị một vết rạch dài mở toang ra, máu ào ạt tràn ra, hơi thở của nó càng lúc càng mong manh rồi tắt hẳn.

Đến lúc này, Hắc Vũ cũng không còn trụ được nữa, cũng khụy chân xuống.

Hộc hộc...

Trước mắt càng lúc càng mờ hồ.

Hán biết, hán có thể chết!

Nói đúng hơn, kể từ khi cuộc chiến bắt đầu, hán đã không còn để ý đến mạng sống của hán nữa. Hán phải chiến đấu! Chiến đấu đến hơi thở cuối cùng để bảo vệ an toàn cho vùng đất này.

Bảo vệ cho... nàng...

Hán nhớ Thái Hòa đã từng hỏi hán: “hán yêu nàng ư?”

Lúc đó, hán im lặng, vì chính hán cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Yêu?

Hán có yêu nàng hay không? Hán cũng không biết!

Hán chỉ biết là hán có lỗi với nàng, vì hán nên nàng mới bị liên lụy.

Hán chỉ muốn nhìn thấy nàng cười, nhìn nàng hạnh phúc.

Hán muốn... được gặp nàng!

- Ai đó?

Đúng vào thời khắc trước khi hán chìm vào trong bóng tối, một giọng nói đã vang lên bên tai hán.

Giọng nói thân quen mà hán đã nghĩ tới hàng trăm, hàng nghìn lần, đến mức tưởng chừng như trở thành ảo giác của hán.

- Là ai đang ở đó đó?

Giọng nói kia lại vang lên.

Lúc này, hắn biết chắc rằng mình không phải nằm mơ, là giọng nói của nàng, nàng đang ở đó!

Hắn muốn nhìn thấy nàng nhưng lý trí của hắn lại can ngăn, bắt buộc hắn không được quay đầu.

Tiếng bước chân dần tiến lại gần.

Hắn cắn chặt môi đến bật máu.

...

Vốn dĩ đã đi ngủ rồi, Y Nhi chợt giật mình tỉnh giấc vì tiếng động lạ. Dù sao nàng cũng có võ công, thính lực giỏi hơn người thường rất nhiều, âm thanh đánh nhau từ rất xa nàng cũng có thể nghe thấy phong thanh.

Ngôi làng này hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài, trước nay chưa từng xảy ra chuyện như vậy nên Y Nhi lo lắng đi kiểm tra.

Trước mắt tối om không thấy rõ cái gì, Y Nhi rón rén nhích tới từng bước. Dần dần, nàng dường như thấy có bóng một người đang ngồi trên đất. Truyện được đăng sớm nhất tại truyện dịch chấm com.

Cảm giác được Y Nhi đang tiến lại gần, Hắc Vũ kích động đến phát điên lên được. Đã ba năm! Đã ba năm nay hắn chỉ ở xa xa nhìn theo hình bóng của nàng, biết bao nhiêu lần muốn xông tới đứng trước mặt nàng, muốn nói chuyện với nàng, muốn ôm nàng vào lòng..

- Có ai đang ở đó phải không?

Y Nhi đã tới gần sau lưng hắn, lại bị vấp dưới chân mà dừng lại. Nàng có cảm giác phía dưới là một thứ gì đó to lớn, còn chút hơi ẩm và bề ngoài mềm mềm, là xác thú sao?

Người này lại nửa đêm đi săn thú?

Đến lúc ngẩng đầu lên thì hình bóng trước mắt đã biến mất, xung quanh đã không phục về tĩnh lặng vốn có.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Thái Hòa đến giờ còn nhớ rõ lúc nhìn thấy Hắc Vũ từ trong rừng sâu lao ra.

Vừa trông thấy Thái Hòa, Hắc Vũ liền buông lỏng mà ngã xuống, khi đó, hắn dường như chỉ còn thoi thóp một hơi thở. Thái Hòa lập tức mang theo Hắc Vũ trở về phái Thanh Vân, chỉ ở nơi đó mới có khả năng cứu sống hắn.

Thời gian chậm chậm trôi qua, tới giờ Hắc Vũ đã hôn mê hơn năm ngày chưa tỉnh dậy.

– Thái Hòa sư huynh, huynh đi nghỉ một lúc đi, để muội trông chừng Hắc Vũ được rồi.

Thái Hòa đưa mắt lên nhìn người vừa nói, nàng chính là Triệu Nhu Nhi. Ba năm đã qua, Triệu Nhu Nhi lúc này càng thành thực hơn, vẫn nét lạnh lùng, thanh khiết đó nhưng đã trở nên nhu mì, dịu dàng hơn.

Trong ba năm này, Triệu Nhu Nhi cũng tiến bộ không ít, năng lực của nàng cũng được xếp vào số một, số hai trong những người cùng thế hệ, đó là chưa kể tới một thân phận khác của nàng, Thiên nữ!

Từ sau cuộc chạm trán với ma nhân vào ba năm trước và năng lực bộc phát của Triệu Nhu Nhi, nàng đã được các bậc tôn trưởng đỉnh chực thân phận Thiên Nữ của mình, chỉ là cho tới giờ năng lực đó vẫn chưa từng diễn lộ lần thứ hai.

Cho dù vậy, các bậc tôn trưởng cũng không thất vọng, dù sao năng lực kia quá bí ẩn, không có bất cứ một ghi chép gì, có thể chỉ ở trong một số tình huống nhất định mới có thể bộc lộ.

Vốn dĩ trông chờ tuyệt đối vào một kỳ tích không biết có xuất hiện hay không cũng không phải là lựa chọn thông minh, bởi vậy, nên mọi người có kỳ vọng nhưng cũng không ép buộc ở Triệu Nhu Nhi quá nhiều. Dù sao, dựa năng lực thực tại của bản thân mình vẫn tốt hơn. . .

Trước kia, Thái Hòa cũng từng nghĩ sẽ gắn kết Hắc Vũ và Triệu Nhu Nhi, nhưng sau khi trải qua hàng loạt chuyện sau này, hắn cũng đã buông bỏ suy nghĩ đó.

Hắc Vũ bây giờ đã lọt vào ma chướng nặng nề như vậy, ép uổng hán liệu có lợi gì? Hon ai hết, Thái Hòa là người hiểu rõ tính chấp nhất của Hắc Vũ, một khi hán đã đưa ra quyết định, khó có gì có thể làm thay đổi quyết định của hán.

Mà người Hắc Vũ đã chọn lại là...

Thái Hòa nuốt tiếng thu hồi tầm mắt, khẽ đáp:

– Huynh không sao đâu. Triệu sư muội cũng không rảnh rồi gì, muội cứ lo việc của mình đi.

– Muội...

Thấy Thái Hòa không có ý nghe nàng nói tiếp, Triệu Nhu Nhi nhu thuận đáp:

– Vậy được rồi, muội đi trước, nếu có cần gì huynh cứ gọi muội.

Triệu Nhu Nhi bước tới cửa phòng thì dừng bước, quay đầu lại nhìn Hắc Vũ còn nằm mê mang trên giường, cất tiếng nói:

– Hán... nếu hán tỉnh lại, huynh hãy báo cho muội biết, được không?

Thái Hòa không nhìn, lúc sau mới nặng nề gật đầu đáp ứng:

– Ừ.

Triệu Nhu Nhi không lộ biểu cảm đi trên đường dẫn về phòng mình, trên đường đi gặp nhiều đệ tử nhỏ khác, ai nấy vừa trông thấy bóng của nàng liền nhường bước, cúi đầu cung kính gọi:

– Triệu sư tỷ.

– Sư tỷ.

Triệu Nhu Nhi cũng chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi.

Bây giờ, địa vị của Triệu Nhu Nhi trong lòng các đệ tử là rất cao, ai nói nàng bản lĩnh cao cường vừa lại là Thiên Nữ đầu...

Trở về phòng, Triệu Nhu Nhi cất bước bước tới chiếc sạp bên cửa sổ ngồi xuống, đưa mắt nhìn ra khung cảnh bên ngoài.

Dù mọi người có ca tụng nàng như thế nào đi chăng nữa thì bản thân nàng vẫn là người rõ mình hơn ai hết.

Triệu Nhu Nhi đưa bàn tay xinh đẹp lên nhìn, trên những ngón tay thon dài, trắng nõn đang có một luồng ánh sáng trắng lượn lờ.

Nguồn năng lượng thánh khiết này chính là năng lực của Thiên nữ!

Trong ba năm qua, nhờ vào nguồn năng lượng này, nàng mới có khả năng tiến bộ vượt bậc. Nhưng mà... cho tới bây giờ, nàng chưa tìm được cách để giải phóng nó ra lần nữa, còn năng lượng dự trữ trước kia thì đang dần cạn kiệt...

Luồng năng lượng trên bàn tay Triệu Nhu Nhi mờ dần rồi tan rã, ánh mắt nàng lại càng đắm chiều.

...

Thịch

Thịch...

Thình thịch

Hắc Vũ dần mở mắt ra, xung quanh thật xáo động. Dường như, hán đang nằm mơ?

“Chúng ta lại gặp nhau!”

Một âm thanh cao ngạo mang theo vẻ biếng nhác vang lên, Hắc Vũ đưa mắt nhìn về phương hướng phát ra âm thanh ấy.

Đó là một nam nhân không thấy rõ mặt cũng không rõ ràng nhân dạng. Nam nhân ấy ngồi trên ghế cao, một tay chống đầu, một tay vờn về phía trước mời gọi.

Một nữ nhân dần xuất hiện ở phía đối diện.

“...”

Chương 44

Hôm nay, vẫn như mọi ngày, sáng sáng thức dậy ra đồng ruộng, đến khi mặt trời xuống núi thì mọi người kéo nhau trở về nhà cùng quây quần bên mâm cơm. Dưới ánh nến chập chờn, cha dạy con đọc sách, mẹ ngồi một bên may vá trong tiếng ư a của trẻ nhỏ. Cuộc sống vốn dĩ tĩnh lặng như vậy...

Ầm

Một tia sét đánh ngang trời, tia chớp làm lóe sáng cả một vùng trời rồi vụt tắt.

Mọi người chưa kịp biết chuyện gì đang xảy ra thì đã đối mặt với ánh mắt sắc lạnh, hung tàn của thú dữ.

Những con ma thú to lớn đồ sộ bước từng bước tới trước mặt mọi người, từng bước từng bước bước tới như tiếng chuông báo hiệu cái chết đến gần.

Một số người thì bỏ chạy, một số sợ ngây người, quỳ rạp trên đất run rẩy, có bà mẹ hoảng sợ ôm lấy con mình vào lòng che chở... Những tiếng khóc lớn, la hét vang động cả một góc trời.

Soẹt soẹt

Âm thanh cấn xé vang ra, tiếp theo đó là mùi máu tanh nồng lan ra khắp làng.

– Y Nhi, con mau trốn đi...

Ngôi nhà nhỏ của Y Nhi nằm nơi cuối làng, hiện tại vẫn chưa bị ma thú đuổi đến.

Bà Trương lôi kéo Y Nhi vào nhà, hốt hoảng muốn tìm nơi giấu nấp, nhưng gấp rút không biết làm sao hơn. Ông Trương đã cầm lấy cán cuốc, đứng phía trước bảo vệ cho hai mẹ con.

– Hai mẹ con mau tìm nơi nấp đi!!!

Tầm lưng già nua, còm cõi của ông Trương đang gồng lên để chống đỡ nhìn sao mà thê lương, túng quẫn. Với sức một phạm nhân như ông, liệu có thể cản nổi móng vuốt của ma thú sao?

– Nhanh lên! Cố gắng chờ tới lúc tiên nhân tới cứu viện...

Bà Trương đẩy đẩy Y Nhi về phía lu gạo, hấp tấp nói:

– Cha con nói đúng đó! Nơi này dưới chân của tiên nhân, tiên nhân sẽ sớm tới thôi...

Y Nhi không chịu trốn một mình, liền nói:

– Mẹ để con ra giúp mọi người...

Ông Trương giận dữ quay đầu quát:

– Còn không mau trốn nhanh đi, còn chần chừ...

Lời nói còn chưa dứt, nửa thân trên của ông đã rơi xuống, chính mắt ông nhìn thấy nửa thân dưới của mình đang phun vòi máu rồi đổ ập xuống trước mặt.

– Aaaaa...

Bà Trương kinh hoàng hét toáng lên, lao về phía ông Trương nằm trên đất.

– Ông ơi...

Móng vuốt ma thú lần nữa lại xoẹt qua, bà Trương cũng toi mạng.

Ma thú liếm liếm vết máu trên móng, vẻ mặt còn có chút chán ghét vì không hợp khẩu vị. Nó vô tư đứng đó liếm láp mà không thèm để ý tới Y Nhi, dù sao trong mắt nó, nàng cũng yếu ớt giống như những người khác, không cần nó quan tâm.

Y Nhi đứng ngây người như trời trồng, hình ảnh hai ông bà lão nằm trên vũng máu in trên đôi mắt đang mở to của nàng.

– C... ch... m...

Nàng muốn lên tiếng gọi nhưng âm thanh đã không còn là của nàng nữa.

Đúng vào lúc đó, ma thú đã liếm máu xong bước tới trước, há mồm cắn xuống thi thể của ông lão.

Phập

- A...aaaaa....

....

Khi những người của phái Thanh Vân đuổi tới, ngôi làng đã trở thành đồng hoang tàn, mùi máu thanh bốc lên nồng nặc.

- Mau xem thử có người còn sống sót không?

- Dạ.

Mọi người kéo nhau vào làng, vào càng sâu bên trong, họ bắt đầu cảm thấy không đúng.

- Xác của ma thú?

- Chẳng lẽ trong làng này có người có khả năng giết được ma thú sao?

- Có thể có cao nhân nào đó đi ngang qua... nếu vậy thì chắc hẳn vẫn còn người sống sót.

Nghĩ vậy, họ càng mau chóng chạy nhanh tới tiếp ứng.

Thấp thoáng xa xa thì trông thấy bóng dáng một người đang chuyển động.

- Quả nhiên có người còn sống sót!

Đẩy nhanh tốc độ vọt về trước, nhưng khi tới nơi, cảnh tượng trước mắt làm tất cả mọi người sửng sờ.

Ở giữa khoảng đất trống, chỉ có một thiếu nữ đang đứng, cầm một thanh kiếm kéo dài trên đất, mũi kiếm chạm phải sỏi đá phát lên tiếng leng keng. Còn trên đất lại đầy rẫy xác chết của ma thú.

Nàng như kẻ mất hồn, tiến vô định về phía trước, trên mặt và y phục của nàng lúc này chỉ toàn là máu, trông nàng giống hệt như một huyết nhân báo thù.

Nàng lê bước về phía những con ma thú còn sống sót đang nằm co ro trên đất. Thấy nàng tiến lại gần, bọn chúng càng run dử dội, ánh mắt hiện lên sự phản kháng nhưng cơ thể lại bất động, bất lực nhìn nàng vung kiếm chém xuống, một cái đầu ma thú bay ra. Truyện được đăng sớm nhất tại truyện dịch chấm com

Hình ảnh tàn khốc đó không những ám ảnh những con ma thú còn lại mà còn khiến những đệ tử tu tiên khác cảm thấy buồn nôn.

Lại một cái đầu ma thú nữa rơi xuống.

....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Tình cảnh trước mắt là con ác mộng dài đeo bám theo những kẻ có mặt tại đây.

Trước mắt họ, thiếu nữ kia dường như đã không còn là “con người” nữa. Đôi mắt nàng trống rỗng, ra tay giết chóc không chút ngập ngừng, cho dù đối phương là ma thú, là kẻ địch nhưng họ vẫn không kiềm được cảm xúc sợ hãi, bài xích.

Mà bọn ma thú kia trong mắt họ cũng kỳ dị không kém, rõ ràng biết rằng sẽ chết thế mà lại không chạy trốn, mặc cho người chém giết.

Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra?

Sau khi giết thêm một ma thú, Y Nhi vô định lê bước về phía một ma thú khác, nhưng lần này nàng chưa kịp ra tay thì đã xuất hiện biến cố.

Ầm

Một tiếng nổ vang dội, đất bụi tung khắp nơi. Đến khi định thần lại mọi người đã nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng: phía trước đã trở thành một đồng hoang tàn, những cọc nhọn từ dưới đất đâm xuyên lên tạo thành một tù giam chết chóc khổng lồ. Ánh sáng sắc bén từ những cái cọc không biết được tạo thành từ cái gì đó lóe lên làm người khác cảm giác rùng mình. Thiếu nữ kia vốn dĩ đứng ở trung tâm lồng giam đó, nàng chắc là đã tan xác rồi!

Không đợi cho họ phân vân lâu, lại một tiếng nổ nữa vang lên, những cọc nhọn rạn nứt rơi xuống như mưa, dần dần hiển lộ ra hình dáng Y Nhi ở bên trong.

– Rốt cuộc... ngươi là thứ gì vậy?

Một âm thanh âm trầm lạnh lẽo vang lên.

Cảm thấy không đúng, người dẫn đầu bên đội ngũ tiếp viện liền báo hiệu để mọi người vào tư thế phòng thủ.

Cuối cùng, kẻ kia cũng lộ diện.

Gương mặt yêu mị với đầy những hình xăm, trong mắt người khác, những vết xăm kia như có sự sống, đang lạng lẽ cục cựa kỳ dị. Kẻ đó không khác chính tướng lĩnh đứng hàng thứ chín của Thiên ma, mang danh Cửu!

– Ma... ma nhân...

Những kẻ có mặt tại đó đã nhận ra thân phận của Cửu, đây là lần đầu tiên của nhiều người trong số họ tận mắt nhìn thấy một ma nhân.

Ma giới vốn dĩ là một giới tồn tại đặc biệt trong thiên địa, những kẻ được sinh ra ở đó từ lúc chào đời đã mang trong mình một năng lực to lớn có thể hủy thiên diệt địa. Là giống tộc không có lòng nhân từ, chỉ biết sát hại sinh linh, mang hơi thở của địa ngục.

Có lẽ vì những nguyên do đặc thù đó mà trẻ con của ma giới rất khó được sinh ra, đa phần các cuộc chiến phát động chỉ có ma thú là chủ yếu. Nhân số ma giới tuy không nhiều nhưng bất kỳ ai trong số đó cũng là một kẻ địch khó đối phó. Còn ma nhân đứng trước mặt bọn họ hiện giờ lại càng mang một lực uy áp khủng khiếp, hẳn tuyệt đối không phải là một ma nhân bình thường.

Những người đó không tự chủ được run rẩy, mồ hôi túa ra như tắm, thậm chí có người đã sợ đến mức tuyệt vọng mất khả năng chiến đấu.

- Xong... xong rồi... chúng ta sẽ chết hết...

Nếu biết ma nhân xuất hiện ở nơi này, hẳn tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không đến đây đâu. Chỉ tiếc, có hối hận cũng đã quá muộn.

Với những tình huống phát sinh trước mắt, Y Nhi cũng không mấy may chú ý, thần trí nàng vẫn mơ hồ như cũ, lúc này nàng chỉ biết phải giết, loại trừ toàn bộ những gì liên quan đến ma giới!

Và hiển nhiên, Cửu, người mới vừa xuất hiện đó đã trở thành mục tiêu mới của Y Nhi.

Đây là lần thứ hai Cửu giáp mặt với Y Nhi, mà lúc nào nàng cũng là nhân tố bất ngờ ảnh hưởng đến dự tính của hắn. Lần thứ nhất, nàng vốn dĩ chỉ là một kẻ phạm nhân không có chút tiền lực, chỉ có một chút sức mọn hơn phạm nhân bình thường khác một chút thôi, thế mà đến phút chót, lại xảy ra bất ngờ. Cho tới bây giờ, mỗi lần nghĩ tới luồng năng lượng quái lạ kia, Cửu vẫn không kiềm được mà đỏ mặt hồi lạnh.

Hắn chưa bao giờ, chưa bao giờ nghe nói thứ năng lực lạ lùng như vậy, nó hiển nhiên không phải của ma giới cũng không thuộc về tiên giới! Một luồng năng lượng thuần khiết tới cùng cực, lại có khả năng thanh tẩy và cắn nuốt ma khí của hắn. Nếu lúc đó, Vô không xuất hiện, hẳn đã bỏ mạng tại đó không nghi ngờ. Truyện được đăng sớm nhất tại truyện dịch chấm com. Dù vậy hắn cũng phải một một thời gian rất dài mới có thể bình phục, cho tới bây giờ, vẫn còn chưa hoàn toàn khôi phục lại tu vi cũ.

Còn lần thứ hai gặp lại nàng..

Cửu đưa mắt nhìn Y Nhi, hắn biết nàng lúc này đã không còn tự chủ, bị chính năng lượng kia điều khiển. Hắn biết hắn có những suy nghĩ khác lạ với nàng, có lẽ là vì mối e ngại đối với năng lực khó hiểu kia, có lẽ là vì tiếc nuối, tiếc rẻ cho một kỳ tài hiếm có như nàng. Nhưng dù sao đi nữa... cũng không thay đổi được sự thật nàng chính là tử địch!

Đôi ngươi như mắt mèo của Cửu co rút, sát khí bùng lên.

Móng vuốt trên tay Cửu vụt dài ra, hắn vun vút lao thẳng đến chỗ Y Nhi đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Cửu như biến thành mũi tên lao thẳng tới chỗ Y Nhi.

Khoảng cách giữa hai người một lúc một gần, cho tới giờ Y Nhi vẫn đứng bất động, trong mắt người khác là nàng đã bỏ tay chịu chết.

Keng...

Tiếng va chạm lớn vang lên.

Năm cái móng vuốt dài, bén như lưỡi gươm của Cửu bị đường kiếm của Y Nhi chặn lại giữa không trung.

Cửu nghiêng răng gồng xuống, móng vuốt nặng nề dần hạ xuống gần với khuôn mặt của Y Nhi, thanh kiếm của nàng run lên từng hồi, có cả âm thanh rạn nứt, nó có vẻ không còn trụ được lâu nữa.

Bùm

Y Nhi phát lực, từ thanh kiếm mỏng manh một nguồn năng lượng cực lớn bùng phát, đẩy Cửu phải lùi về sau tránh né.

Từ khoe miệng đang nhếch của Cửu, một dòng máu tím tím chảy xuống, đôi mắt hấn càng sáng rực thích ý.

– Hôm nay, ta nhất định phải lấy mạng ngươi!!!

Một lần nữa, Cửu lại tung người xông tới.

Hình ảnh một thiếu nữ yếu đuối lại có khả năng đối đầu với một ma nhân cao cấp đập vào mắt những người tu tiên ở đây. Họ từ lúc đầu không tin tưởng được, dần bắt đầu nổi lên những suy nghĩ khác.

– Rốt cuộc nàng là ai? Lại có năng lực mạnh mẽ đến như vậy?

– Nàng... là đồng minh hay là kẻ địch?

Không ai biết được câu trả lời, họ chỉ có thể đứng ngoài phỏng đoán. Còn vấn đề nhảy vào trận chiến? Xin miễn đi!

Y Nhi đấu với Cửu một lúc lâu bắt đầu xuất hiện những sơ hở, không còn thuần phục như trước nữa.

Ầm

Cửu tung một chiêu lên lưng Y Nhi, Y Nhi liền ớn máu, nàng run run đứng vững lại, vẫn trừng trừng về phía Cửu, không có ý rút lui.

– Quà nhiên!

Cửu nhìn Y Nhi, sự e ngại lúc ban đầu đã biến mất, hấn lúc này nắm chắc phần thắng.

– Quà nhiên ngươi không thể điều khiển được sức mạnh của mình! Thời gian càng lâu, ngươi càng mất khống chế! Cho dù bản thân ngươi lúc này đã phó mặc cho sức mạnh đó, nhưng áp lực của nó vẫn quá lớn đối với ngươi...

Cửu khẽ đưa lưỡi liếm qua môi một cách thèm thuồng.

Hấn không phải không sợ nàng đột ngột bộc phát năng lực giống như lần trước, nhưng lúc này hấn đã xác định nàng không thể điều khiển năng lực đó như ý muốn được. Chỉ cần, trước khi nàng bộc phát mà giết chết nàng...

Dù đã bị thương, cũng nghe thấy những lời Cửu nói nhưng đôi mắt Y Nhi vẫn trống rỗng như cũ, không hề có ý lui bước.

“Giết...”

“Giết hết... ma giới...”

Y Nhi thét lên một tiếng dài rồi lại xông tới tấn công.

Ầm

Một lần nữa cơ thể Y Nhi bị đánh bay về, đập vào tảng đá to trên đất làm nó nổ tung, từ thất khiếu máu chảy ra.

Mất nhìn thấy Y Nhi dần bị đánh bại, tâm trạng những kẻ tu tiên ở đây rối ren.

– Nguy rồi, nàng cũng không cản được hắn ta...

– Làm sao bây giờ? Chúng ta mau chạy trốn đi...

– Chạy? Cũng không kịp nữa rồi...

Với bản lãnh của ma nhân, sau khi giết xong Y Nhi, muốn giết cả bọn hắn thì có là gì! Bọn họ có thể chạy đi đâu bây giờ?

Lúc này, bọn họ chỉ hy vọng rằng trên môn phái sẽ phái cao thủ tới...

Rầm

Tiếp tục bị đòn, Y Nhi ọc ra một ngụm máu trên đất.

Nàng nằm dài trên đất, cổ chống đỡ không để bản thân ngã xuống. Máu đỏ của máu lọt vào tầm mắt nàng.

Đỏ...

Máu...

Cảnh tượng cha mẹ bị chém chết lại hiện ra trước mắt.

Là người đã cười nói, mở rộng vòng tay với kẻ bị bỏ rơi như nàng.

– M... máu...

– Máu... cha... mẹ...

Y Nhi vô thức đưa tay về phía trước, về phía ảo ảnh của cha mẹ nàng.

Cửu không biết Y Nhi đang nhìn cái gì, hắn cũng không buồn để ý, hắn đưa chân lên, đá Y Nhi một cước. Cơ thể nhỏ bé của Y Nhi lăn dài trên đất.

– Năng lực của ngươi đâu? Tại sao không thể hiện ra đi?

Cửu vừa nói vừa bước tới gần, lại tung thêm một cước.

Y Nhi lồm cồm bò trên đất, đôi mắt đã trở nên mờ lung, không còn rõ ràng nữa nhưng những ảo giác kia vẫn không biến mất.

- Cha mẹ...

Cửu nhìn Y Nhi lăn lộn trên đất một cách thê thảm thì không còn thích thú nữa. Nàng đã không còn xứng đáng là kẻ địch của hắn.

- Thật thảm hại...

Y Nhi lúc này đã chìm trong ảo cảnh cha nàng trợ trợ cảm lấy thanh cước chắn trước cửa bảo nàng hãy trốn đi.

Cửu bước lại gần, hình ảnh đó chồng lên hình dáng của con ma thú đang tiến tới gần cha nàng.

- Cha...

Y Nhi với tay về trước, muốn kéo cha mình lại, muốn bảo ông hãy chạy đi.

Cửu đưa chân đạp thẳng xuống bàn tay Y Nhi xuống đất, chà sát lên nó như để trả mỗi hận chịu nhục của hắn.

Y Nhi cũng không nhìn thấy, cũng không nhận biết hiện thực.

Đột nhiên, nàng cảm giác tay mình đã không còn bị đè nén nữa, nàng nhúc nhích bàn tay, vô tình chạm vào chuôi kiếm nằm gần đó, lập tức nắm chặt lấy nó.

Vào lúc này, trong ảo giác của nàng, con ma thú đã tới sát sau lưng cha nàng, nó há cái mồm như chậu máu của mình ra cắn vào thân thể của cha nàng.

- Khôngggg...

Y Nhi hét lên, sức mạnh bùng phát, hai tay nắm chặt thanh kiếm đâm thẳng vào ảo ảnh ma thú kia.

Phập

Âm thanh thanh kiếm xuyên qua cơ thể.

Một dòng máu đỏ nóng hồi bắn lên mặt Y Nhi, bên tai

- A...

Giọng nói quen thuộc...

Hai mắt Y Nhi từ từ lấy lại tiêu cự, dần dần hình ảnh trở nên rõ ràng hơn. Nhưng tại sao... tại sao nàng lại nhìn thấy Hắc Vũ?

Tại sao lại là Hắc Vũ?

...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Sau khi biết được ngôi làng của Y Nhi bị tấn công, Hắc Vũ lập tức lao đi. Hắn muốn mau chóng tới nơi, muốn tìm Y Nhi, muốn biết nàng có an toàn hay không...

Khi vừa chạy đến, hắn liền nhìn thấy Y Nhi nằm dưới chân Cửu, Cửu đang đưa móng vuốt lên định giáng xuống đòn cuối cùng. Hắn liền không suy nghĩ mà chạy vọt tới, đỡ lấy đòn.

Chỉ là, trong lúc hắn đang đánh nhau với Cửu, hắn lại nghe thấy tiếng thét của Y Nhi, làm hắn bị phân tâm. Nhưng chưa xoay lại nhìn thì một thanh kiếm đã đâm xuyên qua lồng ngực của hắn.

Hắn từ từ quay đầu, nhìn thấy vẻ sững sờ trong mắt nàng, cảm giác cơ thể nàng đang run lên từng hồi. Lúc đó, hắn bỗng nở nụ cười, lên tiếng an ủi:

– Không sao rồi...

Đúng vào lúc đó, Cửu lại ra tay đánh lên người Hắc Vũ, Hắc Vũ không đỡ liền bị chấn bay ra xa, cả thanh kiếm cũng bị rút ra khỏi người.

Y Nhi run rẩy nhìn thanh kiếm đâm máu từ trên tay rơi xuống đất, không thể suy nghĩ được gì cả, ngay cả Cửu đang đứng ở sau lưng nàng cũng không ý thức được.

Máu ở vết thương trên ngực Hắc Vũ phun ra ào ạt. Hắn cũng chẳng nghĩ ngợi liền đứng vọt dậy tấn công Cửu, đang định đánh sau lưng Y Nhi.

Bất kể xung quanh đang xảy ra việc gì, Y Nhi cũng không ý thức được, nàng đứng trân trân ở đó.

Cửu bị đánh bật ra sau, liền ngồi dậy hướng Hắc Vũ hét lên:

– Ngươi là aiiiiiiii?

Cũng vào thời khắc đó, Cửu chân chính đối diện với con người đã biến thành màu đỏ thẫm của Hắc Vũ.

– Ngươi...

Cửu đã quên đi phản kháng.

Còn Hắc Vũ với một lòng sục sôi căm hận, hắn cầm kiếm lao tới, chém ngang qua cổ Cửu.

Cái đầu của Cửu bỗng chốc rời khỏi thân mình, ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi Hắc Vũ, câu nói cuối cùng cũng không nói hết.

– Ngươi là...

Thân thể của Cửu lúc sau liền đổ ập xuống đất, còn cái thì lăn đi lông lốc mấy vòng mới ngừng lại, vô tình lại đứng ngay chỗ đám đệ tử tu tiên đang đứng, làm cả bọn hét toáng lên sợ hãi tránh xa ra.

Sau đòn đó, Hắc Vũ cũng đã sức cùng lực kiệt, thế mà hắn vẫn cố lê bước tới gần Y Nhi.

Đôi bàn tay to, đầy vết chai sạn của hắn nặng nề đưa lên chạm vào mặt Y Nhi, bắt nàng phải ngước lên nhìn hắn.

Cuối cùng hắn cũng đã được gặp nàng.

Sự thỏa lòng đó làm hắn không nén được mà nâng môi thành nụ cười rạng rỡ, hạnh phúc. Nụ cười đó lại như nhát dao đâm thẳng vào tim Y Nhi, khiến trái tim nàng đau đớn.

Hắn lại nói:

– Nàng không có lỗi...

Sau khi nói xong câu đó, đôi mắt của hắn nhắm nghiền lại, cơ thể hắn ngã xuống bờ vai Y Nhi.

Sau đó, dường như mọi người rất kích động, có rất nhiều chuyện gì đó xảy ra nhưng nàng chẳng biết gì cả, chỉ đứng bất động tại đó.

Nàng nghĩ... hắn đã chết!

...

Đến khi ý thức được thì đối mặt với Y Nhi là bốn vách tường bằng đá âm u, lạnh lẽo. Nàng bị tổng giam!

Dường như mọi người nghĩ nàng có liên quan đến ma giới, dường như họ kết tội nàng đã hại hắn... Nàng không biết! Nàng không biết gì cả, cũng không muốn phải suy nghĩ bất cứ điều gì.

Y Nhi co ro thu người lại vào một góc tường.

Hắn có sao không?

Hắn sẽ được cứu, phải không...?

...

Cùng lúc đó, ở bên kia, Hắc Vũ đang được mọi người gấp gáp cứu chữa.

Thái Hòa đứng lặng thinh nhìn hết y sư này đến y sư chạy ra chạy vào. Mỗi lần như vậy, họ lại mang ra một đồng băng đầy máu là máu, sắc mặt của họ cũng sa sầm, chẳng lẽ tình trạng của Hắc Vũ không tốt sao? Không đúng! Hắc Vũ là người tốt, là con cưng của ông trời, hắn nhất định sẽ không đoán mạng như vậy đâu...

Vết thương lần trước của hắn còn chưa khỏi, thế mà bây giờ lại chịu thêm vết thương chí mạng như vậy, làm sao hắn có thể chịu được chứ...

Tâm trí của Thái Hòa lúc này đã hoàn toàn rối loạn.

Hắn không thể nghĩ được... không thể tưởng tượng được Hắc Vũ lại có thể chết đi.

Tại sao? Tại sao lần nào dính tới nữ nhân đó, Hắc Vũ đều không có kết cục tốt đẹp?

Từ một sư đệ sôi nổi, đầy tinh thần sau khi gặp nàng đã trở thành một người lãnh tính, bi thương. Vì nàng, hắn đã chịu biết bao thiệt thòi, gian khổ, lúc nào cũng phải một mình chống chọi trách nhiệm gánh vác ngũ phái rồi còn bảo vệ an nguy cho nàng. Vì nàng, suốt ba năm qua, hắn chưa từng một lần ngon giấc! Vì nàng, hắn khổ cũng không nói một lời! Thế mà... thế mà... hắn lại phải chịu kết cục như vậy sao?

Tại sao? Tại sao nàng lại làm tổn thương hắn? Tại sao lại hại hắn thâm trọng như vậy? Rốt cuộc hắn đã mắc nợ nàng cái gì...

Chẳng lẽ nàng thật sự là gian tế của ma giới? Toàn bộ những chuyện này đều là vở kịch để lấy mạng Hắc Vũ hay sao...

Rầm

Một học đồ y sư quỳnh quang đụng phải Thái Hòa đang đứng làm đổ hết vật dụng trên tay xuống đất. Học đồ kia vội vã nói tiếng xin lỗi rồi nhặt nhanh những dụng cụ trên đất lại.

Thái Hòa vẫn còn bàng hoàng, suy nghĩ không theo kịp, hắn vô thức định giúp học đồ kia nhặt đồ nhưng có bàn tay đưa ra cản hắn lại. Hắn từ từ ngước mặt lên nhìn, gương mặt quen thuộc của chương môn phái Thiên Nga hiện ra trước mặt hắn.

- Sư... sư phụ...

Thái Hòa khó khăn lên tiếng gọi, giọng hắn nấc nghẹn.

Chương môn phái Thiên Na nhìn hấn rồi thở dài, nói:

- Con cũng vất vả rồi...

Thái Hòa nghe vậy liền cúi gục đầu, li nhí nói:

- Con đã không thể bảo vệ sự đệ an toàn...

Vì hấn cúi sâu đầu nên không ai biết được hấn có đang khóc hay không. Chương môn phái Thiên Nga nhìn thoáng qua tình hình bên trong qua cánh cửa hé mở, vô lực nói:

- Là sống hay chết... phải tùy hấn thôi.

Trong lúc mọi người đang rối cả lên, còn Hắc Vũ thì lại yên lặng nằm đấy không biết gì cả. Dường như hấn đang mơ, một giấc mơ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Không biết đã bao lâu trôi qua, trong nhà giam mới được đón ánh sáng mặt trời từ bên ngoài chiếu vào nhưng nó cũng không được bao lâu thì đã vụt tắt khi cánh cửa đá lần nữa đóng lại.

Có tiếng bước chân lại gần, Y Nhi vẫn ngồi nguyên như cũ, đầu vẫn không ngẩng lên.

— Y Nhi.

Người kia lên tiếng gọi, Y Nhi vẫn không phản ứng.

— Y Nhi.

Hồi lâu sau, người kia lại cất tiếng kêu.

Y Nhi dờ dẩn liếc mắt lên nhìn. Dưới ánh nến le lói, nàng trông thấy gương mặt đối phương, đó là một gương mặt quen thuộc, đã từng rất quen thuộc với nàng.

Y Nhi vẫn không lên tiếng đáp nhưng Bạch Thiên Lam cũng không hỏi thúc, chỉ ít, nàng đã biết hấn ở đây.

Nhiều ngày nay, nàng không ăn không uống cũng không nói chuyện, bây giờ muốn mở miệng cũng gian nan.

— Hấn... hấn sao rồi...?

Cuối cùng, nàng cũng nói chuyện nhưng đầu tiên lại hỏi về một người khác. Không hiểu sao Bạch Thiên Lam lại cảm giác đáng đáng, liền lạnh nhạt nói:

— Sinh tử không biết!

Y Nhi nghe vậy cũng không hỏi thêm nữa, cái đầu lại gục xuống.

Bạch Thiên Lam khẽ thở dài, nói:

— Người không quan tâm số phận của mình hay sao?

Y Nhi vẫn không ngẩng đầu, giọng nói xa xăm như không liên quan đến nàng:

— Quan tâm? Vậy quyết định xử thế nào?

— ...

Chẳng lẽ vì Hắc Vũ mà nàng không thiết tha cuộc sống này nữa ư?

— Y Nhi, người nên biết có rất nhiều người chứng kiến người gây thương tích cho hấn!

Giọng Y Nhi lạc đi:

– ... Đúng vậy. Là ta... là ta... đã hại hấn...

Nàng còn nhớ rất rõ đôi tay mình dính đầy máu của hấn, thế mà, hấn không một lời trách cứ, lại còn an ủi nàng, bảo không phải lỗi của nàng... Rốt cuộc, nàng đã làm gì vậy? Lại ngu ngốc làm tổn thương hấn?

Hắc Vũ...

Trên đời này, người nàng mang nợ nhiều nhất chính là hấn, người nàng tiếc nuối nhất cũng chính là hấn!

Vốn dĩ là hai kẻ xa lạ, thân phận bất đồng, nàng đề hèn như vậy, còn hấn lại là người kỳ tài, được vạn người chú mục. Thế mà, hấn lại quan tâm nàng, hết lần đến lần khác bảo vệ nàng, vì nàng làm rất nhiều chuyện không tưởng được.

Ba năm trước, sau khi lịch lãm trở về, nàng bị nghi ngờ là gian tế của ma giới, bị giam lỏng, bị lưu đầy nhưng hấn lại chưa từng xuất hiện. Nàng cũng từng thắc mắc, vì sao hấn lại không xuất hiện đâu? Nhưng rồi, ở nơi hẻo lánh đó, nàng luôn cảm giác có người đang nhìn nàng, từ xa xa quan sát nàng chưa từng từ bỏ. Dù mãi không thấy được bóng dáng người đó nhưng nàng biết, đó chính là hấn!

Chính là hấn!

Nàng không biết nguyên do tại sao hấn không xuất đầu nhưng nàng biết rõ hấn chưa từng bỏ rơi nàng!

Đó là người đầu tiên trên đời này bắt luận thân thể của nàng mà chấp nhận nàng!

Là người duy nhất...

...

Bạch Thiên Lam nhìn Y Nhi cứ mãi mơ hồ như vậy thì cau mày, trong giọng nói đã có chút gấp gáp:

– Y Nhi, đến cùng ngươi biết cái gì hãy nói hết toàn bộ cho ta nghe! Đó chính là cách duy nhất để cứu ngươi...

– Biết... biết cái gì?

– Khả năng của ngươi! Vì sao ngươi có năng lực đối đầu với ma nhân? Vì sao ma nhân lại cố tình tìm tới ngươi? Đến tận cùng, ngươi và ma giới có quan hệ gì?

Y Nhi từ từ ngẩng đầu lên nhìn Bạch Thiên Lam, nàng sớm đã không còn cảm giác với đau khổ, bi ai, trong mắt nàng lúc này chỉ có tình lạnh, im ắng tới tận người.

Y Nhi mở miệng hỏi:

– Vậy còn ngươi? Ngươi có tin Y Nhi không?

Bạch Thiên Lam sững sờ, Y Nhi lại hỏi:

– Ngươi có tin Y Nhi không?

Bạch Thiên Lam có chút bất lực khi đối diện với ánh mắt Y Nhi như vậy, hấn đã bỏ qua vẻ ngoài thoát tục của mình, không kiên nhẫn nói:

– Đây chính là cơ hội cuối cùng của ngươi! Nếu ngươi cứ chấp mê như vậy sẽ không ai có thể cứu ngươi được!

Y Nhi vẫn nhìn Bạch Thiên Lam mà nói:

– Nếu Y Nhi nói: “Y Nhi không biết”, ngươi có tin hay không?

Bạch Thiên Lam cau mày.

Đôi mắt Y Nhi dâng đầy nước, bất lực nói:

- Y Nhi... thật sự không biết gì cả...

Bạch Thiên Lam vô lực xoay người.

Y Nhi đưa mắt nhìn bóng lưng cao lớn của Bạch Thiên Lam, từ nhỏ tới giờ, nàng dường như quen thuộc với tấm lưng của hấn hơn. Trong mắt đứa nhỏ tám tuổi năm ấy, đó chính là hình bóng cao cả, oai hùng có thể làm được tất cả mọi thứ. Còn bây giờ, tấm lưng đó là đại biểu của sự bất lực của nàng, là ngăn cách và xa vời không thể với tới...

Rất lâu sau, Bạch Thiên Lam mới quay đầu lại, đôi mắt hấn cũng trở nên lạnh nhạt, quyết đoán hơn.

- Việc người đã gây thương tích cho Hắc Vũ, người có gì muốn nói nữa không?

Y Nhi buồn bã lắc đầu.

Bạch Thiên Lam lên tiếng phản:

- Dù người đã bị trục xuất, nhưng vẫn không thể thay đổi được người đã từng là tỳ nữ của ta! Võ công của người là do ta dạy! Thế mà, người lại sử dụng nó gây hại cho chính đồng môn của mình, cũng là một phần lỗi của ta! Bây giờ, ta quyết định xóa bỏ hết võ công của người, người có phục hay không?

Y Nhi không tin được sững sờ nhìn Bạch Thiên Lam, cắn chặt môi mấy lần mới đau đớn nói:

- Không, Y Nhi... chấp nhận.

Bạch Thiên Lam bước trước một bước, đặt tay lên trán Y Nhi hồi lâu không động. Bàn tay mang theo hơi lạnh của hắn cũng chẳng lạnh bằng nhiệt độ trong trái tim Y Nhi lúc này. Nàng nhắm mắt lại chấp nhận hiện thực, giọt nước mắt trong khóe mắt theo đó mà rơi xuống.

Nói Bạch Thiên Lam vô cảm cũng không đúng, hắn cũng không tuyệt tình, không phải không cảm thấy xót xa nhưng đây chính là cách để bảo vệ Y Nhi của hắn. Hắn chỉ có thể làm như vậy.

Àm

Đột ngột bàn tay của hắn phát lực chấn mạnh vào đầu Y Nhi, làm nàng té ngã sang một bên, máy ú động trong ngực không chịu được mà ọc ra.

Bạch Thiên Lam cau mày, phát mạnh tay bỏ đi.

Y Nhi lúc này cả người vô lực nằm đó một lúc lâu rồi mới khó khăn nhúc nhích từng chút một, thu người về một góc tường.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Hôm nay, Triệu Nhu Nhi lại đến thăm Hắc Vũ, tuy hắn đã qua giai đoạn nguy hiểm nhưng cho đến giờ vẫn chìm trong hôn mê, không có dấu hiệu tỉnh lại.

– Triệu sư muội.

Nghe tiếng gọi, Triệu Nhu Nhi ngược mặt lên nhìn, đó là người đã lâu không gặp, Lâm Thiện Nhân.

Triệu Nhu Nhi nhàn nhạt đáp:

– Lâm sư huynh.

Lâm Thiện Nhân đưa mắt nhìn Triệu Nhu Nhi, nàng trở nên thành thục, đẹp hơn trước kia nhiều. Sau chuyến lịch lãm kia, hắn vì muốn lánh mặt mọi người một thời gian nên đã xung phong tới những chiến trường xa. Qua mấy năm, hắn cũng đã nhận ra sai lầm trước kia của mình, nếu như lúc đó hắn đủ tỉnh táo, bình tĩnh hơn thì hắn đã không lâm vào tình cảnh khó xử như vậy. Lúc đó, nếu hắn xử sự tốt một chút, tình hình bây giờ đã khác, hắn nhất định sẽ chiếm được nhiều sự tán thành của các bậc tôn trưởng hơn.

Dù sao, bây giờ cũng không phải là quá muộn.

Thời gian qua, ở bên ngoài hắn đã lập được nhiều thành tích đáng kể, cũng đã có chút danh tiếng trong ngũ phái, chắc chắn là tốt hơn kẻ nào đó nhiều rồi. Khi nghe tin Hắc Vũ cố thủ ở dưới chân núi phái Thanh Vân không chịu rời đi, người khác thì có thể không hiểu những hắn thì lại biết rõ nguyên do, chắc hẳn là vì nữ nhân kia đi.

Tới giờ hắn vẫn không thể nào hiểu được nữ nhân kia có gì đặc biệt mà lại có thể khiến cho tên Hắc Vũ mê đắm tới như vậy. Nhan sắc thì cũng bình thường, không có tài nghệ gì đặc biệt, thân phận còn hạ tiện như vậy... Đến bây giờ thì sao? Cũng vì nàng ta mà sống dở chết dở nằm đây! Suy cho cùng, ngoại trừ sức mạnh mạnh hơn hắn một chút đi, thì tên Hắc Vũ này có gì đáng để các bậc tôn trưởng quan trọng như vậy chứ? Đúng thật là không cam tâm...

– Đạo gần đây, danh tiếng của Lâm sư huynh rất nổi trội, xin chúc mừng huynh.

Triệu Nhu Nhi không lạnh không nhạt mở miệng nói.

Lâm Thiện Nhân vờ khách sáo không nhận nhưng vẻ đắc ý trên mặt khó giấu.

– Không có gì đáng nói... Không có gì đáng nói đâu. Dù sao cũng không sánh bằng Triệu sư muội.

Triệu Nhu Nhi không chỉ là mỹ nhân số một, số hai trong giới tu tiên, thực lực khỏi phải bàn cãi, lại còn thêm một thân phận vô cùng “đặc biệt” khác của nàng nữa, Thiên nữ!

Mặc kệ Thiên Nữ có thật hay không, chỉ với cái danh đó thôi, Triệu Nhu Nhi xem như đã nổi danh khắp tu tiên giới rồi. Và nếu như hấn trở thành người kết thân với Thiên Nữ kia thì còn gì tốt hơn nữa, tất cả những danh tiếng kia sẽ trở thành của hấn!

Cho nên, Triệu Nhu Nhi này, hấn đã muốn rồi!

...

Mặc cho những mưu toan tính toán của người khác, lúc này, Hắc Vũ đang chìm sâu trong giấc mơ của hấn.

Lại là nam nhân và nữ nhân bí ẩn lần trước.

Nữ nhân cất tiếng nói:

“Ta mệt mỏi lắm rồi! Mong muốn tất cả chuyện này sẽ kết thúc...”

Nam nhân phì cười, trêu:

“Không phải sắp đến lúc kết thúc rồi sao?”

Nữ nhân lắc đầu, nói:

“Không phải! Không phải kết thúc đó, mà là sự kết thúc thật sự!”

Nam nhân nghe vậy thì im lặng không đáp.

“Lẽ ra ta phải căm ghét ngươi, phải hận ngươi, thế mà, ta lại không có những cảm giác đó! Vì có ngươi, cho nên mới có ta! Theo một cách khác mà nói thì ngươi chính là nguyên do cho sự tồn tại của ta...”

“Ta có nên ghét ngươi hay không...?”

“...”

Nam nhân kia cuối cùng cũng rời khỏi ngôi báu, dang hai tay ôm lấy nữ nhân vào lòng, hấn thủ thi:

“Không được! Bất cứ ai cũng được chỉ có nàng là không được ghét ta! Cho dù không có ta thì cũng sẽ có một kẻ khác đứng ở vị trí của ta! Truyện được đăng sớm nhất tại truyện dịch chấm com. Đó chính là số mệnh không thể thay đổi được...”

“Ta... cảm thấy rất mệt...”

“Vậy ngủ đi.”

Hình ảnh của hai người càng lúc càng trở nên mơ hồ.

Trước khi toàn bộ tan biến, chỉ nghe nam nhân kia nói rằng:

“Ta sẽ tìm cách, nhất định sẽ có một cách để kết thúc... tất cả...”

...

Ầm ầm

Bên ngoài, sấm sét dâng đầy trời, mây đen dày đặc bao phủ chưa từng dứt báo hiệu cơn bão to sắp đến.

Ầm

Trong ngực tối, dù đã nhắm mắt bịt tai, nhưng Y Nhi vẫn nghe rõ ràng tiếng sấm ngoài kia. Nàng tự nhủ nàng không sợ, nàng đã không còn sợ sấm sét nữa, nhưng cơ thể vẫn không nén được mà khẽ run lên.

Đùng...

Hắc Vũ cuối cùng đã mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Hắc Vũ nửa ngồi nửa nằm trên giường, theo dõi từng hành động của Thái Hòa. Thái Hòa không chịu đựng nổi nữa, phát câu:

– Đệ đừng có nhìn ta nữa!!!

Hắc Vũ vẫn trầm mặc không dời tầm mắt, ý không muốn bỏ qua. Thái Hòa cuối cùng đành thở dài, nói:

– Nàng đã bị tổng giam!

– Là ai dám bắt giam nàng? Nàng có tội gì?

Thái Hòa bực tức nói:

– Không phải nàng ta đã làm đệ bị thương sao? Đến cái mạng khó khăn lắm mới vác về được mà sao đệ không cảm thấy gì thế?

Hắc Vũ liền phản bác:

– Nàng không phải là cố ý làm ta bị thương! Bây giờ ta cũng đã không sao rồi, còn lý do gì để giam nàng nữa?

Nếu như không phải tới một ngón tay hấn cũng không cử động được thì làm sao có chuyện hấn còn bình tĩnh ngồi đây, sớm đã xông tới ngực thất giải cứu cho Y Nhi rồi.

Thái Hòa tức xì khói, ngón tay chỉ về phía Hắc Vũ run run cả lên:

– Ngươi... ngươi...

Hắc Vũ trừng mắt nhìn lại. Ít ra hấn đã biết nàng không sao rồi, bị giam giữ có thể sẽ chịu khổ nhưng những người kia chắc sẽ không làm gì tổn hại tới nàng. Chỉ là, lúc đó nàng cũng bị thương, không biết bọn họ có cho người tới chữa cho nàng hay không... Càng nghĩ, lại càng lo lắng, liền gấp gáp nói:

– Không được! Ta phải đi xem nàng thế nào rồi! Huynh đưa ta tới đó đi!

Thái Hòa kêu trời.

– Ngươi làm ơn làm phúc ở yên đây giữ ta đi, nếu vết thương mà toát ra nữa thì ngươi cũng không có đủ máu mà đổ đâu... .

– Không được! Ta không yên tâm! Không thể nào dưỡng thương được đâu... .

Thái Hòa cân nhắc không được, đành thú thật:

– Ngươi tới đó cũng vô ích thôi! Nàng không phải chỉ vì làm ngươi bị thương mà bị bắt giam đâu!

Hắc Vũ sững sờ:

– Vậy là sao?

– Nàng bị nghi ngờ... dính dáng tới ma giới!

Hắc Vũ nổi con sung thiên, gầm lên:

– Nghi ngờ? Lại nghi ngờ? Tại sao bọn người rành rang đó suốt ngày cứ nghi nàng vậy? Nàng rõ ràng đã giết một đồng ma thú, cứu được cả tá người, vậy mà còn bị tình nghi??? Đây rốt cuộc là sao???

Thái Hòa che lỗ tai, vội nói:

– Đây chỉ là tình nghi thôi! Dù sao nàng cũng rất khả nghi mà! Đệ thử nghĩ một phạm nhân bình thường làm sao lại có sức mạnh đối kháng với ma thú? Đã thế còn có sức đánh một trận với ma nhân nữa... .

– Ta mắng... ta mắng...

Hắc Vũ bắt đầu chửi bậy một tràng.

– Người có năng lực đều là đáng nghi hết sao? Sao không ai đi nghi ngờ ta đi? Ta đây còn giết được cả ma nhân nè! Yếu ớt không có năng lực, thấy người khác mạnh hơn mình đều bắt giam hết sao...

Thái Hòa xuống nước nài nỉ:

– Được rồi! Được rồi! Ta xin đệ, xin đệ hãy làm ơn nằm yên đi, có chuyện gì để sau khi đệ lành hẳn thì tính... được không? Ta cam đoan với đệ, ta sẽ lập tức đi qua đó, nhấn nhủ mọi người đối xử tốt với nàng, không để nàng chịu khổ, được chứ...

Hai người cứ mãi tranh cãi mà không biết rằng toàn bộ những gì hai người nói đã lọt hết vào tai một người đang đứng bên ngoài.

Triệu Nhu Nhi hôm nay cũng theo thường lệ tới thăm Hắc Vũ nhưng chưa kịp vào đã nghe thấy tiếng cãi vã ở bên trong phát ra, nàng vốn định tới nhanh để xem sao, rồi vô tình nghe thấy nội dung, nàng đứng sững sờ bên ngoài.

Hắn... vẫn muốn nàng ta!

Dù nàng đã gây thương tích nặng nề như vậy cho hắn, vì nàng mà hắn xem chút nữa đánh mất tính mạng..

Triệu Nhu Nhi quyết định không vào nữa mà rài bước đi về.

Trong đầu Triệu Nhu Nhi lúc này rất hỗn loạn.

“Đột nhiên bộc phát năng lực?”

“Sức mạnh vô danh chống lại cả ma nhân...”

“...năng lượng...”

Triệu Nhu Nhi chợt dừng chân đứng lại, nhưng ngay đó liền ý thức được mà tiếp tục bước đi, dù bước chân có phần nặng nề.

Nàng run run đưa bàn tay lên một luồng sáng trắng nhỏ xíu đang lượn lờ quanh ngón tay nàng.

Đối với thứ năng lực của Thiên Nữ này, nàng chẳng hiểu gì cả. Vì sao lại có nó, vì sao nó xuất hiện?

Nếu nói đến nguồn gốc của nó, thì phải nói tới cái ngày định mệnh ấy, lần đầu tiên nhìn thấy ma nhân.

Đó là lần đầu tiên, nàng mới ý thức được sức mạnh vô biên của ma nhân, sự cách biệt giữa nó với con người. Khi đứng trước nó, mọi cố gắng dường như vô nghĩa, nàng đã có sẵn ý định liều chết! Truyện được đăng sớm nhất tại gốc truyện chấm com. Nhưng dù nàng có liều mạng tới cỡ nào, cũng chẳng tạo nên thương tích đáng kể cho ma nhân ấy, nàng thấy rõ ánh mắt xem thường của ma nhân kia.

Rồi sau đó?

Vì sao ma nhân lại rút lui?

Tại sao nàng lại đột nhiên có được năng lượng này?

Nàng không biết!

Lúc đó, nàng đã mơ hồ, sắp chìm sâu trong bóng tối...

Năng lực Thiên Nữ đã thức tỉnh vào khoảng khắc đó hay sao?

Nhưng... không chỉ mình nàng, mà cả trường bối cũng đã từng sợ ý nói ra: “có khi nào là vô tình hấp thụ được ở đâu đó không?”

Hấp thụ... tức là không phải năng lực của bản thân nàng!

Nàng không thể hiểu được, nếu như nàng không phải là Thiên nữ, vậy Thiên nữ lại có thể là ai đâu?

Triệu Nhu Nhi dùng chân, mở bừng đôi mắt không thể tin được.

Ngày hôm đó, người ở gần nàng nhất là...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Tối hôm đó, lại có người tới nhà giam giam giữ Y Nhi. Dù biết rõ đối phương bước lại gần, Y Nhi cũng không một lần ngẩng đầu nhìn lên.

Người đó mặc y phục dạ hành, mặt cũng đeo vải đen, chỉ để lộ đôi mắt, không rõ là nam hay nữ.

Hắc y nhân đứng trước mặt Y Nhi một lúc lâu không lên tiếng, cuối cùng, cũng là Y Nhi cảm giác lạ lùng mà ngẩng đầu lên nhìn.

Y Nhi liền trông thấy đôi mắt khó xử, có phần lưỡng lự của hắc y nhân.

– Đi theo ta!

Hắc y nhân âm trầm lên tiếng nói, giọng nói có phần khàn khàn, rõ ràng là cố ý biến giọng.

Y Nhi vẫn không phản ứng, thấy hắc y nhân trở nên nóng nảy, Y Nhi cười thầm nói:

– Ta... không đi được!

Hắc y nhân không tin, đưa tay bắt lấy tay Y Nhi kéo lên, Y Nhi như con búp bê bị người giật lấy, không có một chút sức phản kháng. Đến lúc này, chính hắc y nhân cũng phải kinh ngạc thốt lên:

– Kinh mạch đã đứt đoạn?

Phải, đã hoàn toàn bị cắt đứt! Từ ngày đó đến giờ lại không có người cứu chữa, bây giờ, đến đi đứng cũng trở thành chuyện gian nan với Y Nhi.

Hắc y nhân không kiềm được mà buông tay, Y Nhi liền té ạch xuống đất. Hắn kinh hoàng nhìn Y Nhi không thốt nên lời, tại sao nàng ra ra như vậy? Rõ ràng lúc bị bắt về dù có bị thương nhưng vẫn tốt cơ mà?

Thời gian đã còn nhiều nữa, hắc y nhân hạ quyết định, liền rút ra một viên đan dược nhét vào miệng Y Nhi, cũng không đợi cho đan dược phát huy tác dụng, hắn đã vác Y Nhi lên vai đi thẳng ra cửa.

Y Nhi không phản kháng, cũng không có sức để phản kháng. Nàng không biết hắc y nhân này là ai, cũng không biết vì sao đối phương lại xuất hiện, nàng cũng chẳng hỏi. Khi bước qua cánh cửa, Y Nhi đã cảm nhận được hơi man mát lạnh mang theo hương cỏ đập vào mặt mình. Đã bao lâu rồi nàng không được hít thở không khí này...

Hai tên đệ tử canh gác có vẻ bị chuốc thuốc ngủ, đang nằm ngáy o o một bên.

Hắc y nhân không dừng chân, gấp gấp mang theo Y Nhi trên lưng đi như bay, càng lúc càng xa khỏi phạm vi của phái Thanh Vân.

Đi mãi, đi mãi cho tới một mỏm núi bằng phẳng khá xa rồi hắc y nhân mới bỏ Y Nhi xuống.

– Ngươi đi đi!

Hắc y nhân lên tiếng nói. Y Nhi đưa mắt nhìn hắc y nhân một lúc lâu. Đối diện đôi mắt tĩnh lặng không chút pha tạp ấy, hắc y nhân có phần chột dạ, liền xoay đầu đi.

– Tại sao lại cứu ta?

Y Nhi lên tiếng hỏi.

Hắc y nhân mãi lại nói:

– Đi đi! Đến nhân gian cũng được, đến ma giới cũng được, hãy tránh tu tiên giới ra.

Cũng không đợi Y Nhi đáp lời, hắc y nhân đã phi thân đi mất.

Chỉ còn một mình giữa trời đêm thăm thẳm, Y Nhi bất giác nói:

– Nhân gian? Ma giới? Tu tiên giới? Nơi nào... có chỗ cho ta...

Trả lời nàng là lặng thinh vô tận.

...

Đêm hôm đó, tiếng chuông báo động của phái Thanh Vân lần nữa được gióng lên.

Boong... boong boong...

Bạch Thiên Lam đang tỉnh táo trong Thương Thiên viện bỗng mở bừng hai mắt, vô thức thốt lên cái tên:

- Y Nhi... Tại sao hắn lại có trực giác lần nào loạn này có liên quan đến nàng? Không thể nào! Nàng đang bị giam cầm trong ngục đá, không thể nào đánh dấu đến nàng được.

Toàn bộ đệ tử trong môn phái lúc này đều đã bị kinh động, mọi người lũ lượt kéo ra mà không hiểu chuyện gì.

- Chẳng lẽ là ma giới tấn công lên môn phái hay sao?

- Có chuyện lớn gì đang xảy ra?

Mọi người ai nấy đều mang tâm trạng nom nớp lo sợ.

Hắc Vũ đang ngủ cũng bừng tỉnh, Thái Hòa sớm biết Hắc Vũ cũng sẽ giật mình nên đã sớm tiến tới chần an:

- Không sao đâu! Đệ cứ nằm nghỉ đi, ta đi xem tình hình rồi sẽ trở lại..

Nói rồi, Thái Hòa cũng chạy đi mất. Không hiểu sao hắn lại cảm thấy bất an, chưa bao giờ hắn lại cảm thấy khó chịu thế này, linh cảm có chuyện gì đó kinh khủng sắp xảy ra. Truyện được đăng sớm nhất tại gốc truyện chăm com.

Quả nhiên, khi biết được sự thật, hắc bang hoàng không thể tin nổi...

...

Gió càng lúc càng lớn, sấm chớp bắt đầu oanh động.

Trong căn phòng tối om, Hắc Vũ đảo mắt nhìn Thái Hòa vừa mới trở về, tia chớp vừa đánh ngang qua làm hiện lên gương mặt tái nhợt, kinh hoàng của Thái Hòa.

Hắc Vũ cau mày, hỏi:

- Sư huynh, tại sao lại giống chuông báo động vậy?

Thái Hòa ngẩng đầu lên nhìn Hắc Vũ, kinh hoàng mãi không nói thành lời.

- Sư huynh?

Đùng... đùng...

Đêm đó, ngọn núi Thanh Vân được thắp đèn khắp nơi như biến thành ngọn đuốc khổng lồ chiếu sáng cả một vùng, cả những nơi ở xa khác cũng một hai thấy rõ ràng. Mọi người tự hỏi chuyện gì đang xảy ra, vì sao phái Thanh Vân lại kinh động như vậy?

Và Y Nhi đang ở trên mỏm đá kia cũng đã trông thấy ánh lửa ấy...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Mây đen càng lúc càng dày đặc, sấm chớp từ trên trời không ngừng giáng xuống.

Trước kia, mỗi lần có sấm sét, Y Nhi liền sợ hãi không ngừng được, chỉ có thể co ro vào một góc nhỏ chịu đựng cơn mưa trời qua. Đêm nay, không hiểu sao lại có nhiều sấm sét đến như vậy, còn nàng thì đơn độc đứng trên vách núi đối mặt với nó. Thế mà, nàng lại hoàn toàn bình tâm, không sợ hãi nữa, cũng không có ý muốn chạy trốn.

In trong đôi mắt nàng toàn là những cơn sấm, sáng bùng lên rồi vụt tắt, liên tiếp, dày đặc, càng lúc càng gần.

Y Nhi cũng không rõ mình đã đứng đó bao lâu, đã bị từng nhóm, từng nhóm người bao vây từ bao giờ, nàng hoàn toàn không để tâm.

Nhìn tấm lưng nhỏ bé, trợ trợ của Y Nhi đứng trước vực thẳm, những kẻ ở đây không nén được kích động.

Người đứng trước mặt bọn họ bây giờ không phải là nữ nhân bình thường, mà là ma nữ!

Là ma nữ tội ác tày trời!

Chưa có sự chỉ thị, mọi người chỉ đứng bao vây từ xa chứ không dám làm bừa xông tới, ai biết được nàng đang âm mưu điều gì.

Bạch Thiên Lam từ xa bước tới, mọi người không bảo nhau liền tránh ra nhường lối đi cho hắn.

Bạch Thiên Lam nhìn bóng hình nhỏ bé của nữ nhân trước mặt, không kềm được mà nhớ lại hình dáng của nàng từ nhỏ tới lớn.

Đó là một đứa bé gầy guộc, yếu đuối van xin hắn cứu mạng, là người luôn dõi mắt mong ngóng bóng hình của hắn, là người luôn cố gắng làm tốt hết thảy chỉ mong được hắn khen ngợi, là thiếu nữ với nụ cười rụt rè về phía hắn...

Tại sao? Bắt đầu từ lúc nào hắn đã không còn hiểu nàng nữa? Bắt đầu từ lúc nào nàng đã có những hành động ngoài tầm kiểm soát của hắn?

– Y Nhi...

Bạch Thiên Lam khẽ lên tiếng gọi, Y Nhi vẫn không mấy may lay động.

Chính Bạch Thiên Lam cũng kinh ngạc khi biết chuyện xảy ra tới nay, Y Nhi, người vốn bị giam cầm trong ngục thất đã biến mất, không những thế, những đệ tử canh ngục còn bị giết sạch!

Hắn không tin chuyện này là do Y Nhi làm, nàng đã bị hắn đánh vỡ kinh mạch hết rồi, vốn dĩ không thể nào gây ra chuyện này được! Là ai đã cứu nàng? Chẳng lẽ... nàng thật sự có liên hệ với ma giới?

Hắn vẫn không cách nào tin được, một đứa bé hiền lành như nàng làm sao lại có thể thay đổi đến vậy được?

– Y Nhi... quay lại đây!

Bạch Thiên Lam gầm giọng ra lệnh. Lần này, Y Nhi quay đầu thật.

Nhưng nàng không bước lại gần, nàng chỉ lẳng lẳng đứng đó nhìn hắn.

Đừng... đừng...

Sấm chớp vẫn liên tục đánh xuống phía sau lưng nàng.

Bạch Thiên Lam ngơ ngác nhìn bóng hình Y Nhi như ẩn, như hiện giữa những tia chớp sáng kia, tại sao lại khác lạ tới như vậy?

Hắn còn nhớ rõ, nàng rất sợ sấm sét, nàng từng nói: “sấm sét đang cảnh cáo, cảnh cáo ngăn không cho nàng trở thành kẻ xấu”... Mỗi lần trời mưa có sấm sét, nàng liền co ro lại một góc, đã từng có lúc, nàng hỏi hắn có thể nắm lấy tay nàng cho tới khi cơn mưa qua đi hay không. Khi đó, hắn đã từ chối! Từ đó về sau, nàng không đưa ra yêu cầu vô lý đó nữa, mỗi khi mưa xuống chỉ lẳng lẳng trùm mền trong phòng, run rẩy một mình...

Đã từng có lúc...

– Y Nhi, lại đây...

Bạch Thiên Lam vươn tay về phía nàng, lại cất tiếng gọi. Dường như, chính hắn cũng không biết rằng giọng nói của hắn lúc này đã trở nên rung hơn, hắn đang cảm thấy bất an.

Y Nhi nhìn bàn tay đang chìa ra cho nàng đó. Nàng đã từng ước, đã từng rất nhiều lần mơ ước người đó sẽ chìa tay cho mình, nhưng người đó quá thanh cao, lạnh lùng, không bao giờ quay đầu lại nhìn nàng, nàng chỉ có thể cố sức, cố hết sức để chạy theo hắn. Truyện được đăng sớm nhất tại góc truyện chăm com. Nhưng mãi mãi, nàng chỉ nhìn thấy bóng lưng của hắn.

Hôm nay, nàng đã đạt thành ý nguyện, hắn đã chìa tay ra cho nàng rồi, đã nhìn nàng rồi! Nhưng tại sao, tại sao lúc này nàng không cảm thấy cảm động, trái tim lại lạnh giá như vậy...

Bạch Thiên Lam ngơ ngẩn nhìn Y Nhi, hắn nhìn ra sự trống rỗng trong mắt nàng. Đôi mắt vốn linh động như vậy, tại sao bây giờ lại trở nên âm trầm như vậy? Không có hy vọng, cũng chẳng chờ mong...

- Y Nhi...

Chương môn phái Thanh Vân, Trần Anh Thái cũng đứng trong đám đông, người khác có thể không nhận ra nhưng hắn là sư huynh, làm sao lại có thể không nhận thấy sự khác lạ của Bạch Thiên Lam?

Quả nhiên, nữ nhân ấy không có gì tốt lành!

...

Bạch Thiên Lam là người được mệnh danh là kỳ tài ngàn năm có một của phái Thanh Vân. Hắn tu đạo từ rất sớm, con đường tu đạo cũng trải rộng cho hắn, liền có thể đạt được thành tựu mà kẻ khác phải mất mấy trăm năm mới đạt được.

Nếu đổi là người khác, có thể Trần Anh Thái sẽ thấy ganh ghét, nhưng với Bạch Thiên lam thì không, bởi vì, hắn nhìn thấy rõ trong mắt Bạch Thiên Lam là sự vô tình.

Hắn không có hứng thú với danh lợi, địa vị, nói thẳng ra, hắn chẳng để tâm với bất kỳ thứ gì trên đời này nên hắn mới có thể dành hết tâm tư của mình lên con đường tu đạo. Chính là người có hy vọng đạt thành chánh quả nhất...

Bạch Thiên Lam chính là kỳ vọng của toàn bộ phái Thanh Vân và cũng chính là mong ước của chính Trần Anh Thái, được nhìn người đầu tiên trong vạn năm qua có thể phi thăng lên trời, phát dương quang đại thanh danh của phái Thanh Vân, tiếp tục duy trì hương hỏa thêm vạn năm...

Nhưng tất cả đã rẽ hướng khi nàng ta xuất hiện, chính nàng đã làm ảnh hưởng tới tinh thần của Bạch Thiên Lam. Đúng ra, khi phát hiện Bạch Thiên Lam xuất hiện lòng thương hại nàng, hắn đã nên biết chuyện tương lai thế này...

Lẽ ra, hắn nên diệt trừ nàng từ lúc đó...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Y Nhi cứ đứng yên trước vách núi mà đối mặt với Bạch Thiên Lam, đối mặt với ánh mắt căm thù, chán ghét của vạn người.

– Y Nhi...

Đây là lần đầu tiên trong mấy trăm năm qua Bạch Thiên lam cảm thấy bất lực. Trước cục diện này, hắn vô phương thay đổi, đối với Y Nhi, hắn cũng gian nan, khó mà hiểu nàng, khó để bảo vệ nàng.

Lâm Thiện Nhân lại bước ra, lớn tiếng nói:

– Bạch sư thúc, người đừng phí lời với ả ta nữa! Ả đã nhập ma rồi!

Mọi người bắt đầu xôn xao, đồng tình với lời nói của Lâm Thiện Nhân.

Đúng vào lúc đó, Hắc Vũ nhờ Thái Hòa dẫn theo đã đuổi tới.

Thái Hòa cũng bất ngờ trước tình cảnh náo loạn trước mắt, nhưng hắn càng lo lắng cho người ở bên cạnh hắn hơn. Hắn sợ Hắc Vũ sẽ xảy ra chuyện.

Thế mà, trái với sự lo lắng của Thái Hòa, Hắc Vũ đột nhiên lại im lặng đến ngỡ ngàng, chỉ đứng yên đấy mà nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt. Chẳng lẽ Hắc Vũ bị bức tới hồng đầu rồi?

– Hắc Vũ...

Thái Hòa không biết được, không thể biết được Hắc Vũ lúc này đã lún sâu vào một ý nghĩ khác.

Thịch...

Thình thịch...

Trái tim hắn không kiềm được mà đập lên rộn ràng.

Có sợ hãi, có e dè cũng không nén được một phần phẫn khích, điên cuồng.

Hắn thật sự phát điên rồi?

Tình cảnh này, hình ảnh này... dường như hắn đã từng chứng kiến!

Hắn đã từng thấy cảnh này rồi, cảnh nàng bị tất cả mọi người quay lưng, ruồng rẫy!

Sự bất lực của nàng, sự thất vọng của nàng và cả đau khổ đó... hần đã từng nhìn thấy không chỉ một lần!

Thịch... thịch...

Những âm thanh gào thét, tiếng gáo mác chia về phía nàng càng kích thích hần hơn nữa.

Dường như... dường như có cái gì đang bị phá vỡ...

Thái Hòa thấy Hắc Vũ càng lúc càng không đúng, lúc này, Thái Hòa cũng đã nhìn thấy đôi mắt đang luân phiên chuyển đổi giữa đỏ và đen của Hắc Vũ.

– Hắc... Vũ...

Thịch thịch...

Trong đầu Hắc Vũ bây giờ như có một tiếng nói khác, dần dần bao phủ tâm trí hần:

“Lần này, nàng sẽ lựa chọn thế nào?”

Thình thịch...

Thịch...

Lâm Thiện Nhân trước mặt mọi người rút kiếm ra chia thẳng về phía Y Nhi, đồng dục nói:

– Ma nữ, ngươi đừng hòng tiếp tục lung lay tâm trí của mọi người nữa! Hôm nay, ta nhất định phải bắt ngươi đền tội tại đây!!!

Y Nhi không buồn liếc nhìn kẻ đang lớn lối trước mặt mình, nàng chỉ nhìn Bạch Thiên Lam, nhìn từng biểu hiện của hần. Hóa ra, hần cũng luyến tiếc, chỉ là cuối cùng hần vẫn không tin nàng!

Y Nhi thu mắt, lại nhìn lướt qua những gương mặt ở đây, có người xa lạ, cũng có người quen thuộc. Trùng hợp thay, hầu như những người trong đội ngũ mười ba, những người đã cùng đồng hành với nàng trước kia đều có mặt. Trong đó, có người ghét nàng, có người không thích nàng, cũng có người đã từng nói chuyện với nàng, từng giúp đỡ nhau... Nhưng khi mắt nàng đảo tới, họ đều lựa chọn né tránh hoặc là chán ghét đáp lại.

Nhìn nàng đứng trơ trọi một mình trước vực sâu vạn trượng, nhìn những con gió thổi qua làm lân vấy và mái tóc của nàng tung bay phấp phới, Bạch Thiên Lam lần đầu tiên sợ hãi.

Hần cảm thấy nàng quá xa lạ, đó là vẻ mặt mà hần chưa bao giờ nhìn thấy ở nàng. Không phải! Nàng không phải là Y Nhi hay sao? Nàng không phải là đứa bé lẻo đẻo theo sau hần hay sao? Tại sao bây giờ hần lại cảm thấy nàng xa vời như vậy, như thể sẽ tan biến bất cứ lúc nào, như thể không cách nào nắm bắt được nữa.

- Y Nhi...

Bạch Thiên Lam khó khăn bật tiếng gọi tên nàng. Y Nhi nhìn qua hần, mãi mới lên tiếng hỏi:

- Ngươi từ trước tới giờ có từng tin tưởng qua ta không?

Bạch Thiên Lam cứng họng, không thể trả lời.

Nàng lại hỏi:

- Đến tận cùng... ta đã làm gì sai?

Rốt cuộc, nàng đã làm sai cái gì?

Thân phận dê hèn là nàng muốn sao? Nàng có thể lựa chọn sao?

Vô tình gặp phải bất trắc, cũng là nàng sai sao?

Vì mạng sống, nàng cầm kiếm lên, là sai sao?

Nàng muốn sống, cũng là sai sao?

Rốt cuộc, nàng đã làm sai cái gì?

Không ai trả lời nàng, cũng không một ai có thể trả lời thay nàng.

- Y Nhi, quay lại đây...

Quay lại?

Nàng có thể quay lại được sao? Ai sẽ chấp nhận nàng?

Những tiếng gào thét xung quanh nàng đã không còn nghe thấy nữa, đã chìm sâu trong tuyệt vọng của mình.

Vào lúc đó, chính Lâm Thiện Nhân cũng không biết, không biết từ đâu phát ra một lực xung kích làm hắn chấn động lao thẳng về phía trước.

Phập

Mũi kiếm của Lâm Thiện Nhân cứ thế đâm xuyên qua trái tim của Y Nhi.

Hình ảnh Y Nhi bị một kiếm xuyên ngực in sâu vào mắt Hắc Vũ, nhìn nàng cả người bị bao trùm một màu đỏ thẫm, trái tim lúc đó dường như đã quên cả đập.

Vách ngăn cách cuối cùng cũng đã vỡ toang.

Trong lúc Lâm Thiện Nhân vẫn còn sững sờ trước biến cố phát sinh thì trong mắt mọi người lúc này, Lâm Thiện Nhân như đang kết thúc nhiệm vụ diệt trừ yêu nghiệt của mình một cách rất tự nhiên.

Rất tự nhiên mà nên như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Thanh kiếm lạnh lẽo không chút lưu tình đâm xuyên qua trái tim Y Nhi.

Tình huống bất ngờ đó khiến không ít người bất ngờ, không chỉ Bạch Thiên Lam kinh hoàng, ngay cả người cầm thanh kiếm đó, Lâm Thiện Nhân cũng không thể tin được.

Tại sao lại như vậy?

Hắn đâu có định ra tay, là tự nhiên sau lưng hắn xuất hiện một lực đẩy tổng hắn về trước, nhưng bây giờ, dù hắn có nói ra thì cũng không ai tin.

Y Nhi đau đớn phun ra một ngụm máu.

Đã đâm trúng trái tim rồi, dù nàng là ai thì cũng phải chết thôi!

Tất cả những người ở đây đã nghĩ rằng Y Nhi sẽ không thể thoát khỏi cái chết thì đúng vào lúc đó, dị biến lại xảy ra.

Xung quanh Y Nhi, một nguồn năng lượng khổng lồ đột ngột bùng lên, lan tỏa khắp nơi. Sau đó, lấy Y Nhi làm trung tâm mà tụ hợp lại, tạo thành một quả cầu năng lượng bao bọc nàng vào trong.

Biến cố đột ngột phát sinh khiến không ít người giật mình, lập tức vào tư thế phòng thủ. Nhưng rồi, họ bất giác mà hạ kiếm, trở mặt nhìn không thể tin tưởng nổi.

— Năng lượng... năng lượng thật thánh khiết...

Có người không tự chủ được mà thốt lên.

Nguồn năng lượng khổng lồ bất tận được tỏa ra từ cơ thể Y Nhi có màu trắng trắng, mang theo nó là sự nhu hòa, thanh thoát. Đối mặt với nguồn năng lượng tinh khiết, không chút tạp nhơ cao quý ấy, không ít người đã không kiềm được mà quý rap xuống.

Năng lượng kia rốt cuộc là gì?

Trái với sự thuần phục của phần đông đệ tử, những trưởng giáo, người lớn tuổi liền cảm thấy không thích hợp, liền dâng cao phòng bị.

Từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy được hình dáng Y Nhi với thanh kiếm giữa ngực đang trôi nổi trong quả cầu năng lượng đó.

Từ vết thương của nàng, một dòng máu đỏ chảy ra, trôi nổi trong quả cầu, ngay sau đó liền có một luồng năng lượng hóa thành sợi tơ bao quanh lấy chỗ

máu đỏ, như dịu dàng an ủi.

Dòng máu đỏ lúc ban đầu cũng thuận theo sự trấn an ấy, nhưng rồi đột ngột bùng lên muốn thoát khỏi sự trói buộc kia.

Luồng năng lượng thần kì kia như có linh tính liền bao vây nó lại, dòng máu kia cũng không chịu kiềm hãm, liền phản kháng. Hai bên cứ như vậy dằng co một lúc lâu.

Quả cầu năng lượng bên ngoài cũng bị ảnh hưởng trận chiến bên trong mà dao động, lúc phình to, lúc co rút. Dòng máu kia như ngoan cường không chịu khuất phục, dần dần biến thành màu đen, theo sự biến đổi đó, trận chiến càng trở nên cao trào. Nguồn năng lượng kia lại dứt quyết không cho dòng máu kia biến đổi, bám riết không buông.

Và rồi, khi phần cuối cùng của dòng máu hóa thành đen, thì ngay lúc đó, sấm sét trên trời liền giáng xuống, đánh thẳng vào Y Nhi trong quả cầu năng lượng.

Đột ngột chịu chấn động từ cơn sét vừa rồi, tất cả những người ở đó liền lui lại, có người không chịu nổi mà còn nôn ra cả máu. Chưa dừng tại đó, hết cơn sét này đến cơn sét khác nối tiếp nhau đánh xuống một điểm.

Tất cả mọi người bàng hoàng, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Phía trước lúc này đã bị bao trùm bởi những sấm sét bất tận, ánh chớp liên tục lóe lên làm lóa mắt người khác, không ai biết chuyện gì đang xảy ra bên trong, người bên trong kia liệu có còn sống không?

– Đây là... trời cao phản nộ sao?

Không ai biết được.

Liên tục chín chín tám mươi mốt sấm sét nối nhau đánh xuống, mỗi cơn sét sau liền mạnh hơn cơn sét lúc đầu, cho tới bây giờ, mảnh đất trước mắt bọn họ đã trở thành bình địa, mặt đất bị lõm xuống một hố sâu, vết nứt có chiều hướng lan ra không dừng lại. Nếu không may, ngọn núi cũng có thể bị sụp đổ.

Àmmmm

Sấm chớp cuối cùng cũng đã giáng xuống, đám mây đen trên đầu dần dần tản đi nhưng trước mắt vẫn tối om bởi bụi mù.

– Nàng ta... nàng ta còn sống chứ?

– Làm sao có thể còn sống được...

Nghe nói khi phi thăng lên trời sẽ gặp kiếp nạn sấm sét, nhưng chưa bao giờ nghe thấy lại có kiếp nạn sấm sét nào kinh khủng như tình cảnh đang diễn ra trước mắt họ. Đừng nói là toàn bộ, dù chỉ một phần thôi, cũng đã khiến bọn họ tan xác.

Mọi người lặng thinh chờ đợi, cuối cùng, bụi mù cũng đã tản đi hết. Ở giữa hố sâu đó dường như có bóng một người đang đứng.

Đó là một nữ nhân đang trôi nổi giữa không trung, nàng mặc chiếc váy dài màu đỏ rực của máu, mái tóc đen bay rối loạn sau đầu và ở giữa trán nàng có một ký hiệu, ký hiệu màu đen của sự nguyên rủa.

Dù có phần khác lạ, nhưng họ đều biết nữ nhân đó chính là người bọn họ đã truy đuổi, chính là phản đồ Y Nhi!

Đôi mi dài của nàng khẽ rung lên, từ từ mở mắt ra nhìn.

Đôi mắt của nàng lúc này đã không còn sự ngây ngô của khi xưa nữa, chỉ có tĩnh lặng và lạnh lẽo.

Nàng hé môi khẽ gọi.

Cơn gió mạnh tạt ngang qua, cuốn theo cả âm thanh của nàng. Nàng vẫn bình thản đứng đấy, từ khẩu hình đọc được hai chữ:

“Thiên Ma”

Dù rất nhanh, rất nhẹ nhưng hai từ đó cũng không lọt được mắt mọi người.

Rồi ngay sao đó, từ tông đám đông, một tiếng cười the thé vang lên.

- Ha ha... ha ha ha...

Những người quanh đó liền quay đầu nhìn kẻ đó quái dị. Thái Hòa đứng bên cạnh cũng phải sửng sốt.

Hắc Vũ lúc này cúi rạp người vì cười, hai tay chống trán cũng run lên vì kích động. Mọi người vô thức né xa ra, lúc này tông khoảng trống chỉ còn lại mình Hắc Vũ đang cười điên cuồng và Thái Hòa đứng ngơ ngác bên cạnh.

Ha ha ha...

Ha ha...

Sự tình bên này cũng đã làm những người ở xa chú ý, các tôn trưởng cũng phải ngoáy đầu lại nhìn. Vừa trong thấy đối phương là Hắc Vũ và Thái Hòa, chương môn phái Nga Mi liền biến sắc, có phần lo lắng.

Cười chán chê, Hắc Vũ chợt im lặng. Xung quanh hắn đột ngột xuất hiện luồng hắc khí.

- Ma khí?

- Là ma khí?

Biến động này khiến tất cả mọi người còn kinh hoàng hơn cảnh chứng kiến trời phạt vừa rồi. Lúc này, người duy nhất còn đứng yên chỉ có Y Nhi vô hi vô lộ ở đằng xa kia và kẻ đang chết lặng ở bên cạnh Hắc Vũ, Thái Hòa.

Hắc Vũ từ từ đứng thẳng lên, đôi tay đang ôm lấy mặt của hắn dần buông xuống, để lộ con người đỏ thắm như máu.

Vào lúc đó, toàn bộ ma nhân và cả ma thú ở khắp mọi nơi trên thế gian này như đã cảm nhận được hơi thở mà chúng nó sùng kính, đồng loạt cất tiếng rú lên chào mừng quân vương của chúng trở lại.

Hành động oanh tạc đó đã khiến cả đất trời phải rung chuyển.

Uuuuu..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Tất cả những người ở đây không thể nào tin nổi vào mắt mình nữa, họ đang chứng kiến thời khắc ma giới chuyển mình, toàn bộ là vì người thiếu niên trước mặt họ.

Khí chất của hắn đã thay đổi, nụ cười ngạo mạn kia thêm một phần khinh cuồng, tàn nhẫn. Trong thoáng chốc đã từ một đệ tử tu tiên ưu tú ở trước mặt mọi người lại biến thành Thiên Ma cuồng vọng!

Vạt áo và mái tóc đen như mực của hắn không gió mà như bay phất phới, không khí xung quanh hắn trở nên vận vẹo, méo mó, tạo thành một cảnh tượng kỳ dị càng thêm kinh hoàng tới những người khác.

Có người không nén được mà thốt lên:

– Thiên... Thiên Ma?

Thiên Ma không đáp lời, cất bước bước đi, lướt qua cả Thái Hòa vẫn đang đứng sững sờ.

Ai nấy đều sục sôi không tưởng được, ai lại ngờ rằng một đệ tử tu tiên lại là Thiên Ma? Ai lại đoán được bấy lâu nay Thiên Ma luôn lẫn trốn trong giới tu tiên?

Dù căm ghét không ngừng nhưng khi thấy Thiên Ma bước tới, họ không tự chủ được ai cũng né người đi thành lối đi cho hắn.

Thiên Ma cứ thế bước tới chẳng ngó ngang tới ai, đi thẳng tới chỗ nàng đang chờ hắn.

Đứng cách nàng khoảng một trượng, Thiên Ma đột ngột dừng chân, đưa tay ra và nói:

– Đến đây, Thiên Nữ!

Oành

Tất cả mọi người ở đây như bị sấm đánh ngang tai, Thiên Nữ, nữ nhân kia thật sự là Thiên Nữ! Là người từ cổ chí kim luôn đứng bên hàng ngũ của bọn hắn, tử địch của Thiên Ma!!!

Có ai giải thích được chuyện này là sao không?

Y Nhi đưa mắt nhìn Thiên Ma, khẽ xoay bước chân.

– DỪNG LẠI!!!

Một tiếng hét vang lên ngăn chặn bước chân của nàng.

Dù vậy, nàng vẫn không nhìn Bạch Thiên Lam lấy một lần, còn Thiên Ma thì nheo mắt nhìn Bạch Thiên Lam có chút mất hứng.

– Nàng không thể đi cùng hắn!!!

Bạch Thiên Lam lúc này đã giữ bỏ hoàn toàn hình tượng thần tiên thoát tục của mình, hắn điên tiết gào thét.

Y Nhi vẫn không mảy may đáp lời, thay vào đó, Thiên Ma đột xuất hiện trước mặt Bạch Thiên Lam rồi tung một chưởng lên ngực hắn.

Bạch Thiên Lam bị chấn bay ngược về sau, té ngã trên đất, mọi người hốt hoảng liền chạy tới đỡ lấy hắn.

Chưởng môn phái Thiên Nga không chịu nổi nữa, hai mắt đỏ bừng đầy tơ máu gào lên:

– HẮC VŨ...

Thiên Ma liếc mắt nhìn sang bà, trong mắt thoáng có tia chấp chèn dao động, hắn lạnh nhạt nói:

– Trên đời này không có người gọi là Hắc Vũ, chỉ có ta, Thiên Ma!

Chưởng môn phái Thiên Nga lung lay sắp đổ.

Thiên Ma, hắn nói hắn là Thiên Ma...

Đưa trẻ từ nhỏ lớn lên bên cạnh bà lại nói nó là Thiên Ma!

Chưởng môn phái Thiên Nga không nhịn nổi, hét lên một tiếng rồi xông lên tấn công Thiên Ma. Mặc dù bà có mạnh, nhưng chút sức mạnh đó lại không đủ tổn thương tới vị chủ nhân tối thượng của ma giới, Thiên Ma.

Thanh kiếm trên tay bà khi chạm vào vai Thiên Ma thì không thể nhích một phân nào nữa đã dừng tại đấy. Thiên Ma này giờ đứng yên để mặc cho chưởng môn phái Thiên Nga tấn công, đến giờ, hắn mới nhàn nhạt liếc mắt qua nhìn.

Chưởng môn phái Thiên Nga cũng sợ không kém, Thiên Ma này thật sự bất khả chiến bại hay sao?

Thiên Ma chậm rãi đưa tay lên, một cái búng nhẹ bắn ra, chưởng môn phái Thiên Nga đã ngã sõng soài ra sau, phun ra ngụm máu tươi. Bà vẫn ngoan cường không chịu thua, hét lớn:

– Ngươi giết ta đi!!!!...

Thiên Ma không động, lúc này Thái Hòa cũng đại chạy vụt tới, đứng chắn trước chưởng môn phái Thiên Nga, vô vọng hét lên:

– Hắc Vũ...

Thiên Ma đưa mắt nhìn Thái Hòa, đó là sư huynh của Hắc Vũ, là người đã hết lòng che chở, bảo vệ Hắc Vũ. Hắn là người tốt, cũng là kẻ ngốc, chỉ biết nghĩ cho người khác, hết lòng cống hiến vì môn phái chưa từng biết vụ lợi cho mình là gì.

Ánh mắt Thái Hòa nhìn Thiên Ma thật phức tạp, có kinh hoàng, không tin được, có giận dữ nhưng phần nhiều lại là đau lòng.

– Đi đi!

Thiên Ma lên tiếng nói rồi xoay lưng, ý muốn bỏ qua cho hai người.

Nhưng chưởng môn phái Thiên Nga vẫn không chấp nhận được sự thật, người mà bà nuôi nấng bao năm, người mà bà xem như con ruột mình lại là kẻ tử địch, bà gào thét:

– Ngươi giết ta đi!!! Ngươi không phải là con người, ngươi là ma quỷ!!! Ma quỷ...

Thái Hòa nín kéo bà lại, ngăn không cho bà đánh tiếp, bà không phải là đối thủ của Thiên Ma kia.

– Sư phụ...

Thiên Ma khẽ liếc mắt nhìn, Thái Hòa liền nhìn hắn khẩn cầu, van xin hắn đừng tính toán với sư phụ mình.

Thiên Ma tiếp tục đi tới. Lúc này, đã không còn ai dám đứng ra chống đối.

– Y Nhi, nàng không được đi theo hắn!!! Nàng không được đi...

Trong lúc mọi người đều lựa chọn im lặng ấy, Bạch Thiên Lam lại như kẻ điên không sợ chết tiếp tục gào lên.

Thiên Ma chán ghét lại tung một chưởng về phía Bạch Thiên Lam, Bạch Thiên Lam lại lặn mình về sau một đoạn dài.

- Người không có quyền lên tiếng ở đây!

Thiên Ma vô tình cất lên tiếng nói. Lại lướt mắt nhìn qua mọi người, tất cả những người có mặt tại đây có ai không phải là một nhân vật tầm cỡ, đều là người có thân phận bậc nhất trong nhân giới nói chung và phái tu tiên nói riêng. Nhưng ai lại biết được, những người này đều là những kẻ hèn nhát, chỉ biết cạy mạnh không phân rõ thị phi, hiếp đáp một nữ nhân yếu đuối?

Những người này đã dựng nên một bức màn hào nhoáng để che đậy bản chất ti tiện của mình, mà lại nghĩ rằng đó là thanh cao. So với ma giới hung tàn, thì giới tu tiên giả dối được gọi là gì?

- Tất cả các người không một ai, không một ai có quyền ra lệnh hay yêu cầu nàng bất kỳ thứ gì! Chính các người là người đã đẩy nàng vào bước đường cùng...

Thiên Ma âm trầm nói, đương nhiên, những kẻ kia sẽ không thừa nhận nhưng họ cũng không có đủ can đảm để lên tiếng phản đối.

Thiên ma cũng không màng để ý tới họ nhiều hơn nữa, hắn đã tiến tới chỗ Y Nhi đang đứng.

Bàn tay to lớn của hắn lần nữa lại xòe ra.

- Đi cùng ta!

Hắn nói và lặng yên chờ đợi.

Y Nhi nâng mắt nhìn kẻ đứng trước mặt mình, Thiên Ma, không ai biết nàng đang suy nghĩ điều gì.

Những kẻ khác thì đứng ngoài hồi hộp theo dõi, sức mạnh khủng khiếp của Thiên ma, bọn họ đã biết rồi. Nếu như, nàng cũng đi theo hắn? Thiên Nữ, niềm hy vọng cuối cùng của nhân loại cũng bỏ mặc nhân loại mà góp tay cho Thiên Ma? Kết quả đó họ không dám tưởng tượng.

Lúc này, họ chỉ có thể cầu khẩn, cầu khẩn may mắn sẽ xuất hiện, nàng sẽ không bắt tay cùng hắn. Nhưng đáng tiếc, nàng đã không làm như mong muốn của bọn họ.

Y Nhi chậm rãi đưa tay mình lên rồi đặt vào trong lòng bàn tay to lớn của Thiên Ma. Trên mặt Thiên ma liền hiện nét mừng rỡ, hắn nắm chặt lấy bàn tay nàng rồi cùng sóng bước nhau bước đi.

Từ đầu chí cuối, nàng chưa từng ngoái đầu nhìn về những người phía sau lấy một lần. Bức tường thành cuối cùng ngăn cản bước chân Thiên ma của nhân loại xem như đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Sau khi Thiên Ma lộ diện, cứ ngỡ ma giới sẽ tạo ra nhiều cuộc chiến nhiều hơn trước thì nào ngờ, mọi thứ lại trở nên yên tĩnh tới quái dị.

Có rất nhiều người bất ngờ cuộc diện hòa bình hiện tại, những cuộc khai chiến từ ma giới bị giảm xuống mức tối thiểu, dường như chỉ có vài cuộc nổi loạn nhỏ của những thành phần cá biệt.

Ban đầu mọi người còn nẩy lòng nghi ngờ, thế nhưng theo thời gian trôi qua không có chuyện gì phát sinh, họ bắt đầu lung lay. Chiến tranh có lẽ đã kết thúc, không chừng ma giới đã xảy ra chuyện gì đó đến mức không đủ sức để tham chiến nữa. Mà cũng không chừng, chính Thiên Ma xảy ra biến cố, biết đâu hắn đã bị lật đổ thì sao...

Đêm tối hôm đó đã trở thành cảm ký của giới tu tiên, không ai được phép nhắc đến đừng nói là truyền ra ngoài. Với người bên ngoài thì không hiểu những còn những kẻ đã chứng kiến tận mắt ngày hôm đó, việc Thiên Ma bị lật đổ là chuyện không thể nào xảy ra được, sức mạnh khủng khiếp của hắn là không tưởng tượng được, mà cũng có khi hắn bị thương thật thì sao, biết đâu ngày đó hắn chỉ cạy mạnh mà thôi...

Càng lúc càng có nhiều tin đồn nổi lên.

Khắp nơi người người vui mừng vì đã đình chiến, còn tổ chức ăn mừng, vui chơi. Mặc cho bên ngoài có náo nhiệt tới cỡ nào, thì ở phái Thanh Vân vẫn âm đạm như thường, chúng đệ tử vì sợ sai phạm càng không dám nói nhiều.

Năm năm sau...

Thương Thiên viện,

Một nơi vốn dĩ như thế ngoại đào viên mà giờ đã mất đi sức sống, cây cối đang úa tàn, cạn kiệt...

Trần Anh Thái đứng trước cổng viện, một đường đi thẳng vào trong. Căn nhà đóng cửa im lìm, hắc không gõ cửa đã đẩy vào.

Bên trong nhà một mực tối om, không có chút sinh khí.

Trần Anh Thái cất bước đi vào, hắc phát tay áo, lập tức những ngọn nến trong nhà liền được thắp lên, ánh sáng lay lắt chiếu sáng căn phòng, hắt ánh sáng lên khuôn mặt tiêu tụy, gầy ốm của Bạch Thiên Lam đang ngồi như tượng.

Trần Anh Thái tới gần, chất vấn:

– Đệ nghĩ mình đang làm gì vậy?

Bạch Thiên Lam không trả lời, Trần Anh Thái quát:

– Đệ có biết bên ngoài như thế nào không? Có thời gian để đệ ở đây tự trách hay sao?

Bạch Thiên Lam mấp máy mở miệng nói:

– Đệ không tự trách mình.

– Vậy đệ đang làm gì?

– Đệ chẳng làm gì cả.

Trần Anh Thái càng tức giận.

– Đệ không làm gì? Đệ có thể không làm gì hay sao? Đã quên mất sứ mạng của mình rồi ư? Làm sao lại có thể vì một kẻ phản bội mà tự giày vò bản thân như vậy...

Bạch Thiên Lam đưa mắt nhìn Trần Anh Thái, mở miệng nói:

– Huynh không hiểu sao? Hay tới giờ huynh vẫn không chịu hiểu? Nàng không phải phản bội, là chúng ta, chính chúng ta đã ép nàng vào con đường đó!

– Chỉ vì một nữ nhân thay lòng mà đệ sầu não tới vậy sao? Đệ đặt hết toàn bộ hy vọng lên người nàng ta sao? Nghĩ rằng vì nàng ta là Thiên Nữ thì có thể cứu vớt toàn bộ sinh linh hay sao?

Bạch Thiên Lam im lặng nhìn Trần Anh Thái một lúc lâu, khẽ nói:

– Huynh không hiểu... Không phải vì nàng là Thiên nữ, với đệ, nàng mãi mãi là đứa nhỏ yếu ớt đệ mang vè. Đệ không hiểu, không hiểu vì sao mọi chuyện lại thành ra như vậy.

Trần Anh Thái trầm ngâm nhìn Bạch Thiên Lam như đang mê sảng.

- Mọi thứ đã đi lệch hướng từ khi nào? Tại sao nàng lại trở thành Thiên Nữ? Rồi tại sao sự tồn tại của Thiên Nữ lại bị xóa mất trong sử sách? Có phải hay không khi xưa cũng đã xảy ra những tình huống như vậy, xảy ra những chuyện mà tiền nhân không muốn viết lại? Tại sao họ lại không nói tới Thiên Nữ nhưng vẫn lưu truyền về nàng là người chấm dứt cuộc chiến? Biết rõ nàng tồn tại nhưng lại không nhắc nàng xuất hiện như thế nào? Thân phận trước khi năng lực nàng bộc lộ...

- Sư đệ, ngươi thôi đi! Đừng nghĩ tới những chuyện đó nữa! Và... hãy quên nàng ta đi!

Bạch Thiên Lam lại nhìn Trần Anh Thái, chờ nghe xem hắc lại muốn nói gì.

- Quên hết tất cả những gì liên quan tới nàng đi! Kể từ bây giờ, ngươi và nàng đã trở thành tử địch, chỉ có ta sống ngươi chết, ngươi sống thì ta chết!

Nhìn sự quả quyết trên khuôn mặt Trần Anh Thái, Bạch Thiên Lam âm trầm cất tiếng hỏi:

- Bởi vậy... nên ngày hôm đó huynh mới đứng phía sau ra tay tổn thương nàng?

Trần Anh Thái kinh ngạc nhìn Bạch Thiên Lam, không ngờ được hành vi kín kẽ của hắc vẫn bị phát hiện

- Đệ...

- Tại sao huynh cứ nhất quyết phải giết nàng?

Trần Anh Thái ổn định lại hơi thở, quả quyết nói:

- Nếu như ngày hôm đó gặp lại, cho ta lựa chọn một lần nữa, ta vẫn sẽ làm như vậy! Bất kể nàng ta có phải Thiên Nữ hay không, ta vẫn sẽ không thay đổi quyết định của mình!

- Huynh...

- Thiên Lam, đệ chính là niềm hy vọng của toàn bộ phái Thanh Vân, ta sẽ làm mọi thứ để trải đường cho đệ, diệt sạch mọi chướng ngại vật vì đệ. Chỉ cần, chỉ cần có thể thấy được ngày đệ phi thăng lên trời, dù có tạo nghiệt cỡ nào ta cũng sẽ làm!

Đây là lần đầu tiên, Bạch Thiên Lam nhìn thấy bộ mặt quyết liệt này của Trần Anh Thái hay cũng là lần đầu tiên, hắn nhận rõ con người của Trần Anh Thái.

Là may mắn hay bất hạnh?

Bạch Thiên Lam vô vọng nói:

- Huynh đã sai rồi! Không, là chúng ta là chúng ta đã sai rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Ở một không gian nào đó, Y Nhi đang chìm trong trạng thái lâng lâng, mơ hồ. Giống như đang trôi trên dòng nước, cảm giác thật lạnh, nhưng đôi mắt nàng nặng trĩu không thể mở ra, phải cầnแรง chịu đựng cái lạnh vô tận ấy. Rồi đột nhiên, có một ngày, nàng cảm thấy hơi ấm, xung quanh nàng đã trở nên thật ấm áp, làm nàng an tâm buông lỏng, có thể ngủ thật say.

Hơi ấm đó không ngừng truyền vào cơ thể nàng, vỗ về trái tim rét buốt...

Thời gian cứ thế trôi qua, cho tới một ngày... nàng mở mắt ra.

Khẽ chớp chớp đôi mắt, trước mắt vẫn còn rất mơ hồ, không nhận diện rõ.

— Nàng đã tỉnh.

Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên bên tai, Y Nhi vô thức đưa mắt nhìn qua, đối diện với nàng là một gương mặt anh tuấn, hắn có vẻ gầy hơn, những đường nét trên mặt trở nên sắc cạnh, còn có con ngươi màu đỏ sậm quý dị kia nữa, nhưng nó không làm nàng sợ hãi, mà mang lại cảm giác an toàn, thân quen.

Thiên Ma khẽ nở nụ cười nhẹ nhõm, hắn kéo tấm chăn trên người hai người lại ngay ngắn, siết nàng vào sâu trong lòng hơn, lại nói:

— Nàng vẫn chưa khỏe đâu, hãy ngủ thêm một lúc nữa đi.

Y Nhi nghe thấy lời hắn nói cũng không phản kháng, bị hắn ôm nàng trong lòng cũng không phản ứng, thậm chí còn có ý nghĩ muốn dựa dẫm vào hắn hơn, cảm thụ nhiệt độ trên người hắn, mi mắt cũng chậm chậm khép lại.

Hóa ra hơi ấm nàng cảm nhận được trong giấc mơ chính là thân nhiệt của hắn.

Thịch thịch...

À, còn có cả tiếng tim đập của hắn nữa...

...

— Nàng vừa tỉnh lại nên tốt nhất chỉ ăn thứ gì nhẹ nhàng thôi. Đây, đây là cháo của ta nấu cho nàng đó, nàng nếm thử xem. Nó chắc là không ngon như nàng nấu đâu, nhưng vẫn có thể ăn được đó...

Nàng dõi mắt nhìn theo nam nhân cao quý trước mắt mình hết chạy đông lại chạy tây để chiều lòng nàng.

Hắn là quân vương của ma giới, là người mạnh nhất trong tam giới! Thế mà, lúc này hắn nào có chút uy nghiêm của bậc vương giả kia, chỉ là một nam nhân bình thường lại có phần ngốc, nhưng nàng cũng biết rằng, gương mặt ấy chỉ một mình nàng có thể thấy được.

– Ngươi...

Đột nhiên nghe nàng cất tiếng, hắn liền ngừng hành động, chăm chú dõi theo nàng, mong chờ được nghe nàng nói chuyện.

– Ta phải gọi ngươi là gì? Là Hắc Vũ? Là Thiên Ma?

Hắn nhìn nàng, nhẹ nhàng nói:

– Ta là Thiên Ma! Hắc Vũ cũng là ta!

Thiên Ma, là danh xưng của hắn mấy ngàn năm qua.

Y Nhi nhìn hắn, khẽ gọi:

– Thiên Ma... Thiên...

Không hiểu sao lại lại thốt ra như vậy, như là quán tính, giống như xa xưa đã từng gọi hắn như vậy. Dù nàng vẫn mờ mịt, nhưng bấy nhiêu đó đã đủ làm hắn thỏa mãn, nụ cười càng sâu.

– Nào, mau ăn cháo đi, nếu không sẽ nguội hết mất.

Hắn cầm muỗng cháo lên thổi thổi hơi nóng rồi đưa tới bên miệng nàng, nhưng nàng vẫn bất động, không hề có ý hé miệng.

- Y Nhi...

Dù nàng cũng như hắn, mấy ngàn năm qua đều mang một cái tên: Thiên Nữ, nhưng những chuyện xa xưa, nàng không nhớ tới, còn cái tên Thiên Nữ đó đối với nàng vẫn thật xa lạ nên hắn vẫn theo thường lệ, gọi nàng là Y Nhi, cái tên trong kiếp này của nàng.

Y Nhi nhìn Thiên ma, như tự hỏi:

- Có cần thiết phải ăn không?

- Nàng..

Y Nhi đặt một tay lên ngực, chỗ trái tim nằm im bất động.

- Ở đây, đã không còn đập nữa, ta còn được xem là con người không?

Thiên Ma kinh ngạc, hóa ra, nàng đã sớm nhận ra.

Y Nhi như có như không không nhìn vào bàn tay đã không hơi ấm của mình lại nói:

- Cơ thể này... sớm đã không còn sự sống nữa...

Từ cái đêm đó, cái đêm mà nhát gương oan nghiệt kia đâm xuyên cơ thể của nàng, nàng đã chết!

Thứ làm cho nàng còn tồn tại cho tới bây giờ là nhờ vào sức mạnh thần diệu kia, là năng lực của Thiên Nữ!

- Cho nên, có ăn hay không cũng không còn quan trọng nữa...

Chỉ cần một ngày, sức mạnh kia chưa biến mất thì nàng vẫn không chết.

Soảng

Chén cháo từ trên tay Thiên ma rơi xuống đất vỡ toang.

Thiên Ma bàng hoàng dang tay ôm chặt vào lòng, cảm nhận sự tồn tại của nàng, không để nàng biết mất.

- Nàng sẽ không chết! Ta sẽ không để cho nàng chết!

Hắn nghiêng răng nói, như an ủi nàng, như lời thề của bản thân

Thịch thịch...

Tiếng tim đập của hấn vang bên tai nàng, vì hấn đang kích động nên trái tim có phần đập nhanh hơn. Nhưng nó mãi là giai điệu quen thuộc trong linh hồn nàng...

- Thiên...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Sau này, Y Nhi mới biết nơi nàng đang ở là trong tòa cung điện của Thiên Ma, nơi này rất to lớn và uy nga nhưng chỉ độc có hai người bọn họ cư ngụ, những người khác hầu như không được tới gần.

Một ngày kia, khi Thiên Ma thì có việc ra ngoài, chỉ có một mình nàng ở trong hoa viên, thì bỗng có một người bước tới gần. Y Nhi vốn không định quan tâm nhưng vì nàng ta đã đứng trước mặt nàng nên Y Nhi đành đưa mắt lên nhìn người vừa xuất hiện, đó là một nữ nhân rất xinh đẹp!

Nếu Triệu Nhu Nhi là một băng sơn mỹ nhân, có phần còn ngậy thơ thì người trước mắt Y Nhi mang tới vẻ đẹp của sự thành thực, lãnh đạm. Mái tóc đen dài của nàng không được chải bới mà để tùy ý xỏa sau lưng như những dây lụa tung bay trong gió, còn đôi mắt màu tím than kia lại như mặt hồ phẳng lặng soi bóng trăng trong đêm, một khung cảnh thật đẹp nhưng cũng không kém phần tĩnh mịch, thê lương...

Hai người đều trầm mặc không nói một lời.

Kể từ lúc sống lại, tính tình Y Nhi đã thay đổi lớn, những nét ngây ngô, thuần lương khi xưa đã hoàn toàn biến mất, nàng trở nên tĩnh lặng, ít nói hơn hẳn, có khi nhiều ngày liền cũng không nói một câu.

Cuối cùng, nữ nhân xa lạ kia phải cất tiếng nói trước:

– Ta gọi là Vô, là hầu cận của Thiên Ma!

Y Nhi vẫn không đáp lời. Vô lại nói:

– Sau này chúng ta sẽ còn gặp lại nhiều hơn.

Nói rồi, Vô đã xoay lưng đi mất. Y Nhi cũng không buồn để ý đến.

...

Đến chiều, Thiên Ma mới từ bên ngoài quay về, là hấn gấp rút chạy về trông nàng.

Nhìn nàng ngồi thờ người bên bàn cơm, Thiên Ma nhẹ tiếng trách:

– Nàng lại không chịu ăn cơm rồi.

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc của Thiên Ma, Y Nhi mới có chút phản ứng. Y Nhi ngẩng đầu lên nhìn Thiên Ma, đôi môi mấp máy muốn nói gì lại thôi, mấy lần ngập ngừng mới quyết định nói:

– Thiên... ôm ta.

Thiên Ma sững sờ nhìn Y Nhi, như không tin vào tai mình.

– Ôm ta đi.

Lần này, hấn đã nghe thấy, hấn không nghe nhầm.

Nằm trong vòng tay quen thuộc của hấn, nghe thấy tiếng tim hấn đập mới làm cho nàng bình tâm được.

Dù nàng không nói, nhưng hấn dường như cảm nhận được suy nghĩ của nàng, khẽ lên tiếng nói với người trong lòng.

– Ta sẽ thay thế cho trái tim của nàng... mãi mãi...

Nàng như nghe như không, đôi mắt khẽ nhắm lại.

...

– Năm năm... sau năm năm, cuối cùng ma giới cũng bắt đầu rục rịch rồi!

Trong cuộc họp thượng cấp của ngũ phái, chương môn phái Thanh Vân, Trần Anh Thái cất tiếng nói.

– Tình hình ở phía Bắc đang sôi sục, ma giới có thể tấn công bất cứ khi nào...

– Ở phía Nam cũng chẳng tốt hơn là bao...

– Tiếp tục như vậy, rất có thể chúng ta sẽ lâm vào tình cảnh bốn bề là địch...

Năm năm đã trôi qua, những người có mặt tại phòng họp này không có nhiều thay đổi, nhưng mỗi người đều có biến đổi lớn.

Trần Anh Thái trở nên quyết đoán hơn, trong cuộc chiến với Thiên Ma xuống tay càng nặng.

Chương môn phái Thiên Nga, sư phụ năm xưa của Hắc Vũ, kẻ do Thiên Ma giả trang đã già nua hơn rất nhiều. Có lẽ biến cố năm đó đã làm bà không vực dậy nổi, nhưng vì trách nhiệm với chúng sinh, vì để bảo toàn cho môn phái, bà vẫn gắng gượng cho tới bây giờ.

Còn ba vị chương môn khác, những người không trực tiếp tham dự vào biến cố năm đó là có vẻ tốt nhất. Dù nói là cùng tiến cùng lui, nhưng rốt cuộc, kẻ xảy ra chuyện cũng không nằm trong môn phái của họ, đương nhiên cũng không có tổn thất gì quá lớn. Nếu có, thì chỉ tiếc rằng không sớm một chút đem Hắc Vũ kia giết đi, trước khi hắn khôi phục...

Trong số đó, có lẽ Bạch Thiên Lam mới là người thay đổi nhiều nhất. Hắn đã không còn nét tiêu dao như năm nào, mỗi thời mỗi khắc đều dăm dăm khó ra mặt.

Sau khi xảy ra biến cố đó, hắn đã bị lung lay, không thể giữ vững lòng tin vào chính đạo của mình nữa. Hắn như kẻ điên lao đầu tìm kiếm những gì liên quan đến sự tồn tại của Thiên Nữ. Hắn không biết rốt cuộc năm xưa chuyện gì đã xảy ra, rốt cuộc bắt đầu sai từ khi nào? Hắn biết hắn đang bị ma chướng ám ảnh nhưng lại không cách nào rút ra được. Bản thân hắn tự biết chỉ một khi tìm được sự thật ẩn giấu trong đó hắn mới có thể thoát khỏi tâm ma của mình...

Một suy nghĩ ngông cuồng nảy lên trong đầu hắn, ngày hắn tìm được sự thật, hắn mới có thể hạ được Thiên Ma và khi đó... hắn mới có thể đưa nàng trở về...

Chương môn Trần Anh Thái nhìn lướt qua gương mặt những người có mặt tại đây. Trong lòng hắn nhận định những kẻ này tuy ngoài mặt đều nói lời đại nghĩa, nhưng thực chất lại là những kẻ tiểu nhân. Thời gian thái bình kia ít nhiều đã tạo thành chứng tránh khó tìm dễ của bọn họ, mà chắc hẳn hiện tại cũng có không ít người nghĩ rằng nên tiếp tục duy trì hòa bình giả tạo này, ngại thơ nghĩ rằng có thể hóa chiến tranh thành hòa bình, những kẻ sợ chết muốn làm trận rút lui...

– Ta có một đề nghị!

Trần Anh Thái âm trầm cất tiếng nói, những người có mặt tại đây liền ngược mắt nhìn hắn, chăm chú lắng nghe.

Trần Anh Thái ngoan cường nói:

– Thay vì bị động chịu đối phương tấn công, tại sao chúng ta không tiên hạ thủ vi cường, tấn công trước vào ma giới!!!

Cái suy nghĩ táo bạo đó đánh động mọi người ở đây.

– Tấn công vào ma giới?

Chương môn phái Trường Giang không tin được mà lặp lại.

Chương môn phái Lưu Tinh phản bác:

– Từ xưa tới giờ chưa ai dám chủ động tấn công vào ma giới, nơi đó như thế nào chúng ta hoàn toàn không biết được...

Chương môn phái Thạch Đầu lớn tiếng gắt:

– Chưa thử làm sao lại không biết? Nếu từ xưa tới giờ chưa từng ai dám làm thì chúng ta sẽ là người đầu tiên tiên phong...

Chương môn phái Trường Giang trầm nhủ:

– Nếu có thể nhân đó mà cắt đứt con đường liên thông giữa ma giới và nhân giới thì...

Chương môn phái Lưu Tinh lại nói:

– Đây là một kế hoạch quá nguy hiểm! Nếu thành công không nói, lỡ như thất bại, sẽ càng tạo điều kiện cho ma giới dễ dàng chiếm lấy nhân giới hơn...

Chương môn phái Thạch Đầu quát lớn:

– Tại sao ngươi cứ lo trước lo sau, nghĩ nhiều như vậy...

Chương môn phái Thiên Nga từ đầu tới cuối chưa từng góp lời một lần, bà chỉ ngồi tại chỗ không giấu được sự mệt mỏi trong mắt.

Còn Trần Anh Thái? Hắn ngồi ngay đấy xem mọi người tranh luận với nhau. Hôm nay, hắn chỉ quăng mỗi câu, bọn họ muốn tranh cãi thế nào thì tùy bọn họ, tới cuối cùng, hắn vẫn có cách làm mọi chuyện rẽ theo hướng hắn muốn.

Bạch Thiên Lam tuy có vẻ không màng thế sự nhưng trong lúc như vô tình lại liếc mắt nhìn Trần Anh Thái, tia mưu toan trong mắt Trần Anh Thái cũng không thoát khỏi mắt hắn.

Tất cả bây giờ chỉ mới bắt đầu thôi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Một đêm nọ, đang say giấc thì Y Nhi chợt mở bừng mắt ra, không ngờ chỉ một hành động nhỏ đó Thiên Ma cũng cảm thấy, hắn liền quan tâm hỏi:

– Nàng gặp ác mộng?

Đôi mắt Y Nhi vẫn mở lớn, máy móc nhìn qua Thiên Ma.

Trước kia, đôi mắt của nàng rất đẹp, lung linh, trong vắt không chút tạp nham làm người khác cảm thấy thông suốt, dễ chịu. Còn bây giờ, nó đã mất sinh cơ, như ngọc quý mất đi ánh sáng, nhưng càng như thế, hắn lại càng cảm thấy đau lòng không chịu được.

– Thiên...

– Ta ở đây. Nàng làm sao vậy?

– Nơi này có người khác nào ngoài chúng ta hay không?

Đôi mắt Thiên Ma khẽ nheo lại, hắn hỏi:

– Tại sao nàng lại hỏi như vậy?

Y Nhi cũng không rõ ràng lắm, tại sao nàng lại có cảm giác kỳ lạ này?

– Ta... nghe thấy tiếng khóc... tiếng than oán...

Thiên Ma nhíu mày, hồi lâu mới nói:

– Nàng có muốn đi xem thử không?

Khi đó, nàng đã nhìn thấy gian nan trong mắt hắn, trên đời này có điều gì lại khiến cho Thiên Ma vô địch thiên hạ cảm thấy khó khăn?

Thiên Ma dắt tay Y Nhi đi trên hành lang gấp khúc, đi mãi, đi mãi cho tới khi đứng trước một khoảng sân nhỏ có phần hoang vu.

Hắn nhìn nàng, hỏi:

– Nàng có thật sự muốn biết không?

Y Nhi thoáng do dự, nàng linh cảm rằng trong cái sân nhỏ này chứa đựng một bí mật to lớn, một bí mật trọng đại ảnh hưởng lớn tới hắn. Nàng có sẵn sàng để biết không?

Y Nhi chăm chăm nhìn vào trong sân, gặt mạnh đầu.

Thiên Ma hô lên: "Tốt!" rồi dẫn nàng vào trong.

Càng đi sâu vào, tiếng khóc tiếng cười man dại càng rõ ràng hơn. Cuối cùng, nàng cũng nhìn thấy người đó.

Ở giữa vườn cây, một nữ nhân tuy xinh đẹp nhưng tóc tai rối bù, quần áo lố lũi hết khóc lại cười. Có lúc nàng vui vẻ tung tăng nhảy nhót như tưởng mình là cánh bướm rồi ngay sau đó lại bùng mặt nước nở không đoán trước được.

Bên cạnh nàng tuy có người theo sát trông coi nhưng những người đó không ai nói chuyện với nàng, cũng chẳng để tâm tới nàng, làm nàng càng trở nên điên loạn hơn.

– Người đó là ai?

Y Nhi không nhìn được mà hỏi.

Thiên Ma vẫn dõi mắt theo nữ nhân điên kia, không lạnh không nhạt nói:

– Là người đã sinh ra ta!

Y Nhi sững sờ, nhìn nữ nhân kia xác nhận lần nữa, rõ ràng đó là con người mà! Là một con người thật sự!

Thiên Ma nhìn nàng, cười nhẹ bảo:

– Tuy là vương của ma giới, nhưng ta lại là người chuyển sinh! Hết lần này đến lần khác, có thể được sinh ra ở bất cứ đâu trên ma giới hoặc nhân giới! Còn bà ta, là người đã bảy kiếp sinh ra ta!

Không phải ai khác mà chính là hấn, lại nói về thân thể của hấn với giọng điệu nhẹ nhàng, tùy hỷ như vậy. Là vì hấn không bận tâm nên mới có giọng điệu như thế hay sao? Nếu như hấn không quan tâm, vì sao lại giữ nữ nhân điên kia lại?

- Bởi vì ta là Thiên ma, nên vừa sinh ra ta đã không giống như những đứa trẻ khác. Ngày ta sinh ra nhất định phải là đêm trăng đỏ, liền có ý thức và cả ký ức của mình, không khóc, cũng không nháo và lại còn con người màu đỏ nữa... cho nên, ta là yêu nghiệt trong mắt người khác...

- Nhớ năm đó, bà ta từng là sủng phi của một vị hoàng đế nào đó. Đã rất hy vọng bào thai trong bụng mình sẽ giúp bà nâng cao địa vị của mình. Thế mà, bà lại sinh ra một yêu nghiệt. Khi ấy, bà ta đã thất vọng, đau khổ tới mức muốn giết đứa bé vừa chào đời đó, nếu như Vô không kịp tới, có thể ta thật sự đã chết vào lúc đó rồi...

- Thật buồn cười đúng không? Ta có thể sinh ra ở ma giới hay nhân giới lại chưa từng sinh ở tu tiên giới. Nếu như ta thật sự sinh ở tu tiên giới, có lẽ ngay lập tức đã bị giải quyết rồi nói gì đến vấn nạn sau này phải không? Bởi vậy, cho thấy ông trời cũng còn công bằng lắm..

Nhìn nụ cười giễu cợt nhẹ như không của hấn lại làm nàng cảm thấy chua xót.

Hấn thật sự chưa từng đau lòng sao?

...

Nàng nhớ rằng hơn hai mươi năm trước, Thiên Ma đã tung hoành khắp nơi, cộng thêm khoảng thời gian trưởng thành của hấn thì tính ra tuổi của nữ nhân điên kia bây giờ ít nhất cũng phải hơn năm, sáu mươi tuổi rồi. Thế mà, vẻ bề ngoài của bà ta lúc này nhìn chỉ khoảng hơn hai mươi thôi...

Tại sao hấn lại níu kéo tuổi thọ cho bà nhưng lại đối xử với và ta như vậy?

Là vì trả thù năm xưa bà ta đã muốn giết chết hấn sao?

- Vì sao... vì sao lại giam cầm bà ta?

Y Nhi vô thức mà nói ra suy nghĩ của mình.

Thiên Ma nhìn Y Nhi, bật tiếng nói:

- Vì muốn bà ta phải chứng kiến! Không phải bà ta nói ta là yêu nghiệt hay sao? Vậy ta sẽ làm sinh linh khắp thế gian này phải đồ thần...

Y Nhi chăm chú nhìn Thiên Ma một lúc lâu cũng không nói gì, lại lảng lạng đưa mắt nhìn về phía nữ nhân điên ở đằng xa kia.

“Người thật sự muốn làm vậy sao...?”

Nữ nhân điên kia từ lâu đã không còn nhận thức thế giới bên ngoài nữa, đã tự chìm sâu trong thế giới mộng tưởng của mình.

- A... con của ta, con của ta đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Thời gian gần đây, ma giới bỗng trở nên sục sôi vì có kẻ địch bên ngoài dám xông vào tấn công.

Ban đầu, ma giới cũng kinh ngạc trước quyết định táo bạo này của giới tu tiên, tích cực ngăn cản không để con người lọt vào trong. Nhưng sau khi qua sự kinh ngạc kia, ma giới lại có biểu hiện nhường bước, tạo thuận lợi cho người của giới tu tiên vào ma giới hơn. Còn nguyên do thật sự của nó là vì... họ nhàm chán!

Chút sức mạnh yếu ớt của đối phương đã không gọi lên tinh thần chiến đấu của họ, bọn họ cũng muốn xem thử người của giới tu tiên có thể tạo ra sóng gió gì.

Nhưng dù muốn, dù không thì kẻ đứng đầu ma giới, Thiên Ma, cũng không được rồi rã. Thời gian hấn ra ngoài càng lúc càng nhiều.

Một ngày kia, khi Y Nhi ở một mình, Vô lại xuất hiện.

— Đi theo ta!

Vô ra lệnh.

Y Nhi cũng không buồn nhúc nhích. Thấy nàng bất hợp tác như vậy, Vô trầm mặc, lại nói:

— Ngươi có biết người của tu tiên giới đã tấn công vào ma giới?

Y Nhi ở trong cung điện hoàn toàn không tiếp xúc với bên ngoài, Thiên Ma lại càng không để nàng phải nghe thấy những tin tức làm nàng bận tâm nên Y Nhi thật sự không biết chuyện này.

Thấy Y Nhi xoay đầu qua nhìn, Vô biết đã thành công tạo sự chú ý tới nàng.

— Ma giới bị xâm lấn, Thiên Ma phải gánh vác nhiều trọng trách khác. Thế mà, lại có một số kẻ có ý phản động, không chịu tuân lời, ngươi có biết vì sao không?

Y Nhi không đáp, nhưng ánh mắt đã tập trung hơn.

Vô hé môi nói:

— Vì ngươi! Vì sự tồn tại của ngươi, Thiên Nữ!

Nếu lúc này trái tim Y Nhi còn hoạt động, tin rằng lúc này nó sẽ bị đập lối nhịp vì thông tin này.

— Bởi vì ngươi là Thiên Nữ, là kẻ địch của ma giới! Thế mà, Thiên Ma lại chứa chấp ngươi, bảo vệ cho ngươi, rốt cuộc là ý gì? Bọn họ phản loạn cũng là chuyện có thể hiểu được... Còn ngươi? Ngươi thật sự không quan tâm sao?

Y Nhi khẽ đảo mắt ngẫm nghĩ. Nàng không biết gì cả, chỉ biết dựa dẫm vào hấn. Ngu ngơ tin rằng hấn có thể đối mặt với tất cả, ngốc nghếch nghĩ rằng không việc gì có thể làm khó được hấn, nàng chỉ việc thoải mái nằm dưới đôi cánh bảo hộ của hấn...

Dù hấn có là Thiên Ma, có là đế vương của ma giới đi chăng nữa, thì vẫn có những việc khiến hấn bất đắc dĩ, không thể vì mình mà để hấn một mình đối mặt với sự chống đối của cả ma giới được. Những ngày qua, hóa ra hấn chịu nhiều áp lực như thế, vậy mà nàng chẳng biết gì cả, thật ngu ngốc...

Y Nhi đứng vụt dậy, đưa mắt kiên quyết nhìn Vô đang chờ đợi. Nàng muốn biết! Muốn biết tình hình bên ngoài hiện tại, muốn biết chuyện gì đang diễn ra!

Vô không nói nữa, đã quay bước đi, Y Nhi liền bám theo Vô.

Lúc Y Nhi không nhìn thấy, khóe môi của Vô đã nâng lên thành nụ cười...

Đúng là những lời Vô nói không phải giả, cũng không sai, chỉ là Y Nhi không biết rằng nó không hề hệ trọng như Vô ám chỉ!

Ở thế giới vũ lực vi tôn này, lời của kẻ mạnh là cao nhất. Dù có kẻ dám phản kháng thì cũng phải chịu quy phục trước sức mạnh vô biên của Thiên Ma, đó chính là sự trấn áp tới từ trong dòng máu và thực lực! Nói chung, ở ma giới này, nếu không có một Thiên Ma thứ hai được sinh ra, thì Thiên Ma bây giờ mãi mãi là đế vương của ma giới! Là người nắm toàn quyền sinh sát trong tay!

Không phải Y Nhi ngốc không hiểu được, mà là vì từ trước tới giờ nàng chưa từng tiếp xúc với những vấn đề này, cũng không một ai nói cho nàng biết...

Vô dẫn Y Nhi một đường tiến tới cửa cung điện. Thấy có người tiến lại gần, ma thú ba đầu canh gác ở cửa cung liền ngừng đầu lên nhìn, trông thấy Y

Nhì, nó có vẻ băng khuâng. Lại thấy nàng tự nguyện đi ra, nó mới không tấn công mà lui về sau, cúi đầu nhường đường.

Hai người cứ đi như vậy cho tới khi rời khỏi phạm vi canh gác của ma thú ba đầu, Vô mới nhẹ nhõm thở ra một hơi, rồi liếc mắt nhìn Y Nhi đi phía sau, không biết đang dự tính chuyện gì.

...

Y Nhi ngây ngốc đi theo Vô càng lúc càng xa, cảm thấy không đúng, lên tiếng hỏi:

– Ngươi muốn dẫn ta đi đâu?

Vô không thèm xoay đầu nhìn, đã nói:

– Không phải ngươi muốn biết sự thật hay sao, ta đang dẫn ngươi tới gặp người có thể giải đáp thắc mắc cho ngươi.

Y Nhi cau mày, cuối cùng vẫn quyết định đi theo. Một phần nàng chấp nhận đi theo Vô như vậy bởi vì một phần có nguyên nhân đặc biệt! Nàng không sợ, nàng không sợ Vô có thể gây hại cho nàng! Bởi vì, nàng ta không thể làm được!

Với niềm tin đó, Y Nhi tiếp tục đi tiếp.

Vù vù...

Con gió núi mạnh đập vào mặt Y Nhi, mang theo cái lạnh cắt da cắt thịt. Hóa ra nơi Vô dẫn nàng tới là vách núi cao vạn trượng. Đây là lần đầu tiên Y Nhi nhìn thấy quang cảnh của ma giới bên ngoài. Nơi đây đều hù hơn so với nhân giới rất nhiều, không có cánh đồng màu mỡ, sông ngòi cũng thừa thớt, lại đa phần không uống được. Chỉ có những cánh rừng đen lác đác xuất hiện trên mảnh đất hoang vu, dài bất tận và những ngọn núi đá cao trọc trời. Ánh mặt trời ở nơi này cũng gay gắt hơn, mãi không tìm thấy sự sống...

– Rất hoang tàn phải không?

Vô đột ngột lên tiếng nói.

Y Nhi nhìn qua Vô, chỉ thấy được tấm lưng có phần hơi gầy, đứng thẳng tắp của nàng, mái tóc đen dài của Vô bay bay trong gió, như một bức tranh oai hùng, đẹp đẽ lại có phần thê lương.

– Không gian này từ lúc được sinh ra đã hoang vu như vậy, không có thức ăn, không có nước uống, cái gì cũng không có. Sự sống ở đây chính là chém giết, chỉ có đoạt đi sinh cơ của kẻ khác, ngươi mới có cơ hội sống cho mình! Vốn dĩ là cũng được tạo ra, tại sao nơi này lại thua xa nhân giới như vậy, lại bất công đến như vậy...

Y Nhi nhú nhú mày, lên tiếng hỏi:

– Rốt cuộc ngươi muốn gì? Không phải ngươi nói dẫn ta đi gặp người sao, vậy người đâu?

Vô quay mặt lại nhìn Y Nhi, mở miệng nói:

– Không phải ta đang đứng đây sao? Ta sẽ giải đáp những gì ngươi muốn biết!

– ...

Ánh mắt Vô trở nên lạnh lẽo, gay gắt nói:

– Nói đi, ngươi muốn biết gì? Ta nhất định sẽ trả lời toàn bộ! Ví dụ cuộc chiến này bắt đầu từ khi nào? Vì sao lại chiến tranh lại nổ ra? Hay ví như thật sự... Thiên Nữ rốt cuộc là thứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Y Nhi nhú nhú mày nhìn Vô. Vô như nhìn cũng không nhìn Y Nhi, xa xăm nói:

– Đã thấy đó, ở không gian này không có sinh cơ, bọn ta muốn tồn tại được chỉ có thể chém giết lẫn nhau mà cướp đoạt sự sống của đối phương. Nếu cứ như vậy đi xuống, sinh linh trong không gian này sẽ không còn một ai nữa. Tại sao? Tại sao bọn ta phải chịu đầy đọa như vậy? Tại sao ông trời lại bất công như vậy? Mảnh đất trù phú kia lại dành cho những con người hèn kém, không có chút sức mạnh...

Vô khẽ cúi đầu, như đè nén sự bất mãn trong nội tâm.

– Tại sao bọn ta phải tự giết nhau? Phải chém giết tới không còn một ai? Nếu ông trời đã bắt công như vậy, vậy tại sao kẻ phải chết kia không thể biến đổi? Thay vì đồng loại, thì giết những kẻ con người các ngươi không phải dễ hơn sao?

Y Nhi cảm thấy hít thở không thông, không phải nằng sợ hãi, mà vì suy nghĩ kỳ dị của Vô đè nén. Y Nhi không kiềm được mà thốt lên:

– Thật điên rồ... Bởi vì bản thân bất hạnh lại bắt người khác cũng không được sung sướng sao? Vậy công bằng ở chỗ nào?

Vô ngừng lại, nhìn Y Nhi, thản nhiên đáp:

– Thế gian này vốn làm gì có công bằng? Có công bằng hay không phải chỉ nói là có, mà dựa thực lực. Lời nói của kẻ mạnh chính là công bằng!

– Có lẽ ngươi sẽ không cho giải đáp mà ta cần.

Y Nhi lắc lắc đầu, cảm thấy thật vô nghĩa, quay mặt bỏ đi.

– Đứng lại!

Vô ra lệnh. Y Nhi vẫn không dừng bước.

Vô ở phía sau tiếp tục nói:

– Ta được sinh ra vào đời Thiên Ma thứ hai, làm thuộc hạ của Thiên Ma vào đời thứ ba và kẻ từ đời Thiên Ma thứ tư, ta đã trở thành hầu cận thân tín nhất của người cho tới bây giờ. Ngươi nghĩ, liệu trên đời này có ai có thể hiểu được Thiên Ma hơn ta, biết được nhiều sự tình hơn ta?

Y Nhi ngoảnh đầu lại nhìn, quả thật thời gian Vô ở bên Thiên Ma dài hơn mức tưởng tượng của nàng, nàng ta thật sẽ biết nhiều chuyện mà Thiên Ma không muốn để cho nàng biết.

– Trên đời này, không ai có thể hiểu được và biết rõ về người hơn ta được...

Vô lẩm bẩm nói, giống như tự huyễn hoặc chính mình.

– Ta còn nhớ rất rõ lần đầu tiên từ xa xa trông theo dáng vẻ oai hùng của ngài, rồi may mắn được chứng kiến sức mạnh phi thường của ngài. Ngài chính là vị chúa tể vĩ đại nhất, vô địch nhất thiên hạ này, không ai địch lại, lại càng không xứng để trở thành đối thủ của ngài. Đó chính là quân vương của ma giới, là người vĩ đại nhất, người duy nhất có thể đưa ma giới thoát khỏi con đường diệt vong, mang đến hưng thịnh cho ma giới đang suy tàn. Những ngày ấy là những ngày huy hoàng nhất của ma giới, nhưng tất cả đã kết thúc vào một ngày, vào cái ngày mà người có danh xưng là Thiên Nữ xuất hiện...

Nói đến đây Vô ngừng lại, liếc mắt nhìn Y Nhi, trong đôi mắt tưởng chừng như mặt hồ phẳng lặng kia đang gợn lên những con sóng phần hận, căm thù.

- So với kiếp xưa, gương mặt của ngươi cũng không thay đổi nhiều lắm. Vẫn mãi là một vẻ yếu ớt tới đáng thương, lại tỏ ra quật cường, không chịu khuất phục tới chán ghét! Rồi mỗi lần ngươi xuất hiện đều mang tới cái gì kết thảm khốc cho ngài! Ngươi không biết! Ngươi cái gì cũng không biết! Ngươi nghĩ vì sao ngài lại đối xử đặc biệt với ngươi như vậy? Là vô tình do số phận sắp đặt hay vì nó hiển nhiên là như thế?

-....

Giọng của Vô thoáng kéo dài.

- Mỗi một kiếp, rồi một kiếp ngươi tái sinh đều quên đi tất cả những chuyện ở kiếp trước. Quên đi hết tất cả tội lỗi mà sống cuộc sống vui vẻ, bình dị của con người, không bị một chút vướng bận về quá khứ, thật vô tư, thanh thản nhưng còn ngài thì sao? Ngài lại chưa từng quên! Chưa từng quên bất cứ chuyện gì! Hết một kiếp rồi lại một kiếp đều nhớ lấy hình dáng của ngươi, chờ ngày ngươi thức tỉnh rồi tới lấy mạng của ngài! Như vậy, là công bằng sao? Công bằng ở chỗ nào?

Y Nhi sững sờ trước lời nói của Vô, hóa ra... hóa ra hẳn đều nhớ rõ chuyện của những kiếp xưa. Nếu vậy, hẳn không thể không nhớ nàng đã cùng kẻ hèn nhát như thế nào, lý do tiếp tục sinh mạng của nàng là vì lấy mạng của hắn! Vậy tại sao... tại sao hắn lại còn bảo vệ nàng như vậy?

...

- Ngươi không thể nào biết được ta hận ngươi đến thế nào đâu! Hết lần này đến lần khác phải chứng kiến cảnh ngài đồng quy vu tận cùng ngươi, mỗi hận trong lòng ta lại càng dâng trào! Dù cuộc sống của ngươi ngắn ngủi, nhưng ngươi lại không cần phải đánh đổi bất cứ thứ gì thì vẫn có được nguồn năng lượng khủng khiếp đó, nguồn năng lượng có thể hủy diệt ngài! Ngươi có khi nào thử nghĩ, năng lượng đó sao? Rốt cuộc Thiên Nữ là thứ gì hay không?

Thiên Nữ là... “thứ” gì?

Vô bật cười giễu cợt:

- Ngươi cũng tự biết bản thân ngươi lúc này thế nào đi?

Một kẻ với trái tim không còn đập vẫn có thể sống sót, như vậy có thể gọi là con người hay sao?

Y Nhi tái mặt.

- Thậm chí mà nói, ngươi còn kinh khủng hơn cả loài yêu ma kia kìa!

Y Nhi không nén được mà đặt tay lên ngực mình, lên cơ thể đã trở nên lạnh toát, không còn sinh cơ.

- Rốt cuộc, thật chất Thiên Nữ mà người đời ca tụng là cái gì? Ngươi có thể trả lời được hay không, Thiên Nữ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

– Ngươi có thể nói rốt cuộc ngươi là gì không, Thiên Nữ?

Giữa không gian trống trải, lời chất vấn của Vô vang vọng, nhưng Y Nhi lại không nghe được chữ nào, sắc mặt càng tái đi.

– Thiên Nữ, niềm hy vọng cuối cùng của nhân loại, người được tôn xưng là đứa con của ông trời, người mang sứ mạng cất lên khúc ca khai hoàn... bản chất thật sự là gì?

Vô liếc nhìn Y Nhi với ánh mắt thăm dò, trông thấy vẻ mặt Y Nhi kinh hoàng như vậy chỉ lạnh lùng nhếch mép cười.

– Thật ra, ngươi cũng cảm nhận được phải không? Chắc là cũng từng nghi ngờ nhưng lại không dám tìm hiểu sự thật đi? Hay là không thể chấp nhận được sự thật ngươi chỉ là...

Nói đến đây, Vô không phát ra âm thanh nữa, mà chỉ mấp máy môi nói:

“... một cái vỏ bọc...”

Ầm

Tâm trí Y Nhi chấn động, như chịu phải đả kích nặng nề.

– Ngươi chỉ có tác dụng là vỏ bọc cho nguồn năng lượng kia thôi...

Vô kéo dài nói, dụng ý đả kích Y Nhi hơn nữa.

– Nguồn năng lượng đó được sinh ra theo ngươi, cần thời gian để phát triển đầy đủ, chính vì vậy, trước khi nó thức tỉnh, không ai có thể nhìn ra thân phận của ngươi được, ngay cả chính bản thân ngươi cũng vậy đi. Nhưng theo thời gian, nó càng phát triển thì cơ thể của ngươi cũng không còn đủ sức để chứa đựng nó nữa, có thể bùng phát bất cứ khi nào và một khi nó bùng phát, ngươi cũng phải mất mạng theo...

Y Nhi cắn môi không phản bác. Vô nói đúng! Nàng chỉ là vỏ bọc cho nguồn năng lượng đang từ từ lớn lên trong cơ thể mình thôi! Sứ mạng của nàng, sứ mạng của Thiên Nữ là nuôi lớn nguồn năng lượng đó, đợi đến khi nó chín mùi rồi thực hiện nghĩa vụ cuối cùng, tan biến cùng Thiên Ma! Đó chính là nhiệm vụ, là trách nhiệm của nàng, cũng là của các Thiên Nữ đời trước.

...

Thiên Ma sinh ra đã làm đảo lộn trật tự của tam giới, lúc này rất cấp thiết cần tạo ra một người có khả năng đối kháng với Thiên Ma, cho nên Thiên Nữ ra đời với nguồn năng lượng thuần khiết to lớn trong người. Nhưng cũng lúc này, đã xảy ra một biến số!

Bởi vì năng lượng dù tinh thuần tới cỡ nào thì cũng chỉ là năng lượng! Mà đã đơn thuần là năng lượng thì xét theo một cách nói nào đó thì ai cũng có thể lợi dụng được, bất kể là chính hay tà! Nhưng Thiên Nữ vốn dĩ không phải được sinh ra để chống lại ma giới sao? Làm sao lại có thể cho ma giới sử dụng năng lượng kia được? Vì vậy, có những điều lệ tiếp theo được tạo ra!

Không thể chủ động điều khiển! Năng lực kia tự có linh tính của chính mình, hướng tới chánh đạo và có thể không chịu sự điều khiển theo ý nghĩ của Thiên Nữ!

Sám sát! Điểm yếu của Thiên Nữ! Nó sẽ luôn nhắc nhở nàng phải đi con đường nào và cũng sẽ ra tay hủy diệt nàng nếu nàng chọn sai đường!

Bởi vì nguồn năng lượng kia cần thời gian dài để viên mãn, trước lúc nó thức tỉnh thì Thiên Nữ hoàn toàn không có chút sức mạnh nào, nên có thể sẽ có lúc Thiên Nữ gặp nguy hiểm tới tính mạng, vào những lúc đó, năng lượng đó mới miễn cưỡng xuất hiện để giải nguy cho nàng.

Và điều quan trọng nhất, vì Thiên Nữ là người được chọn đại diện cho chánh phái đối đầu với ma giới, nên trong vô thức của chút linh tính chưa hoàn thiện của năng lực kia sẽ cho rằng ma giới mới là kẻ thù, chỉ cần xuất hiện nguy cơ, nó sẽ không điều kiện hiện ra giúp Thiên Nữ chống đỡ! Nói cách khác, người của ma giới ngoại trừ Thiên Ma với năng lực cái thể ra, không một ai có thể tổn hại được tới Thiên Nữ! Đó cũng chính là nguyên do chủ yếu khiến Y Nhi dám một mình đi cùng với Vô!

Chỉ tiếc không ai ngờ được, ở kiếp này, Thiên Nữ không phải bị người của ma giới mà lại bị chính người của tu tiên giới, bị con người giết chết!

Bởi vì Lâm Thiện Nhân kia không thuộc về ma giới nên khi hắn đã thương nàng, nguồn năng lượng kia cũng phát tác, chỉ đến khi sinh mạng của nàng vụt tắt, nó mới xuất hiện cứu chữa cho nàng. Đó là tình thế cấp bách, bắt buộc nguồn năng lượng kia phải thức tỉnh sớm hơn dự định, sau khi chữa trị cho nàng, nó cũng đã tổn thất thảm trọng, đến giờ vẫn trong tình trạng ngủ say...

Và rồi, lòng nàng đã hoàn toàn giá lạnh, không muốn tiếp tục đi theo con đường cũ mà các Thiên Nữ trước kia đã đi, lại ra một quyết định phản nghịch, bởi vậy, mới xuất hiện cảnh thiên nộ, giáng sấm sét xuống trừng phạt kia.

...

Nàng đối với nguồn năng lượng bí ẩn trong cơ thể cho tới giờ vẫn mơ hồ, nhưng lại biết được điều kiện kiên quyết: “sự bảo vệ chu toàn khỏi người của ma giới” là do trước đó Thiên Ma đã nói với nàng! Chỉ là, hắn cũng không nói hết toàn bộ cho nàng biết!

Y Nhi cắn cắn môi, quyết liệt nhìn Vô hỏi:

– Ngươi nói với ta những lời này có ý gì? Chẳng lẽ muốn giết ta hay sao?

Vô nhàm chán nhìn nàng, nói:

- Giết ngươi? Ngươi biết rõ ta không thể giết ngươi được mà! Hơn thế nữa, lúc nào ngài cũng ở bên bảo vệ ngươi, làm sao ta có thể chính mình ra tay được...

Y Nhi không hiểu nhưng thoáng nhận ra trong lời nói của Vô có gì đó không đúng.

- Ngươi...

- Nếu như để ngài biết được ta làm trái ý ngài mà ra tay với ngươi, ngài sẽ không hài lòng...

- ...

- Bởi vậy, ta phải mượn tay người khác để giết ngươi! Chỉ đáng tiếc, tên Cừu đó lại không được việc!

Y Nhi mở bừng hai mắt không thể tin được nhìn Vô, cơ thể run lên bần bật.

- Vậy ra... vậy ra... chính ngươi là kẻ chủ mưu?

Vô không đáp nhưng cũng không ngần ngại nhìn đáp lại.

Cảnh tượng giết chóc đầm máu kia như hiện ra trước mắt Y Nhi, tiếng la hét, gào khóc cầu cứu trong vô vọng của mọi người trong làng vang bên tai, rồi cảnh cha mẹ chết dưới móng vuốt của ma thú lần nữa tái hiện...

Y Nhi đứng không vững mà lùi về sau mấy bước, trước ngực bị nghẹn lại đau đớn.

Y Nhi phẫn hận nhìn Vô, giễu cợt:

- Đã dám nói ra những lời này chắc ngươi đã không định cho ta toàn mạng rồi khỏi chỗ này rồi. Nhưng, ngươi có thể giết ta được sao?

Dù nàng bây giờ không thể sử dụng năng lực của Thiên Nữ, chỉ là một phạm nhân yếu đuối, lại còn là phế nhân bị cắt đứt toàn bộ kinh mạch, nhưng... Vô có thể giết nàng được sao?

Vô thừa nhận:

- Phải, ta không thể, bất kỳ người ma giới nào cũng không thể giết ngươi được ngoài trừ ngài, cũng như không ai có thể giết ngài ngoài ngươi ra... Một sự sắp xếp oan nghiệt của số phận nhưng nếu như kẻ giết ngươi không phải người của ma giới thì sao đây?

Y Nhi sững sờ.

Vào lúc đó, từ sau một tảng đá lớn cách đó không xa, có người từ từ bước ra.

Dần dần Y Nhi nhận ra người vừa tới đó, cũng là người quen cũ, Triệu Nhu Nhi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

– Triệu Nhu Nhi? Tại sao ngươi lại ở đây?

Y Nhi không kiềm được làm lên tiếng chất vấn.

Triệu Nhu Nhi không cảm xúc đảo mắt nhìn Y Nhi, cũng không lên tiếng trả lời. Vào lúc đó, tiếng cười của Vô vang lên.

– Ha ha ha...

Y Nhi nhìn Vô đề phòng, không biết nàng ta đang giở trò gì.

– Thế nào? Nếu kẻ giết ngươi là nàng ta, thì ngươi sẽ chết chứ?

Y Nhi bừng hiểu, hóa ra... nhưng tại sao một kẻ tự cho thanh cao như Triệu Nhu Nhi lại bắt tay hợp tác với người của ma nhân?

– Triệu Nhu Nhi, ngươi...

– Ngươi muốn hỏi vì sao một kẻ tu tiên lại muốn giết ngươi, Thiên Nữ?

Không đợi Triệu Nhu Nhi trả lời, Vô đã nói trước.

– Thiên Nữ, có phải ngươi đã quá tự tin không? Chẳng lẽ ngươi đã quên ngươi đã lựa chọn con đường đối nghịch với bọn họ? Đã bắt tay với Thiên Ma?

Nếu như để Thiên Ma lợi dụng sức mạnh của Thiên Nữ, bọn người chính phái kia sẽ nghĩ rằng loại bỏ nàng đi thì hơn. Hiểu vậy, nhưng Y Nhi vẫn cảm thấy sự có mặt của Triệu Nhu Nhi ở đây cũng không đúng.

– Ngươi muốn giết ta?

Y Nhi nhìn Triệu Nhu Nhi mà hỏi, nàng vẫn không tin rằng không muốn để nàng bắt tay với Thiên Ma là lý do chính khiến cho Triệu Nhu Nhi chấp nhận bỏ qua thân phận mà bắt tay với ma giới.

Triệu Nhu Nhi vẫn trầm mặc.

– Ngươi nghĩ ở bên thế giới kia có ai còn chào đón ngươi sao?

Vô lại lên tiếng làm lung lay lòng tin của Y Nhi.

– Họ tránh ngươi còn không kịp nữa là...

– Bọn họ tránh ta vì sợ ta sẽ tiếp tay cho Thiên Ma, vậy còn ngươi đâu? Một kẻ tự xưng là hầu cận trung thành của Thiên Ma lại muốn giết ta đến như vậy là vì sao? Ngươi không sợ Thiên Ma sẽ vì mất đi một nguồn trợ lực lớn mà trút cơn giận lên ngươi sao?

Y Nhi nhìn Vô, cứng rắn hỏi. Vô thoáng im lặng một lúc lại nói:

– Ngươi sẽ không... ngươi mãi mãi sẽ không sử dụng nguồn năng lượng trong cơ thể ngươi. Bởi vì ngài biết rõ một khi nguồn năng lượng đó cạn kiệt cũng là ngày chết của ngươi, vô bọc... Mà cho dù không như vậy đi nữa, ngài cũng sẽ không đụng tới nguồn năng lượng đó, vì sợ tổn thương tới ngươi! Vậy rốt cuộc ngươi có tác dụng gì ngoại trừ việc níu kéo chân ngài? Làm sao ta có thể tha cho ngươi được!!!

Vô liên tục thay đổi cảm xúc lúc thì nghĩ ngợi, lúc trầm buồn rồi cuối cùng nổi giận gào thét.

Nhìn Vô như vậy, Y Nhi đã biết mình không có đường thoát rồi, giờ chỉ còn lại... Triệu Nhu Nhi!

Vô nhìn qua Triệu Nhu Nhi ra lệnh:

– Ngươi còn đứng đó làm gì? Không mau tới giết ả ta đi!!! Chẳng lẽ muốn đợi tới lúc có người tới cứu ả ta sao?

Triệu Nhu Nhi nhú mày, dù nàng chấp nhận hợp tác với Vô nhưng không có nghĩa Vô có quyền ra lệnh cho nàng như vậy.

- Bởi vì... người đáng chết!

Triệu Nhu Nhi đáp. Nói rồi, không đợi Y Nhi phản ứng, mũi kiếm của Triệu Nhu Nhi đã đâm xuyên qua cơ thể của Y Nhi, đúng vào vị trí vết thương cũ, trái tim!

Triệu Nhu Nhi lạnh lùng nắm thanh kiếm trong tay, mắt vẫn không rời Y Nhi.

Từ vết thương trước ngực, không có máu trào ra mà chỉ có một luồng sáng trắng ngà lượn lờ.

À, phải rồi! Nàng vốn dĩ đã chết từ lâu rồi mà! Làm sao còn máu huyết, hay điểm tử huyết ở trái tim gì nữa, lúc này nàng chỉ là một vỏ bọc của nguồn năng lượng bên trong cơ thể mình thôi.

Và cũng như lần trước, nguồn năng lượng kia cũng không có dấu hiệu bùng phát cho đến thời khắc cuối cùng, bởi vì Triệu Nhu Nhi là con người!

Triệu Nhu Nhi cũng đã nhận ra điều đó.

- Xem ra chỉ có thể phá nát cơ thể người mà thôi.

Y Nhi bây giờ chỉ là một phé nhân, vốn dĩ không có khả năng chống lại Triệu Nhu Nhi, chỉ có thể bị động dựa vào nguồn năng lượng không ổn định trong cơ thể mình. Thế mà, nàng vẫn nở nụ cười khinh khỉnh:

- Người không sợ làm quá sẽ khiến năng lượng trong cơ thể ta bộc phát sao?

Đến lúc đó, nó sẽ bắt kẻ Triệu Nhu Nhi có phải là người của ma giới hay không, cũng sẽ tiêu diệt nàng mà thôi.

- Vậy ta sẽ xé nát người trước đó!

Triệu Nhu Nhi dùng lực, thanh kiếm càng đâm sâu vào cơ thể của Y Nhi hơn. Khi cơ thể hai người tiếp xúc, Y Nhi đã nhận thấy người thấy mùi hương của Triệu Nhu Nhi.

- Mùi hương này... người chính là kẻ bị mặt nạ đó mang ta ra khỏi nhà giam?

Y Nhi không tin được mà thốt lên. Triệu Nhu Nhi nghe thế liền chột dạ mà ngừng tay lại, từ đôi mắt trầm tĩnh của nàng ta, lần đầu tiên hiện lên sự dao động.

- Ta...

Y Nhi nặng nề hỏi:

- Kẻ đã giết những đệ tử kia cũng là người?

Y Nhi còn nhớ rõ vì cái chết của những người đó mà nàng bị phán là phản đồ, bị toàn bộ người của tu tiên giới đuổi vào đường cùng.

- Là người... đã giết họ sao?

- Hãy im miệng của người đi!

Triệu Nhu Nhi cuối cùng cũng không nhịn nổi mà cất tiếng nói.

Trong mắt của Vô, Triệu Nhu Nhi dù có mạnh hơn những kẻ tu tiên khác một ít nhưng cũng không đủ lọt vào mắt Vô. Bị một con kiến hỏi như thế cái lời, Vô phùng phùng lửa giận nhưng vào lúc này chỉ có thể nhịn xuống, chờ đến lúc giải quyết xong Thiên Nữ...

Triệu Nhu Nhi bước từng bước tới gần chỗ Y Nhi đứng, đứng cách Y Nhi mấy chân rồi rút kiếm ra.

Cả hai trầm mặc nhìn nhau một lúc lâu.

- Tại sao? Tại sao lại muốn giết ta?

Y Nhi mở miệng hỏi, nàng muốn nguyên nhân chính khiến Triệu Nhu Nhi bắt kẻ mọi giá mà giết mình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

– Những đệ tử canh gác hôm đó là do nguoi giết phải không?

Y Nhi không nén được tức giận mà gào lên.

Triệu Nhu Nhi tái mặt, môi run run nhưng không thể nói được lời nào.

– Tại sao? Tại sao phải giết những người đó? Tại sao?

Triệu Nhu Nhi không đứng vững nữa mà lui về sau, nhìn bộ dạng Y Nhi lúc này phùng phùng lửa hận cùng với thanh kiếm giữa ngực không khác gì ma quỷ dưới địa ngục quay về đòi nợ. Sắc mặt Triệu Nhu Nhi càng trắng, mãi mới nói:

– Bởi vì nguoi... bởi vì nguoi nên họ mới chết!

Triệu Nhu Nhi cũng bị bức tới phát điên rồi.

– Nếu như nguoi không xuất hiện thì đã không có chuyện gì xảy ra rồi! Tại sao nguoi lại xuất hiện? Tại sao lại là nguoi? Làm sao Thiên Nữ lại có thể là nguoi được???

Y Nhi sững sờ nhìn Triệu Nhu Nhi thật khác lạ trước mắt.

– Nguoi có biết trước khi thân phận Thiên Nữ của nguoi bộc lộ, ta mới là người được mọi người tôn xưng là Thiên Nữ? Nhưng thân phận nguoi đã sáng tỏ rồi vậy thì ta là gì? Ta là cái gì? Mọi người sẽ nhìn ta như thế nào đây?

Y Nhi run rẩy, hóa ra, hóa ra vì lý do đó mà Triệu Nhu Nhi hết lần này đến lần khác đẩy nàng vào đường chết ư? Là bởi vì thân phận Thiên Nữ? Thân phận đó tốt đẹp tới vậy sao?

Có thể trong mắt bọn họ, thân phận đó tốt đẹp vậy đi! Chỉ có một mình nàng, một mình nàng mới biết rõ nỗi đau của nó.

Y Nhi thu hồi tầm mắt, không muốn nhìn Triệu Nhu Nhi nữa.

Tranh cãi giữa hai người, khúc mắc trong đó, Vô không quan tâm, chỉ lạnh lùng liếc mắt qua nhìn Triệu Nhu Nhi hồi thúc. Tự nhiên lại bị vạch mặt trước kẻ thù của mình, còn là một ma nhân, Triệu Nhu Nhi có bình tĩnh thế nào cũng không cách nào bình tâm lại được, chỉ càng cảm thấy tủi hổ, sỉ nhục. Mà kẻ đã làm nàng bị như vậy chính là nữ nhân đáng ghét trước mặt, Thiên Nữ.

Nàng ta vốn chỉ là một ti nữ, một phẩm nhân thấp hèn, yếu ớt, chẳng có mặt nào nổi trội, thế mà, vẫn giành được được quan tâm của hai nam nhân bậc nhất tu tiên giới lúc đó. Bạch Thiên Lam và Hắc Vũ, Thiên Ma trước khi thức tỉnh.

Việc Hắc Vũ khắp nơi bênh vực nàng lúc nào cũng ra mặt vì nàng không cần nói tới. Còn Bạch Thiên Lam, dù ngoài mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng, vô tâm, nhưng ai chẳng nhìn ra hắn vẫn rất quan tâm tới ti nữ nhỏ nhoi đó. Vì nàng mà lo nghĩ, an bài hết thảy.

Nếu như nàng vẫn mãi là một phẩm nhân thấp kém kia, dù nàng có được bao nhiêu sủng ái, Triệu Nhu Nhi dù có gai mắt nhưng cũng sẽ không để bụng bao nhiêu, ai bảo nàng chỉ là một phẩm nhân ti tiện làm chi. Có được quan tâm thì thế nào, có được yêu thương thì sao, nàng vẫn không có phúc để hưởng trọn vẹn đều đó. Năm tháng trôi qua, nàng sẽ ngày một già đi, rồi chính thời gian sẽ tàn nhẫn dạy nàng biết được sự khác biệt giữa phẩm nhân và tiên nhân. Một khoảng cách không cách nào xóa bỏ được.

Thế mà, đừng một cái, kẻ ti tiện kia lại trở thành Thiên Nữ, người trong hy vọng của biết bao người, rồi sức mạnh vĩ đại kia nữa... Tại sao? Tại sao nàng ta lại có thể nhận được hết thảy những gì tốt đẹp nhất? Tại sao ông trời lại ưu ái cho nàng ta như vậy?

Trong khi nàng, Triệu Nhu Nhi, vốn là người có thân phận cao quý, phải được vạn người chú mục, ca tụng lại bỗng chốc như bị rơi xuống vực sâu vạn trượng. Kể từ lúc mọi người biết nàng không phải là Thiên Nữ, những người đó đã nhìn nàng bằng ánh mắt né tránh, suy đoán, cũng có kẻ to gan còn hả hê hay đáng thương gièm nàng. Nàng, Triệu Nhu Nhi khi nào lại trở thành kẻ đáng thương cho mọi người thương hại rồi? Đó toàn là những kẻ trước kia nàng còn chẳng thèm nhìn vào mắt...

Tất cả những gì nàng chịu bây giờ đều là nàng ta, Thiên Nữ gây ra toàn bộ!

Nếu như nàng ta không xuất hiện, nếu như nàng ta không xuất hiện...

...

Triệu Nhu Nhi hai mắt đỏ au như thú dữ đã mất đi sự kiềm chế mà lao thẳng tới chỗ Y Nhi, điên cuồng tấn công.

– Aaaaaa...

Y Nhi thấy Triệu Nhu Nhi lên cơn điên loạn như vậy cũng phải hoảng sợ né tránh, nhưng dù có tránh được một hai thì Y Nhi vẫn bị Triệu Nhu Nhi gây thương tích khắp người.

Trên người Y Nhi lúc này đầy những vết nứt, luồng năng lượng màu trắng lơ lửng xung quanh ngày càng nhiều. Nhưng bị nhiều vết thương như vậy lại không có vết thương nào là chí mạng, toàn là đến điểm then chốt thì dừng lại, dường như là đều là do Triệu Nhu Nhi cố ý.

Triệu Nhu Nhi đứng một bên thở từng hơi nặng nhọc, đôi mắt vẫn nheo lại dõi theo con mồi của mình. Trông Y Nhi lúc này thật nhếch nhác, thê thảm, dù có là Thiên Nữ thì sao chứ, còn không phải bị nàng đánh tới thảm vậy sao.

Đúng như Y Nhi nghĩ, Triệu Nhu Nhi là đang cố ý, không vội vàng ra tay ngoạn tuyệt mà từ từ bắt Y Nhi hành hạ dưới tay. Không những vậy, còn là vì tâm lý một phần e ngại sức mạnh thần bí trong người Y Nhi! Triệu Nhu Nhi ít nhiều đã nghe kể về sức mạnh kỳ lạ kia, sẽ vô thức đánh trả người của ma giới, chính vì vậy Vô mới chủ động tìm tới Triệu Nhu Nhi đòi hợp tác. Đối với nhân loại, tuy có phần buông lỏng hơn, nhưng một khi Y Nhi chịu vết thương chí mạng, nguồn năng lượng kia cũng sẽ xuất hiện. Bởi vậy, một khi ra tay, nhất định phải nắm chắc có thể giết chết Y Nhi trong một tích tắc trước khi nó trôi dạt.

Thời điểm kia đã tới, Triệu Nhu Nhi dẫm mạnh một bước tới, nắm chặt lấy chuôi kiếm đang lòi ra trên ngực Y Nhi và rồi...

Roẹt...

Thanh kiếm lạnh lẽo cắt qua cơ thể của Y Nhi, rồi từ vết cắt trên vai mà rời khỏi thân thể Y Nhi. Vết cắt gần như xé cơ thể Y Nhi làm hai nửa. Ngay lập tức, nguồn năng lượng màu trắng qua vết thương tuôn ra ào ạt để kết nối hai mảnh vỡ lại.

Y Nhi dù không còn cảm thấy đau đớn nhưng dưới chân càng lúc càng loạng choạng, trước mắt trở nên mờ hồ. Chẳng lẽ nàng sẽ chết thêm một lần nữa?

Nhưng trước khi Triệu Nhu Nhi bồi thêm một kiếm thì Y Nhi đã bước hụt chân, rơi thẳng xuống vực sâu thẳm bên dưới.

Triệu Nhu Nhi lao tới nhìn xuống vực tìm kiếm tung tích Y Nhi, nhưng tất cả chỉ là một màu đen hun hút.

- Nàng ta đã chết chứ?

Triệu Nhu Nhi lên tiếng tự hỏi.

Vô lúc này cũng đã bước tới trước miệng vực dò xét, nụ cười trên môi càng sâu.

- Làm tốt lắm!

Triệu Nhu Nhi không để ý tới sự mỉa mai trong lời Vô, lúc này chỉ có câu hỏi:

- Nàng ta có chết thật không?

Nào ngờ, vô thần nhiên nói:

- Ta không cần biết!

Triệu Nhu Nhi nghi ngờ liếc mắt nhìn Vô, Vô vẫn hướng mắt xuống đáy vực kia, lên tiếng nói:

- Chỉ cần nàng ta rời khỏi ma giới là được rồi.

- Rời khỏi ma giới?

- Dưới đó có một đường không gian thông tới thế giới của nhân loại!

Triệu Nhu Nhi kinh ngạc mở to hai mắt. Vô tiếp tục nói:

- Chỉ cần nàng ta tới đó dù cho không chết thì cũng sẽ có vô số cơ hội giết nàng ta, phải không?

Triệu Nhu Nhi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong mắt Vô, cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, hiểu rằng bí mật của mình đã bị ma quỷ biết được và từ giờ, phải tiếp tục làm theo nó, không chết không ngừng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Khi trở về quả đúng như Vô dự liệu, Thiên Ma gần như đã lục tung mọi nơi để tìm tung tích Y Nhi.

– Có phải người dẫn nàng đi không?

Thiên Ma lạnh lẽo nhìn Vô gắng hỏi, như thể chỉ cần Vô nói phải liền lập tức xử quyết Vô ngay. Vô vẫn ngẩng cao đầu nhìn Thiên Ma, hé miệng nói:

– Phải!

Ngay lập tức, cơ thể Vô trôi nổi trên không, bàn tay nam nhân đang bóp cổ Vô siết chặt lại, dù vậy Vô vẫn không biểu lộ chút cảm xúc nào.

– Người đã làm gì nàng rồi?

Đôi mắt màu đỏ của Thiên Ma như hai ngọn lửa địa ngục đang bùng cháy, hần sắp phát điên lên rồi.

Vô vẫn bình tĩnh như thường, không có chút sợ hãi nào. Đây chính là vị vua của nàng, dù hần có đáng sợ hay sao đi nữa thì nàng vẫn một mực cung kính nghe theo, dù hần có muốn mạng của nàng thì nàng cũng sẽ ngoan ngoãn dâng lên mà không chút lời than oán.

– Nàng đi rồi!

– Đi rồi?

– Phải! Nàng nói nàng không muốn ở lại đây nữa, không muốn lại nhìn thấy ma giới, nơi của kẻ thù giết chết cha mẹ nàng!

Từ đầu, Vô sớm đã nghĩ ra lời thoái thác nên liền đáp lại không chút sợ hãi. Chỉ là, đây chỉ là lời biện minh của nàng mà thôi, Thiên Ma liệu có chấp nhận hay không, nàng cũng không đoán trước. Nếu như hần vẫn muốn định tội nàng, thì nàng đành chịu, chỉ cần có thể loại bỏ được Thiên Nữ, kẻ ngăn cản Thiên Ma, thì bất cứ hình phạt nào nàng cũng cam tâm tình nguyện lãnh lấy.

Nào ngờ, khi nghe thấy lời nói dối của Vô, Thiên Ma lại dao động, bàn tay đang bóp cổ Vô khẽ run lên một lúc rồi buông thõng xuống, để mặc Vô rơi thẳng xuống đất.

– Kẻ thù... đã giết cha mẹ nàng...

Trong mắt Thiên Ma hiện rõ sự dằn co, còn có cả thống khổ.

– ... cuối cùng, vẫn giống như vậy sao?

Hần thì thâm trong miệng, ngoài hần ra thì không ai nghe thấy.

Vô lúc này đang té ngổ trên đất, thấy Thiên Ma không ngó ngang gì tới mình, lại có biểu cảm khổ sở như vậy thì cau mày. Quả nhiên nàng nên giải quyết Thiên Nữ sớm hơn, trước khi nàng ta làm ảnh hưởng tới Thiên Ma.

Mãi không thấy Thiên Ma có động tĩnh gì, Vô khó hiểu đưa mắt nhìn, chẳng lẽ hần không định trừng phạt nàng sao?

– Thiên Ma...

Vô khẽ lên tiếng gọi. Thiên Ma lúc này làm sao mà bận tâm nàng muốn nói gì, đã phát tay đi thẳng.

Vô bị bỏ lại một mình mãi không tin được sự việc lại dễ dàng giải quyết như thế. Thiên Ma thật sự tin lời nói của nàng?

...

Cùng lúc đó ở bên doanh trại của phái tu tiên dựng tạm trên đất ma giới.

Triệu Nhu Nhi thất thần bước về lều trại của mình, nhưng vừa vào tới đã nhìn thấy gương mặt một kẻ đáng ghét.

– Nàng đã đi đâu cả ngày vậy?

Lâm Thiện Nhân lên tiếng hỏi. Triệu Nhu Nhi lập tức ngoảnh đầu lại nhìn xem phía sau có ai không rồi buông màn xuống che kín lại. Triệu Nhu Nhi tức giận quát:

– Tại sao ngươi dám tới đây?

Lâm Thiện Nhân vô si đáp:

– Không phải là tới để thăm nàng hay sao?

– Cút! Cút đi cho ta! Ta không muốn nhìn thấy bộ mặt kinh tởm của ngươi nữa!

Đã mềm mỏng như vậy mà Triệu Nhu Nhi cứ mặt nặng mày nhẹ với mình, Lâm Thiện Nhân cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đen mặt nói:

– Bây giờ không cần ta nữa thì muốn bỏ qua Lâm Thiện Nhân ta à?

Triệu Nhu Nhi nhìn Lâm Thiện Nhân một lúc, lại nói:

– Ta không biết ngươi đang nói gì!

Lâm Thiện Nhân nhếch mép cười uy hiếp:

– Chẳng lẽ... nàng đã quên việc xảy ra tối hôm đó? Thật sự muốn ta kể hết cho mọi người nghe hay sao?

Triệu Nhu Nhi đã quá nhàm chán với lời đe dọa này, liền đáp:

– Ngươi kể đi! Kể hết đi! Nói ra ngươi là kẻ đê tiện thế nào, nói ngươi đã giết đệ tử của phái Thanh Vân như thế nào đi!

Nhìn Triệu Nhu Nhi không phải vì tức giận mà thách thức, Lâm Thiện Nhân liền rút đuôi lại, nín nọt:

– Ha ha, ta chỉ nói đùa thôi! Nàng cần gì làm to chuyện thế!

Triệu Nhu Nhi nghiêm mặt nói:

– Ta nói ngươi, Lâm Thiện Nhân! Đừng bao giờ đem việc đó ra hù dọa ta nữa, ngươi cứ việc nói cho mọi người biết ta là kẻ đã thả nàng ta ra ta cũng không quan tâm. Bất quá thì chỉ bị khiển trách, chịu phạt mấy năm thì thôi, còn ngươi, kẻ đã giết người của phái Thanh Vân, ngươi nghĩ ngươi sẽ bị trừng trị như thế nào? Môn phái của ngươi liệu có vì ngươi mà đối nghịch với phái Thanh Vân hay không?

Lâm Thiện Nhân tức giận nghiêng răng.

Năm xưa, khi tình cờ phát hiện Triệu Nhu Nhi giả trang hắc y nhân cứu Y Nhi ra khỏi ngục nhằm đồ tội phản nghịch cho nàng ta thì Lâm Thiện Nhân nghĩ rằng thời cơ của mình đã đến! Hắn lại càng dứt khoát giết cả ba đệ tử canh ngục vì muốn buộc Triệu Nhu Nhi phải dính vào mình, nào ngờ, tất cả những suy tính của hắn đều sai lầm.

Hắn cũng như bao kẻ khác đều không thể ngờ được nữ nhân thấp kém kia lại là Thiên Nữ chân chính! Bao nhiêu suy tính của hắn đã thành công cốc dưới mũi kiếm oan nghiệt kia! Sau khi Y Nhi bỏ đi cùng Thiên Ma, dù ngoài mặt không ai nói gì nhưng sau lưng hắn lại chịu sự chỉ chiết của biết bao người. Họ quy tội tại hắn làm bị thương Thiên Nữ mới khiến nàng nản lòng, thoái chí mà quay về chướng của Thiên ma. Vì hắn gián tiếp làm Thiên Ma thức tỉnh, vì hắn nên niềm hy vọng hoàn toàn tiêu diệt Thiên Ma đã tan thành mây khói...

Một kẻ tự cao như Lâm Thiện Nhân làm sao có thể chấp nhận sự thất bại này, hắn muốn tẩy oan cho mình nhưng chẳng ai thêm để ý, điên cuồng lập chiến tích để lấy lại thanh danh cũng chẳng ai ngó ngang.

Toàn bộ nỗi khổ của hắn đều do Thiên Nữ gây ra!

Bây giờ, hắn chỉ còn lại Triệu Nhu Nhi mà thôi! Nàng ta phần nào cũng giống như hắn, vốn dĩ được tôn xưng là Thiên Nữ, chịu sự sùng kính của bao người trong một đêm mất sạch thể diện. Nàng bây giờ chính là sự hy vọng cuối cùng của hắn, nếu như cả nàng cũng bỏ mặc hắn thì tương lai hắn biết làm sao đây?

- Triệu sư muội, Triệu sư muội, ta chỉ là nhất thời hồ đồ nói đùa quá giới hạn thôi, muội không cần phải nổi giận như vậy. Nếu muội còn giận thì cứ trừng phạt ta đi...

Triệu Nhu Nhi chán ghét nhìn kẻ bị ối trước mặt mình, hồi lâu lên tiếng nói:

- Lâm Thiện Nhân, tình cảnh bây giờ của ngươi ngươi rõ ràng hơn ai hết! Đừng nghĩ có thể lờ ta xuống bùn theo ngươi, ngươi không đủ khả năng đâu!

- Triệu sư muội, ta không có...

Lâm Thiện Nhân thấy Triệu Nhu Nhi mặt lạnh như vậy, càng cười xòa nín nọt, bộ dạng thấp hèn bao nhiêu thì có bao nhiêu.

Nào ngờ, Triệu Nhu Nhi tiếp tục nói:

- Nếu như bây giờ ngươi chấp nhận trở thành tôi mọi cho ta, toàn tâm toàn ý nghe theo lệnh của ta, thì ta còn có thể suy nghĩ lại mà chấp nhận ngươi!

Không phải ngươi muốn uy hiếp ta sao, vậy ta để ngươi suốt đời không ngẩng đầu lên được.

Lâm Thiện Nhân nghe thấy thì ngớ người ra một lúc rồi lại nở nụ cười xơi:

- Nàng chính là nữ vương của ta...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Khi Y Nhi tỉnh lại thì mơ hồ phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ, mái nhà tranh đơn sơ và bốn vách trống rỗng, chỉ có một chiếc bàn nhỏ ở giữa nhà. Y Nhi khẽ cựa cựa, dù hơi khó khăn nhưng vẫn có thể cử động được, không biết đây là đâu, là ai đã cứu nàng.

Đúng lúc đó, nàng nghe thấy tiếng mở cửa và tiếng bước chân bước nhanh tới gần.

Y Nhi đưa mắt lên nhìn người đang tới đó, một cái đầu đưa bé bóng loáng hiện ra trước mặt.

Chú tiểu nhỏ ngạc nhiên trở mắt nhìn nàng một lúc rồi đột ngột vừa chạy đi vừa la lớn:

– Sư phụ, nàng tỉnh rồi! Nữ thí chủ kia đã tỉnh rồi...

Chẳng lẽ nàng đang ở trong chùa sao?

Y Nhi khó khăn ngồi dậy, đưa tay lên chạm vào vết thương trước ngực, nhớ lại hôm đó cơ thể nàng gần như đã bị chèn ép.

Dù như vậy, nàng vẫn không chết được, không giống người bình thường, phải không?

Trên tay truyền tới hơi man mát lạnh, có vẻ nguồn năng lượng kia vẫn đang chữa trị cho nàng.

Không đợi lâu, chú tiểu lúc nãy đã quay trở lại, nó rón rén đứng đằng xa không dám lại gần, thụt đầu thụt cổ nói:

– Nữ... nữ thí chủ, ngài đã có thể ngồi dậy rồi? Sư phụ Tiểu Không hỏi ngài có thể đến gặp sư phụ của được không?

Y Nhi nhìn đứa nhỏ bị mình dọa tới tái mặt đứng đằng thấp thòm một góc, cả thò cũng không dám thò mạnh. Xem ra bộ dạng của nàng rất đáng sợ.

– Đây là đâu?

Tiểu Không thành thật đáp:

– Đây là Nhất Không Tự.

– Là các người đã cứu ta về sao?

– Phải! Là sư phụ đã cứu thí chủ, à mà không, là có một người khác đưa thí chủ đến đây trước.

– Là ai đưa ta tới?

– Tiểu Không không biết, chỉ nghe nói đó cũng là một vị hòa thượng.

– Hòa thượng?

Không hiểu sao, Y Nhi nghe thế lại liên tưởng tới một gương mặt phúc hậu với nụ cười hài hòa kia.

– Là... Tiểu hòa thượng sao?

Tiểu Không nghe hỏi thì khó khăn suy nghĩ nhưng mãi vẫn không nghĩ ra, đành khổ sở nói:

– Tiểu Không cũng không rõ, nhưng sư phụ của Tiểu Không chắc là biết đấy! Ngài hãy tới hỏi sư phụ của Tiểu Không đi! Mà ngài có thể đi gặp sư phụ được không...

Y Nhi trầm mặc một lúc thì đáp:

– Được, ta sẽ đi!

Nói rồi, Y Nhi đưa chân xuống sàn nhà, khó khăn đứng lên, cơ thể nàng vẫn chưa thích ứng được nên có phần loạng choạng, Tiểu Không thấy nàng lung lay sắp ngã thì chạy vù tới định đỡ nàng nhưng nàng đã giữ thăng bằng được rồi. Tiểu Không cuống quýt liền rút tay lại, thậm thò ra một hơi may mắn rồi nhanh như cắt chạy ra ngoài.

Y Nhi chậm rãi đi theo Tiểu Không ra ngoài, nàng đưa mắt nhìn thoáng qua xung quanh. Nơi nàng đang ở là một căn nhà tranh nằm cách biệt với khuôn viên trong chùa, dù Y Nhi lần đầu tiên đến chùa, nhưng cũng hiểu rõ sự khác biệt trong đó. Họ đã có lòng curu mang nàng như vậy, nàng cũng không

dám nói gì hơn.

Tiểu Không cuống cuống đi đằng trước dẫn đường, sợ Y Nhi không theo kịp nên cứ rón rén nhìn kiểm tra, rồi lại sợ nàng biết hẳn đang nhìn lên nàng nên càng loạn trí hơn. Cuối cùng, cũng đã tới chính điện, Tiểu Không cũng đã mệt đứt hơi.

– Sư phụ, con đã dẫn nữ thí chủ tới rồi.

Tiểu Không đứng ngoài cửa nói vọng vào rồi nép sang một bên nhường đường cho Y Nhi. Y Nhi đứng ngoài cửa nghĩ một lúc cũng bước chân vào.

Chính điện này khá lớn, xung quanh rất đơn sơ, không bày trí vật gì nhiều, làm nổi bật pho tượng Phật uy nghi trên đài cao trước mặt. Pho tượng Phật khép hờ mắt nhìn xuống vạn vật, như nhìn thấu suốt mọi thứ. Thị phi, đau khổ, vui vẻ, hạnh phúc, bất hạnh, âm mưu dối trá, tính toán... tất cả mọi thứ đều không thể che giấu trước mặt ngài.

Làn khói nhẹ nhàng theo hương thơm thoang thoảng từ nhang đèn tỏa ra lượn lờ xung quanh Y Nhi, càng thấm được vào linh hồn nàng, làm nàng vào sâu trạng thái vô ngã, tạm quên đi tất cả mọi thứ, như trên thế gian này chỉ còn nàng và pho tượng Phật trước mặt.

Thật an tĩnh...

...

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, rồi cuộc Y Nhi cũng đã tỉnh lại sau một tiếng chuông vang lên trong đầu.

Y Nhi chớp mắt mấy lần, nhìn lại xung quanh nhưng đã không còn cảm giác kỳ diệu khi nãy nữa. Lúc này, nàng mới nhìn thấy một lão hòa thượng râu tóc bạc phơ đang ngồi Thiền dưới tượng Phật, đối diện với nàng.

Y Nhi bước tới gần lão hòa thượng rồi ngồi xuống.

- Là ngài đã cứu ta?

Lão hòa thượng nâng mắt lên nhìn nàng, khẽ nói:

- Bản tăng không có khả năng lớn lao đó. Là tự nguồn năng lượng kỳ diệu trong người thí chủ đã làm...

- Nghe nói là do một hòa thượng khác đưa ta tới đây, đó có phải là Tiểu hòa thượng hay không?

- Ngài có rất nhiều tên gọi, Tiểu hòa thượng cũng là một trong những cái tên người khác gọi ngài.

- Không phải ở Phật môn không có người có tên như vậy sao?

Lúc đó, Bạch Thiên Lam đã từng nói với nàng như thế, trong Phật môn không có người gọi là Tiểu hòa thượng.

Lão hòa thượng vẫn ôn hòa đáp:

- Ngài có tồn tại hay không đều tùy vào tâm của mỗi người. Nếu người nghĩ là ngài có tồn tại thì là có, nếu người nghĩ là không thì là không.

- Vậy là sao?

- Cũng giống như truyền thuyết về Thiên Nữ ở tu tiên giới vậy. Với một số người, đó chỉ là truyền thuyết, không có thật với một số người tin tưởng thì lại trở thành niềm hy vọng...

Nói như vậy, Tiểu hòa thượng thật sự tồn tại đúng không? Đó không phải là ảo giác của nàng? hay ít nhất, đối với nàng, ông ấy là có thật!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Từ trước tới giờ, so với tu tiên giới ồn ào, náo nhiệt, Phật môn quá yên tĩnh, quá yên tĩnh đi. Đến mức mà, có nhiều người đã quên mất còn có một nơi như vậy.

– Ông có biết tôi là ai không?

Lão hòa thượng vẫn trầm tĩnh, lên tiếng nói:

– Là một chúng sinh.

Y Nhi nhếch mép cười mỉa mai, nói:

– Chẳng lẽ ở Phật môn này quá thanh tịnh, đến mức không hay biết cuộc chiến giữa nhân loại và ma giới ngoài kia?

Dù bị châm chọc, lão hòa thượng vẫn từ ái đáp:

– Nơi nào có tranh đấu, chiến đấu sẽ nổ ra. Con người không tranh giành nữa, không chiến mà tự thắng. Mỗi người đều có một cách đối mặt riêng mình, có người chọn cách cầm vũ khí, có người chọn hòa giải, cũng sẽ có không ít người chọn cách né tránh...

– Vậy ngài chọn né tránh sao? Rút ở nơi này hưởng thái bình, bỏ mặc mọi chuyện bên ngoài?

– Không! Bản tăng không phải né tránh. Trong Phật môn cũng có rất nhiều người ra ngoài chiến trường kia bảo vệ mảnh đất của con người, ngăn chặn ma giới xâm lấn. Nhưng cũng như thí chủ nói, họ quá im ắng, chỉ lặng thầm làm những việc mình nên làm. Có những người trong Phật môn thay vì chọn cách giết người thì chọn cách cứu người, cứu chữa cho những sinh linh đang đồ thân ngoài kia. Cũng có những người không bước vào chiến trường, ở lại ngôi chùa này, giữ lại chùa, để còn có nơi cho những sinh linh bị lạc bước ghé vào nương náu...

– ... Vậy... ta đã là người theo ma giới, tại sao lại còn cho ta ở lại, ngài cũng muốn cứu cả người của ma giới sao?

– Sinh linh vốn không phân biệt! Dù là con người, thú vật, cỏ cây, ma quỷ... tất cả cũng đều là chúng sinh, nếu có thể cứu, ta nhất định sẽ cứu.

Y Nhi trầm mặc nhìn lão hòa thượng từ đầu chí cuối vẫn ngồi như tượng, lão cũng khép hờ mắt giống như pho tượng Phật trên cao kia, trầm tĩnh, vững vàng như không có bất cứ điều gì có thể khiến lão lay động.

Trong mắt của ông không có hoài nghi, không ngờ vực, như mặt nước bao la vô cùng tận. Có lẽ, nàng đã hiểu ra vì sao Tiểu hòa thượng lại mang nàng đến đây rồi. Có thể, đây chính là người nàng muốn tìm.

Nhưng bây giờ, nàng đột nhiên lại không nghĩ ra nàng muốn hỏi gì nữa, nàng có quá nhiều, quá nhiều điều thắc mắc không lời giải đáp.

– Vì sao...

Y Nhi lên tiếng muốn hỏi lại ngập ngừng, nàng nên hỏi gì đây?

– ... vì sao ngài lại xuất gia?

– Để tìm sự bình an, cũng là muốn cầu hạnh phúc.

– Hạnh phúc?

– Người xuất gia cũng mưu cầu hạnh phúc sao?

– Trên đời này, dù làm bất cứ việc gì, chung qui cũng không thoát khỏi vì hạnh phúc của mình?

– Hạnh phúc? Là gì?

– Khi một đứa trẻ khát sữa, nó khóc trong đau khổ, khi đã no bụng, nó cười trong vui sướng, đó chính là hạnh phúc. Một đứa bé thích được cả ngày chạy nhảy vui chơi, vì cảm thấy sung sướng, đó là hạnh phúc. Nó bị bắt học hành, biết chữ nghĩa, nó dù không vui nhưng vẫn phải học, học vì tương lai tốt đẹp sau này, đó là hạnh phúc. Khi học tốt được lời ngợi khen, cũng là hạnh phúc. Lớn lên, cố gắng kiếm việc lương thiện, là hạnh phúc, dựng vợ gả chồng cũng vì hạnh phúc, sinh ra một đứa trẻ cũng là hạnh phúc, nhìn con nhỏ lớn lên cũng là hạnh phúc... Có rất nhiều loại hạnh phúc, có loại hạnh phúc nhỏ, có hạnh phúc lớn, có hạnh phúc tốt và cũng có cả loại hạnh phúc xấu vì nó gây hại cho người khác. Con người ta chung quy vẫn là cả đời đeo đuổi hạnh phúc mà cố gắng, mà kiếm tìm. Nhưng cũng có những lúc, họ đã quên mất hạnh phúc hiện tại của mình mà mơ tưởng đến một loại hạnh phúc cao xa nào đó...

Y Nhi im lặng, nghiền ngẫm từng lời nói của lão hòa thượng.

- Hạnh phúc...

Nàng có hạnh phúc không? Có cảm thấy hạnh phúc không?

Những chuyện trước kia bỗng nhiên tái hiện trước mặt Y Nhi.

Chuyện lúc nhỏ, nàng dường như đã không còn nhớ nữa, trong ký ức chỉ mờ hồ một hình bóng người phụ nữ dịu dàng cười với nàng, còn nàng thì ngây thơ, ngọt ngào cất tiếng gọi: “Mẹ”...

Những ký ức quý báu ấy lại như làn khói thoảng trong trí nhớ, cô gắng thế nào cũng không thể nhớ ra rõ ràng, đó chính là những ngày êm dịu nhất, bình an nhất trong cuộc đời của nàng, lại xót xa tới mức khiến sống mũi cay xè.

Sau đó, nàng chỉ nhớ bị mọi người xua đuổi, nguyên rủa vì nàng thường hay gặp ma thú, những ma thú đó không những đuổi bắt nàng mà còn khiến cho những người xung quanh bị liên lụy. Bởi vậy, nàng trở lại đầu mối tai họa trong mắt mọi người, bị ghét bỏ đến mức muốn đim chết nàng.

Ký ức nàng trở nên rõ ràng hơn từ khi bước vào phái Thanh Vân, trở thành tì nữ trong Thương Thiên viện. Dù cho Bạch Thiên Lam mãi không nói cười với nàng, lúc nào cũng nhàn nhạt, nhàn nhạt chiếu sáng như mặt trăng trên cao kia nhưng nàng đã cảm thấy đủ, thật mãn nguyện.

Rồi tới nửa năm đi lịch lãm kia, dù lúc nào cũng xảy ra cãi vã, đánh chém, nhưng đó cũng là đoạn ký ức đáng quý trong đời của nàng. Ở đó, hần đã vì nàng mà mang đến biết bao ấm áp. Cũng trong khoảng thời gian đó, nàng có cơ hội tiếp xúc với những người khác, có lúc họ hần học với nàng, có khi vui vẻ họ cũng dễ chịu hơn, thậm chí còn có người còn nói chuyện với nàng..

Chỉ là, khi nàng bị dồn tới bước đường cùng, lúc bị vu tội phản bội, giết hại người trong tu tiên phái, những người ngỡ đã từng là đồng đội đó không một ai lên tiếng vì nàng mà nói lời công đạo. Trong mắt tất cả những người ở đó, nàng là kẻ có tội, dù nàng có nói oan ức cũng không ai tin tưởng nàng.

Giữa những đối trá, phản bội đó, chỉ có duy nhất một mình hần vẫn một mực nhìn nàng, mạnh mẽ xòe tay về phía nàng. Chỉ có một mình hần chưa từng nghi ngờ, bỏ rơi nàng. Cũng chỉ duy mình hần vì nàng mà chấp nhận đánh đổi tất cả.

Nàng có hạnh phúc không? Biết bao nhiêu chuyện xảy ra đó, nàng có nên cảm thấy mình hạnh phúc không..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

– Hạnh phúc... mà ngài muốn là gì?

Y Nhi nhìn lão hòa thượng mà mắt mát lên tiếng hỏi.

– Ngài mong muốn điều gì? Điều mà sẽ khiến ngài cảm thấy hạnh phúc nhất, đến nỗi bỏ hết cuộc sống ngoài kia mà vào trong ngôi chùa vắng lặng này...

Lão hòa thượng nhìn Y Nhi một lúc lâu, thu hết vẻ hấp tấp nhưng cố đè nén của nàng vào trong mắt, lão mở miệng nói:

– Giải thoát! Đó chính là điều bản tăng hướng tới.

– Giải thoát?

– Phải!

– Giải thoát khỏi cái gì?

– Khỏi vòng luân hồi, khỏi sự đau khổ!

– Đau khổ...

Có phải giống nỗi đau trong tim của nàng hay không?

– Sinh ra là khổ, lớn lên là khổ, lão bệnh tử cũng là khổ. Đói là khổ, no cũng là khổ, làm việc là khổ, không làm cũng là khổ, mong cầu là đau khổ, thất vọng lại càng khổ, hay thậm chí, cả hạnh phúc cũng là khổ!

Ầm

Trong đầu Y Nhi như bị một búa giáng mạnh vào, đôi môi run rẩy mãi không nói thành lời.

– Có được hạnh phúc đã là khổ, mưu tìm hạnh phúc càng đau khổ. Nhưng thế gian nếu nói chỉ toàn là khổ vậy làm sao có thể vượt qua, tồn tại đến bây giờ? Người ta vì vậy mà tìm thấy hạnh phúc trong đau khổ đó, vì hy vọng hạnh phúc đó mà chấp nhận vượt qua mọi đau khổ kia. Thế gian vốn là khổ vì sao người ta lại không thấy khổ? Vì tránh cái khổ đó mà phớt lờ khổ đi, vì đã quen với nó nên vô thức không thấy khổ đi, vì khổ nên lại càng đi tìm niềm vui để bỏ qua cái khổ đó đi. Nhưng đến cuối cùng, đối mặt với chúng ta là niềm vui hay nỗi đau?

– ... vì vậy nên ngài mới bỏ lại tất cả sao?

– Đó cũng là một phần nguyên do! Khi từ bỏ lại, bản tăng cũng đã từng có suy nghĩ đó, trốn tránh, bỏ mặc mọi thứ. Nhưng theo thời gian trôi đi, bản tăng cũng đã thay đổi. Nếu như bản tăng có thể tìm thấy hạnh phúc thật sự, vậy người khác cũng có thể tìm thấy phải không? Nếu bản tăng có được hạnh phúc, vậy bản tăng có thể mang tới hạnh phúc trong tự tại cho người khác? Chính vì suy nghĩ đó, mà bản tăng mới có thể vượt qua được cả quãng

thời gian dài tĩnh mịch kia...

– Vậy ngài đã tìm được chưa?

– Vẫn chưa. Nhưng chỉ ít bản tăng đã biết được mình phải đi con đường nào, và nên làm gì rồi. Có thể trong kiếp này, bản tăng không thể đạt thành mong ước, nhưng vì nhân duyên hôm nay, có thể kiếp sau, kiếp sau nữa bản tăng sẽ thành ước nguyện.

Y Nhi lại nhìn hàng lông mày và chòm râu đã bạc trắng, dài thông xuống của lão hòa thượng, hỏi:

– Ô Phật môn không thể kéo dài mạng sống cho ngài được sao?

– Con người có sinh ắt có tử, vì sao bản tăng phải tham luyện mà kéo dài sự sống.

– Nhưng chẳng phải nếu theo con đường tu tiên, ngài ít nhất cũng có thêm thời gian, lợi dụng quãng thời gian đó, không phải có cơ may đạt được điều ngài muốn sao?

– Con người cũng giống như giọt nước vậy. Giọt nước muốn về biển lớn, nhưng để có thể trở về biển cả mệnh mông kia lại là hành trình dài gian khổ. Có giọt nước trôi theo dòng, từ con suối ra sông lại ra biển, có giọt nước đọng lại ở ao đầm, có giọt nước bị mức lên bờ, có giọt nước hóa thành hơi, hơi tụ lại thành mây rồi thành mưa lớn thấm xuống đất. Có rất nhiều, rất nhiều cách để ra tới biển lớn kia, nhưng trên đường lại gặp nhiều cản trở, nhiều đến mức có giọt nước đã quên mất mục đích của mình là gì, mãi mãi bị kẹt lại trong đầm lầy. Tu tiên cũng được, tu theo Phật pháp cũng được, mục đích cuối cùng cũng là vì hạnh phúc, là giải thoát khỏi đau khổ. Chỉ là mỗi người đều có một quyền lựa chọn, và mỗi sự lựa chọn đó lại mang tới những ngã rẽ khác nhau. Còn thời gian? So với tiên nhân, thọ mạng của con người quá ít, như một luồng gió thoảng qua rồi biến mất. Nhưng so với thời gian vô cùng tận của vũ trụ, thời gian của tiên nhân cũng chỉ như một ánh sao set qua. Đến cuối cùng, chẳng phải cũng biến mất không còn...

– Chính vì vậy, ngài thả chọn hạnh phúc an nhiên trong hiện tại chứ không mưu cầu trường sinh?

Lão hòa thượng chấp tay trước ngực vái nhẹ Y Nhi một cái.

Trong tâm trí Y Nhi lúc này có điều gì đó được khai thông, nhưng những thứ còn mờ mịt lại quá nhiều.

Tại sao... nàng càng cảm thấy lạc lõng thế này?

...

Ma giới

- Ta chờ ngươi đã lâu!

Bạch Thiên Lam từ trong bóng tối bước ra và nói.

Thiên Ma liếc mắt nhìn Bạch Thiên Lam, nhếch mép chế giễu:

- Ngươi quả thật to gan, lại dám đơn thân độc mã đến đây như thế này!

Bạch Thiên Lam bỏ qua lời châm chọc của Thiên ma, cất tiếng nói:

- Ta có điều muốn hỏi ngươi!

- Từ lúc nào ta có nghĩa vụ phải giải đáp thắc mắc cho ngươi rồi.

Bạch Thiên Lam nheo nheo mắt, nghiêng răng nói:

- Xem như... là ta nhờ vả ngươi đi!

Thiên Ma phất tay nói:

- Không hứng thú!

Nhìn Thiên Ma định bỏ đi, Bạch Thiên Lam hấp tấp nói:

- Thiên Ma, nếu như là vì Y Nhi thì sao? Ngươi có muốn nói hay không?

Y Nhi, đó là cái tên của người đã trở thành nhược điểm trong trái tim lạnh giá của Thiên Ma.

Thiên Ma trầm mặc quay đầu, hỏi:

- Ngươi muốn gì?

Bạch Thiên Lam nói:

- Ta muốn biết sự thật! Sự thật về Thiên Nữ! Nguyên do vì sao nàng lại bị xóa khỏi sử sách?

Nghe thế, Thiên Ma nhếch môi cười kỳ dị, nói:

- Ngươi sẽ hối hận!

Bạch Thiên Lam vẫn đứng thẳng nơi đó, đối mặt với Thiên Ma không chút lung lay, dù thế nào đi nữa hắn cũng muốn biết sự thật!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

– Ngươi sẽ hối hận khi biết được sự thật!

Thiên Ma nhếch mép cười và nói với Bạch Thiên Lam.

Bạch Thiên Lam vẫn ngoan cường đối mặt với Thiên Ma, như biểu lộ sự quyết tâm của mình.

– Xin hãy nói cho ta biết sự thật... cầu xin ngươi...

Thấy một Bạch Thiên Lam trước giờ luôn cao cao tại thượng lúc này lại cầu xin mình như vậy, không hiểu sao Thiên Ma không cảm thấy vui vẻ mà càng thấy khó chịu hơn. Hắn ta là vì nàng nên mới van xin hắn, vì nàng mà hắn ta chấp nhận bỏ qua sĩ diện của mình.

– Được! Ta nói cho ngươi biết...

Bạch Thiên Lam hồi hộp lắng tai nghe, như sợ sẽ bỏ qua một điều quan trọng nào đó.

– Từ cuộc chiến bắt đầu hơn bảy ngàn năm trước, ta chưa từng bị đánh bại!

Một thông tin dù trước đó đã mập mờ hiểu được nhưng đến khi chính miệng Thiên Ma nói ra vẫn là một tin động trời đối với Bạch Thiên Lam.

Thiên Ma chưa từng bị đánh bại!

Vậy Thiên Nữ thì sao?

– Là ta cố ý chết cùng nàng!

Bạch Thiên Lam rụng rời.

– Rốt cuộc vậy là sao?

Thiên Ma cười tự giễu.

– Chắc là do ông trời trêu ngươi...

“Năng lượng to lớn của Thiên Nữ không phải là nguyên nhân chính khiến hắn bại trận mà chính là nàng! Chính nàng mới là điểm yếu của hắn!”

Chỉ là lời này Thiên Ma sẽ không bao giờ nói cho Bạch Thiên Lam nghe.

– Ngươi đã biết phải không, việc nàng mãi mãi không thể tu tiên được!

Bạch Thiên Lam lắp bắp gật đầu, ngay từ đầu hắn đã nhìn ra điểm này.

– Ngươi có biết vì sao nàng không thể tu tiên được không?

Bạch Thiên Lam kinh ngạc nhìn Thiên Ma nhưng vẫn im lặng chờ nghe.

– Bởi vì... nàng là Thiên Nữ! Chính là người được tạo hóa lựa chọn sẽ mang theo sức mạnh vĩ đại trong người, nếu một người như vậy lại có thể tu tiên, kéo dài sự sống sẽ tạo thành một điểm bất cập, sai lệch trong sự duy trì thăng bằng của vạn vật. Cho nên, nàng không thể tu tiên, mãi mãi không thể sống quá lâu được!

Dưới chân Bạch Thiên Lam chao đảo.

– Dù vậy, nàng lại là Thiên Nữ, có vận mệnh gắn liền với sự tồn vong của tu tiên giới. Nếu như, nàng mãi không có liên hệ với tu tiên giới thì làm sao được? Bởi vậy, vận mệnh lần nữa sắp xếp, bắt buộc nàng phải gắn liền với tu tiên giới! Giống như trong kiếp này, nàng trở thành tì nữ của người cũng là vì thế! Nếu năm xưa, người không thu nàng, cũng sẽ có một việc gì đó xảy ra khiến nàng vấp vào được phái Thanh Vân hoặc một môn phái tu tiên nào đấy mà thôi. Chỉ là, lúc đó nàng sẽ càng trở nên thâm trầm hơn...

Bạch Thiên Lam thật sự không ngờ được, sắc mặt liên tục thay đổi, hết trắng lại xanh.

– Nói như vậy... chẳng lẽ những kiếp xưa...

Không đợi cho Bạch Thiên Lam nói hết lời, Thiên Ma đã lớn tiếng nói:

– Phải! Những kiếp xưa cũng theo qui luật như thế! Nàng xuất hiện ở một môn phái tu tiên nào đó, rồi khi đại nạn ập xuống, năng lượng thức tỉnh thì trở thành Thiên Nữ. Một bước vào trong cuộc chiến rồi mãi mãi nằm lại đó!

Hắn còn nhớ, còn nhớ rất rõ khi thời khắc đó xảy ra, những ký ức xa xưa ủa về, nàng đã lạc lõng, bất lực lại đau đớn tới như thế nào...

Kiếp trước, nàng đã từng nói nàng không muốn lại nhớ lại, không bao giờ muốn nhớ lại nữa. Chính vì vậy, trong phút cuối cùng, nàng đã hủy hết tất cả những ký ức của mình, để sau này có luân hồi cũng không bao giờ nhớ đến...

- Người chắc cũng đã biết một kẻ phạm nhân không có chút sức lực mà phải sống trong thế giới của những người tu tiên là như thế nào rồi chứ?

Dù nàng không làm hại ai, đã cố hết sức làm mọi thứ nhưng tất cả những người kia có ai đặt vào mắt, mà bình thường đối đãi với nàng?

May mắn, trong đời này nàng còn có một Bạch Thiên lam tuy lạnh lùng nhưng vẫn có lòng che chở, nhưng những kiếp trước, ai che chở cho nàng?

- Đời trước, nàng cũn là một cô nhi được gửi tới phái tu tiên, đời trước nữa là con của một cặp đệ tử tu tiên phạm trọng tội. Đời trước trước nữa, lại là con ngoài giá thú của một vị chương môn quyền cao chức trọng... Người nghĩ cuộc sống lúc đó của nàng như thế nào? Liệu có dễ chịu mà qua ngày hay không?

Nói rồi, Thiên Ma bật cười man dại, nhưng cũng thật chua cay. Còn Bạch Thiên Lam đã nghẹn không nói nên lời.

- Ha ha ha... là một kẻ có thân phận tì tiện, đáng chê cười như vậy thế mà vào lúc then chốt, hi tất cả những người đó cận kề bên bờ vực cái chết, nàng lại thức tỉnh, trở thành đáng cứu thế của bọn họ... Kẻ mà bọn họ trước giờ xem thường, ức hiếp lại trở thành cứu tinh của mình, người nghĩ những người đó có dễ chịu hay không? Bắt những kẻ đạo đức giả đó thừa nhận nàng, họ không làm được! Viết vào lịch sử, viết như thế nào đây? Đầu thế nào viết đó là sai lầm của bọn họ được. Còn nàng? Không phải là Thiên Nữ sao? Cứu vớt chúng sinh không phải là sứ mạng của nàng sao? Dù thế nào đi nữa, thì nàng vẫn sẽ đứng bên bọn họ mà chờ đợi về ta tôi. Vậy thì... cứ như vậy đi! Nàng chỉ đang làm việc mình phải làm thôi!

Bạch Thiên Lam đã chết đứng, hắn không ngờ, không thể nào ngờ được, sự việc lại như vậy.

Vì che đậy sai lầm của mình, che đậy hổ thẹn của mình, những tiền nhân đáng kính trọng kia đã hoàn toàn xóa bỏ sự tồn tại nàng, hưởng lấy kết quả của nàng đánh đổi bằng mạng sống mà không một chút ắt náy hay sao?

Họ cũng không truyền lời lại, cứ để mặc mọi chuyện cứ thế xảy ra. Vì họ nghĩ rằng Thiên Nữ mãi mãi sẽ đứng về phía bọn họ, dù bọn họ có đối xử với nàng như thế nào đi chăng nữa thì Thiên Nữ vẫn mãi mãi đứng bên họ, là vũ khí cuối cùng của họ.

Hắn rất muốn nghĩ Thiên Ma đang nói dối, nói tất cả những lời này vì để lung lay lòng tin của hắn. Nhưng hắn lại biết Thiên Ma không nói sai, những lời kia đều là sự thật, chỉ như vậy mới có thể giải đáp những ẩn khuất phía sau tấm màn lịch sử huy hoàng kia.

Sự thật...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Bạch Thiên Lam cũng không biết mình đã trở về doanh trại như thế nào, hắn như kẻ mất hồn, cứ lảo nhảm gì đó trong miệng. Thấy tình hình không ổn, một đệ tử đánh liều đi thông báo cho chương môn phái Thanh Vân, Trần Anh Thái biết.

Trần Anh Thái bước vào lều nhìn thấy tình thần Bạch Thiên Lam sa sầm như vậy thì cau mày, lên tiếng hỏi:

– Đệ đang làm gì vậy?

Bạch Thiên Lam vẫn không trả lời. Trần Anh bước vào ngồi bên cạnh, hỏi tiếp:

– Đã xảy ra chuyện gì sao?

Bạch Thiên Lam trông vẫn như kẻ mất hồn, hỏi vặn vẹo:

– Sư huynh... huynh đã từng nghĩ tiền nhân có việc gì giấu chúng ta không?

– Đệ làm sao vậy? Có chuyện gì khiến đệ như vậy?

– Trước kia, đệ thắc mắc, có rất nhiều thắc mắc. Tại sao trong sử sách lại có nhiều chỗ hờ không được nhắc tới, đệ nghĩ rằng có thể các bậc tiền nhân không bận tâm đến nó, hoặc cũng có lý do gì đó khiến họ không muốn đề cập tới. Nhưng dần dần, những sơ hở ngày càng nhiều, càng nhiều làm đệ không lý giải nổi...

Trần Anh Thái cau mày, lão có dự cảm không tốt. Quả nhiên, Bạch Thiên Lam đã nói tới:

– Vấn đề về Thiên Nữ cũng giống như vậy! Hoàn toàn bị bỏ qua! Tại sao? Tại sao lại loại bỏ sự tồn tại của người đó? Dù ngoài kia, trên những di tích, những câu chuyện dân gian để lại đều ít nhiều nói đến sự có mặt của nàng, chiến công vĩ đại của nàng, nhưng tại sao... trong sử sách hoàn toàn bỏ qua? Đã từng có lúc, đệ nghĩ rằng đó là một nhân vật do dân chúng tạo dựng lên để đặt lòng tin, sự hy vọng, nhưng không, nàng có thật! Nàng đã có mặt trong những cuộc chiến đó và là người cuối cùng đối mặt với Thiên Ma! Là người đã kéo Thiên ma chết cùng, không chỉ một lần mà hai lần, ba lần, đã sáu lần như vậy! Tại sao lại đối xử bất công với nàng như thế?

Bạch Thiên Lam không nén được nữa mà hét ầm lên, bộc lộ sự phẫn uất và tức giận của hấn.

Trần Anh Thái liền quát lớn:

– Sư đệ...

Bạch Thiên Lam nghe gọi, từ từ bình tĩnh lại.

– Rốt cuộc là ai đã nói với đệ những gì? Tại sao đệ lại có hành vi đối nghịch như thế với các bậc tiền tổ?

Bạch Thiên Lam chưa xót nhìn Trần Anh Thái nói:

– Đệ... đã gặp Thiên Ma!

Thiên Ma?

– Và hấn đã kể cho đệ nghe sự thật! Sự thật bị che giấu mấy ngàn năm qua...

Trần Anh Thái hấp tấp nói:

– Sư đệ, đệ đã biết hấn là Thiên Ma, lời nói của hấn làm sao có thể tin tưởng được? Hấn chỉ muốn làm đệ lạc lối mà thôi! Lời của hấn không thể tin được...

Bạch Thiên Lam nhìn Trần Anh Thái lắc lắc đầu:

– Đệ có thể phân biệt được đâu là thật, đâu là giả! Đệ chấp nhận sự thật đó dù nó có đáng sợ, đáng thất vọng tới chừng nào. Đệ cũng không phải vì vậy mà muốn trách cứ tiền tổ, đệ có thể hiểu được suy nghĩ lúc đó của bọn họ, dù đệ không cách nào tán thành cách làm của họ...

– Sư đệ!!!

– Bây giờ, đệ chỉ muốn biết, muốn biết cách để chấm dứt cuộc chiến vô nghĩa này! Muốn tìm cách để tất cả những oan nghiệt này chấm dứt tại đây!

Đôi mắt Bạch Thiên Lam bùng cháy ngọn lửa quyết tâm.

Hấn đã sai rồi, các bậc tiền nhân cũng đã sai rồi. Làm sao lại có thể áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác như vậy, lại bắt buộc người ta phải làm theo ý của mình như thế.

Hấn lúc này dường như đã hiểu ra vì sao Y Nhi lúc đó không chịu quay lại, dù có trở thành phản đồ cũng không muốn quay lại.

Tất cả mọi người đã sai rồi!!!

...

Sau lần cãi vã đó, Bạch Thiên Lam thay đổi rồi!

Hắn không màng quan tâm cuộc chiến đang diễn ra nữa, tự ý một mình quay trở về nhân giới.

– Sư đệ, đệ muốn làm gì?

Bạch Thiên Lam buồn bã nhìn Trần Anh Thái mà nói:

– Đệ muốn trở về! Muốn tìm hiểu chân thật mọi chuyện.

Trần Anh Thái không chịu nổi nữa mà quát:

– Rốt cuộc nữ nhân kia có gì mê hoặc mà lại làm đệ điên đảo như vậy chứ? Đệ vì nàng ta mà bỏ mặc hết thầy sinh linh đang đồ thán sao?

Bạch Thiên Lam nhẫn nại nói:

- Sư huynh, huynh không hiểu đâu. Đệ không hẳn là vì nàng, quan trọng nhất đệ muốn tìm ra chấm dứt toàn bộ chuyện này. Nếu không, mãi mãi không thể kết thúc được...

Thiên Ma không phải đã nói sao, dù hắn đã cố ý chết cùng Thiên Nữ trong những kiếp xưa nhưng hắn vẫn lại tái sinh, hết lần này đến lần khác. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cuộc chiến sẽ không có hồi kết! Cái chết của Thiên Nữ và Thiên Ma không khiến chiến tranh kết thúc được!

Hắn không thể để mọi chuyện tiếp tục như vậy, cũng không muốn nàng tiếp tục gánh vác trọng trách kia nữa. Hắn phải tìm được cái kết khác, cái kết có thể chấm dứt mọi chuyện. Đó là chuyện hắn muốn làm và đó cũng là cách duy nhất hắn có thể thay toàn bộ những tiền nhân xưa chuộc lỗi với nàng.

Hắn nhất định phải đi!

Bạch Thiên Lam đã hạ quyết tâm như thế nên dù Trần Anh Thái có nói sao đi nữa cũng không làm hắn thay đổi quyết định được.

Cứ như vậy, Bạch Thiên lam biến mất vô tung vào trong khoảng không gian chập chờn.

SU' Đệ...

...

Mặt khác, khi Triệu Nhu Nhi biết được quyết định của Bạch Thiên Lam đã chủ động tìm tới Lâm Thiện Nhân.

- Nàng muốn ta theo dõi Bạch Thiên Lam?

Triệu Nhu Nhi gật đầu nói:

- Phải! Theo sát hắn!

- Để làm gì chứ? Bạch Thiên lam bây giờ như kẻ nửa tỉnh nửa điên, có tác dụng gì đây?

Triệu Nhu Nhi im lặng một lúc rồi nói:

- Hắn nhất định sẽ đi tìm Thiên Nữ! Và khi phát hiện tung tích nàng ta... hãy giết nàng!

- Thiên Nữ? Không phải Thiên Nữ đang ở trong cung ma giới sao?

Lâm Thiện Nhân nghi ngờ hỏi, Triệu Nhu Nhi vẫn trầm mặc không cho lời giải đáp, chỉ ánh mắt sắc bén đảo qua Lâm Thiện Nhân, khiến hắn không được hỏi nhiều lời nữa.

Lâm Thiện Nhân kể nuốt nước bọt, gật đầu nói:

- Được, ta sẽ làm!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Vào nửa đêm kia, Y Nhi chợt bừng tỉnh từ trong giấc mộng. Hai mắt nàng mở to nhìn lên trần nhà, vẫn còn thờ hồn hể. Nàng không nhớ rõ nàng đã mơ

thấy điều gì, nhưng giấc mơ đó khiến nàng cảm thấy thật đau.

Y Nhi ngồi dậy, bước tới bàn nhỏ lấy nước uống.

Nàng đẩy một lúc lâu, hai mắt nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ mà không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Bàn tay phải khẽ đưa lên, có một luồng sáng trắng đang lượn lờ lúc nhanh lúc chậm.

– Năng lượng... không còn ổn định.

Kể từ lúc bị thương tới giờ, năng lượng trong cơ thể nàng ngày càng không ổn định, nhiều lúc đột ngột bùng lên cao. Nàng biết ngày nó hoàn toàn bùng phát chính là ngày lớp vỏ bọc này không thể chứa đựng được nữa, nàng sẽ chết!

– Thời gian không còn nhiều nữa...

Khi biết cái chết cận kề, có lúc nàng như phát điên muốn phản kháng nhưng vô vọng, chỉ có thể từ từ chấp nhận nó, rồi bây giờ, khi đã quá quen với bóng tối, chạm tới cái chết gần hơn, nàng bỗng không còn cảm thấy sợ nữa. Cảm giác rất bình thản như thể nàng biết rõ nó vậy. Chỉ là, nàng vẫn cảm thấy hụt hẫng, tiếc nuối... vì nàng còn chưa được gặp lại hắn!

Nhớ đến gương mặt của hắn, trái tim vốn lạnh ngắt của nàng dường như trở nên ấm áp hơn.

Hắn là Thiên Ma, là kẻ địch của nàng! Mấy ngàn năm qua, đã bao lần nàng cùng hắn đồng quy vu tận, thế mà, đến cuối cùng, hắn là người duy nhất hiểu cho nàng, tiếp nhận nàng. Thật là lạ lùng!

Trong bóng tối, nàng bắt gặp lên tiếng khẽ gọi:

– Thiên...

Đáp lại nàng chỉ có bóng đêm đàng đàng.

...

Rồi giữa bóng đêm lằng lằng ấy, từ xa xa vang tới một tiếng cười giòn giã.

Ha ha... ha ha ha...

Vừa nghe thấy tiếng cười đấy, Y Nhi liền đứng vụt dậy, không nghĩ ngợi gì đã chạy ủa ra ngoài, đi về phương hướng tiếng cười kia phát ra.

Rầm

Nàng bị vấp chân té sổng soài trên đất, liền lập tức đứng dậy chạy tiếp.

Khu rừng trong đêm tối với người bình thường đã rất khó đi rồi, đối với nàng, một người bị đứt hết kinh mạch lại càng khó. Chạy mới được một lúc, chân tay nàng như rã rời không nhắc lên nổi, nhưng nàng vẫn ngoan cường tiếp tục bước tới. Dù có té ngã bao nhiêu lần, nàng vẫn sẽ đứng dậy đi tiếp.

Ha ha ha...

Tiếng cười càng lúc càng gần, nàng sắp gặp được Tiểu hòa thượng rồi.

Soạt

Xông ra khỏi một lùm cây, đập vào mắt Y Nhi là hình ảnh một lão hòa thượng mập mạp với gương mặt phúc hậu luôn ửng hồng như em bé dù lông mày của lão đã bạc phết, râu dài xuống cả cằm. Trên lưng lão có một cái bao to trông có vẻ rất nặng nhưng lão có thể vác lấy nó một cách nhẹ nhàng như không có gì. Dưới ánh trăng bàn bạc, nhìn lão như đang tỏa ra quang mang nhẹ nhẹ mà ấm áp, hiền hòa.

Tiểu hòa thượng quay đầu nhìn Y Nhi, nói:

– Đứa nhỏ, lại gặp nhau rồi!

Y Nhi đã mấy năm nay không khóc, thế mà lại vì một câu nói tùy ý của Tiểu hòa thượng mà lại rơi nước mắt.

- Cuối cùng đã chờ được lão rồi!

Đáp lại là tiếng cười của Tiểu hòa thượng.

- Lão lại định đi đâu?

Tiểu hòa thượng đáp:

- Ta tới nơi ta đến!

Lão hành tung vô định, không chỉ là người khác mà cả chính lão cũng sẽ không nói trước được lão sẽ đi đâu, nhưng nơi cần lão, lão sẽ tới đó.

- Lão có thể đưa ta đi cùng không?

Y Nhi bất ngờ lên tiếng đề nghị với Tiểu hòa thượng. Tiểu hòa thượng vẫn đang cười.

- Nơi này ta không thể ở lâu được, một mình ra ngoài nhất định sẽ bị giết mất. Lão có thể dẫn ta cùng đi không?

Tiểu hòa thượng cười càng lớn, nói:

- Được thôi, đứa nhỏ! Hãy đi theo ta!

Nói rồi, lão xoay mặt đi tiếp, tiếng cười của lão vẫn còn vang vọng khắp nơi. Y Nhi đưa mắt nhìn về phía ngôi chùa xa xa một lần rồi dứt khoát quay đầu đi theo Tiểu hòa thượng.

Ở một căn phòng khác trong chùa, lão hòa thượng trụ trì đang đứng chấp tay bên cửa sổ niệm Phật.

Gió lạnh thổi vào làm Tiểu Không đang ngủ trên giường chợt tỉnh giấc, liền ngồi bật dậy quơ quào tìm kiếm tấm chăn. Nó man mác thấy bóng lưng bên cửa sổ thì lên tiếng hỏi:

- Sư phụ, người chưa ngủ sao?

Lão hòa thượng lên tiếng đáp:

- Sư phụ niệm xong hồi Kinh này sẽ ngủ sau, Tiểu Không hãy ngủ trước đi.

Tiểu Không tiếng nghe thấy, tiếng không, hai mắt đã híp lại, liền nằm bẹp xuống giường.

- Dạ, sư phụ cũng ngủ sớm nhé.

Bên tai chỉ còn vang lên tiếng ngáy nho nhỏ của Tiểu Không.

Lão hòa thượng ngừng lay chuỗi hạt, mở mắt nhìn về phía ánh trăng xa xa, thầm nói:

- A Di Đà Phật, xin hãy bảo trọng...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Kể từ lúc Y Nhi đi theo Tiểu hòa thượng, thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua. Đúng như Tiểu hòa thượng nói, ông không ở cố định một nơi nào, cũng không chú ý đến đâu. Chỉ cần nơi đó có người cần ông, ông sẽ đến.

Càng đi theo lâu, Y Nhi càng không sao hiểu nổi. Có lúc, lão ra tay cứu một con thú lọt bẫy rồi bị thợ săn bắt được, phải bồi thường rất nhiều thảo dược, có lúc còn bị đuổi đánh, cũng đôi khi gặp được người tốt cho lão chén cháo, chút nước gì đó.

Lão nói có người cần lão thì lão sẽ tới đó, ừ thì cần lão đấy. Thế là, lão lặn lội đi qua mấy con núi chỉ để giúp người ta nhái một cây nhân sâm, cũng phải nói đó là để cứu mạng người đang nguy kịch ở nhà. Lão có thể không phiền hà mà qua con sông chỉ để đỡ lấy một lão già sắp té.

Nàng thật không thể hiểu nổi.

Nhưng dù có xảy ra chuyện gì, lão vẫn cứ bình thản đối mặt với nụ cười không bao giờ tắt trên môi.

Ha ha ha...

Nàng từ lúc thức tỉnh tới giờ luôn mặc bộ váy màu đỏ như huyết dụ, từ chất liệu đã nhìn ra không phải loại vải thông thường mà bình dân có thể có được. Thêm vào đó, khí chất cũng đã thay đổi, trở nên kiêu mị, sắc bén, lại không chút hơi ấm, lại còn có dấu hiệu nguyên rửa nổi bật trên trán. Vừa nhìn vào đã biết không phải là phàm nhân bình thường mà là một... ma nhân!

Chính xác mà nói Y Nhi bây giờ là một nửa ma nhân thì đúng hơn!

Cuộc chiến với ma giới vẫn trong tình thế kịch liệt, chỉ là chiến trường đã chuyển từ nhân giới sang ma giới, nhưng tình thế vẫn có vài ma thú, ma nhân lọt vào nhân giới quấy phá và họ nghĩ Y Nhi cũng thuộc dạng như vậy.

Hồi lâu thấy nàng ngoan ngoãn theo sau Tiểu hòa thượng như vậy, mọi người lại nghĩ khác đi, có lẽ là ma nhân đã bị lão hòa thượng kia thu phục. Nói vậy, bản lĩnh của lão chắc hẳn rất cao cường.

Xét cho cùng nếu như bọn họ thật sự đối mặt với một ma thú thôi chứ không nói tới ma nhân thì cơ hội sống sót đã gần như không có rồi, đã vậy thì còn e ngại gì mà không đi theo lão hòa thượng kia. Nếu như lão có bản lĩnh thật, bọn họ còn an toàn hơn.

Nghĩ xong, người đàn ông trung niên gật đầu với mọi người, dẫn đầu bước đi. Những người trẻ tuổi phía sau vẫn hần hặc, dù chấp nhận đi cùng nhưng vẫn lăm le vũ khí trên tay, bất cứ khi nào cũng có thể nhào lên tấn công ma nữ kia.

Tiểu hòa thượng như không biết chuyện gì xảy ra sau lưng mình, cứ thong dong bước đi, tiếng cười chưa từng ngừng lại.

...

Đi một lúc, trời đã sập tối, Tiểu hòa thượng cũng đã dẫn đoàn người tới được một bãi đất trông khá bằng phẳng, lão nói:

- Tối nay nghỉ tạm ở đây thôi!

Đoàn người cũng đã mệt liền đáp ứng, bọn họ bắt đầu chia nhau ra làm việc một cách có trình tự. Còn Y Nhi, ngay từ đầu đã tự ý tách xa khỏi đám người kia, một mình ngồi dưới gốc cây to, có thân cây che chắn, những người kia cũng không thể thấy nàng được.

Nàng vốn không cần ăn uống, nhưng cơ thể của nàng từ lâu đã hư hỏng nặng, rất cần phải nghỉ ngơi. Nên liền ngồi xuống là Y Nhi đã tựa vào thân cây ngủ say rồi. Dù bây giờ nàng không có sức mạnh, nhưng có Tiểu hòa thượng ở đây, nàng tuyệt đối an toàn nên mới an tâm ngủ như thế.

Bình thường dù không có những người kia cũng vậy, đây đã là thói quen của nàng. Nàng bây giờ không thích ở gần người khác như trước kia nữa, lúc nào cũng thui thủi một mình. Nếu như có người có thể tới gần nàng, vậy chỉ có duy nhất một người mà thôi...

Y Nhi lười thui theo sau lưng Tiểu hòa thượng, cách lão một đoạn ngắn. Đột ngột, lão dừng lại rồi rẽ sang một hướng khác. Y Nhi liền biết nơi đó có chuyện rồi.

- Lại có người gặp nạn sao?

Tiểu hòa thượng cười đáp:

- Cũng không hẳn. Là một nhóm bị lạc đường thôi.

Y Nhi thờ dãi rồi cũng đi tiếp, trước kia, dù nàng không nghĩ nhưng cũng tự thấy bản thân mình xem như được coi là người có lòng tốt rồi, nhưng từ sau khi gặp phải Tiểu hòa thượng, nàng thay đổi suy nghĩ rồi.

Nếu là nàng trước kia, gặp phải người hoạn nạn trước mặt, nàng nhất định sẽ cứu giúp. Còn Tiểu hòa thượng hả? Lão không chỉ đơn giản là giúp lúc đó, mà còn giảng giải đạo lý tới tận cùng cho kẻ đó, lại nói một cách rất tự nhiên như vậy...

Cuối cùng cũng đã tìm được tới nhóm người bị lạc đường kia.

Bỗng thấy một lão hòa thượng kỳ quặc xuất hiện, bọn họ có phản nghi ngại nhưng rồi một người trung niên trong số họ, có vẻ là người dẫn đoàn này bước tới cúi chào Tiểu hòa thượng.

- Xin hỏi lão hòa thượng, ngài là người vùng này sao?

Tiểu hòa thượng liền nói:

- Không phải! Ta đây ngao du bốn phương, không ngừng chân cố định.

Trung niên nghe vậy thì thán thốt vọng, nhưng vẫn khéo léo không đề lộ ra, nói rằng:

- Lão hòa thượng, nhóm người chúng tôi đã bị lạc trong rừng này nhiều ngày nay rồi, lão có biết đường ra khỏi đây không? Chúng tôi nhất định sẽ hậu tạ!

Tiểu hòa thượng phát tay, hào sảng nói:

- Theo ta!

Nói rồi cũng đợi chờ, Tiểu hòa thượng đã cất bước đi rồi. Những người ở đó nhìn nhau không biết có nên đi theo hay không. Trong lúc họ còn đang phân vân thì Y Nhi đã bước qua, nổi bước Tiểu hòa thượng.

Khi Y Nhi xuất hiện, những người ở đây liền kinh hoàng, lập tức vào tư thế phòng thủ. Y Nhi nhìn thấy cũng không phản ứng gì.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Lửa trại sáng bừng lên một góc trong rừng, tất cả mọi người đang ngồi bao quanh nó sưởi ấm.

Tiểu hòa thượng cũng ngồi lẫn trong đấy, lúc nào cũng cười cười, ban đầu nghe thì không sao nhưng dần dà, những người trẻ tuổi ở đây bắt đầu cảm thấy phiền với âm thanh đó.

– Lão hòa thượng, xin hỏi pháp danh của ngài là gì?

– Lão cũng đã quên mất rồi. Còn mọi người thì hay gọi ta là Tiểu hòa thượng.

Có người phì cười, lão lúc nào cũng cười như vậy, không gọi lão là hòa thượng cười thì còn gọi là gì.

Người đàn ông trung niên liền liếc mắt nhìn người trẻ tuổi kia cảnh cáo.

– Tiểu hòa thượng, tôi tên gọi Trần Thông, là người ở huyện Nam Bình. Lần này tôi có trách nhiệm dẫn những người trẻ tuổi trong tộc ra ngoài lịch lãm, không ngờ lại gặp nạn, may mắn là gặp được Tiểu hòa thượng cứu giúp.

Tiểu hòa thượng chỉ cười to không nói.

Đúng lúc đó, một người trẻ tuổi khác vui vẻ chạy về, trên tay còn cầm theo một con thỏ đang bị thương, máu tươi chảy ròng ròng.

– Tối nay có thịt để ăn rồi!

Người trẻ tuổi kia sung sướng từ xa đã reo lớn, Trần Thông thấy vậy liền cau mày trầm mắng trong bụng. Ở đây sò sò có một lão hòa thượng, thế mà còn dám mang thú rừng tới, lại còn lớn tiếng hô hào như vậy, thật là không có đầu óc.

Tiểu hòa thượng không nói gì, vẫn chỉ lớn tiếng cười. Lúc này, người trẻ tuổi mới nhớ ra sự có mặt của lão hòa thượng thì đen mặt. Đúng là bây giờ đang nhờ vào sự giúp đỡ của lão, nhưng chẳng lẽ vì vậy mà bắt mọi người chịu đói khát sao? Bọn họ đã mấy ngày không được ăn thịt rồi...

– Trưởng đoàn...

Người trẻ tuổi nhìn Trần Thông khẽ gọi, ngụ ý hỏi ý kiến ông ta. Trần Thông cũng thèm thịt nhưng vì ngại sự có mặt của Tiểu hòa thượng, quay qua cười xòa nói:

– Lão hòa thượng, ngài xem đó...

Tiểu hòa thượng vẫn cười khà khà, nhìn người trẻ tuổi hỏi:

– Đây người trẻ tuổi, người định làm gì với con thỏ đó? Người sẽ mang nó đi chiên, xào, nấu trong nước sôi hay nướng nó trên lửa?

Người trẻ tuổi khó hiểu, cau mày nói:

– Lúc này làm sao mà có nồi niêu gì, đương nhiên là đem nướng là tốt nhất rồi!

Tiểu hòa thượng lại bảo:

– Đây người trẻ tuổi, vậy trước tiên người sẽ làm thịt nó thế nào? Người sẽ cắt cổ nó trước, lột da nó trước hay là chặt nó ra trước?

Người trẻ tuổi bực bội nói:

– Phải cắt cổ cho nó chết để dễ dàng lột da rồi!

Lão hòa thượng lại hỏi:

– Đây người trẻ tuổi, khi người ăn nó người sẽ ăn như thế nào? Sẽ xé nó ra? Sẽ ăn thịt của nó? Hay gặm cả xương của nó? Cảm giác khi cắn vào thịt của nó như thế nào? Rất mềm? Rất ngon? Khi người nhai xương của nó, người có cảm giác gì? Tiếng xương gãy vụn trong miệng, người có nghe thấy

không?

Người trẻ tuổi đã bức thật, không chú ý đến thái độ nữa, liền gắt:

– Lão hòa thượng này muốn nói gì thế?

Không chỉ người thanh niên trẻ tuổi kia bức dọc mà những người trong đoàn khác cũng bức không kém. Dù lão có ân với bọn họ, nhưng cũng không thể bắt bọn họ chịu đối lại còn thuyết giảng dài dòng dạy dỗ bọn họ như vậy chứ.

Trần Thông cũng không hiểu ý lão hòa thượng muốn ám chỉ điều gì, chính hắn cũng không vui nên cố tình để cho bọn trẻ tuổi nổi loạn. Dù sao lão không lên tiếng thì lúc sau giải thích qua loa cũng được, qua ngày mai, rời khỏi khu rừng này rồi thì đường ai nấy đi thôi.

Tiểu hòa thượng như không nhìn thấy sự bức tức trên mặt những người ở đây, lão lại nói:

– Này người trẻ tuổi, ngươi nghĩ sao nếu có một ngày cũng có người ăn thịt của ngươi, nhai xương của ngươi, đốt ngươi trên lửa như thế? Ngươi có tưởng tượng được cảnh đó hay không? Những thớ thịt trên người ngươi bị xé ra, cắn nhỏ, cắn nhỏ rồi bị nuốt vào dạ dày của kẻ khác? Những khúc xương của ngươi bị bẻ ra khỏi người rồi bị nhai ngấu nghiến, xương của ngươi từng chút, từng chút vỡ vụn rồi bị cắn nuốt? Rồi một phần cơ thể của ngươi bị róc da, xiên qua nướng trên lửa đỏ, dần dần, dần dần bị nóng rực rồi bốc lên mùi cháy khét...

Người trẻ tuổi càng lúc càng tái mặt, gắt gỏng quát:

– Ta là con người không phải thú vật! Sẽ không bao giờ có việc đó xảy ra!

Tiểu hòa thượng thân nhiên nói:

– Con thỏ trên tay ngươi cũng chưa bao giờ nghĩ tới cảnh nó sẽ bị róc da xẻ thịt, nướng trên than đỏ như ngươi vậy.

Người trẻ tuổi tức tới nghẹn họng:

– Ông... thương hại nó sao? Chẳng lẽ vì cái gọi là từ bi đối với thú vật của ông mà khiến cho chúng tôi chịu đói sao?

Tiểu hòa thượng lại cười ha hả, đứng vào lúc đó, một nhóm đi tìm thức ăn khác quay về.

– Mọi người đang nói chuyện gì vậy?

– Chúng tôi đã tìm thấy nhiều rau dại và cả hoa quả này...

Nghe lời hân hoan của hai người mà những người còn lại không thể vui nổi, hai người mới về liền cảm thấy không đúng nhưng cũng không dám hỏi đánh im lặng đi qua một bên.

Trần Thông cau mày, cảm thấy tình hình không ổn, liền lên tiếng hòa giải:

– Được rồi, thả con thỏ đó đi đi!

Người thanh niên trẻ tuổi kia dù trong lòng có hậm hực thế nào đi chăng nữa nhưng trưởng đoàn đã nói thế cũng đành phải tuân theo.

Không khí trầm xuống, không ai nói một lời nào nữa.

Thức ăn đã được làm xong, một người đứng ra phân phát thức ăn cho mọi người, làm xong lại nhìn về phía cây to nơi Y Nhi đang ở thì khó xử, không biết nên hỏi hay không.

Trần Thông thấy được liền bắt chuyện với Tiểu Hòa thượng:

- Lão hòa thượng, ma nhân kia là do ngài thu phục sao?

- Vì sao ngươi lại nghĩ nàng là ma nhân?

Nghe lão hòa thượng hỏi ngược lại thế thì người thanh niên trẻ tuổi lúc nãy hậm hực nói:

- Thì không phải như vậy sao?

Tiểu hòa thượng lại cười, cười lớn.

- Đôi khi mắt ngươi thấy không phải là thật, tai ngươi nghe cũng không phải là thật. Có rất nhiều chuyện trên đời này không thể dùng lẽ thường mà suy xét.

Người thanh niên phản bác:

- Hừ, nàng không phải là ác nhân, chẳng lẽ lại là thiện nhân!

Tiểu hòa thượng ồ lên nói:

- Đúng rồi! Trong cả vạn năm nay, có thể nói nàng chính là người thiện nhân nhất trong những thiện nhân.

- Thật hàm hồ! Một ma nhân lại là thiện nhân vậy trên đời này đã chẳng còn kẻ ác rồi!

Lão lại cười.

- Ha ha... ma cũng có phần thiện, nhưng người trên đời không phải không có người ác. Nay người trẻ tuổi, không phải xuất thân của người quyết định người là người cao thượng, chỉ có việc người làm mới phân định người có cao thượng hay không. Trong mắt người, nàng tuy là ma, nhưng cho tới giờ, nàng đã cứu biết bao người, mà những kẻ nàng cứu cũng không hẳn là thiện. Cho nên, đừng chỉ mắt thấy, tai nghe, miệng nói, mà còn phải dùng cái tâm của người mà cảm nhận.

Người thanh niên lại muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, đành trút bực tức lên thức ăn, nhai ngấu nghiến như đang nhai thịt lão hòa thượng đáng ghét kia.

Trần Thông nghe đoạn đối thoại giữa Tiểu hóa thượng và người thanh niên thì thầm suy đoán, chẳng lẽ lão biết được thân phận của người thanh niên ấy nên mới nói những lời này? Lão có mưu đồ gì?

Kể từ lúc đó, Trần Thông lặng lẽ quan sát Tiểu hòa thượng, đề phòng lão có hành động mờ ám gì. Ngược lại với sự căng thẳng của hắn, Tiểu hòa thượng vẫn vui vẻ, cười sáng khoái như thường.

Ở một góc không ai nhìn tới, Y Nhi khẽ mở mắt ra, trong mắt là một mảnh mù mịt...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Qua ngày hôm sau, đoàn người lại tiếp tục cuộc hành trình một cách thuận lợi. Mà càng thuận lợi thì Trần Thông càng lo lắng, đến lúc cuối, hắn gần như chẳng rời người thanh niên trẻ tuổi kia lấy một tấc.

Bọn họ cứ như vậy theo sau lão hòa thượng một đường ra khỏi khu rừng.

Rời khỏi khu rừng quý dị, mọi người dường như có chút không tin được, khu rừng này đã vây khốn bọn họ cả thời gian dài rồi, thế mà lão hòa thượng điên khùng kia lại dễ dàng dẫn bọn họ ra như thế, lão thật sự có bản lĩnh thần thông sao?

Đến lúc này, nghi ngờ của Trần Thông mới giảm xuống, tới trước mặt lão hòa thượng chấp tay nói:

– Lão hòa thượng, xin nhận của tôi một lạy.

Trần Thông chưa kịp quỳ xuống thì lão hòa thượng đã phát tay ngăn hắn lại.

– Lão chỉ làm việc lão nên làm thôi.

Nói rồi, Tiểu hòa thượng quay sang nhìn những người trẻ tuổi phía sau, cất tiếng nói:

– Sắp chia tay tại đây, ta có một lời khuyên muốn gửi tới cho các người...

Dù lão có ân với bọn họ, nhưng sự điên khùng của lão, họ vẫn để trong lòng, nên giờ có cung kính thì cũng chỉ ngoài mặt mà thôi.

– Đừng chỉ nhìn những gì người thấy, đừng vội tin những điều người nghe, đừng nhanh miệng nói lời cay nghiệt. Khi người không biết tin đúng sai, hãy hỏi trái tim của mình, lương tri sẽ cho người biết nên làm gì.

Tiểu hòa thượng vừa dứt lời, từ cơ thể của lão, hào quang vạn trượng phóng ra chiếu rọi khắp chốn làm những kẻ trước mặt không thể mở mắt nhìn thẳng, bên tai bọn họ chỉ nghe thấy tiếng cười của Tiểu hòa thượng.

– Ta đi đây! Ha ha ha...

Bọn họ mập mờ nhìn thấy bóng của Tiểu hòa thượng dần dần biến mất trong hào quang rực rỡ kia. Tới lúc này, bọn họ mới biết được người đứng trước mặt bọn họ không phải là một lão hòa thượng bình thường, là bậc thần thông. Không ai bảo ai, cả thầy liền gấp gáp quỳ xuống vái lạy, nhưng lão hòa thượng đã đi xa rồi.

Đến khi tất cả trở lại như cũ, bọn họ vẫn giữ nguyên thế cúi đầu sát đất một lúc lâu mới dám hé ngẩng đầu lên.

– Trời ơi, chúng ta đã gặp bậc thần thông trong truyền thuyết phải không?

– Đó nhất định là thần tiên giáng trần rồi...

Bọn họ xôn xao bàn cãi một lúc lâu không ngừng. Chỉ có người thanh niên kia vẫn hướng mắt nhìn theo hướng Tiểu hòa thượng biến mất, Trần Thông nhẹ lên tiếng gọi:

– Hoàng tử...

Người thanh niên vẫn không tin được mà hỏi:

– Lão ta... không, là ngài có ý đến nói với ta những lời dạy kia phải không?

Trần Thông cũng không rõ ràng, cúi đầu cung kính nói:

– Nhất định là vậy! Có lẽ lão thần tiên biết trước tương lai của ngài nên hôm nay đến nói những lời giáo hóa...

Ngập ngừng một lúc, Trần Thông lại nói:

- Nếu ngài có thể hiểu được những lời dạy đó, tương lai sẽ giúp ích rất nhiều cho ngài. Thậm chí có thể...

“... đạt được ngai vàng trên cao kia!”

Những lời này, Trần Thông không nói ra nhưng người thanh niên đã tự hiểu lấy.

...

Chỉ còn lại một mình với Tiểu hòa thượng, bên tai yên tĩnh không tí, Y Nhi cất tiếng hỏi:

- Ngài nói những lời kia là ám chỉ cho ta sao? Thiện nhân? Nếu như ta là thiện nhân thì làm sao? Là ác nhân thì thế nào?

Lão hòa thượng mỉm cười nhìn Y Nhi, Y Nhi dò hỏi:

- Ngài muốn ta tiếp tục thực hiện nghĩa vụ của Thiên Nữ như những kiếp trước sao?

Kéo theo Thiên Ma đồng quy vu tận?

Tiểu hòa thượng cười nói:

- Quyết định thế nào là do người lựa chọn, không ai có thể chọn lựa thay người được.

Y Nhi trầm mặc một lúc lại hỏi:

- Vậy lão có muốn ta giết Thiên Ma hay không?

- Đó là chọn lựa của người sao?

Đùa à! Nàng làm sao lại muốn giết hắn!

- Tiểu hòa thượng, tại sao? Tại sao ta lại là Thiên Nữ?

Nụ cười của lão hòa thượng có phần trầm xuống, lão nói:

- Cái nhân hôm nay chính là cái quả ngày mai! Người bây giờ là Thiên Nữ vì đây là kết quả chọn lựa trước kia của người!

Chọn lựa? Nàng tự chọn trở thành Thiên Nữ sao?

Vậy nếu như trước kia nàng không chọn thành Thiên Nữ vậy nàng có giống như bao người khác, vui vui vẻ vẻ mà sống thanh thản qua ngày hay không?

- Đưa nhỏ, trên một cánh đồng lúa, lúa ở ngoài rìa không giống với lúa ở trung tâm và ngay cả trên một mẫu nhỏ, giữa hai cây lúa sát nhau cũng đã khác biệt nhau rồi, bởi vì, ngay từ đầu, cái nhân của nó đã không giống nhau. Cái nhân đã gieo xuống rồi có thể thay đổi sao? Quá khứ đã qua dù có cố truy tìm tới nguồn cội thì được lợi ích? Vẫn không thay đổi cái nhân kia được rồi, nếu có sự thay đổi, thì chính là ở tương lai kia, tương lai sẽ trở nên thế nào là do quyết định ở hiện tại này! Mỗi một quyết định sẽ mang tới một tương lai khác nhau. Vậy đưa nhỏ, người muốn gì?

Nàng muốn gì?

Chương 75

Nàng muốn gì? Mong ước điều gì?

Gánh vác trọng trách sinh tồn của nhân giới, nàng không gánh nổi.

Giúp ma giới xâm chiếm nhân giới, nàng cũng không làm được.

Nàng muốn gì?

Nàng chỉ muốn được yên tĩnh, được sống cuộc sống bình thường mà thôi. Sống ở nơi mà không có chiến tranh xảy ra, không có máu đổ.

Nàng mong ước điều gì?

Nàng muốn... chỉ được sống thôi mà!

Nàng chỉ muốn sống sót thôi, thế là quá đáng lắm sao? Là có lỗi sao?

Y Nhi khò sở nhìn Tiểu hòa thượng, hỏi:

– Khi ta bị những người trong làng muốn đem chết, chính lão đã cứu ta phải không?

Lúc đó, nếu Tiểu hòa thượng không xuất hiện, nàng có thể đã chết thật rồi.

– Thời điểm đó, năng lượng trong cơ thể ngươi rất không ổn định, vô tình đã thoát ra ngoài nên dẫn dụ ma thú tới.

– Chính lão cũng là người khuyến khích bọn họ đưa ta tới phái Thanh Vân?

Lão hòa thượng thoáng dừng chốc rồi đáp:

– Phải.

– Kể cả trước đó nữa, lão cũng đã từng cứu ta mấy lần, nhưng đó chắc không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau phải không? Rốt cuộc, lão đã theo dõi ta từ khi nào?

Lão hòa thượng ngập ngừng rồi nói:

– Từ rất lâu, rất lâu rồi... Trước cả khi ngươi trở thành Thiên Nữ!

Dù đã đoán trước, nhưng Y Nhi vẫn cảm thấy run rẩy.

– Vì sao ta lại trở thành Thiên Nữ?

– Đứa nhỏ, đó là chuyện mấy ngàn năm trước rồi, có nói ra cũng chẳng lợi ích gì...

Chỉ ít, nó có thể khiến nàng biết được nguyên do, có thể xoa dịu phần hận trong lòng nàng, thế nhưng nàng biết Tiểu hòa thượng không bao giờ nói ra.

– Nếu như... nếu như ngài đã giúp tôi tới vậy rồi, thì bây giờ hãy giúp tôi lần nữa đi. Làm ơn... nói cho tôi biết, cách để chấm dứt tất cả những chuyện hoang đường này...

Nàng cảm thấy quá đau khổ và không cách nào chịu nổi nữa. Thật sự chỉ có thể kết thúc bằng cái chết của nàng và Thiên Ma hay sao?

Lão hòa thượng mãi mới nói:

– Tất cả những chuyện này bắt đầu là từ ngươi, kết thúc cũng phải từ ngươi.

Nghe vậy, trong đầu Y Nhi chỉ liên tưởng tới mỗi cái chết, thân mình nàng lão đảo sắp ngã.

Thật sự không có cách nào khác sao?

– Vì sao năng lực Thiên Nữ vẫn tiếp tục hết kiếp này qua tới kiếp khác, có thật là bởi vì Thiên Ma hồi sinh hay không? Bởi vì Thiên Ma hồi sinh nên Thiên Nữ bắt buộc phải xuất hiện?

Nói như vậy, dù hiện tại nàng có cùng chết với Thiên Ma thì ngàn năm nữa, hắc vẫn sẽ hồi sinh và nàng lại tiếp tục trở thành Thiên Nữ, tiếp tục vận mệnh bây giờ sao?

– Đứa nhỏ, ngươi có nghĩ đó có phải là sự thật không?

Nếu năng lực kia có thể giết chết Thiên Ma, tại sao hắc còn có thể hồi sinh? Vậy năng lực đó vốn chẳng thể giết hắc hoàn toàn sao?

– Lão hòa thượng...

Y Nhi nhìn lão khản khoản, nhưng lão vẫn lắc đầu nói:

– Đáp án chuẩn xác nhất phải là do ngươi nghĩ ra! Chỉ có ngươi nghĩ ra đó mới là đáp án!

Rốt cuộc, nàng phải làm gì mới đúng đây?

Giống như cảm ứng được tâm trạng không ổn định của Y Nhi, nguồn năng lượng trong cơ thể bỗng nhiên dao động dữ dội,

Giết hay không giết?

...

Những ngày sau đó, Y Nhi vẫn không cách nào thông suốt, chỉ biết nói bước Tiểu hòa thượng mà đi về trước.

Một ngày kia, lão dừng chân nhìn mãi, Y Nhi thấy vậy thì ngược mặt lên nhìn.

Phía trước dường như có gì đó.

- Đây là đâu?

Y Nhi cất tiếng hỏi.

Tiểu hòa thượng cười nói:

- Là biên giới giữa nhân giới và ma giới.

Y Nhi kinh ngạc, nhìn Tiểu hòa thượng hồi lâu. Chẳng lẽ lão biết nàng muốn đi tìm hắc nên mới một đường đưa nàng đến đây sao?.

Y Nhi bất giác bước nhanh về trước, nhìn vào mảng không gian bị xé rách trước mặt.

Nàng đứng ngây như tượng, giống như đang tranh đấu điều gì trong nội tâm.

...

- Tiểu hòa thượng, ta phải đi!

Nàng cất tiếng nói với lão nhưng ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn vào vết rách không gian phía trước, càng lúc càng kiên định.

Bên tai nàng văng vẳng tiếng cười của Tiểu hòa thượng.

- Hãy hỏi trái tim ngươi, lương tri sẽ cho ngươi biết ngươi nên làm gì. hãy nhớ, hãy nhớ...

Y Nhi không quay đầu, nàng cũng không biết Tiểu hòa thượng có còn ở phía sau nàng không, nàng cũng không xác nhận.

Một bước bước tới, từng bước bước lên, tới trước lối vào ma giới kia.

Đùng

Y Nhi cắn răng bước một bước dài vào trong. Kể từ bây giờ, cuộc hành trình này nàng chỉ còn một mình.

Tiểu hòa thượng đứng đằng xa nhìn tới khi bóng dáng Y Nhi mất hút hồi lâu mới quay đầu đi tiếp.

- Ta nên tới gặp người muốn tìm ta thôi. Ha hahaha.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Bạch Thiên Lam từ lúc rời khỏi chiến trường tới giờ đã đi lang thang khắp nơi để tìm kiếm thông tin. Hắn cũng đã đi qua bốn phái tu tiên khác, xin xem sử sách trong phái bọn họ. Quả nhiên, cũng hoàn toàn trống rỗng, dường như năm xưa các tiền nhân đã đạt thành ước định gì đó nên mới đồng lòng thống nhất như vậy. Và tin tức liên quan tới Thiên Ma cũng rất ít, trong những cuộc chiến năm xưa, Thiên Ma cũng chỉ xuất hiện một hai lần khi cuộc chiến sắp kết thúc.

Trong giới tu tiên đã không có manh mối, Bạch Thiên Lam lần nữa tới nhân gian, chỉ cần nơi nào nghe có chút thông tin, hắn liền lặn lội tìm tới. Thế nhưng, thông tin cũng không hơn là bao, họ chỉ biết người cứu bọn họ có danh xưng là Thiên Nữ. Rồi trong mơ hồ, họ đã dựng nên không biết bao nhiêu câu truyện liên quan đến nàng, thêu dệt sự xuất hiện huy hoàng càng thêm hoành tráng cho nàng...

Họ chẳng biết được, chẳng bao giờ biết được người được cho là đứa con cưng của trời đất thật sự là ai, và cuộc đời của nàng thê lương tới mức nào.

...

Bạch Thiên Lam lúc này đang ngồi nghỉ bên một con suối, y phục hắn từ lâu đã dơ bẩn, đầu tóc xơ xác, trên mặt còn lún phún râu mọc ra. Từ vẻ bề ngoài thê thảm của hắn chẳng ai nghĩ được đây đã từng là người oanh liệt dẫn đầu nhân giới chống lại sự xâm lấn của ma giới, là đại tiên mà tất cả mọi người đều ngưỡng mộ.

Dù vẻ bề ngoài có nhếch nhác bao nhiêu thì vẫn không thể che giấu được ánh mắt sáng tinh tường, kiên quyết muốn tìm ra sự thật của hắn.

Nghỉ ngơi đủ, hắn xiết chặt bàn tay, đứng vụt dậy tiếp tục cuộc hành trình của mình. Hắn đi, đi lại đi mãi, không chịu bỏ cuộc.

Đến khi đến được một rừng cây hoang sơ, hắn kiểm tra bản đồ rồi rẽ hướng. Đến chập tối, hắn đã tìm được tới nơi. Nơi đó là một tàn tích của cuộc chiến đã xảy ra hơn bảy ngàn năm trước, chính là chiến trường đầu tiên của con người và ma giới.

Cả một vùng rộng lớn không thể mọc lên một ngọn cỏ, lác đác thấy được vài thứ còn sót lại sau trận chiến năm xưa, nhưng vừa đụng vào nó đã hóa thành tro bụi. Hắn vẫn không nản lòng, tiếp tục tới lên.

Nhưng dù cố gắng tới mức nào, tìm kiếm tới cỡ nào cũng vô dụng, không còn thứ gì cả.

Nắm đấm Bạch Thiên Lam xiết chặt rồi đấm mạnh xuống mặt đất bày tỏ sự tức giận trong lòng hắn. Đất bụi dưới chân bay tung lên mù mịt. Hắn vẫn không chấp nhận bỏ cuộc, lần nữa đứng lên tìm kiếm mọi thứ thêm một lần nữa.

Lại thất vọng!

Chẳng lẽ cả nơi này cũng không có chút manh mối nào sao?

Chẳng lẽ hắn lại chịu thua như vậy?

Sự thật về Thiên Nữ sẽ không bao giờ tìm thấy?

Hy vọng để chấm dứt chiến tranh này cũng không có?

Hắn chán nản, ngã bịch ra sau, rồi nằm ngửa mặt lên nhìn bầu trời trên cao kia.

Nguyên nhân... của mọi chuyện là từ đâu?

Vì sao lại có Thiên Nữ? Vì nàng là người sẽ tiêu diệt Thiên Ma?

Vì sao lại phân chia ma giới, nhân giới? Vì sao hai giới lại khác biệt nhau tới như vậy?

Vì sao lại xảy ra cuộc chiến này?

Thiên Ma đã chết rồi, nhưng tại sao hết lần này tới lần khác lại tái sinh, đó có phải là điều hắn muốn hay không?

Để nàng giết hắn rồi lại tái sinh, tiếp tục cuộc chiến? Hoang đường như vậy?

Hắn muốn vậy sao?

Nếu như... năng lượng của Thiên Nữ có linh tính riêng, chỉ vì mục đích tiêu diệt Thiên ma! Vậy còn Thiên ma thì sao? Sức mạnh của hắn cũng là tự nhiên

mà có, liệu nó có linh tính như năng lượng trong người Thiên Nữ không? mục đích của nó là gì?

Rốt cuộc làm sao mới có thể kết thúc tất cả những chuyện này?

Một cái kết... không gấp lại!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

– Làm sao để có thể chấm dứt vòng lặp không hồi kết này. . .

Bạch Thiên Lam ngược mắt nhìn bầu trời mà lẩm bẩm tự hỏi.

Bầu trời vẫn tĩnh mịch như thường, xung quanh hần là mảnh đất chết, một âm thanh của sự sống của không có. Bạch Thiên Lam như rơi vào tình trạng tách biệt với cả thế giới này, hoàn toàn lặng im, trong sự im lặng ấy chỉ có tiếng nhịp đập trái tim của hần ngân vang. Nó thôi thúc, khao khát đi tìm sự thật, muốn rũ bỏ màn đêm che đậy để tìm tới sự thật.

– Là... tại sao?

Trong thời khắc ấy, hần dường như đã hiểu ra vô số điều hần mơ hồ, nhưng cũng còn rất nhiều rất nhiều thứ hần không biết được.

– Tại sao?

Những ánh sáng chói trên bầu trời đêm in trong mắt Bạch Thiên Lam, như ngọn hoa đăng chỉ đường đi cho hần. Hần muốn bước tới, muốn phá bỏ rào cản nhưng đến bức màn cuối cùng, hần không thể nào xé rách được.

Trong tư tưởng của hần, hần nột lần, một lần lại một lần, bức màn chắn trước mặt hần vẫn sừng sờ như cũ, không một dao động, ngăn cách hần khỏi “sự thật”.

Hần không muốn dừng bước tại đây, có bao nhiêu tài cán đều thi triển ra hết, nhưng bức màn kia vẫn đứng vững như cũ.

Lại dồn hết sức tung một đòn lên bức màn chắn, nó vẫn không nhúc nhích còn hần lại bị phản chấn đánh lui ra sau một đoạn dài.

Hần lồm cồm bò dậy, ánh mắt nhìn bức màn kia có không cam tâm, có đau đớn lại có phần tuyệt vọng. Chẳng lẽ, hần phải chịu thua ở đây sao?

Không cam. . .

Không cam tâm. . .

Vì ý chí bất kham của hần phản hệ làm hần ói ra một ngụm máu tươi, đôi mắt đỏ ừng đầy tơ máu, hần đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

Không cam tâm. . .

Dù có phải trả giá bằng mạng sống, nhất định, nhất định phải phá vỡ nó!

Nghĩ là làm, Bạch Thiên Lam dồn hết toàn bộ sức lực và cả sinh mạng của mình vào đòn cuối cùng này.

Một tiếng hét to vang khắp tứ phía, Bạch Thiên Lam như con thiêu thân lao thẳng vào bức màn trước mặt.

Àm. . .

Tiếng va chạm mạnh phát ra, bức màn rung chuyển hồi lâu mới ngừng lại. Không khí lắng lặng như tờ, chẳng lẽ hần đã thất bại?

Sắc mặt Bạch Thiên Lam tái trắng. Đúng vào lúc đó, một tiếng nứt khẽ vang lên, rồi từ từ như làn sóng lan tỏa, những vết nứt nối tiếp nhau ra trên khắp bức màn.

Loảng xoảng, loảng xoảng

Bạch Thiên Lam không tin được kích động nhìn cảnh tượng trước mắt, hần. . . thành công rồi?

Cuối cùng, bức màn không chịu đựng nổi nữa mà vỡ toang ra.

Àm

Những mảnh vỡ rơi xuống như mưa, rơi cả trên mặt hấn, làm hấn bị thương nhưng hấn cũng không chú ý tới, hấn đang chờ đợi thời khắc “sự thật” hiện ra trước mặt hấn.

Đến khi mảnh vỡ cuối cùng rơi xuống, khi nhìn thấy cảnh tượng phía sau bức màn, Bạch Thiên Lam chết lặng.

Trước mặt hấn không phải là “sự thật” mà là trùng trùng điệp điệp những bức màn lớn nhỏ nối tiếp nhau không thấy tận cùng.

Bạch Thiên Lam chao đảo.

Bên ngoài thế giới thật, Bạch Thiên Lam đột ngột ngồi bật dậy phun ra ngụm máu, máu của hấn rơi xuống mặt đất liền bị mặt đất thấm hút, chỉ còn để lại một vết mờ mờ màu đỏ trên bề mặt.

Hấn sặc sụa một lúc lâu cũng không ngừng lại được.

– Tại sao... tại sao lại như vậy? Tại sao lại có thể như vậy...

Bạch Thiên Lam hai tay ôm lấy đầu, không thể chấp nhận sự thật được.

– Tại sao...

Hấn quỳ trên mặt đất, nắm tay đâm bình bịch xuống đất, không thể nào chấp nhận.

– Tại sao?

TẠI SAO...

Bụp

Bụp bụp

Thời gian trôi qua, cơn tức giận của Bạch Thiên Lam đã dần xuống, thay vào đó là bất cam trong lòng hấn. Bàn tay rách nát của hấn nặng nề đưa lên rồi đâm xuống, đã không còn mạnh như lúc đầu nữa, nhưng nó vẫn cứ ngoan cố lại đưa lên rồi hạ xuống không chịu dừng lại.

– Tại sao...

– Tại sao lại như vậy...

– Chẳng lẽ ông trời thật sự muốn đùa giỡn như vậy sao...

Trong lúc hấn đã chìm trong tuyệt vọng, bên tai hấn bỗng vang vẳng lên một tiếng cười.

Ha ha... ha ha ha...

Bạch Thiên Lam lúc này làm sao có tâm trạng chú ý tới động tĩnh đó, hấn vẫn cứ gục đầu ngồi bệt trên đất.

Tiếng cười càng lúc lại gần, chỉ thoáng sau, Tiểu hòa thượng đã bước tới.

Bạch Thiên Lam vẫn không quan tâm

Ha ha ha...

...

Tiểu hòa thượng nhìn Bạch Thiên Lam, hỏi:

– Này người trẻ tuổi, ngươi đang làm gì đấy?

Bạch Thiên Lam cũng không trả lời. Lão lại hỏi:

– Ngươi có hứng thú nói chuyện với lão không?

Lúc này, Bạch Thiên lam mới từ từ nâng mắt lên nhìn, đôi mắt của hấn không có chút tinh thần, thờ ơ hỏi:

- Lão là ai?

Đáp lại câu trả lời của Bạch Thiên Lam, Tiểu hòa thượng lại càng cười to.

Ha ha. Ha ha ha...

Tiếng cười của Tiểu hòa thượng như tiếng sấm oanh động ùng ùng bên tai Bạch Thiên lam. Con người Bạch Thiên lam dần co rút, không tin được mà hỏi:

- Lão... lão là Tiểu hòa thượng?

Lão hòa thượng này chính là Tiểu hòa thượng trong lời Y Nhi đã từng nói sao?

Tiểu hòa thượng vẫn tiếp tục cười lớn.

Bạch Thiên Lam bàng hoàng nhìn lão hòa thượng trước mặt.

Lúc đó, khi Y Nhi nói rằng nàng đã gặp một lão hòa thượng kỳ lạ, người có khả năng thu phục ma nhân. Dù lúc đó, hắn không nói không tin nàng, nhưng hắn cũng không có tin nàng hoàn toàn.

Bây giờ hắn mới hiểu, lúc đó hắn không tin nàng không phải vì lời nàng nói khả nghi, mà là vì bản thân hắn! Hắn không tin được trên đời lại có người thần kỳ như vậy, hắn không nghĩ sẽ có điều như vậy xảy ra. Sâu kín trong thâm tâm hắn, hắn không tin được... lại có người mạnh hơn hắn.

Tiểu hòa thượng nói với hắn:

- Không phải ai cũng có thể hiểu rõ tận cùng của sự thật!

Bạch Thiên Lam kinh hãi, lão biết? lão biết hắn muốn làm gì sao?

- Đây người trẻ tuổi, sự thật là gì?

Bạch Thiên Lam sững sờ.

- Mỗi kết quả hôm nay đều do nhân của ngày trước tạo thành, cái nhân đó lại là quả của một nhân khác! Người phải tìm tới bao giờ để thấy được cái nhân đầu tiên, cái quả cuối cùng?

Bạch Thiên Lam sáng bừng hai mắt như chợt ngộ ra điều gì đó.

- Đây người trẻ tuổi, người đang đối mặt với điều gì?

Hắn đang đối mặt với cái gì? Là kẻ thù...

-... là ai? Kẻ địch của người thật ra là gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Bạch Thiên Lam như lạc bước trong những câu hỏi chồng chéo của Tiểu hòa thượng, nhưng nhờ đó, hắn dường như đã nắm bắt được cái gì đấy!

Cái hắn cần bây giờ là phương pháp để chấm dứt cuộc chiến bây giờ.

Muốn vậy, hắn phải biết được nguyên nhân vì sao cuộc chiến này khởi điểm.

Là vì ma giới muốn chiếm lấy nhân gian, biến thế giới này thành của chúng. Bởi vậy, chiến tranh mới nổ ra!

Là bởi vì...

Kẻ địch của nhân loại chính là ma giới!

Kẻ địch chính là... có phải là ma giới không?

Thiên Ma thì chọn cái chết để dừng lại, còn Thiên Nữ? Vốn là đồng minh của con người lại chịu biết bao khinh khi, ghẻ lạnh, thậm chí còn mất mạng vào chính tay con người, khiến cho nàng phải thoái chí!

Rốt cuộc, kẻ thù thật sự là ai đây?

Thiên Ma chết rồi tái sinh là kẻ thù? Không có Thiên Ma, cuộc chiến có dừng lại?

Nhưng thật sự chiến tranh vẫn diễn ra dù có sự hiện diện của Thiên Ma hay không!

Và chưa hẳn nếu Thiên Ma hiện tại thật sự biến mất, không có một Thiên Ma mới được sinh ra, tình hình thậm chí có thể tệ hơn bây giờ! Mãi mãi không hồi kết!

Rốt cuộc ai mới là kẻ thù?

Kẻ thù thật sự là ai đây?

Nếu như... nếu như...

Trong tâm trí Bạch Thiên Lam đột nhiên bùng sáng, hắn đã hiểu rồi! Hắn đã biết cách để chấm dứt cuộc chiến vô nghĩa này!

Bạch Thiên Lam bỗng nhiên quỳ gối trước mặt Tiểu hòa thượng, dập đầu trước lão, thành kính nói:

– Cảm ơn lão hòa thượng đã chỉ điểm!

Tiểu hòa thượng không đáp, vẫn chỉ cười như cũ.

– Người trẻ tuổi, nếu quyết định của ngươi là đúng, hãy kiên định với nó. Sau này, sẽ còn rất nhiều người cần ngươi đấy...

Bạch Thiên Lam vẫn cúi thấp đầu.

Tiếng cười của Tiểu hòa thượng càng lúc càng xa, đến khi mất hẳn, Bạch Thiên Lam mới từ từ ngẩng đầu lên, nhìn theo hướng đi của Tiểu hòa thượng, lại dập đầu ba cái.

Xong lễ, hắn liền đứng bật dậy, nhanh chóng lao đi.

- Ta đã biết cách hóa giải rồi! Ta phải đi tìm Y Nhi!!! Nàng sẽ không chết! Nàng không cần phải chết!!!

Bạch Thiên Lam vun vút lao đi như tên bắn, cố gắng thật nhanh, thật nhanh để đi tìm Y Nhi, nói cho nàng biết phương pháp. Nhưng hắn đi chưa được một đoạn đã bị một cái lưới từ trước mặt lao thẳng tới bắt lấy.

Bạch Thiên Lam mất thăng bằng rơi phịch xuống đất. Hắn lồm cồm bò dậy vận dụng tiên lực để xe lưới nhưng hoàn toàn vô dụng, hắn không thể sử dụng năng lực của mình.

- Tại sao lại thế này? Đây chẳng lẽ lại là cái lưới của...

- Bạch sư thúc thật tinh mắt! Đây đúng là pháp bảo trấn của phái Lưu Tinh ta!

Một giọng nói đột ngột vang lên giải đáp thắc mắc của Bạch Thiên Lam. Bạch Thiên Lam kinh ngạc nhìn người vừa xuất hiện.

- Lâm Thiện Nhân?

Lâm Thiện Nhân bước tới một bước đứng trước mặt Bạch Thiên Lam, tự đắc nói:

- Là ta!

Đã quá ngạc nhiên, Bạch Thiên Lam lên tiếng chất vấn:

- Tại sao ngươi lại bắt ta?

Lâm Thiện Nhân thản nhiên nói:

- Đương nhiên là ngăn cản sư thúc làm chuyện vô nghĩa rồi.

- Chuyện vô nghĩa?

- Ủ, rất vô nghĩa, không cần thiết!

Nếu như để Bạch Thiên Lam gặp được Thiên Nữ, nói cho nàng biết phương pháp rồi thì sau này làm sao giết được nàng nữa. Còn lỡ như, người của tu tiên giới biết được thông tin, ai biết được họ có quay ra bảo vệ Thiên Nữ hay không? Nàng mà không chết thì hắn làm sao đây?

Chấm dứt cuộc chiến?

Cuộc chiến không phải sắp kết thúc rồi sao? Còn việc ngàn năm sau chiến tranh có tiếp tục diễn ra hay không thì có liên quan gì tới hần!

Hần chỉ cần biết hiện tại Thiên Nữ nhất định phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

– Lâm Thiện Nhân, ngươi có biết ngươi đang làm gì hay không?

Bạch Thiên tức giận quát lớn. Lâm Thiện Nhân bỏ ngoài tai, nói:

– Đệ tử chỉ muốn mời sư thúc ở lại vài ngày thôi!

Bạch Thiên Lam nổi giận cố vận tiên lực mấy lần nhưng đều thất bại, hần quát:

– Lâm Thiện Nhân, thả ta ra!!!

Lâm Thiện Nhân vẫn phớt lờ, nói:

– Sư thúc, giờ đệ tử có việc phải đi trước. Vài ngày nữa cái lưới này sẽ tự động thu lại thả thúc ra. Thúc ráng chờ đến lúc đó đi!

– Lâm Thiện Nhân, thả ta ra!!! Thả ta ra...

Lâm Thiện Nhân chẳng thèm để ý, âm thầm tính toán:

“Thì ra Thiên Nữ đã trở lại ma giới rồi, nếu để nàng gặp Thiên Ma trước sẽ hỏng bét, phải nhanh chân lên thôi...”

– Sư thúc, đệ tử xin đi trước!

Bạch Thiên Lam nhìn theo bóng Lâm Thiện Nhân càng lúc đi càng xa, cuống cuồng gào thét:

– Lâm Thiện Nhân, thả ta ra! Ta phải tới ma giới! Ta thay toàn bộ sinh linh trong tam giới cầu sinh ngươi...

– Lâm Thiện Nhân...

...

Ma giới

Y Nhi từ lúc đến đây đã được mấy ngày, nàng không ngừng nghỉ đi tới, đã tiến được một quãng đường dài nhưng đích đến vẫn chưa nhìn thấy.

Điều kiện ở ma giới khắc nghiệt hơn nhân giới rất nhiều, trong không khí còn có cả ma khí làm trong nguồn năng lượng trong cơ thể nàng không được ổn định, cứ dâng trào liên hồi.

Y Nhi gục xuống đất, sắc mặt tái trắng khó coi.

– Không được... hãy yên tĩnh chút đi. Đừng làm náo loạn nữa...

Nàng đau đớn kêu rên, dường như hiểu được lời nàng nói, nguồn năng lượng trong cơ thể khẽ sục sạo rồi từ từ đè nén sự kích động của nó.

Không biết nàng có cảm giác sai hay không, những ngày gần đây nàng có cảm như có một tiếng nói khác hiện lên trong đầu nàng, kêu gọi nàng mau lên, mau tiến lên...

Giọng nói đầy kích động giống như một đứa trẻ nhìn thấy một thứ khiến nó kích thích, lại như con thiêu thân muốn đâm đầu vào lửa mặc kệ nó có thể chết hay không.

Y Nhi cắn cắn môi, siết chặt nắm tay trước ngực.

Phải chịu đựng, nhất định phải chịu đựng đến cùng.

Đúng vào lúc đó, một mùi tanh tươi bay đến mũi của Y Nhi, còn có cả tiếng gầm nhỏ, Y Nhi cau mày, nàng liền biết có một con ma thú vì bị nguồn năng lượng tinh khiết trong người nàng kích thích mà đến đây.

Suốt những ngày qua nàng đã gặp cuộc tấn công như thế nên đến giờ đã không còn ngạc nhiên nữa.

Ma thú nhanh chóng đã xuất hiện trước mặt Y Nhi. Con mắt đỏ đỏ ngầu cùng với cái lưỡi thè ra đang nhiều từng giọt nước miếng xuống làm người khác cảm thấy ghê tởm.

Y Nhi vẫn ngồi bất động.

Ma thú càng lúc càng tiến lại gần nàng. Đến lúc này, Y Nhi mới khẽ nói:

- Tiêu diệt nó đi!

Như nghe thấy lời nói của Y Nhi, từ trong cơ thể nàng một luồng sáng trắng bay vọt lên, tạo thành một sợi roi dài.

Quất quất

Sau mấy lần đánh xuống, ma thú kia đã không chống được sức mạnh kinh khủng của dây trời đã lăn ra nằm chết trên đất.

Sợi roi trắng lúc này thu vào trong người của Y Nhi. Ngay sau đó, Y Nhi liền bật ho khù khụ.

Từ lúc tiến vào ma giới, nguy hiểm lúc nào cũng cận kề, nàng và nguồn năng lượng kỳ lạ trong cơ thể mình đã đạt thành một hiệp ước: chỉ cần nàng ra lệnh, nó sẽ lập tức xuất hiện bảo vệ nàng! Nhờ vậy, nàng mới có thể sống sót cho tới giờ.

Nhưng sau đó, Y Nhi cũng hiểu ra nó chỉ là tạm thời bắt tay với nàng thôi, bởi vì bây giờ cơ thể nàng đã chịu tổn thương quá nặng, không thể dễ bị thương hơn nữa, nếu không, trước khi tới được cung điện của ma giới, nàng đã tan xác rồi. Nàng mà chết thì nó cũng không còn, nên nó nhất định phải giúp nàng trụ vững tới lúc đó!

Y Nhi thờ hồn hèn đưa mắt nhìn ma thú cấp thấp chết trước mặt mình. Nó chính là bị nguồn năng lượng trong cơ thể nàng hấp dẫn mà đến, có lẽ chính bản thân nó cũng biết rằng trước mặt là tử cuộc nhưng vẫn không kiềm được mà lao đầu vào.

Còn nguồn năng lượng trong cơ thể nàng thì sao? Có bị Thiên Ma hấp dẫn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

– Thiên Ma...

Giữa cung điện rộng lớn vắng vẻ, giọng nói thống thiết của Vô vang lên. Vô bất lực và đau lòng nhìn vị vua ngồi trên ngai ở trước mặt, kể từ lúc Thiên Nữ đi mất, ngài đã trở nên mất tinh thần như vậy. Suốt ngày ngây người, không biết đang suy nghĩ điều gì, cả chính sự cũng không để ý tới.

– Thiên Ma, người của tu tiên giới đã sắp đánh tới đây rồi...

Thiên Ma vẫn im lặng, như không nghe thấy lời của Vô.

Vô cuối cùng không chịu nổi nữa mà giận dữ nói:

– Chẳng lẽ ngài lại vì một nữ nhân không hướng lòng về ngài mà bỏ mặc toàn bộ con dân của mình hay sao?

Lúc này, Thiên Ma mới có chút phản ứng, hần đảo mắt xuống nhìn Vô.

Một khuôn mặt thật quen thuộc, chính là hầu cận mấy ngàn năm qua của hắn. Hết lần này đến lần khác, mỗi khi hắn chuyển thế, nàng luôn là người đầu tiên tìm được hắn, bảo vệ hắn cho tới lúc sức mạnh của hắn thức tỉnh.

Trong mắt của nàng, hắn luôn là vị vua mà nàng sùng kính. Có thể vì hắn mà không tiếc bất cứ thứ gì. Nhưng mà... người mà nàng tôn thờ, cũng như của cả ma giới này tôn sùng là hắn hay là vì chức danh Thiên Ma của hắn?

Thiên Ma lạnh lùng hé miệng nói:

– Đó không phải là do các người lựa chọn sao?

Ngay từ đầu, khi con người tiến công vào ma giới, chính người của ma giới, thủ hạ của hắc lựa chọn bỏ mặc, muốn xem thử sức của những con người tầm thường tới đâu kia mà. Vậy tại sao bây giờ lại thành lỗi của hắc rồi?

Cũng giống như lúc trước, khi hắc bảo hãy ngừng cuộc chiến này lại đi, có kẻ nào thật sự muốn ngừng lại?

Ngoài mặt, hắc là Thiên Ma quyền uy vô hạn nhưng sau lưng hắc, những thủ hạ của hắc, những kẻ nói tận trung với hắc đã làm gì?

Vô quỷ xuống nền đất lạnh lẽo, thê thân về trước van xin:

– Thiên Ma, xin ngài, van xin ngài hãy bảo vệ ma giới. . .

Trong mắt Thiên Ma vẫn là mảnh trống không.

– Đẽ rồi sau này, khi các người khôi phục sức mạnh, lại tấn công nhân gian để trả thù hôm nay?

– Thiên Ma, xin ngài hãy suy nghĩ vì ma giới! Nữ nhân kia là kẻ địch của chúng ta, nàng ta chỉ muốn chia rẽ, làm chúng ta phân tán. . . nàng tuyệt đối không có ý tốt với ngài. Xin ngài, đừng vì nàng ta mà bỏ mặc ma giới!

– Nàng là kẻ địch? Ủ, nàng đã bị chọn làm Thiên Nữ, cũng giống như ta, sinh ra đã định là Thiên ma! Có những chuyện dù muốn, cũng không thể tránh được. Cũng có những chuyện dù không muốn, cũng không thể không làm. . .

Thiên Ma lẩm bẩm trong miệng.

Sau đó, Thiên Ma lại trầm mặc như tượng, dù Vô có kêu gào thế nào đi nữa, hắc vẫn không nghe nữa. Cuối cùng, Vô cũng phải chịu thua mà lui ra ngoài.

Ngoài điện có mấy ma nhân đang chờ đợi, họ chính là những tướng lĩnh đứng đầu trong số các tướng lĩnh.

– Thiên Ma nói thế nào?

- Ngài sẽ ra mặt chứ?

Vừa thấy vô xuất hiện, bọn họ liền nhao nhào tới hỏi.

- Không biết bọn con người lần này tìm đâu ra được rất nhiều pháp bảo khác chế chúng ta...

- Chúng ta đã tổn thất thảm hại lắm rồi, nếu tiếp tục để thế này bọn chúng sẽ tiến tới ma thành thật đấy...

Vô nghe những lời lèo nhèo bên tai mãi cũng khó mà kiên nhẫn. Chẳng phải ban đầu chính bọn họ mới là người cưỡi cọt bảo cứ để cho con người tấn công sao? Lúc đó bọn họ còn chẳng thèm nâng mắt lên nhìn nữa là...

Mấy ngàn năm trôi qua, con người trong mắt bọn họ vẫn luôn yếu ớt như cũ, chẳng có chút gì gọi là thách thức. Địa vị của bọn họ lại quá cao, từ lâu, rất lâu rồi không bị một ai lay chuyển, cứ an an nhàn nhàn sống hưởng thụ trong nhung lụa. Phải! Con người vẫn yếu ớt như cũ, nhưng sau mỗi cuộc chiến trôi qua, luôn cố gắng để trở nên mạnh hơn, tích lũy sức mạnh. Còn bọn họ, không muốn nói tới nhu nhược thật ra đã không còn mạnh như xưa nữa rồi...

Vô chợt nhớ tới kết quả sau cuộc chiến trong mấy ngàn năm qua.

Những ma nhân trẻ thì xông xáo ngoài chiến trường, mong muốn tìm kiếm vùng đất mới để sinh tồn. Chính vì vậy, dù cũng mang danh là tướng lĩnh nhưng những vị trí phía dưới đó luôn bị thay đổi không ngừng. Bị lợi dụng, bị bại, bị chết... chẳng ai duy trì được quá lâu.

Rồi sau khi Thiên Ma đòi trước chết đi, cuộc chiến tạm thời hòa hoãn không có nhiều những trận chiến quy mô nữa. Cả hai bên ma giới và nhân loại đều rơi vào thời gian trì trệ, giải quyết hậu quả sau chiến tranh.

Chỉ có những kẻ trước mặt nàng, dù mấy ngàn năm trôi qua, dù bao đời Thiên Ma thay đổi, bọn họ vẫn cứ đứng vững như cũ, mãi mãi là người hưởng lợi nhiều nhất.

Hình bóng những tướng lĩnh oai hùng năm xưa trùng lên hình dáng xập xệ hiện tại của bọn họ in trong mắt Vô.

Họ không phải không có cách để đối phó với tình hình trước mắt, mà vì, nếu như bọn họ ra tay, họ nhất định phải chịu thiệt hại một số quyền lợi trong tay của mình. Đó mới là cái mà họ không muốn!

Vậy nên mới đẩy Thiên Ma ra hay sao?

Sẽ lại kết thúc như những cuộc chiến trước kia, Thiên Ma chết, nhân giới và ma giới tiếp tục một hòa bình tạm bợ chờ cuộc chiến mới?

Dù sao Thiên Ma có chết cũng sẽ được tái sinh thôi mà.

Ánh mắt Vô nhìn bọn họ càng lúc càng trở nên vô cảm.

Có đáng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Tại cấm địa hoang vắng trong cung, Thiên Ma rải từng bước bước vào.

Từ xa xa, Thiên Ma đã trông thấy một nữ nhân diện khủng đang múa may loạn xạ, tất cả đều đập vào mắt hấn.

Nữ nhân diện khủng kia cũng đã nhìn thấy Thiên Ma, bà ta liền giật mình hoảng sợ trốn tránh sau một thân cây, mà không biết rằng cây kia quá nhỏ vốn không thể che giấu được bà.

Bà ta đứng im lặng một lúc, nghĩ rằng chỉ cần bà ta không lên tiếng sẽ không ai phát hiện chỗ bà nấp. Hồi lâu sau, bà ta rón rén đưa đầu ra ngoài lén nhìn Thiên Ma. Thiên Ma vẫn đứng yên tại chỗ.

Nhìn mãi thấy người trước mặt cũng không đáng sợ lắm, nữ nhân diện khủng kia mới can đảm bước ra, nắn nắn nhiều lần mới dám tới gần Thiên Ma, nói:

– Ngươi là ai?

Thiên Ma không trả lời. Bà ta lại hỏi:

– Ngươi bị cầm sao?

Hấn vẫn không nói. Bà ta liền cười rộ lên, an ủi:

– Yên tâm đi! Dù ngươi không biết nói ta cũng không ghét ngươi đâu! Nào, tới đây! Tới đây chơi cùng ta đi!

Nói rồi, bà ta vươn tay tới nắm lấy cánh tay Thiên Ma lôi kéo.

Bà ta dẫn Thiên Ma đến một bãi đất, trên đất còn có nhiều vật dụng, chén bát gì đấy. Bà ta buông tay Thiên Ma ra, chạy ủa tới rồi ngồi bẹp xuống đất, dùng hai tay trần bốc những nắm đất bỏ vào trong ly, chén. Làm xong, liền hào hứng mang tới trước mặt Thiên Ma chia ra cho hấn.

– Mau ăn đi, ta làm cho ngươi ăn đấy!

Thiên Ma vẫn không lên tiếng, trong con ngươi đỏ rực của hấn ẩn hiện sự đấu tranh, dằng xé.

– Ngươi làm sao vậy? Bị đau ư? Để ta thổi thổi cho ngươi. . .

Bàn tay của nữ nhân diện khủng chưa kịp chạm vào thì Thiên Ma đã cất tiếng hỏi:

– Tại sao? Tại sao bà lại ghét con mình như vậy?

Nghe Thiên Ma nhắc tới con mình, bà ta liền sững lại bất động hồi lâu, rồi tròn xoe hai mắt hỏi:

- Ngươi biết con của ta? Ngươi đã gặp con của ta rồi sao?

Càng nói bà ta càng kích động lao tới rồi bị vấp ngã nằm trên đất. bà ta lồm cồm bò dậy, đưa hai tay lên tưởng tượng ra hình dáng đứa nhỏ.

- Con của ta, nhỏ như thế này này, nó đang nhắm mắt ngủ thật say...

Những lời nói đó giống như sát muối vào lòng Thiên Ma, bà ta mãi mãi không chấp nhận được đôi mắt đỏ của hấn nên mới không muốn nhớ tới?

Những lời nói đó giống như sát muối vào lòng Thiên Ma, bà ta mãi mãi không chấp nhận được đôi mắt đỏ của hấn nên mới không muốn nhớ tới?

- Bà... suốt bảy kiếp... vẫn chán ghét ta như vậy sao?

Nữ nhân diện khủng kia không nghe thấy lời nói của Thiên Ma, đang bện ru cho đứa bé tưởng tượng trên tay ngủ say.

...

Đời Thiên Ma đầu tiên, hấn sinh ra ở ma giới.

Ở vùng đất khắc nghiệt không có tình người này, một đứa trẻ được bình an sinh ra đã là chuyện hiếm thấy. Ma nhân không có tình cảm như cơ người, cũng không có tình thân, một đứa bé hình thành cũng không hẳn là điều bản thân người mẹ mong muốn. Vì trong suốt thời gian mang thai, bào thai trong bụng đều dựa vào hấp thu sức mạnh của mẹ mình mà sống, đồng nghĩa với việc sinh ra một đứa bé, bản thân người mẹ sẽ bị yếu đi rất nhiều, không phải ai cũng có cơ hội phục hồi.

Thiên Ma cũng vậy, ngay từ lúc còn trong bụng mẹ cũng đã bị chán ghét rất nhiều, bản thân hấn bẩm sinh đã có sức mạnh hơn người nên lực hấp thu sức mạnh từ cơ thể mẹ càng mạnh hơn bao kẻ khác. Có nhiều lúc, nhiều lúc mẹ hấn còn muốn loại bỏ bào thai trong bụng đi, nhưng sức mạnh trong người hấn dường như có linh tính, đã bao lần cứu hấn thoát hiểm. Chính vì vậy, bà ta lại càng chán ghét hấn hơn..

Cũng cơ hấn không giống như những đứa trẻ bình thường nên khi vừa mở mắt chào đời, hấn đã có nhận thức, hiểu và nhớ được những chuyện xảy ra xung quanh mình. Và hình ảnh đầu tiên hấn thấy được chính là sự chán ghét trong mắt mẹ của hấn.

Ma nhân lãnh tính vô tình, cũng không có cả tình cảm mẹ con. Người mẹ chỉ nuôi dưỡng đứa con của mình như một chút bản năng còn sót lại, đến khi nó vừa lớn lên một chút đã nhẫn tâm đẩy nó ra ngoài, tự sinh tự diệt trong thế giới khốc liệt này.

Thiên Ma cũng vậy, chỉ là hấn bị mẹ hấn chán ghét nhiều hơn, thời gian bị bỏ rơi sớm hơn những đứa trẻ khác rất nhiều. Nếu như hấn không có sức mạnh đặc biệt, hấn sớm đã chết từ lâu rồi.

Đó là những ngày gian khổ nhất trong đời của hấn, không người bảo vệ, không có chỗ ở, cũng không có thức ăn... Trong bóng tối đó, hấn vẫn còn giữ một tia niềm hi vọng, hi vọng... mẹ hấn sẽ mau tới đón hấn...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Mặt khác, ở một nào nào đó trên ma giới, Y Nhi vẫn tiếp tục cuộc hành trình tiến vào trung tâm ma giới, nơi cư ngụ của Thiên Ma.

Nàng chạy, chạy rồi lại chạy, dù bị vấp ngã cũng lập tức đứng lên chạy tiếp, không dám ngoảnh đầu nhìn lại.

Lâm Thiện Nhân nhàn nhã bám theo phía sau, tận hưởng thú vui nhìn con mồi của mình giẫy giụa.

Sau khi kiểm chân Bạch Thiên Lam, Lâm Thiện Nhân lập tức chạy tới lối không gian nối liền với ma giới. Hấn may mắn là đi chẳng bao lâu đã phát hiện tung tích của Y Nhi, từ lúc đó, cuộc đuổi bắt như thế này đã diễn ra suốt.

Y Nhi lần nữa té lăn trên đất, cổ chân cũng bị trật, không thể đứng lên được nữa, nàng cũng cố bò tới phía trước.

Thấy con mồi đã không còn sức kháng cự nữa, Lâm Thiện Nhân cụt hứng, bước tới trước mặt Y Nhi, lạnh nhạt nói:

– Thật đáng tiếc, ai lại ngờ được một Thiên Nữ cao quý lại có ngày bi đát thế này. Đây chính là minh chứng cho việc người đã chọn nhầm đồng minh...

Bàn tay nàng bị chân Lâm Thiện Nhân đè lên, chà sát trên mặt đất. Y Nhi cắn chặt răng không để phát ra một tiếng rên. Lâm Thiện Nhân vì vậy càng chán ghét, càng mạnh chân hơn.

“Làm ơn... ra tay giúp ta...”

Y Nhi vô vọng lên tiếng cầu cứu với nguồn sức mạnh trong tâm trí, nguồn sức mạnh kia cũng tuân thủ quy ước ra tay giúp nàng, nhưng bởi vì đối phương lại là “con người”, không những không phải kẻ thù mà còn là kẻ nó phải bảo hộ trong vô thức, nên nó không thật tung hết sức mình, chỉ với vài ba đòn đơn giản, Lâm Thiện Nhân đã hóa giải được.

Y Nhi càng nhận biết rõ tình cảnh hiện tại của mình, chỉ cần một khi Lâm Thiện Nhân chưa thật sự ra sát chiêu, nguồn sức mạnh kia sẽ không thật sự ra tay bảo vệ nàng. Cứ thế này, nàng sẽ bị hấn từ từ hành hạ rồi đến phút cuối sẽ ra tay dứt điểm giết chết, trước khi nguồn năng lượng trong cơ thể nàng kịp phản kháng.

Có lẽ Triệu Nhu Nhi chính là người đã nói cho hấn biết nhược điểm này, bởi vì Triệu Nhu Nhi là người duy nhất trên đời này biết rõ bí mật trong đó.

Cứ thế này, nàng nhất định sẽ chết ở đây!

Không...

Không được! Nàng tuyệt đối không thể chết ở đây được! Hắn vẫn đang chờ đợi nàng tới! Nàng không thể chết ở đây được!

Y Nhi dụng tâm, cố gắng liên hệ với nguồn sức mạnh trong cơ thể, van cầu nó ra tay, nhưng nó vẫn chần chừ không quyết định như trước.

Nó được sinh ra để bảo vệ con người chứ không phải để chống lại con người!

...

Lại thêm một sợi roi do nguồn năng lượng trong cơ thể Y Nhi hóa thành bị cắt đứt, Y Nhi càng lúc càng rớt vào cảnh tuyệt vọng.

- Năng lực của Thiên Nữ chỉ có như vậy thôi?

Lâm Thiện Nhân vừa vung kiếm cắt đứt sợi roi cuối cùng vừa lên tiếng châm biếm.

Y Nhi lùi lùi về sau kéo dần khoảng cách với Lâm Thiện Nhân, lúc này đầu óc nàng đã hoàn toàn trống rỗng, chỉ cầu mong một phép màu nào đó sẽ xảy ra.

Soẹt soẹt

Lưỡi gươm của Lâm Thiện Nhân lướt qua, trên cơ thể Y Nhi lại có thêm mấy vết nứt.

- Hôm nay, ngươi nhất định phải chết ở đây thôi.

Lâm Thiện Nhân âm trầm nói. Y Nhi cắn răng, nhẫn nhịn sự đau đớn trong cơ thể, nói:

- Nếu như ngươi giết ta, cuộc chiến này sẽ không thể kết thúc được...

Lâm Thiện Nhân vẫn giương mắt nhìn Y Nhi.

- Chỉ có ta, nguồn năng lượng trong cơ thể ta mới có thể giúp chấm dứt cuộc chiến này, ta nhất định phải kết thúc nó!

Nàng phải đặt dấu kết cho tất cả những đau khổ dằn dặt suốt bảy năm ngàn năm qua cho tất cả mọi người. Nàng cần phải sống, phải sống để tới được nơi đó!

Ánh mắt Lâm Thiện Nhân vẫn lạnh lẽo như cũ, không chút dao động nào bởi lời nói của Y Nhi. Hắn vốn dĩ không quan tâm tới!

Y Nhi thấy Lâm Thiện Nhân vẫn tro tro như vậy thì đau khổ, cầu xin:

- Xin ngươi... ta cần phải tới được nơi đó! Phải gặp được hắn có như vậy mọi người mới có thể có cái kết tốt được...

Cái kết tốt?

Cho ai chứ không phải dành cho hắn!

Vì sao hắn phải quan tâm tới!

- Cầu xin ngươi...

Lâm Thiện Nhân vẫn không đoái hoài tới, thanh kiếm trên tay từ từ nâng lên cao, mục tiêu hướng tới nữ nhân ở dưới chân hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Đúng vào lúc thanh kiếm của Lâm Thiện Nhân sắp hạ xuống Y Nhi thì một tiếng nói vang lên:

— Lâm Thiện Nhân, ngươi làm gì ở đó?

Từ xa xuất hiện bóng của hai nữ nhân mặc y phục của tu tiên phái, hai nàng từ từ tiến tới gần. Thấy có người xuất hiện, Lâm Thiện Nhân cắn răng, biết thể đã giải quyết nàng từ sớm, bây giờ lại xuất hiện hai người, làm sao có thể tiếp tục được.

Hai người vừa đến đó chính là Lâm Nhu và Hạ Lan, là người trong đội ngũ trước kia của bọn họ. Hai người cũng đã nhận ra Y Nhi.

Lâm Nhu nhìn cơ thể đầy vết thương của Y Nhi thì cau mày, chất vấn:

– Ngươi tại sao lại làm thế?

Lâm Thiện Nhân cao ngạo đáp:

– Nàng ta là phản đồ, ai thấy cũng có thể tru sát, ta đang muốn giết nàng!

Lâm Nhu và Hạ Lan nhìn nhau khó xử, lời của Lâm Thiện Nhân nói là đúng nhưng các nàng lại biết một thân phận khác của Y Nhi, Thiên Nữ! Chính là người duy nhất có thể sánh với Thiên Ma!

Trong lúc cả hai còn do dự không quyết định được, Y Nhi đã cất tiếng nói:

– Làm ơn... cứu ta...

Lời van xin đó đã vang tới bên tai Lâm Nhu và Hạ Lan. Y Nhi nhìn hai người bọn họ cầu khẩn:

– Xin làm ơn hãy cứu ta! Ta phải tới đó, dừng Thiên Ma lại...

Lời nói này đã đánh động tới thâm tâm của Lâm Nhu và Hạ Lan. Y Nhi muốn ngăn cản Thiên Ma? Nói vậy, nàng đã bỏ qua ma giới mà ủng hộ cho nhân loại?

Lâm Thiện Nhân thấy tình hình không ổn, liền nói:

– Đừng quên nàng ta đã từng phản bội một lần! Không ai chắc được nàng ta có phản bội lần thứ hai hay không? Nếu tới lúc đó, nàng ta không phải giúp chúng ta đối phó với Thiên Ma mà quay ngược lại giúp cho Thiên Ma thì sao đây? Đừng quên, Thiên Ma đã từng là ai?

Lâm Thiện Nhân cố ý nhắc đến thân phận giả trước kia của Thiên Ma, Hắc Vũ! Đã từng là đệ nhất thiên tài của tu tiên giới, lại còn là người có quan hệ mật thiết với Y Nhi, vì nàng không biết bao lần ra mặt bảo vệ. Liệu Y Nhi có thật bỏ qua Hắc Vũ đã từng hết lòng vì mình không?

Y Nhi cắn môi, khó khăn nói:

– Ta chưa từng giết những người kia. Những đệ tử tu tiên không phải do ta giết, ta chưa từng làm việc có lỗi với nhân loại!!

Bởi vì cái chết của những đệ tử đó nên Y Nhi mới bị phán tội phản đồ, bị tất cả mọi người truy đuổi, khi bị dồn đến đường cùng, nàng cũng chỉ hỏi có ai tin nàng hay không, không một tin tưởng nàng. Mà lúc đó, dù nàng có kêu oan thế nào cũng sẽ không ai tin lấy nên nàng vẫn một mực im lặng, nàng cũng không thiết tha cuộc sống nữa nên không thêm giải thích.

Thế mà, hôm nay nàng lại nói nàng chưa từng làm, nàng không có làm chuyện đó. Qua ánh mắt của nàng, Lâm Nhu và Hạ Lan thấy được khát khao sự sống, nàng muốn sống!

– Ta nhất định phải tới được nơi đó! Chỉ có ta mới có thể kết thúc cuộc chiến này, chỉ duy nhất sức mạnh của Thiên Nữ mới có thể kết thúc cuộc chiến này! Làm ơn... làm ơn hãy cứu ta...

Lâm Nhu và Hạ Lan vẫn còn nhớ rõ quãng thời gian mọi người cùng đi lịch lãm, Y Nhi trong mắt bọn họ chỉ là một kẻ phạm nhân yếu ớt, nàng lúc nào cũng nở nụ cười ngờ nghệch, dù bị tất cả mọi người rẻ lạnh, nàng cũng chỉ cười khổ mà xin Thiên Ma là Hắc Vũ lúc đó đừng trách mọi người.

Nàng chỉ là một phạm nhân yếu ớt, không có sức mạnh chống lại ma thú. Thế là, trong cuộc hành trình đó, đã bao lần nàng đã không tiếc mạng sống của mình, liều chết đứng ra cứu mạng người khác.

Giờ nghĩ lại, lần có thể thoát được ma nhân tấn công ngôi làng kia cũng là nàng đã cứu mọi người. Nàng đã làm nhiều, nhiều như vậy đấy, thế mà, lại chưa từng một lần nhắc tới, cũng chẳng mong ai sẽ nhớ ơn mình. Ngay hôm nay cũng vậy, đứng trước nguy cơ sinh tử, nàng lên tiếng cầu xin hãy cứu nàng, chứ không hề nhắc tới ơn nghĩa trước kia...

Nhớ lại đêm hôm đó, khi nàng bị tất cả mọi người ngoảnh mặt, bị một kiếm đâm xuyên tim, có phải bọn họ đã sai rồi không? Tại sao lại không tin nàng một lần, không cho nàng một cơ hội để giải bày?

Lâm Thiện Nhân thấy Lâm Nhu và Hạ Lan giằng co suy nghĩ mãi thì quyết định rút kiếm ra tay trước khi bọn họ hạ quyết định. Lâm Nhu và Hạ Lan kinh hãi khi thấy Lâm Thiện Nhân đột ngột xuất kiếm như vậy, lập tức lao lên cản lại.

– Lâm Thiện Nhân, ngươi muốn làm gì?

Lâm Thiện Nhân hăng giọng nói:

– Các ngươi đã bị ma nữ này lừa gạt rồi! Để ta giết chết ma nữ này trước khi ả ta làm thêm việc ác!

Lâm Nhu liền quát:

– Lâm Thiện Nhân, ngươi đừng quá đáng!

Hạ Lan cũng đứng trước Y Nhi, rút kiếm ra đối đầu với Lâm Thiện Nhân.

Lâm Thiện Nhân thấy vậy thì bật cười, cay độc nói:

– Các ngươi đã bị nàng mê hoặc rồi! Nghĩ cứu nàng sao? Lúc đó các ngươi sẽ lại biết mùi vị của dao đâm sau lưng thôi...

Lâm Nhu liền nói:

– Nàng đã nói nàng tới để giúp chúng ta! Nàng là Thiên Nữ, cuối cùng vẫn sẽ đứng về phía con người thôi!

Lâm Thiện Nhân liền cãi:

– Vậy nếu như nàng không làm vậy thì sao?

Hạ Lan này giờ luôn im lặng, lúc này nghiêng chặt răng, hạ quyết tâm nói:

- Nếu nàng dám phản bội, ta sẽ chính tay giết chết nàng rồi tự sát để tạ tội!

Lâm Thiện Nhân không ngờ Hạ Lan lại quyết chí như vậy, nhìn ánh mắt kiên quyết của nàng, nếu bây giờ hấn ra tay nhất định phải đối mặt với cả hai người. Đánh thắng cả hai cũng không phải việc gì lớn, nhưng để giết cả hai người không dễ lộ ra ngoài mới khó khăn, lại còn phải phòng hờ nguồn năng lực kỳ lạ kia của Thiên Nữ nữa. Suy đi xét lại, cảm thấy mình không có lợi thế, Lâm Thiện Nhân nghiêng răng, quyết định bỏ qua.

Lâm Thiện Nhân thu kiếm, nhìn hai người chăm chăm:

- Được, ta sẽ chờ tới ngày đó!

Nói rồi, chẳng xem ai ra gì, Lâm Thiện Nhân đã bỏ đi.

Lâm Nhu và Hạ Lan xác định Lâm Thiện Nhân đi thật rồi mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, nếu thật sự phải đấu với hắn, cả hai cũng không nắm chắc phần thắng bao nhiêu.

Lúc này, bỗng nhiên nghe thấy tiếng ho khù khụ của Y Nhi vang lên.

Hai người giật nảy mình nhìn Y Nhi đang quảng quai dưới đất. Lâm Nhu tiến tới đỡ Y Nhi lên, sắc mặt Y Nhi lúc này tái nhợt, những vết thương trên cơ thể nàng dù không có máu chảy ra nhưng lại tạo thành những vết rạn nứt ghê rợn, mờ mờ còn thấy cả luồng sáng trắng đang lượn lờ bên trong.

Cả hai tái mặt nhìn vào vết thương trên người Y Nhi, đây chính là năng lực của Thiên Nữ sao? Chính là nguồn năng lượng thánh khiết lúc trước họ đã từng chứng kiến? Tại sao bây giờ lại cảm thấy nó đáng sợ thế này?

Y Nhi nặng nề mở mắt ra, khó khăn nói:

- Thời gian của ta không còn nhiều nữa... xin hãy đưa ta đến gặp hắn...

“Hắn” mà nàng đề cập chính là Thiên ma. Chẳng lẽ nàng thật sự...

Trước khi hôn mê, Y Nhi đã nói rằng:

-... ta phải ngừng hấn lại...

Y Nhi đã không còn ý thức nữa, Lâm Nhu và Hạ Lan lúc này đưa mắt nhìn nhau hội ý.

- Có nên tin tưởng nàng không?

Hạ Lan nheo nheo mắt suy nghĩ rồi nói:

- Nếu nàng thật sự có thể ngăn chặn hắn thì... cũng đáng để thử!

Cuộc đại chiến sắp xảy ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Cách ma thành chùng trăm dặm, cuộc đại chiến sắp nổ ra.

Hai bên đại binh của cả ma giới và nhân loại đang đứng đối diện, hăm he nhìn nhau, như chỉ cần có hiệu lệnh liền lập tức xông lên chiến đấu.

Ở giữa đại binh của ma giới, có một chiếc ghế cao sừng sững, chính là ngai vàng của Thiên Ma. Thiên Ma lười biếng ngồi lấy tay chống đầu trên đó, chẳng buồn liếc mắt nhìn xuống dưới.

– Thiên Ma, ngươi tội nghiệt tày trời! Mưu đồ xâm chiến nhân giới, gây ra vô số chiến tranh, chết chóc, làm hại biết bao con người phải chịu nhà tan cửa nát, người thân lưu lạc... Hôm nay, ta thay mặt cho toàn bộ người trong thiên hạ chiếu cáo tội ác của ngươi, bắt ngươi phải chịu trừng phạt!!!

– Trừng phạt! Trừng phạt...

– Trừng phạt!!!

Chương môn phái Thanh Vân, Trần Anh Thái lớn tiếng tố cáo tội ác của Thiên Ma. Từng lời, từng lời hần nói ra làm cho tất cả những người ở đây sục sôi lòng căm thù, quyết tâm sống chết với ma giới bất kể tính mạng. Ngược lại, bên quân ma giới kia vẫn bảo trì trầm mặc, thỉnh thoảng chỉ có tiếng của ma thú gầm gừ vang lên. Bọn họ đang chờ đợi, chờ đợi vị vua của mình lên tiếng.

Nào ngờ, vị vua kia, Thiên Ma lại hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời của Trần Anh Thái, không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Thấy Thiên Ma mãi không lên tiếng, Trần Anh Thái cả thẹn, quát lớn:

– Thiên Ma, ngươi có còn lời nào muốn biện minh cho mình nữa không???

Thiên Ma lúc nãy mới từ từ liếc mắt xuống nhìn về phía đối phương, thản nhiên nói:

– Muốn đánh thì đánh, nhiều lời làm gì!

Toàn bộ ma nhân và ma thú vừa nghe thấy liền ngân vang.

– Đánh! Đánh!!!

Ầm ầm...

Ghào...

Tiếng động kinh thiên vang hồi lâu cũng không dứt, có một số kẻ yếu tim đã bị khí thế kinh hồn trước mắt làm cho tái mặt rồi.

Cung tên đã lên, không thể thay đổi được nữa. Trần Anh Thái lớn tiếng hô:

– TIẾN CÔNG...

Quân hai bên cứ thế bất chấp mạng sống, chạy vù về phía trước sống mái với nhau.

Tiếng la hét, tiếng binh khí va chạm va lên khắp chiến trường.

Keng keng...

Aaaa...

Tiếng la hét càng lúc càng lớn, những dòng máu đỏ chảy dài, nhuộm đỏ cả một vùng.

...

Cuộc chiến dần trở nên cao trào, kẻ chết càng lúc càng đông, thi thể của những kẻ đó trở thành bàn đạp giúp người khác tiến lên.

Thiên Ma cuối cùng cũng động.

Hắn bước từng bước về trước như đi dạo giữa chốn không người, nhưng chỉ cần có kẻ nào không biết sống chết dám lao lên liền lập tức trở thành hồn ma.

Hắn ra tay thế nào cũng không mấy ai thấy rõ, chỉ thấy những kẻ không biết sống chết đột ngột ngừng lại rồi ngã xuống.

Thiên Ma đi càng lâu, người chết lại càng nhiều.

– Hắc Vũ!

Một giọng nói vang lên bai tai Thiên Ma. Bước chân của hắn chợt dừng lại, từ từ quay đầu sang nhìn kẻ vừa mới lên tiếng kia.

Thái Hòa!

Trước kia, đã từng là sư huynh đệ, là người thân thiết nhất trên đời này. Bởi vì, Thái Hòa trông có vẻ lớn tuổi hơn nên được làm sư huynh, còn hắn trở thành sư đệ. Sư phụ từng nói tuy là sư huynh đệ, nhưng cả hai cũng phải biết yêu thương, quan tâm lẫn nhau. Từ đó, Thái Hòa lại càng chăm sóc hắn hơn, trông giống như... cha hắn vậy.

Khi hắn ngộ nghịch, phá phách, làm rối tung hết mọi chuyện, Thái Hòa sẽ thay mặt sư phụ giáo huấn hắn rồi quay lưng lại vì hắn mà nhận tội. Hết lần này, đến lần khác luôn che chở, đứng phía sau động viên cho tiểu sư đệ của mình. Còn có rất nhiều, rất nhiều việc khác nữa.

Dù không nói ra, nhưng Thiên Ma biết rõ Thái Hòa là thật tâm đối xử với mình, chân thành quan tâm hắn không tính thiệt hơn. Cho tới bây giờ vẫn vậy, thân phận hắn đã thay đổi, từ một tiểu sư đệ không biết gì trở thành một Thiên Ma cao cao tại thượng, là kẻ tử địch của nhân loại, nhưng trong đôi mắt kia chỉ thấy sự giằng co đau khổ, đến cuối cùng cũng không thể bỏ mặc tiểu sư đệ của mình.

– Hắc Vũ...

Thái Hòa chưa xót bật tiếng gọi.

Thiên Ma cũng khó hiểu, vì sao tới giờ Thái Hòa vẫn luôn như vậy, tại sao không oán hận hắn đi?

Hãy oán hận hắn đi, như vậy ít nhất khi đối mặt với nhau, hắn cũng không cảm thấy áy náy thế này.

Thiên Ma mãi chỉ nhìn Thái Hòa và suy nghĩ lung tung, chẳng thêm để ý xung quanh nữa. Một tên đệ tử tu tiên thấy Thiên Ma sợ hãi như vậy liền liều chết lao tới, chém xuống một đao chí mạng.

– Hắc Vũ...

Thái Hòa nhìn thấy hành động đánh lén kia mà kinh hoàng hét lên, trong lúc Thiên Ma còn thần thờ thì Thái Hòa đã lao tới chắn trước mặt Thiên Ma chịu một đao oan nghiệt kia.

Soạt

Dòng máu đỏ nóng hồi của Thái Hòa phun lên mặt Thiên Ma, Thiên Ma bàng hoàng nhìn người trước mặt mình từ từ ngã xuống.

Hai mắt Thái Hòa nhắm chặt, vô lực ngã lên vai Thiên Ma, toàn bộ trọng lượng đè lên người Thiên Ma.

Thiên Ma mở to hai mắt cảm giác người trên vai hắn đang từ từ lạnh đi.

Hắn làm sao không phát hiện kẻ kia muốn đánh lén chứ? Chỉ là hắn lười ra tay mà thôi! Kẻ yếu ớt, ti tiện kia làm sao có thể làm hắn bị thương được.

Tại sao lại ngốc như vậy chứ?

Đôi mắt đỏ của hắn bùng lên ngọn lửa quét tới tên đệ tử tu tiên kia, tên đệ tử kia kinh hãi không thể nhúc nhích.

Trước khi Thiên Ma ra tay thì người đang tựa trên vai hắn đã lên tiếng nói:

– Tha... cho hắn đi...

Bàn tay đang đưa lên nửa chừng của Thiên Ma dừng lại trên không, tên đệ tử kia biết mình thoát chết liền hồi hả bỏ trốn.

– Hắc Vũ... ta đã tìm đệ rất lâu... cuối cùng, cũng gặp được rồi...

Thiên Ma định mở miệng nói nhưng rồi lại thôi. Sau mấy lần như thế, hắn mới hạ giọng, lạnh lùng nói:

– Ta không còn là Hắc Vũ nữa!

– Dù... đệ là ai, thì đệ mãi mãi là sư đệ của ta... sư đệ đáng thương của ta...

– ...

– Sư... đệ...

– Im đi! Ta sẽ trị thương cho người!

Thiên Ma đặt một bàn tay xuống lưng Thái Hòa, trên vết thương vẫn đang tuôn máu ào ạt kia mà truyền lực.

Thái Hòa thoi thóp nói:

– ... không được đâu... đừng phí... sức...

Thiên Ma vẫn không chịu nghe, tiếp tục truyền sức mạnh vào.

– ... sư đệ, ta biết... đệ không vui... trong mắt của đệ tới giờ chưa từng có niềm vui... vì sao phải làm Thiên Ma... đệ cũng không thích mà...

“Sư đệ, rượu hoa đào ta ủ đã uống được rồi, ta chôn nó dưới gốc cây mà đệ hay leo trèo đó...”

“Sư đệ, đừng lúc nào cũng nghịch ngợm, để tất cả mọi người chán ghét thì không ai thêm bệnh vực cho đệ nữa đâu...”

“Sư đệ...”

“Sư đệ...”

-... ta muốn nói rất nhiều chuyện với đệ nhưng không có cơ hội... ta và sư phụ đều rất nhớ đệ... người không có giận đệ đâu, người chỉ đau lòng thôi.

-...sư đệ à, ta không có ngăn cản đệ thích ai nữa... đệ thích ai cũng được, miễn người đó làm đệ cảm thấy hạnh phúc. Ta sẽ... ta sẽ... luôn chúc phúc cho...

Âm thanh của Thái Hòa càng lúc càng nhỏ lại rồi tắt hẳn.

Đây là sư huynh của hắn, là người luôn hết lòng lo nghĩ cho hắn, bảo vệ hắn, yêu thương hắn... là sư huynh gốc của hắn...

Thế giới trước mắt Thiên MA như tối lại, hắn không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa. Hắn cô đơn, thế gian này không ai cần hắn, người than duy nhất của hắn cũng đã mất rồi.

Tất cả là bởi vì bị hắn liên lụy.

- S...sư...huynh...

Thiên Ma lấp bấp lên tiếng gọi, nhưng người trong ngực hắn mãi mãi không thể nghe thấy, không thể đáp lời.

Hắn ngủ rồi, một giấc ngủ thật êm đềm không nuôi tiếc.

- A...

Aaaaa...

Thiên Ma không chịu nổi nữa mà hét lên. Tiếng hét của hắn như sấm oanh động, đánh thẳng vào trong tâm trí người khác. Cả chiến trường lúc này đều bị tiếng hét của Thiên Ma làm chấn động, kịch liệt nhất là những người gần hắn.

Ai nấy đều học máu tươi, hay tay bịt kín lỗ tai, đầu đau như sắp nổ tung. Kẻ yếu một chút đã chết ngất đi rồi, chỉ có một số người có thực lực tốt mới miễn cưỡng chống đỡ lại được nhưng cũng không thể trụ được lâu cũng phải lui về.

Ở bên quân ma giới cũng chẳng khá hơn là bao, bọn họ lại còn bị ảnh hưởng bởi dòng máu. Thiên ma lúc này đang kích động tột độ, làm sao còn nhớ phân biệt địch ta, nên bên ma giới lại càng thê thảm. Phần đông ma thú cấp thấp đã chết cả rồi.

- Rút lui! Rút lui..

- Lui lại! Mau lui về sau!

Những tiếng la hét vang lên khắp mọi nơi, cả hai bên không hện mà gấp đều lựa chọn phương án rút lui. Cuộc chiến giằng co ngày hôm ấy mơ hồ đã kết thúc như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85

Khi Y Nhi tỉnh dậy thì mơ màng phát hiện khung cảnh lạ lẫm, trên người còn khoác một áo choàng lạ để che đậy y phục rách nát của nàng. Dù không biết đây là đâu nhưng chắc là nàng đã thoát khỏi tay Lâm Thiện Nhân.

– Đã tỉnh?

Nghe tiếng hỏi, Y Nhi nhướn mắt lên nhìn người vừa hỏi, Lâm Nhu.

– Đây là đâu?

Y Nhi nặng nề cất tiếng hỏi. Lâm Nhu nói:

– Chúng ta đang trên đường tới đại chiến trường!

Y Nhi im lặng một lúc rồi hỏi:

– Ma giới... và nhân loại đã chính thức khai chiến rồi sao?

Lâm Nhu trầm mặc nói:

– Phải! Bây giờ chắc là đã khai chiến rồi.

Bởi vì Y Nhi nên bọn họ mới bị trì hoãn ở đây.

– Thiên... Thiên Ma có tham gia cuộc chiến này hay không?

Nghe câu hỏi của Y Nhi, cả Lâm Nhu và Hạ Lan liếc cảnh giác, họ vẫn không hoàn toàn tin tưởng Y Nhi được.

Mũi kiếm lạnh lùng chĩa trước mặt Y Nhi, Hạ Lan trầm trọng hỏi:

– Rốt cuộc ngươi có ý đồ gì?

Y Nhi vẫn nhàn nhạt như cũ, như thể không để tâm chút uy hiếp của Hạ Lan.

Hạ Lan lại nói:

– Nếu nói ngươi là vì nhân loại, ta sẽ không tin đâu!

Dù không muốn thừa nhận, nhưng chính bọn họ đã rũ bỏ nàng trước, nếu bây giờ nàng nói thật tâm vì bọn họ thật khó mà có thể tin được. Hơn nữa, bọn họ không thấy trong mắt Y Nhi chút tình cảm nào cả.

Y Nhi không lẩn tránh, thừa nhận:

– Phải! Ta không phải vì các ngươi! Các ngươi có gì đáng để ta phải hy sinh?

Hạ Lan nghe vậy thì bị kích thích, thật muốn một kiếm đâm chết Y Nhi. Lâm Nhu bắt lấy tay Hạ Lan can ngăn, nhìn Y Nhi mà hỏi:

– Vậy mục đích thật của ngươi là gì?

Y Nhi khẽ cup mắt, như đang tưởng nhớ gì đấy, thấp giọng nói:

– Hấn... Là hấn.

Hấn trong lời nàng nói chính là Thiên Ma. Lần này chính Lâm Nhu cũng có chút không kiên nhẫn nữa rồi. Y Nhi tiếp tục nói:

- Ta muốn đưa hấn rời đi, tránh xa mãi mãi nhưng cuộc chiến vô vị này. Đây không phải điều hấn muốn, hấn cũng không thích điều này, nhưng.. cũng như ta, không thể thoát khỏi lời nguyền...

Lâm Nhu và Hạ Lan bốn mắt nhìn nhau hội ý, lúc sau, Lâm Nhu hỏi:

- Ngươi có thể bắt hấn dừng lại hay không?

Y Nhi ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta yếu hơn hấn rất nhiều! Cũng như trên đời này không ai có thể mạnh hơn hấn được.

Lâm Nhu nghe vậy dù không cam tâm nhưng cũng phải thừa nhận, nàng cắn răng nói:

- Nhưng ngươi sẽ ngăn hấn lại, đúng không?

Lúc này, Y Nhi mới từ từ ngước mặt lên, trong đôi mắt vốn không có chút sinh khí kia đột nhiên bùng lên ánh sáng quyết tâm, nói:

- Phải!

Lâm Nhu nói tiếp:

- Vậy ta sẽ giúp đưa ngươi tới đó để gặp hắn! Nhưng ngươi phải nhớ, nếu ngươi dám phản bội loài người, tiếp sức cho ma giười, cù có trả giá thể nào, ta cũng sẽ giết chết ngươi! Ngươi có chấp nhận hay không?

Y Nhi nhìn chằm chằm Lâm Nhu và Hạ Lan, xác định họ nói thật, mới gật nhẹ đầu đồng ý.

Lúc này Lâm Nhu mới liếc mắt nhìn Hạ Lan, Hạ Lan liền hiểu mà thu tay lại.

Lâm Nhu tiến tới gần Y Nhi, nói:

- Chúng ta tiếp tục lên đường, ngươi có thể cử động không?

Y Nhi cố thử nhưng vô dụng, đành lắc đầu. Lâm Nhu thấy thế định ngồi xuống cổng Y Nhi nhưng Hạ Lan đã giành trước.

- Để ta!

Nói rồi Hạ Lan mạnh bạo kéo Y Nhi ngã xuống lưng mình rồi cổng lên. Lâm Nhu cũng không nói gì nữa.

Trên đường đi, Hạ Lan hạ giọng nói với Y Nhi:

- Hãy nhớ kỹ lời hứa của ngươi! Nếu không...

Y Nhi đã quá nhàm chán với những lời đe dọa này, cũng bỏ ngoài tai, nhắm mắt lại mà tỉnh dưỡng.

Nhanh thôi!

Nàng sẽ tới nhanh thôi, cho nên... hãy chờ nàng...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Vô gấp gáp bước vào ma cung, cửa chính điện vốn đóng kín bị mở toang ra, để lộ hình dáng của người đang thất thần ngồi trên ghế cao kia.

– Thiên Ma...

Vô không kiềm được mà gọi to, Thiên Ma vẫn không nhúc nhích.

Vô gần như chạy vào trong điện, nói nhanh:

– Vì sao ngài còn ở đây? Nhân loại sắp đánh tới ma thành rồi kia...

Vị vua kia vẫn không lên tiếng đáp.

Vô cắn răng đến bật máu. Kể từ trận chiến kia, trận chiến đầu tiên Thiên Ma xuất hiện, không ai biết được vì sao đang yên đang lành mà Thiên Ma lại kích động hét lên, tiếng hét phẫn nộ của hắn đã làm phe nhân loại bị thương nặng, vì bảo toàn mạng sống mà rút lui, nhưng bên ma giới cũng không tốt lành hơn, bọn họ thậm chí còn tổn trọng hơn cả phía nhân loại.

Không ai biết được nguyên nhân, cũng không rõ ràng chuyện gì đang xảy ra. Vì sao quân vương của bọn hắn lại làm như vậy? Mất đi sự ủng hộ của Thiên Ma, thực lực của ma giới xuống dốc không phanh, nhân loại nhân cơ hội ấy mà liên tục tiến công. Tới nay, đã tiến gần tới ma thành rồi! Chẳng lẽ Thiên Ma định chờ bọn người kia đánh vào trong ma cung mới chịu ra tay hay sao?

Chúng ma bắt đầu sợ hãi, suy đoán lung tung.

Có khi nào Thiên Ma đã bỏ mặc bọn chúng, để mặc bọn chúng cho con người giết hại?

Nhưng hần là Thiên Ma, hần chẳng có lý nào làm như thế?

Không phải Thiên Ma đã bao che cho Thiên Nữ hay sao? Nếu như Thiên Ma không có ý phản bội vì sao lại che giấu từ địch của ma giới?

...

Những lời đồn đãi lan ra khắp nơi, dù những thân tín của Thiên Ma có nói thế nào cũng không thể dập tắt cơn sóng phần nộ này, mà Thiên Ma lại không ngó ngang tới, càng không ra mặt để dẹp tin đồn này. Ma giới càng lúc càng bị chia rẽ, thậm chí có một số nơi còn nổi lên ý định lật đổ Thiên Ma hiện tại.

– Thiên Ma, người làm sao vậy? Chẳng lẽ người muốn bỏ mặc con dân của mình thật sao...

Đáng tiếc, những lời thống thiết của Vô không lọt được vào tai hần.

Bất đắc chí, lần đầu tiên trong cuộc đời mình, suốt mấy ngàn năm qua, Vô đã rơi nước mắt.

– Vì sao... vì sao ngài lại trở nên như vậy?

Vị quân vương oai phong lẫm liệt trong trí nhớ của nàng đâu rồi?

– Tại sao... tại sao ngài có thể từ bỏ ước mơ của mình...

Vị quân vương cao cao tại thượng luôn hướng mắt nhìn về phía trước, người dám thách thức cả trời xanh đâu rồi?

– Ngài quên rồi... ngài đã quên mục tiêu của mình rồi sao...

Người đã từng đứng trước vạn quân của ma giới, lớn tiếng tuyên bố sẽ thống nhất cả tam giới, để tất cả trở thành lãnh thổ của ma giới đã không còn rồi sao...

Vô nhắm tịt mắt, thất vọng càng nhiều, càng không cam tâm, nước mắt rơi xuống như mưa. Rồi khi đôi mắt ấy mở ra, trong mắt sáng bùng lên một mảnh không cam, nhiều thêm một tia chấp nhất không buông.

– Nếu ngài đã không muốn ra tay thì thuộc hạ sẽ làm thay ngài! Ta sẽ bảo toàn những gì Thiên Ma các đời trước xây dựng nên, tuyệt đối không để cho nó lụn bại nơi này!!!

Nói rồi, Vô quay phắt đầu bỏ đi, bước lên con đường không chết không quay đầu.

Trong điện lúc này chỉ còn lại một mình Thiên Ma, hần vẫn trầm mặc như cũ, như thể tất cả những gì xảy ra trước mắt không liên quan đến hần.

“Nàng nói... ta thay đổi rồi? Ta đã thay đổi bắt đầu từ khi nào?”

Những hình ảnh trong quá khứ xa xưa như ẩn như hiện trước mắt hần. Dù nói hần có thể nhớ hết những ký ức trong kiếp trước của mình, nhưng cũng đã có nhiều chuyện hần dường như đã quên, không nhớ rõ nữa...

À, dường như là từ kiếp thứ hai thì phải...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

Đó là kiếp thứ hai của hần!

Kiếp đó, hần sinh ra ở nhân giới...

Trong một căn nhà nhỏ ở một thôn quê nọ, con trai đầu lòng của vợ chồng A Ngu vừa chào đời.

Đứa bé đó khá lạ, sinh ra đã không khóc, không nháo, đôi mắt chỉ hé hé mở, hơi thở còn phập phồng cho biết nó vẫn khỏe mạnh. Tuy đứa nhỏ kỳ lạ như vậy nhưng A Ngu cũng không để tâm, rất yêu thương nó, luôn cố gắng về sớm để chơi cùng con.

Ngược lại, mẹ của đứa nhỏ kia, Tăng thị lại không thích con của mình, vừa nhìn thấy nó liền chán ghét. Dù sao Tăng thị vốn đã không thích cuộc sống nghèo khổ nơi này, nên thấy thị cần quấy như vậy cũng chẳng ai lạ kỳ, chỉ đáng thương cho đứa nhỏ kia thôi.

Mọi chuyện cứ như vậy lặng lẽ trôi qua, cho tới một kia, một tên phú thương đến làng buôn bán. Phú thương thấy Tăng thị xinh đẹp thì ngứa tay tay chân,

Tằng thị thấy gã giàu có cũng sinh lòng tham. Thế là, lửa gần rom lâu ngày cũng cháy.

Phú thương muốn có người trong lòng nhưng cũng e ngại danh tiếng nên không dám cặp kè công khai với Tăng thị. Tăng thị dù trong lòng muốn hư vinh, muốn hưởng lạc nhưng vẫn còn chút sợ A Ngu biết được, lại không dám bỏ mặc đứa con vừa sinh chưa lâu không ai đơm ngó nên cả hai viện đủ lý do hẹn gặp nhau ở nhà A Ngu.

Tất cả những lời nói ghê tởm, hành động ve vãn của Tăng thị và phú thương đều lọt vào tai mắt đứa nhỏ, nó ngoảnh đầu đi không chú ý tới. Tới một ngày nọ, hai dâm phu, dâm phụ kia định làm hành động lớn mật trước mắt nó, nó đã không nhìn được nữa mà mở trừng mắt.

Đôi mắt đỏ rực như máu của nó đập vào mắt phú thương, làm lão như thấy cả địa ngục trước mắt, lão sợ quá bỏ của chạy lấy người. Tăng thị cũng là lần đầu tiên thấy rõ đôi mắt của con, đó rõ ràng là ánh mắt của ma quỷ, chứ làm sao là của con người được. Tăng thị sợ quá hét thảm một tiếng rồi ngất xỉu.

Đến lúc A Ngu trở về thấy vợ mình nằm ngất trên đất thì giật bắn người liền chạy tới xem xét, biết thị chỉ bị ngất thôi thì cũng nhẹ thở phào. Lúc này, hắn mới nhìn tới con trai của mình, liền chạy tới kiểm tra. Vừa tới gần, hắn liền nhìn thấy đôi mắt đỏ của đứa nhỏ, hắn chùn bước, ngập ngừng một lúc rồi cũng tiến lên ôm lấy đứa nhỏ vào lòng

- Ngoan... ngoan... con ngoan của ta, không có chuyện gì đâu...

Những lời an ủi hắn nói ra không biết là để cho đứa nhỏ nghe hay là trấn an chính hắn nữa.

Lúc này, trong lòng A Ngu nghĩ dù con hắn có khác lạ thế nào thì cũng là con của hắn, không có gì thay đổi được. Hắn nhất định sẽ yêu thương, bảo vệ con của hắn như thường.

Nhưng kể từ ngày đó, sau khi tỉnh dậy, Tăng thị đã nhất quyết không chịu gần con mình, mặc cho A Ngu có khuyên giải thế nào cũng không được. Bất đắc dĩ, dù đứa nhỏ còn mẹ đáng hoàng nhưng A Ngu lại lâm vào tình cảnh gà trống nuôi con. Sữa mẹ không có, đành lấy nước cháo, nước rau bón cho đứa nhỏ sống qua ngày. Đứa nhỏ càng lạ, thấy A Ngu dứt muỗng thì há miệng ra ăn, bất kể đồ ăn có ngon dở thế nào cũng chưa từng kêu khóc đòi sữa. Tăng thị thấy vậy lại càng căm tức.

Thời gian thấm thoát trôi qua, tới ba, bốn tuổi rồi mà đứa nhỏ kia vẫn chưa từng mở miệng nói tiếng nào. Nhưng nó nhu thuận, biết nghe lời, thường hay giúp những việc vặt vãnh cho A Ngu. Dù nó vẫn lạnh nhạt như cũ, chưa từng biểu hiện chút biểu cảm, hoàn toàn không đáng yêu chút nào nhưng A Ngu đã rất mãn nguyện rồi, thường hay xoa đầu khen nó mặc dù luôn bị nó né đi.

- A Cầu giỏi, A Cầu giỏi quá...

À, A Cầu là tên tục của đứa nhỏ kia.

Trong nhà ba người, nhưng A Cầu chỉ thân cận với một mình cha hắn là A Ngu mà thôi, hoàn toàn không nhìn ngó gì tới mẹ hắn, Tăng thị.

Tăng thị thấy A Cầu càng lớn càng cứng đầu không nghe lời thì đâm ghét thêm, lúc nào cũng kiếm cớ chửi mắng hắn. A Cầu nghe thấy cũng chẳng tỏ chút cảm xúc gì cũng bỏ ngoài tai.

Rồi năm đó, phú thương năm xưa lại tới làng buôn bán. Tăng thị vừa trông thấy tình xưa liền chộn rộn không ngừng. Lần này, khi phú thương rời làng, Tăng thị cũng theo đi mất.

Hai kẻ đó nghĩ mình âm thầm rời đi không ai biết nhưng lại không ngờ rằng tất cả những hành động tưởng chừng như kín đáo đó lại chưa từng qua mắt được một người.

A Cầu!

Thậm chí, A Cầu còn tạo điều kiện thuận lợi cho cả hai bỏ trốn nữa là!

Sau khi Tăng thị đi rồi, A Ngu dù không nói nhưng buồn bã suốt ngày, có lúc còn mua rượu về uống. A Cầu nhìn vậy mà mãi không xong nên mới bước tới trước mặt A Ngu mà cất tiếng hỏi:

- Để bà ta đi không tốt sao?

A Ngu kinh ngạc nhìn đứa con trước mặt mình, bao năm nay nó không mở miệng, dù hắn không muốn nhưng cũng phải nghĩ rằng đứa nhỏ này bị câm. Nào ngờ, khi nó nói chuyện, lại động địa như vậy.

- A... A Cầu... con nói được sao?

A Cầu không đáp, chỉ quất mắt nhìn A Ngu, muốn A Ngu trả lời câu hỏi của mình.

Tăng thị không thương nó cũng chẳng yêu thích gì A Ngu, lúc nào thị cũng hoạch học làm tình làm tội hai người đủ đều, vì sao A Ngu còn thương nhớ thị như vậy?

A Ngu sững sờ nhìn đứa nhỏ trước mặt mình, hóa ra nó không chỉ biết nói mà còn rất thông minh nữa, chỉ là...

A Ngu cười giả là nói:

- Là do ta không thể mang giàu có tới cho Tăng thị được...

Nếu như lời hắn nói vậy chẳng phải cả làng này chẳng nhà nào được yên ổn sao, ngôi làng này có mấy ai com áo đầy đủ đâu. A Ngu còn tốt, thậm chí không để Tăng thị làm việc nặng nhọc, chứ những nhà khác, không chỉ là vợ chồng mà tới cả con cái cũng phải làm việc rất nhiều.

Ai cũng như Tăng thị thì những người ở đây đã ly tán cả rồi.

Nhưng A Cầu cũng không phản bác A Ngu.

A Ngu đưa tay vuốt vuốt đầu nó, hiềm hoi nó không né tránh, để cho bàn tay to lớn đầy vết chai sạn đó chạm vào mặt mình.

Dù bàn tay ấy có thô ráp, cứng ngắt tới cỡ nào thì mãi là bàn tay ấm áp duy nhất hắn cảm nhận được.

- A Cầu, từ bây giờ cha sẽ cố gắng làm việc, sẽ kiếm thật nhiều tiền để sau này A Cầu có thể đi học, biết được chữ nghĩa, được không?

A Cầu nhìn nụ cười chất phác có phần ngờ nghệch của A Ngu mà trái tim vốn vô cảm của nó có phần se thắt.

A Ngu hồ hởi vẽ ra đủ viễn cảnh tương lai cho A Cầu, nếu nó muốn trở thành học đồ thì sao, nếu nó muốn làm thợ mộc hay giống như hắn hiện tại, trở thành thợ săn thì tốt đẹp thế nào...

Dù những lời hắn nói vụng về, không tròn câu trông thật ngốc nghếch tới cỡ nào thì A Cầu vẫn cứ chăm chú dõi mắt theo hắn, như thật tưởng tượng ra nếu sau này mình trở thành người như vậy thì tốt đẹp bao nhiêu

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Sau ngày đó, A Cầu thỉnh thoảng cũng mở miệng nói vài câu với A Ngu, nhưng hẳn lúc nào cũng nói cụt lùn, không chút cảm xúc. Dù vậy, đối với A Ngu mà nói, đó đã là chuyện tốt đẹp rồi.

Đôi khi thấy A Ngu quá dễ dàng hài lòng với những gì mình đang có, A Cầu cũng buồn bực, thậm chí trách sao không đòi hỏi nhiều một chút, tham lam một chút có chết ai đâu... Tại sao lại đơn thuần tới đáng ghét như vậy chứ...

Thậm chí tới giờ vẫn chưa từng yêu cầu nó gọi hắn là “cha” nữa...

A Cầu lớn hơn một chút, dù không thể so bì với người trưởng thành nhưng sức lực của nó thì hơn chúng bạn đồng tuổi rất nhiều. Từ lúc đó, nó tự cho mình quyền tùy ý ra ngoài, thậm chí lên núi để tìm được liệu để đổi tiền, nhiều lúc còn bắt được mấy con thú rừng.

A Ngu ban đầu phản đối lắm, nhưng A Cầu này rất lạ, không dễ nghe lời như những đứa trẻ khác. Nó đôi lúc rất cố chấp, chỉ cần đã quyết định sẽ không bao giờ thay đổi. Dù cho A Ngu có mắng nó, đánh nó hay khuyên giải thế nào, nó cũng không nghe, thậm chí còn tự mình lên đi.

Thế là, A Ngu hết cách. Nếu để nó tự tung tự tác thì thà ra điều kiện với nó thì hơn. Những khu vực nào nó có thể đi, những nơi nào nó không được tới đều được vạch ra, sau khi A Cầu nghỉ ngơi một lúc thì gạt đầu đồng ý những luật đó. A Ngu biết một khi A Cầu đã đáp ứng sẽ không làm trái nên an tâm hơn.

Nó nhớ, vẫn nhớ ngày hôm đó, A Ngu hớn hờ chạy về nhà tìm nó, rồi vui mừng như một đứa trẻ mà thông báo rằng:

– Cha đã mua được một mảnh ruộng rồi... A Cầu, con nghe không? Nhà chúng ta có ruộng rồi...

Chuyện buôn bán này nó cũng có biết, càng biết rõ miếng ruộng kia ở cạnh bìa rừng, đất không tốt lại hay có thú rừng tới phá, chủ cũ của nó không làm gì được nên mới bán rẻ lại cho A Ngu. Cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì nhưng thấy A Ngu vui mừng như vậy, nó cũng cảm thấy vui lây, cũng mong chờ tương lai phía trước.

Quả nhiên như nó dự liệu, thửa ruộng kia quá tệ, tới nỗi chim cũng chẳng thèm ỉa. A Ngu thấy vậy thì cười ha ha hai tiếng rồi bắt đầu cuốc đất, làm nương. A Cầu cũng chỉ thờ dài một hơi rồi bắt tay vào làm việc chung.

Sau nhiều ngày vất vả, mảnh ruộng cũng đã có chút hình chút dạng, thấy thành quả của mình, A Ngu liền cười khoái chí. Hẳn đôi lúc cũng thắc mắc, chẳng hiểu vì sao thú rừng đột nhiên không tới quấy phá ruộng này nữa, bao nhiêu bầy đặt hẳn làm sẵn cũng thành vô dụng. Nghĩ không ra, mình tự bảo chắc do ở hiền gặp lành rồi thì thôi không nghĩ nữa.

Chỉ có A Cầu khi nghe lời của A Nguru nói thì phì một tiếng khinh bỉ.

Sau mấy tháng, những luống rau, giàn bầu, giàn bí A Nguru trồng đã tới lúc thu hoạch, hôm đó, hắn mang ra chợ bán kiếm được một mớ tiền xu. Hắn cẩn thận cất trong người, về tới nhà mới lúi ra đếm đi đếm lại mấy lần, tới mức A Cầu nhàm chán chẳng thèm nhìn tới nữa. Tới đó hắn thậm chí còn phải bật cười trong mơ, A Cầu chỉ biết thờ dài kéo chán lại cho hắn.

Thật ra, những ngày như thế này cũng không tệ lắm..

A Cầu dần dần thay đổi cách nhìn của mình với cuộc sống nông nhàn này, không còn cảm thấy nó nhàm chán như trước kia nữa, thật ra cũng thú vị và có nhiều điều dễ chịu. Nó tự nhủ tiếp tục thế này cũng không phải không hay...

Nhưng tất cả mộng tưởng cũng có ngày phải chấm dứt!

Một ngày kia, A Cầu la cà trong rừng vô tình phát hiện được dấu vết của một cây nhân sâm thành tinh. Nó đã đuổi theo một lúc lâu vẫn không bắt được, nhân sâm tinh kia cũng đã có linh tính, biết lựa những đường hiểm hóc mà chạy khiến cho người đuổi theo nó phải bỏ cuộc. Chỉ tiếc cho nó, đối phương lần này không phải ai khác mà là A Cầu, một đứa nhỏ dẻo dai, bền bỉ lại cố chấp hơn bất cứ người nào. Tuyệt đối không có chuyện bỏ cuộc giữa chừng!

Nhân sâm tinh chạy một hồi đã ra khỏi phạm vi mà cha nó cho phép nó đi. Nó nghĩ ngợi một lúc rồi quyết định tiếp tục đuổi theo nhân sâm tinh kia.

Cuộc đuổi bắt càng lúc càng khó, dai dẳng tới khi trời ráng chiều, nhân sâm tinh đã không còn chút sức lực nào để trốn nữa, nó liền ra tay tóm gọn.

Mồ hôi trên mặt nó chảy dài, cả gương mặt cũng đỏ ửng lên. Nhân sâm tinh chạy một ngày thì nó cũng đuổi theo cả một ngày, không một hột cơm, ngụm nước nào trong bụng. Lúc này, nó đã mệt và kiệt sức lắm rồi nhưng nhìn tới thành quả trên tay, bao nhiêu mệt mỏi cũng tan biến.

Nó nghĩ tới cảnh khi cha nó nhìn thấy nhân sâm này, dù ông có tức giận vì nó đã vi phạm lời hứa nhưng chắc chắn ông cũng sẽ rất vui.

Với tâm trạng hớn hờ đó, nó sung sướng chạy ùa về làng.

Nhưng trước mắt nó, lại là biển máu!

Khắp nơi toàn lửa và lửa, người chết nằm la liệt khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Nó kinh hoàng mở to hai mắt, bước chân trở nên nặng trĩu. Trong vô thức, nó buông thõng tay, nhân sâm tinh nhân cơ hội đó mà trốn mất. Nó cũng không để ý, nặng nề bước từng bước về trước.

Đây đã từng là ngôi làng tuy nhỏ bé nhưng luôn tràn ngập tiếng cười. Những người đang nằm ở đây có người ghét nó, có người không thích nó, cũng có người nói chuyện với nó. Đây chính là nơi mà nó đã sinh ra và sống suốt tám, chín năm qua.

Những hình ảnh êm đềm trong quá khứ và hiện tại cứ đan xen hiện lên trước mắt nó, dù chỉ trong khoảng khắc nhưng nó cảm giác như thời gian đã trăm ngàn năm trôi qua.

Nó đột ngột lấy lại ý thức, nhớ tới cha nó!

Cha...

Nó liền chạy vội đi, chạy về ngôi nhà nhỏ của mình, nơi cha nó đang chờ nó trở về.

Cha của nó là một trong những người khỏe nhất làng, sức lực của ông rất mạnh, chạy cũng rất nhanh... ông nhất định sẽ chạy thoát...

Mang theo chút hy vọng mong manh đó mà lao vút đi, chạy càng xa, càng đến gần nhà hơn, nó lại càng sợ hãi.

Sợ lẽ như...

Mái nhà quen thuộc thấp thoáng hiện ra, không có lửa, không bị đốt cháy, chắc nhà nó đã may mắn bị bỏ qua.

Nhưng khi tới gần, liền thấy cảnh ngọn ngang, đổ vỡ khắp nơi. Nó vẫn không muốn tin, vẫn hy vọng chút cơ may cuối cùng. Nó chạy ùa vào nhà, vừa tìm vừa hét lên:

– Cha... cha...

– Cha đâu rồi...

Tìm khắp một lượt không thấy, nó lại tìm xung quanh, rồi cuối cùng, nó cũng đã tìm được cha của mình.

Ông nằm sấp trên mặt đất, trên lưng bị xé rách, máu chảy xuống thấm hết vào đất thành một mảng đen kịt.

– CHA...

Nó chạy tới muốn đỡ lấy cha nó dậy nhưng cũng không dám, chỉ biết bắt lực lay lay cánh tay to lớn của cha nó.

– Cha... cha...

Như nghe thấy tiếng gọi của nó, người đàn ông tưởng như đã tắt hơi kia chợt mở bừng mắt, chỉ nói được hai tiếng:

– Chạy đi...

Nó nhận ra hơi thở của cha nó đã đứt đoạn, cảm giác lạnh lẽo nơi tay ông. Ông nằm đó mà hai mắt mở trừng, không cam tâm, phẫn hận và lo lắng, lo lắng cho đứa con của mình...

Giọng nó nghẹn lại, mấp máy gọi:

– C... ch...

Từ trước tới giờ, nó chưa từng gọi cha nó, cả mở miệng cũng lười nói. Hôm nay, nó gọi rồi, nó gọi mãi mà ông chẳng bao giờ trả lời cho nó được nữa.

Nó chết lặng.

Lẽ ra, nó nên trân trọng quãng thời gian được ở bên cạnh nhau hơn, nên nói nhiều hơn với cha nó, nó biết nó chỉ cần nói thêm một câu thôi, ông đã rất vui rồi. Thế mà, nó lại không! Nó chẳng bao giờ quan tâm tới cảm nghĩ của ông...

Trong lúc nó đang thần thờ bên xác cha nó, một con ma thú đã từ từ tiến lại phía sau.

Trong bóng đêm, dưới ánh lửa bùng cháy, hình dạng con ma thú kia càng trở nên ghê gớm, đáng sợ. Hơi lạnh tỏa ra từ nó có thể làm đông cứng người khác trong nháy mắt, mùi tanh nồng từ miệng nó làm người ta phải run rẩy trong tuyệt vọng. Thế mà, đứa nhỏ kia như chưa từng phát hiện ra sự có mặt của ma thú, để mặc cho nó tiến tới gần.

Tiếng gầm gừ hưng phấn phát ra từ trong miệng ma thú.

Trẻ con, nó thích máu của trẻ con.

Ma thú không kiềm nén được nữa mà lao thẳng tới, thân hình nhỏ bé của đứa bé kia sắp nằm gọn trong cái miệng khổng lồ của ma thú.

Đột nhiên, đúng vào thời khắc đó, một lực chấn kinh hồn bùng lên, ma thú không phòng bị liền bị chấn bay, kéo dài mấy thước trên đất mới dừng lại được.

Ma thú kinh hoàng nhìn đứa nhỏ bất động trước mặt kia. Không hiểu sao nó có linh tính không lành, liền muốn chạy trốn nhưng như có một áp lực đè nén vô hình khiến nó không thể chạy được.

- Người... chính người đã giết ông ấy?

Một giọng nói lạnh lẽo, âm trầm cất lên. Mất một lúc, ma thú mới ý thức được đó là giọng nói của đứa bé kia.

Đứa bé cuối cùng cũng nhúc nhích, nó nặng nề đứng lên rồi rẽ hướng đi tới bên ma thú đang bị giam cầm.

Dần dần hình bóng đứa bé kia càng tiến lại gần, sự sợ hãi của ma thú càng tăng cao, nó run rẩy gục mình trên đất không dám ngẩng đầu lên.

Đứa bé kia đã dùng chân trước mặt ma thú.

- Nói! Có phải người giết ông ấy không?

Ma thú thống khổ ngẩng đầu, nhưng khi đối mặt với ánh mắt đỏ như ngọn lửa địa ngục kia, chút phản kháng cuối cùng cũng biến mất. Nó tro mắt nhìn cái chết tới trước mặt.

Đứa bé kia lạnh lùng xoay bàn tay qua cổ ma thú, đầu của ma thú liền rơi xuống đất, hai mắt vẫn còn mở trừng.

Đêm hôm đó, tất cả những ma thú đã tham gia thám sát ngôi làng đó đều bị tru diệt. Giết hết chúng vẫn không làm cho mối hận trong lòng nó tiêu trừ mà còn dâng lên thêm, thế làm những ma thú gần đó, kể cả ma nhân cũng chịu liên lụy.

Trong một đêm, mùi máu lan ra khắp một vùng rộng lớn.

Nhìn lại việc mình đã làm, nó cũng không biết nên có cảm giác gì.

Đây không phải là do nó khơi mào hay sao?

Không phải chính nó là kẻ đã mở ra con đường cho ma thú tiến vào nhân giới hay sao?

Tất cả những chuyện này, đều vì nó mà ra!

Nó vốn dĩ không ngờ được nó lại tái sinh, còn sinh ra ở thế giới của con người, trở thành con của một ai đó, lại còn có gia đình của mình.

Cuộc sống quá bình lặng đã làm nó một chút nữa đã quên mất thân phận thật của mình.

Nơi này vốn dĩ không dành cho nó, nó cũng không có quyền để hưởng thụ sự an bình này.

Bởi vì, nó là kẻ thù không đội trời chung của con người!

Bởi vì, nó là... Thiên Ma!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

– Tại sao... tại sao lại bỏ con lại...?

Trong màn đêm bất tận, hấn cất lên tiếng hỏi. Nhưng người đàn bà điên kia không để ý tới hấn, cứ mãi gặt gù đầu, lẩm bảm gì đó trong miệng.

Hấn nhìn người đàn bà trước mặt, đây chính là người đã sinh ra hấn, là người đã bảy kiếp sinh ra hấn! Và cũng là người đã bỏ rơi hấn trong suốt bảy kiếp người đó!

Trong những kiếp đó, có thể nói ở kiếp thứ hai, kiếp duy nhất hấn biết được cha của mình, trong khoảng thời gian ngắn ngủi ở bên nhau đó đã làm ảnh hưởng rất nhiều tới suy nghĩ của hấn sau này.

Vì sao hấn lại sinh ra ở nhân giới?

Vì sao lại cho hấn cảm nhận tình thân của thế gian?

Là số mệnh sao? Số mệnh cho hấn biết được thế nào là tình yêu rồi lại tàn nhẫn cướp nó khỏi hấn như sự trừng phạt hấn sao?

Hấn là Thiên Ma! Là người được định là quân vương của ma giới!

Hấn cũng là người đầu tiên khơi mào lên cuộc chiến xâm lấn này!

Nhưng rồi... hấn dần không rõ ràng nữa, hấn làm vậy là đúng hay sai?

Vì mong ước của hấn mà khiến cho biết bao con người vô tội phải chịu liên lụy, vì ước vọng của hấn, biết bao kẻ đã đổ máu, chịu cảnh chia ly?

Hấn nhìn người đàn bà điên kia, nói:

– Bà không bao giờ biết được mình đã bỏ qua điều gì phía sau.

Khi kiếp đó, dù bà có bỏ đi, cha con hấn vẫn sống hạnh phúc qua ngày, điều mà hấn tin rằng bà không bao giờ có được. Như kiếp đó, khi bà bỏ rơi hấn, bà không bao giờ ngờ được sau này hấn trở thành Thiên Ma, trở thành kẻ đứng đầu trong ma giới, còn bà mãi mãi chỉ là một ma nhân cấp thấp...

Người đàn bà điên đột nhiên chú ý tới Thiên Ma, bà ta nhích người lại gần, trên mặt vẫn luôn nở nụ cười ngơ ngếch, điên dại. Bà ta đưa hai tay lên chạm vào mặt Thiên Ma, bàn tay lạnh ngắt, cái bản kia chạm vào mặt hấn.

– Con của ta...

Người đàn bà điên bỗng cất tiếng gọi, nhưng rồi lại nói tiếp:

– Ngươi có biết con của ta ở đâu không? Con của ta đây. Nó nhỏ thế này, nó rất đẹp, rất đáng yêu... Ngươi có thấy con của ta không?

Từ đôi mắt tưởng như lạnh lùng, vô tình của hắn, một giọt lệ chảy xuống.

Người đàn bà điên chợt cảm thấy lạnh trên tay, bà ta ngược mắt lên nhìn nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ kia nào có giọt lệ nào.

– Cho dù bao nhiêu kiếp trôi qua, cho dù có lặp lại bao nhiêu lần, bà mãi mãi cũng không nhìn tới ta...

Hắn nói, nhẹ như không. Người đàn bà điên kia cũng không để ý tới hắn.

– Ta đã từng nghĩ vì sao dù ta có tái sinh bao nhiêu lần, ở bất cứ nơi nào nhưng bà mãi mãi vẫn là mẹ của ta? Tại sao? Người sẽ không bao giờ yêu thương ta lại mãi là mẹ của ta?

Tại sao vậy? Tại sao bà mãi không thể chấp nhận hắn?

- Rồi ta nghĩ rằng: đó có thể là chấp nhất câu ta! Ta muốn được bà yêu thương, muốn được bà yêu như bao đứa trẻ được mẹ của chúng yêu thương vậy! Chính vì vậy, không phải do số mệnh sắp đặt, mà là chính ta muốn như thế! Mãi mãi đuổi theo hình bóng của bà! Thử hết lần này tới lần khác, tất cả chỉ vì muốn bà nhìn nhận ta thôi...

Người đàn bà điên vẫn không nghe lấy, chỉ mãi mê chơi đùa với những ngón tay của mình.

- Ta cũng từng nghĩ muốn giết chết bà để giải mối hận trong lòng ta, để chấm dứt suy nghĩ điên rồ trong lòng ta, ta muốn... Nhưng rồi, ta chẳng còn ý nghĩ đó nữa, có lẽ thời gian dài đằng đằng đã làm ta kiệt sức, chẳng còn có sức để mà hận nữa...

Thiên Ma ngược mắt lên nhìn người đàn bà điên kia, nhìn thật lâu thật kỹ.

- Ta mệt mỏi, rất mệt mỏi rồi! Nếu bà đã không thể nào nhìn ta được... vậy ta giải phóng cho bà! Kể từ nay về sau, cả hai chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nữa! Bà sẽ không còn là mẹ của ta nữa...

Nghe thấy, bà sẽ còn vui lắm phải không?

Như cảm thấy tâm trạng u uất của thanh niên kề bên mình, lần đầu tiên, trong đôi mắt man dại của bà xuất hiện cảm xúc, dù nó rất mờ mịt, mơ hồ.

Bàn tay gầy guộc của bà lần nữa đặt lên khuôn mặt của hắn, cẩn thận vuốt ve, từng chút, từng chút một.

Bàn tay kia khẽ run rẩy, muốn vươn ra nhưng lại rụt rè không dám. Đôi môi khô nứt kia hé mở như muốn nói gì lại thôi. Một tia thống khổ hiện trong mắt, nhưng cũng không biết đau khổ vì điều gì.

- Ta... giải thoát cho bà!

Vừa dứt lời, một cơn gió lượn thổi vụt qua, người đàn bà điên kia dần dần mất đi sinh cơ, ngoại hình chớp mắt già nua đi rất nhiều và càng lúc càng già hơn. Bà ta cũng không để ý đến điều đó, đôi mắt kia thùy chung vẫn không rời khỏi bóng hình của Thiên Ma.

- Kiếp sau... hãy nhớ là người tốt... mẹ...

Người đàn bà điên kia rung động, đôi môi mấp máy như muốn nói:

“Con của ta...”

Chỉ là câu nói đó mãi mãi không thể biết được trọn vẹn là gì. Bà đã hóa thành sương khói, nương theo cơn gió kia bay đi xa thật xa.

Cơn gió man mát thổi qua khuôn mặt của hắn, như cơn gió, như lưu luyến rồi cũng trôi đi.

Ở nơi này, trên thế gian này, hắn chỉ còn lại một mình...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Cuộc chiến giữa ma giới và nhân loại đã lên tới cao trào, chưa bao giờ nhân loại lại áp sát ma giới như lúc này. Lần đầu tiên, họ dâng trào lên cảm xúc: mình có thể đánh bại ma giới, vĩnh viễn diệt trừ hậu hoạn.

Trái với một số kẻ ngây thơ kia, những người đã tận mắt chứng kiến sức mạnh của Thiên Ma không dễ buông lỏng như vậy, còn trên đó, những lãnh đạo của ngũ phái lại càng băng khuâng suy nghĩ.

Rốt cuộc Thiên Ma lại định giờ trò gì? Chẳng lẽ muốn dụ dỗ gom tất cả bọn họ lại một chỗ rồi mới ra tay?

Không biết, không ai biết được suy nghĩ thật sự của Thiên Ma. Trong ma giới cũng có rất nhiều kẻ mơ hồ, chỉ là, trong những ngày này, Vô, hầu cận mật thiết nhất của Thiên Ma luôn mạnh mẽ ra tay quyết đoán. Đây là người có thân phận rất đặc biệt, tính ra cũng là một trong những chiến tướng đương trướng Thiên Ma, nhưng Vô lại khác với những người khác, Vô không đeo đuổi theo danh lợi, địa vị mà thu mình chấp nhận chỉ làm một tôi tớ tận trung. Còn nói về thực lực, năng lực của Vô tuyệt đối không thua kém bất cứ một chiến tướng nào khác, thậm chí còn vượt hơn bọn họ.

Chính vì vậy, từ trước tới nay giữa Vô và các chiến tướng khác giống như đã thành lập hiệp nghị, không ai can thiệp vào chuyện của ai, nước sông không phạm nước giếng.

Thế mà, những ngày này, Vô liên tiếp đập cửa phủ của các chiến tướng khác, ép buộc họ phải xuất đầu, không để bọn họ tiếp tục an nhàn trong các vỏ của mình nữa.

Đương nhiên sẽ xảy ra tranh chấp, phản kháng, nhưng đến cuối cùng, người chiến thắng luôn là Vô. Tới lúc này, mọi người trong ma giới mới thật sự biết được sức mạnh kinh hồn của Vô.

– Một, tuân theo lệnh của ta, theo ta bước ra chiến trường! Hai, chết!

Câu nói bá đạo, lãnh khốc đó đã truyền khắp ma giới chỉ trong một thời gian ngắn. Rồi sau đó, đội quân do Vô làm thống lĩnh được hình thành, có nhiều kẻ khác nghe thấy danh tiếng của Vô cũng tự nguyện gia nhập. Thế là, số lượng binh lính dưới trướng Vô ngày một đông đúc, trở thành một lực lượng không bỏ chần chừ trước mặt đội ngũ nhân loại và tu tiên giới.

...

Trên chiến trường, Vô đứng ở nơi cao nhất, mái tóc vẫn không búi lại, để mặc nó tung bay trong cơn gió gắt, ánh sáng phản chiếu từ chiến giáp mặc ngoài vấy dài phản chiếu chói mắt làm người ta không dám nhìn kỹ. Trông nàng lúc hết như một nữ vương nhìn xuống những kẻ thấp kém dưới chân mình. Những con kiến hôi hèn hạ lại to gan dám động vào quyền uy của chúa tể.

Ở bên tu tiên giới, Trần Anh Thái bước ra nhìn Vô, lớn tiếng hỏi:

– Thiên Ma đâu? Tại sao hắn lại không xuất hiện?

Vô liếc mắt nhìn Trần Anh Thái, buông lời nói:

- Chỉ với chút bản lĩnh của các ngươi xứng để ngài ra tay sao?

Nghe lời nói châm chọc, hạ nhục của Vô có không ít người biết sắc, căm tức, rục rịch muốn rút kiếm nhưng vẫn còn kiềm chế vì chờ lệnh ban xuống.

Trần Anh Thái sắc mặt vẫn như cũ, nói:

- Hôm nay hãy kết thúc cuộc chiến này thôi! Dù Thiên Ma có xuất hiện hay không, trận chiến này vẫn diễn ra! Chúng ta sẽ lấy chiến thắng này để minh chứng cho tất cả những tội lỗi của ma giới! Phải để ma giới nhận lấy hậu quả của mình! Và kết thúc cuộc chiến suốt bảy ngàn năm qua...

Từng lời, từng lời nói của Trần Anh Thái như tiếng sấm đổ vào tai mọi người, làm tất cả những nhân loại có mặt tại đây sôi sục ý chí chiến đấu, quyết chiến không lùi. Họ đã chịu đựng, đã phải chịu đựng suốt bảy ngàn năm rồi, đã đến lúc phải bắt ma giới trả giá lại hết thảy! Những nỗi hận, căm thù sục sôi của toàn bộ nhân loại trong cả bảy ngàn năm qua toàn bộ như được bùng phát! Lay động đến cả những anh linh những người đã khuất, những kẻ đã chết dưới móng vuốt của ma giới, những chiến sĩ đã cầm gươm lên chiến đấu với ma giới, những sinh linh trong khắp các cõi rung động như hưởng ứng lấy lời kêu gọi kia, toàn bộ đang quy tụ lại nơi này, đón chờ cuộc chiến sắp tới.

Cuộc chiến cuối cùng!

Trên chiến trường lúc này vô cùng hỗn loạn. Những oan hồn, anh linh hay cả những tinh linh đang tụ họp lại tạo thành một cảnh tượng kỳ dị. Những ma thú trên chiến trường từ lúc oan hồn xuất hiện đã bắt đầu gầm gú khắp nơi, hai mắt đỏ chóc chỉ chờ chờ nhào tới cắn xé. Còn ma nhân tuy có sức mạnh vô biên, cũng không phải nhìn thấy phù phép nhưng cảnh tượng này vẫn khiến bọn họ nảy lên dự cảm không tốt, có phần rối loạn.

Không chỉ là ma giới mà với cả nhân loại, thế lực tu tiên giới cũng lấy làm bất ngờ gì đang diễn ra trước mặt mọi người. Nó giống như phép màu, là kỳ tích đang diễn ra.

- Đây... đây là...

Những đệ tử tu tiên nhìn những oan hồn đang lượn lờ trên không mà kinh ngạc khôn xiết.

- Đây chính là linh hồn của những tiền nhân trước kia! Họ đang hiện về giúp đỡ chúng ta...

Có kẻ không nhìn được mà thốt lên những lời như vậy.

Đối với những biến cố xảy ra trước mắt, chỉ duy có Trần Anh Thái là vẫn giữ nguyên sắc mặt, như thể hắn đã biết trước tất cả.

Con người chịu đựng suốt bảy ngàn năm cũng không phải vô ích!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

Tiếng kêu thán từ những oan hồn phát ra vang ra khắp nơi, lan tới cả ma thành. Những kẻ không tham gia cuộc chiến đang trốn tránh trong ma thành nghe thấy những âm thanh ghê rợn kia không tự chủ mà run rẩy. Rốt cuộc phải chịu bao nhiêu oan ức mới có thể phát ra tiếng kêu kinh khủng như vậy chứ?

Âm thanh đó không chỉ ở ma thành mà đã vang tận vào ma cung, nơi Thiên Ma đang trầm mặc ngồi trên ngai vàng. Chỉ là, từ đầu tới cuối, hắn vẫn mây may không chút phản ứng.

Bảy ngàn năm!

Con người đã chịu sự xâm chiến, giết hại của ma giới suốt bảy ngàn năm!

Trong quãng thời gian dài đằng đẵng đó, có biết bao con người vô tội đã hy sinh? Biết bao sinh linh đồ thán? Ma giới đã gây ra bao nhiêu oan nghiệt? Ngày hôm nay chính là ngày ma giới phải trả những tội lỗi mà chúng đã gây ra!

– Nhân loại... suốt bảy ngàn năm qua cũng không phải ngồi không...

Trần Anh Thái âm trầm cất tiếng nói.

Vì sao trong những cuộc chiến trước kia con người luôn ở thế yếu trước ma giới? Tất cả là để chuẩn bị cho ngày hôm nay!

Toàn bộ những chịu đựng, đau khổ trong suốt bảy ngàn năm kia tất cả đều phải đòi lại vào hôm nay!

Vô nheo mắt nhìn những oan hồn tràn ngập khắp thiên địa, buông tiếng nói:

– Chỉ như vậy? Lôi kéo những kẻ đã chết tới đây thì hay sao?

Những kẻ đã từng là bại tướng dưới tay ma giới thì có thể làm được gì sao?

Trần Anh Thái cao giọng nói:

– Có thể hay không phải thử mới biết được! Tất cả không chỉ dựa vào lời nói của một mình ngươi đâu!

– Được thôi!

Vô đáp rồi giơ cao tay ra hiệu.

Bên kia, Trần Anh Thái cũng đưa cao thanh kiếm trong tay ổn định mọi người.

Thời khắc ấy tất cả đều trở nên im lặng tới tuyệt đối, ngưng trọng đợi chờ giây phút trọng đại.

Cuối cùng, cánh tay của Vô và thanh kiếm của Trần Anh Thái đồng lúc hạ xuống. Những tiếng hét vang to, không rõ ràng là của ai nữa rồi.

– CHIẾNNNN!!!

– ĐÁNHHHH...

Cùng một lúc, đại quân hai bên lao vọt lên. Tiếng binh đao chém giết vang lên khắp nơi.

Aaaaa...

Aaaa... aaaa...

Ma thú đi đầu trong tấn công của ma giới, móng vuốt, răng nanh sắc của chúng liên tục quào tới, theo sau ánh phản chiếu trên bộ móng sắc nhọn của bọn chúng, một con người lại bị chẻ ra làm đôi, máu phun ra xối xả, chết không nhắm mắt.

Ma thú gào lên một tiếng hưng phấn lại tiếp tục tấn công một người khác. Ngay tiếp sau đó, một âm thanh xé gió vang lên, trên cơ thể cứng như sắt của ma thú liền xuất hiện một vết thương dài ngoằn, máu đen liền tiếp trào ra. Ma thú kia vẫn không chịu thua, liền nhào tới tấn công, nhưng nó chưa kịp làm thì lại chịu thêm một nhát kiếm tách cơ thể ra làm hai.

Không dừng lại tại đó, kẻ vừa ra tay kia lại tiếp tục bị một ma thú khác lao tới tập kích, trên lưng hứng đủ năm cái móng vuốt sắc bén của nó, huyết nhục lẫn lộn.

Cứ thế mà ta đánh người giết, không bao giờ kết thúc...

...

Sau khi ma thú đánh xong trận mờ mịt, tiếp sau đó chính là ma nhân ra tay.

Vừa giết xong một lượt ma thú, bên nhân loại vẫn còn chưa kịp hồi sức thì đã thấy một lượng lớn ma nhân xuất kích, ai nấy đều không khỏi rối loạn, dù sao bọn họ cũng chỉ là con người bình thường, đối phó với ma thú thôi đã là quá sức với bọn họ. Nhìn thấy sự phân vân trong mắt những người đó, một trưởng lão trong ngũ phái bay vút về trước hô lớn:

- Mọi người theo ta đánh ma nhân!!!

Nói đuôi vị trưởng lão kia, một phần lớn đệ tử tu tiên cũng lao lên đối chiến. Những người phàm dưới đất kia thấy vậy thì không còn lý do gì để lui bước, một vị tướng lĩnh của nhân loại can rằng, rồi quyết liệt gào lên:

- Toàn quân theo ta!!!

Vị tướng lĩnh kia xung phong đi đầu, những binh lính phái sau liền lao theo, quyết liều chết.

Ma thú quả nhiên không cách nào so sánh với ma nhân được!

Đối phó với một ma thú đã khó, đối mặt với một ma nhân còn khó hơn gấp mười, gấp trăm lần. Không chỉ cơ thể cường tráng, cứng cáp hơn ma thú, năng lực lại còn vượt xa dự liệu. Có ma nhân còn có thể sử dụng phép thuật, còn không thì sức mạnh cơ thể thôi cũng đã quá sức tưởng tượng.

Trong chớp mắt, một lượng lớn binh sĩ của nhân loại đã bị tiêu diệt không còn một móng, chết không nhắm mắt.

Ma nhân chưa kịp cười nhạo báng thì đã kinh ngạc nhìn thấy linh hồn của những binh sĩ kia hóa thành oan hồn, không còn lý trí mà vô thức tiếp tục xông tới tấn công cho tới khi hồn phi phách tán.

Đã có một ma nhân đầu tiên phải ngã xuống, tiếp đó là ma nhân thứ hai, thứ ba phải chịu thảm dưới sự công kích của oan hồn.'

Aaa...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Vô đứng trên cao nhìn thấy toàn bộ mọi chuyện đang diễn ra phía dưới.

Đôi mắt đẹp của Vô nhắm lại, liếc mắt nhìn Trần Anh Thái ở phía đối diện, cất tiếng mỉa mai:

– Xem ra các người đã chuẩn bị rất kỹ càng...

Trần Anh Thái nhìn thấy rõ ràng sự khinh bỉ trong mắt của Vô.

Phải! Đây chính là sắp xếp của hắn!

Xung quanh phạm vi trăm dặm nơi này đều đã được chôn giấu những pháp bảo có thể kêu gọi linh hồn của người đã khuất!

Bất cứ một linh hồn nào chỉ cần có sự oán hận trên khắp thế gian này đều được gọi đến, dưới sự sai khiến của lão mà trở thành một lưỡi gươm sắc bén

đánh thắng về ma nhân mà không có chút chần trừ, sợ hãi. Chỉ có thể chiến đấu, chiến đấu và chiến đấu!

Không những là linh hồn người đã khuất, mà ngay cả những người vừa chết cũng sẽ trở nên như vậy. Nỗi hận vì bị giết, oan ức bị chết oan trong nháy mắt được kích thích bùng phát biến thành một oan hồn nhiễm huyết, tiếp tục sức mạng của mình, chém giết tới hơi tàn cuối cùng!

Dù có tác hại của nó là những linh hồn kia sẽ mãi mãi trở thành những oan hồn không thể siêu thoát! Nhưng tất cả những việc đó so là gì với trọng trách cao cả đối phó với ma giới kia! Đó là sự hy sinh đáng giá!

Vì suy nghĩ đó nên Trần Anh Thái không có chút chột dạ đối mặt với Vô, hiên ngang mà ngẩng cao đầu!

Vô nhìn người trước mặt mình mà phải thay đổi suy nghĩ, hẳn là một con người, dù có chút tiên pháp nhưng vẫn không thể thay đổi được việc hẳn cũng chỉ là một phạm nhân mà thôi, vẫn là một kẻ yếu ớt!

Thế mà con người lại làm ra những chuyện mà nàng không thể nào ngờ được. Lại dám biến linh hồn con người thành oan hồn, vĩnh viễn không thể siêu sinh! Nàng tự thấy dù là người của ma giới nhưng nàng cũng không bao giờ làm ra những việc đê tiện tới như vậy, thế mà con người này lại có thể làm ra cho được!

Còn độc ác hơn cả ma giới! Vì mục đích mà không từ mọi thủ đoạn!

Đôi mắt của Vô nhìn Trần Anh Thái càng trở nên lạnh lùng hơn. Tiếp tục cuộc chiến tinh thần của mình, bất kỳ ai ngã xuống trước thì sẽ trở thành kẻ thua cuộc! Cuộc chiến ảnh hưởng hệ trọng tới kết quả cuối cùng của hai bên!

...

Thời gian cứ thế lạnh lùng đi qua, từng giây, từng phút trôi qua đều có người phải ngã xuống, đó có thể là một con người nào đấy, cũng có thể là một ma nhân, hoặc có thể là bất cứ ai. Ai cũng có thể sẽ chết.

Theo số lượng người chết tăng lên, những oan hồn trên bầu trời càng trở nên dày đặc, có xu hướng muốn lan rộng ra khỏi phạm vi chiến trường.

Có một thiếu niên bị thương nằm hấp hối trên đất, vô thức đưa mắt nhìn lên những oan hồn đang bay lượn trên đầu mình. Sau khi chết, hẳn cũng sẽ trở thành một trong những oan hồn đó sao?

Đúng lúc đó, oan hồn trên đầu hắn gào lên một tiếng khủng khiếp.

Bề ngoài kinh khủng, cũng không còn được xem là con người nữa, hẳn cũng sẽ trở nên giống như vậy sao?

Thật đáng sợ!

Đó còn có thể là chiến hữu của hắn nữa! Những đồng bọn đã chết của hắn...

Bọn họ chỉ là kẻ phạm mất thịt, chỉ là những con người nhỏ bé sống trong ngôi làng cũng nhỏ nớt và nơi ở của bọn họ bị ma giới xâm lấn. Bọn hắn là những thanh niên cuối cùng trong làng, không cam tâm chịu khuất phục dưới móng vuốt của ma giới nên mới rủ nhau cùng nhập ngũ, trở thành những chiến binh đánh đuổi ma giới ra khỏi quê hương mình.

Đã đến đây, hẳn cũng như đại đa phần mọi người đã không còn xem trọng sự sống chết nữa.

Nhưng mà, hẳn không muốn... tuyệt không muốn cũng trở thành thứ như vậy...

Người binh sĩ kia mang theo những ý nghĩ bất phục đó mà rời khỏi thế gian này. Dưới sự ràng buộc trong phạm vi của pháp bảo, dù hắn có muốn hay không cũng bị ép trở thành một oan hồn bị loại hết ký ức, chỉ biết giết chóc.

Linh hồn của hắn bị rút ra khỏi cơ thể, rồi liên tục chịu ảnh hưởng sức mạnh đè ép xung quanh mà biến đổi. Cuối cùng, oan hồn từ từ thành hình, từ hai con mắt như hai hố đen sâu thẳm, một dòng nước mắt chảy ra. Dù không còn ý thức, nhưng nó vẫn cảm thấy đau đớn đến không chịu được mà cất lên tiếng kêu thảm thiết

Uuuuuu....

....

Vào lúc này, cuộc chiến trên không kia cũng đã đến hồi kết.

Trên trán Trần Anh Thái, những giọt mồ hôi hột thi nhau rớt xuống, sắc mặt của lão càng lúc càng khó coi.

Còn Vô bên kia, tuy cũng không tốt lắm nhưng vẫn bảo trì về trầm tĩnh như cũ.

Trần Anh Thái càng tức tối, gồng cứng người quyết liệt đối mặt với Vô. Vô chột nhú chặt mày, giáng một đòn mạnh xuống tinh thần Trần Anh Thái.

Trần Anh Thái không đỡ được phun ra một ngụm tươi rồi gục người quỵ xuống phi kiếm dưới chân. Lão một tay chống đỡ cơ thể, một tay ôm ngực,

không ngừng nôn ra máu.

Sau đòn kia, Vô cũng bị thương, trên môi nàng một dòng máu tươi chảy xuống, Vô đưa tay quệt ngang lau giọt máu kia đi rồi không thèm nhìn Trần Anh Thái lấy một lần đã xoay lưng đi.

- Đứng Lại!!!

Trần Anh Thái ở phía sau gào lên. Vô vẫn không mảy may quay đầu.

- Ta nhất định phải giết hết tất cả các ngươi...

Trần Anh Thái như kẻ điên rồi, lão liên tục gào thét đến khản cả giọng.

- Các đệ tử...

Những đệ tử tu tiên nghe thấy tiếng gọi của Trần Anh Thái liền hướng mắt lên nhìn lão. Trần Anh Thái đứng thẳng trên phi kiếm, lớn tiếng ra lệnh:

- Hãy thực hiện đi!!! Sứ mạng của các ngươi...

Có người phân vân, có người không hiểu cũng có một số kẻ biến sắc. Đến cuối cùng, những kẻ được chọn kia cũng phải bước vào vận mệnh của mình.

Từng người, từng người tung chưởng vào trán của mình. Có quyết liệt can trường, có sợ hãi, có luyến tiếc, có không dám nhưng rồi những người đó cũng phải thực hiện nghĩa vụ của mình. Cơ thể đã không còn sinh cơ của bọn họ từ từ ngã xuống, mãi mãi nằm lại mảnh đất này.

Biến cố đột ngột đó khiến không ít người kinh hoàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng rồi ngay sau đó, từ cơ thể của những đệ tử vừa tự sát kia, oan hồn xuất hiện. Nhưng những oan hồn này khá với những oan hồn khác, to lớn, dữ tợn kinh khủng hơn rất nhiều, xung quanh những oan hồn này còn tỏa ra những luồng hắc khí.

Là ma khí!

Những oan hồn kia lại mang ma khí?

Oan hồn vừa xuất hiện đã gào lên một tiếng kinh thiên rồi tự động lao tới ma nhân ở gần nhất, rồi bất ngờ biến thành những dây trói gai trói chặt những ma nhân kia lại.

Ma nhân hoảng hốt vì sự phát sinh đột ngột này, muốn thoát khỏi dây trói nhưng không thành, càng giãy giụa thì càng bị gai nhọn trên đó đâm sâu vào cơ thể hơn. Đau đớn tới tận linh hồn làm ma nhân không kiềm được mà hét thảm.

Không dừng tại đó, sợi dây trói kia tiếp tục xiết chặt, xiết chặt ma nhân bên trong lại, làm cơ thể ma nhân kia càng lúc càng trở nên vặn vẹo rồi bị đứt đoạn. Một ma nhân đã chết!

Ma nhân đã chết!

Tin này làm thâm tâm mọi người rung động, bọn họ có thể giết được ma nhân! Ma nhân cũng không phải bất khả xâm phạm!

Nhưng nhìn sự tình đang diễn ra trước mặt, những người còn lại không biết nên có cảm nghĩ gì.

Vô cũng kinh hoàng trước cảnh tượng này, trong lúc nàng còn chưa kịp hành động thì cũng đã bị một sợi dây trói lao tới trói buộc.

Những gai nhọn trên sợi dây kia đâm sâu vào cơ thể Vô làm Vô trong thoáng chốc như chìm trong hố sâu địa ngục.

“Giết ...giết”

“Hận...”

“Hận... ma giới”

“...hận...”

“...con người...”

Những suy nghĩ đen tối, tuyệt vọng trong oan hồn kia cũng trút hết vào đầu Vô, làm Vô không kiềm được mà hét lên một tiếng.

- Ha ha... ha ha ha...

Trước những việc đã xảy ra, Trần Anh Thái chỉ cảm thấy rung động, cảm kích.

- Đây mới là đòn sát phạt mà các tiền nhân trong suốt bảy ngàn năm qua đã áp ụ, đè lại...

...

Ở trong ma cung, Thiên Ma ngồi trên ngai cao đưa mắt nhìn lên bầu trời đã trở thành màu huyết đỏ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94

– Tại sao...

Trong tòa cung điện lạnh ngắt, một giọng nói vang lên. Nghe như vô tình, lại như thống khổ.

– ... ta lại là Thiên Ma?

Hắn còn nhớ, còn nhớ như in những ngày tháng đó. Những ngày đầu hắn bị bỏ rơi giữa ma giới lãnh huyết, giết người như ngóe kia.

Hắn còn nhỏ, vẫn còn rất nhỏ, còn chưa nhận thức rõ ràng thế giới xung quanh mà đã bị bỏ lại trong bóng tối một mình.

Lạnh lẽo, sợ hãi và rất đói...

Đưa bé co ro trong một góc hang đá, tự ôm lấy cơ thể của mình để sưởi ấm, nó đói tới mức bật khóc, liên tục gọi:

“Mẹ... mẹ... mẹ đâu rồi...”

“... mẹ ơi...”

Bóng tối vẫn lặng yên, không có tiếng đáp lời.

Sau khi khóc mệt, nó chẳng còn sức để mà kêu gào nữa, chỉ có thể thúc thít, thúc thít từng tiếng một rồi chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Đánh thức nó không phải là tiếng của mẹ nó mà lại là tiếng gầm gừ của một thú hoang.

Nó giật nảy mình nhìn ma thú khát máu trước mặt nó đang tiến lên từng bước một.

Ở thế giới hoang tàn này, ma nhân muốn sinh tồn đã khó, ma thú muốn tồn tại lại càng khó hơn. Chúng vừa là thức ăn của ma nhân vừa trở thành đối tượng công kích lẫn nhau để giành giật chút sự sống. Đôi lúc may mắn, cũng có thể như ma thú hiện giờ, gặp được một ma nhân còn nhỏ!

Chỉ cần ăn thịt được ma nhân còn nhỏ kia, sức mạnh của nó sẽ đột phá dữ dội, nó sẽ không còn là một ma thú yếu đuối tùy thời giết nữa.

Nghĩ như vậy, ma thú kia lại càng quyết tâm phải ăn bằng được đứa nhỏ yếu ớt đang co ro trong góc kia.

Đứa nhỏ kia lần đầu đối diện với sự thật sinh tồn tàn nhẫn này chỉ biết sợ hãi lùi lại, ngay cả sức bỏ chạy cũng không có.

“M... mẹ... mẹ... ơi...”

Nó cố sức gọi, hy vọng mẹ của nó có thể nghe thấy mà đến cứu nó. Dù bình thường bà không thích nó, cũng chưa bao giờ yêu thương nó nhưng nó vẫn nghĩ bà sẽ xuất hiện mà cứu nó.

Ma thú kia vẫn tiến lên, áp sát tới nó.

Nó có thể ngửi thấy mùi tanh tươi từ cơ thể ma thú kia phát ra, nó lại vô vọng gọi:

“... mẹ... cứu con...”

Nước mắt của nó rơi xuống, không một ai nghe thấy lời kêu cứu của nó.

Ma thú dường như đã không còn kiên nhẫn, bước tới càng mau hơn, cái miệng như chậu máu của nó há ra trước mặt đứa nhỏ kia.

Gàoooo...

“Khôngggg...”

Đứa nhỏ sợ hãi mà nhắm tịt mắt, không dám nhìn nữa. Nước mắt của nó cứ thế rơi xuống, rơi xuống mãi không ngừng.

Xung quanh hoàn toàn im lặng.

Mãi lúc lâu, nó mới dám hé hé mở mắt ra nhìn. Nó liền trông thấy ma thú đói khát kia đang bị một luồng khí màu đen trói chặt không thể nhúc nhích hay phát ra tiếng kêu nhỏ nào.

Nó kinh ngạc nhìn lại mới phát hiện ra luồng khí đen đó là từ cơ thể nó phát ra dù nó chẳng biết gì về luồng khí đó cả.

Luồng khí đen kia đột ngột xiết mạnh, bóp chết ma thú bên trong. Máu tươi từ trên cơ thể như thác đổ xuống mặt đất. Xác định nó đã không còn hơi thở, luồng khí đen kia mới buông xác ma thú kia xuống rồi thu về người đứa nhỏ, mang trên đó còn có những giọt máu còn vương lại.

Đứa nhỏ thấy tự nhiên trên người mình dính đầy máu tanh hôi thì hét một tiếng, cố phui đi nhưng không có tác dụng, trên người nó lúc này đã bị ướt đầm bởi máu của ma thú kia. Mùi tanh nồng cứ bao quanh nó khiến nó phải chau mày.

Nhìn lại xác ma thú ở trước mặt, nó sợ hãi muốn tránh né, cũng muốn bỏ cái động này đi. Nhưng khi vừa bước đến cửa động, nó lại ngập ngừng ngừng bước. Nếu nó bỏ đi như vậy, vậy làm sao mẹ nó đến tìm nó được nữa?

Suy nghĩ mãi, cuối cùng nó vẫn chọn quay trở về.

Nó chán ghét nhìn xác ma thú đang chiếm lấy chỗ của mình, nó lại không có sức để di chuyển xác ma thú đi nên chỉ hậm hực dẫm chân mấy cái rồi thôi.

Nó tiếp tục ở đấy chờ đợi.

Một ngày, một ngày, lại một ngày...

...

Thời gian trôi qua, nó càng lúc càng mệt mỏi và đói lả. Nó cũng không biết đã bao lâu nó không ăn rồi, nó rất đói.

Đến khi bị cơn đói làm cho mờ mắt, nó lúc này vô thức đảo mắt nhìn về xác ma thú ở một góc kia. Cái xác đã để đó nhiều ngày, có phần muốn bị phân hủy rồi, ruồi bọ đã bay xung quanh.

Nó nhìn nhìn cái xác kia mà nuốt nước miếng, rớt chột tinh ra mà vỗ vỗ mặt mình, nó không muốn ăn cái xác đó.

Nhưng rồi, nó cũng bị cơn đói hành hạ tới không suy nghĩ được gì nữa, nó đứng lên, lê từng bước tới cái xác đang nằm đằng xa...

Đến khi tỉnh lại, nhìn rõ ràng cái thứ mà mình đã ăn, nó đã kinh tởm tới mức muốn nôn hết ra nhưng lại không thể ới ra thứ gì. Nó kinh hoàng, hoảng sợ không muốn tin mà chạy đi.

Nó chạy, chạy lại chạy, càng lúc càng xa. Chạy cho tới lúc nó tìm được một nguồn nước nhỏ, nó hót hãi lao tới nốc lấy từng ngụm cũng muốn tiếp tục nôn nhưng thế nào cũng vô dụng. Nguồn nước lại quá ít, làm sao đủ cho nó tẩy rửa thân thể của mình được. Quanh mũi của nó vẫn còn nồng nặc mùi của xác chết kia. Nó cứ nằm đấy, nằm đấy một lúc lâu.

Đến khi khôi phục tinh thần, nó lần mò quay về đường cũ nhưng cũng không dám bước vào hang động kia nữa, chỉ đứng ở đằng xa nhìn tới.

Kể từ đó, nó sống lang thang bên ngoài, cũng không dám đi quá xa khu vực này, vì một tia hy vọng, một ngày mẹ nó tới tìm nó.

...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95

Chương 95

Thời gian cứ thế trôi rồi lại trôi qua, cũng không biết đã bao lâu rồi. Lâu đến mức một đứa bé ngây ngô đã có chút cao lớn, có hình dạng của người trưởng thành.

Đủ lâu để hẳn xác nhận rằng: người mẹ kia của hắn sẽ không bao giờ trở lại!

Hắn từ lâu đã học được cách sử dụng nguồn năng lượng trong cơ thể mình. Và ma thú xung quanh đây đã bị hắn săn giết gần hết, đã chẳng còn có gì có thể ăn được nữa.

Thế là, hắn ra một quyết định: đi tới một nơi khác!

Hắn đã đắn đo, nấn ná rất lâu mới thật sự ra đi. Bỏ lại nơi này, bỏ lại niềm hy vọng duy nhất của hắn!

Sau đó, hắn đã đến được một thành nhỏ, gặp được những ma nhân khác. Thời gian đó khá khó khăn, hóa ra sống cùng ma nhân phức tạp hơn cuộc sống ở một mình nơi hoang vu trước kia. Chỉ ít, nơi đó hắn chỉ cần tìm thức ăn sống qua ngày chứ không cần bận tâm nhiều thứ khác như vậy.

Hắn cũng chẳng còn rõ ràng lắm mình đã lẫn lộn ở đó bao lâu, cũng may mắn gặp được người chú ý đến sức mạnh của hắn, nhờ vậy mà ít nhiều đã giúp ích cho con đường sau này của hắn.

Rồi sau đó, sau đó, hắn trở thành Thiên Ma!

Nhờ vào sức mạnh bất khả kháng của hắn, hắn đã đánh bại hết tất cả những kẻ địch khác để thành Thiên Ma đầu tiên của ma giới!

Kể từ dạo ấy, nó đã trở thành cái tên của hắn!

...

Sau khi thành Thiên Ma, hắn có nhiều trọng trách hơn, quan trọng nhất chính là duy trì sự sinh tồn của ma giới.

Lúc đấy, ma giới vô cùng hỗn loạn, kẻ chém người giết, chưa từng có một ngày bình yên, tất cả là bởi vì sinh tồn! Bọn họ thiếu thức ăn, nơi ở và nhiều thứ khác.

Đối với Thiên Ma, người vừa trở thành đế vương của ma giới, bọn họ cũng không có nhiều khái niệm. Tất cả những gì họ biết là tìm thức ăn để sống sót qua ngày hôm nay.

Ma giới bị chia rẽ nghiêm trọng, thậm chí ngôi vị Thiên Ma của hắn cũng không vững vàng. Sau nhiều lần bàn bạc, tất cả mọi người đã thống nhất ý kiến: chiếm lấy một không gian mới, nơi có khả năng cung cấp những yêu cầu của ma giới!

Và rồi, hắn đã chọn, chọn vùng đất của nhân loại!

Hắn từ khi còn rất nhỏ đã lớn lên bằng cách chém giết giành giật sự sống. Những kẻ yếu ớt phải trở thành con mồi cho kẻ mạnh hơn cũng là điều hiển nhiên. Và hắn cũng nghĩ như vậy! Nên khi đưa ra quyết định xâm chiếm vùng đất của nhân loại, hắn hoàn toàn không có một chút do dự hay áy náy nào!

Dựa vào sức mạnh vô biên của mình, chính tay hắn đã xé rách không gian, mở ra con đường đến nhân gian.

Cuộc chiến đầu tiên đã bắt đầu như vậy.

Chiến lợi phẩm có từ sau cuộc chiến đó đã khiến tất cả mọi người vừa lòng. Bọn họ đã chiếm được rất nhiều trâu dê bò chó, lương thực và còn bắt được một số con người còn sống và biến họ thành kẻ tôi mọi cho ma giới.

Khi đó, hắn không hiểu, hắn không hiểu vì sao những kẻ bị bắt đó lại nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ như vậy. Đó là ánh mắt hắn chưa bao giờ thấy qua, không biết nên gọi là gì nhưng nó vẫn làm hắn cảm thấy khó chịu, thật khó chịu.

Nhờ những chiến lợi phẩm của các cuộc chiến mang lại cho ma giới đã làm cho nhiều người phải thay đổi cách nhìn về vị Thiên Ma, đế vương của bọn họ. Dần dà, nhiều người đã chịu quy phục dưới trướng của hắn hơn. Theo thời gian trôi qua, đúng như dự liệu, toàn bộ ma giới đã đặt trong lòng bàn tay của hắn. Lời nói và sức mạnh của hắn đã trở thành tôn chỉ của thần trong lòng người của ma giới.

Và cũng trải qua quãng thời gian dài đằng đẵng đó, cuối cùng, có một ngày hắn cũng đã hiểu ra ánh mắt của nhân loại hướng về hắn có ý nghĩ là gì.

Căm tức!

Phẫn hận!

Không cam lòng...

Thì ra, những nhân loại nhỏ bé kia cũng có suy nghĩ riêng của mình. Cũng cảm thấy vui vẻ, cũng cảm thấy đau khổ...

Càng chứng kiến nhiều, hắn càng không rõ, không thể hiểu được nhân loại kia nữa.

Vì sao bọn họ yếu ớt như vậy, vì sao bị giống tộc khác tiêu diệt lại bất kham như vậy...

...

Một ngày kia, hắn rời bước vào một ngôi làng hoang tàn, xung quanh vẫn còn lửa đỏ, trong không khí vẫn còn mùi máu tươi nồng đậm. Ngôi làng này

vừa bị ma giới càn quét qua.

Hắn cứ đi rồi lại đi, nhìn thấy mặt đất thành một màu đen, cỏ cây héo rũ thì tự nhủ:

“Bọn ngốc này... đã nói đừng thả ma khí ra, nơi nào cũng bị nhiễm ma khí thế này thì làm sao còn sinh cơ được nữa. Cuối cùng sẽ trở thành mảnh đất hoang tàn như ma giới thôi...”

Khi hắn bước qua một đồng nát thì đột ngột dừng chân.

Đồng đồ nát dưới chân hắn hồi lâu bỗng nhiên lay động, những thanh gỗ, mảnh vỡ rơi ra để lộ thân hình của một đứa bé gái nhỏ xíu.

Đứa bé ấy chăm chăm nhìn hắn, ánh mắt đầy căm hận.

Qua đôi mắt rực sáng vì lòng căm thù kia, hắn lại thấy rõ hình bóng của mình phản chiếu trong đó.

Đứa bé điên cuồng gào thét:

“Ta nhất định sẽ giết chết ngươi!!!”

Vì sao một đứa bé nhỏ như vậy lại muốn giết hắn?

“Ngươi đã giết chết cha mẹ ta! Ta nhất định sẽ trả lại mối thù này!!!”

Hắn ngạc nhiên, hắn vừa mới tới thôi mà, hắn đâu có ra tay giết kẻ nào đâu? Nhưng qua ánh mắt hận định kia, hắn biết dù có nói thế nào cũng không thể thay đổi được suy nghĩ của đứa bé đó. Mà dù sao thì ngôi làng này bị tấn công xét cho cùng cũng là do hắn mà ra. Vì hắn là người đã mở đường cho ma giới tới nhân gian!

Thế là, hắn thản nhiên đáp:

“Được thôi! Ta sẽ chờ, sẽ chờ ngươi tới giết ta!”

Nói rồi, hắn quay bước đi, bỏ lại đứa bé kia ở lại một mình giữa mảnh đất tràn ngập ma khí. Dù sao, một kẻ với lòng đầy căm hận như vậy, thế nào cũng sẽ tìm được con đường sinh tồn mà thôi. Sống sót để trả thù!

Đối với hắn, đó chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ nhặt không đáng để nhớ tới và hắn cũng đã quên đã từng có chuyện như vậy xảy ra.

Hắn gần như đã quên đi đứa nhỏ đó cho tới tận khi có một ngày kia hắn chợt nhớ tới...

Đó là lúc hắn đã vững vàng ngồi trên ngôi vị của mình, đã trở thành Thần của tất cả mọi người trong ma giới. Vào lúc đó, tất cả mọi người đối với hắn chỉ có cung kính và cung kính, không một ai dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Hắn cũng đã trở nên quen thuộc với sự cô độc trên ngai vị của mình.

Tất cả những chiến sự sau này hắn cũng không buồn nhúng tay vào nữa, tất cả đều để cho cấp dưới lo liệu. Chỉ đôi khi, hắn chợt nảy ra nhả hứng đi quan sát tình hình.

Ngày đó, hắn tình cờ xuất hiện ở một chiến trường, nơi nay trước đó đã xảy ra một cuộc chiến lớn giữa ma giới và giới tu tiên. Tất cả còn lại chỉ là tàn tích và những thi thể không ai đến nhặt.

Hắn rãi bước đi qua chiến trường ấy, từng hình ảnh chết chóc đập vào mắt hắn.

Bọn hắn, ma giới vì sinh tồn nên mới xâm chiếm nhân giới.

Nhân giới lại vì bảo vệ mảnh đất của mình mà đứng lên chiến đấu.

Bất kể là thắng hay thua thì cuối cùng cũng chỉ còn lại mảnh tro tàn...

Hắn cứ thế đi tiếp cho tới khi chợt nhận ra một gương mặt quen thuộc.

Đó là gương mặt của một ma nhân đã chết trận, thân xác thì bị bỏ lại nơi này. Đó là một người rất quen thuộc, người mà hắn đã luôn tìm kiếm chờ đợi suốt bao năm khi xưa...

Chính là người đã sinh ra hắn!

Ngày đó, bà ta bỏ hắn lại mà không bao giờ ngờ rằng có ngày hắn lại trở thành Thiên ma, thành Thần của ma giới! Ngày đó, bà ta không bao giờ ngờ được đứa bé bị bà ta ruồng rẫy đã trở thành người đứng đầu của ma giới, còn bà ta mãi mãi chỉ là một ma nhân thấp hèn. Ngày hôm nay, chắc chắn bà ta cũng không bao giờ ngờ được...

Hắn đứng đấy nhìn thi thể của người đã sinh ra hắn mãi không nhúc nhích.

Hắn từ lâu đã không còn trông mong gì ở bà ta nữa, cũng không còn nhớ thương, ngày hôm nay, trông thấy bà ở nơi này cũng không có chút động tâm.

Hắn cứ đứng đấy hồi lâu rồi tiếp tục bước đi.

Trong lòng hắn không có đau đớn, không có luyến tiếc, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy thật trống rỗng.

Xung quanh của hắn thật vắng lặng..

Đã bao lâu rồi không có người dám nói chuyện cùng hắn? Đã bao lâu rồi không có một ai đó dám nhìn thẳng vào mắt hắn?

Và, hắn chợt nhớ ra thân ảnh của một đứa bé yếu ớt với ánh mắt quật cường.

Khi đó, hắn chợt thốt lên:

“A, ta đang chờ ngươi đến lấy mạng ta đây...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Trở lại hiện tại, khi cuộc chiến giữa nhân giới và ma giới đã lên tới hồi cao trào.

Sau khi Trần Anh Thái ra hiệu cho những đệ tử được chọn hy sinh thì bọn họ đã biến thành những oan hồn không lồ mang theo ma khí trong mình. Tất cả những oan hồn đó liền hóa thành những sợi dây trời đầy gai nhọn đâm thẳng vào cơ thể những ma nhân ở xung quanh.

Một phần ma nhân khó bị đánh bại như vậy một phần là vì cơ thể cứng cáp không đao kiếm nào xâm phạm được của bọn họ. Thế mà những oan hồn kia lại mang theo ma khí, từ đó, vấn đề cơ thể bất xâm của ma nhân đã bị phá vỡ. Những gai nhọn kia cứ thế đâm xuyên vào cơ thể của ma nhân, không những vậy, nó còn có tác dụng hút lấy một phần ma khí của ma nhân kia để trở thành sức mạnh của mình.

Kể từ lúc cũng oan hồn kỳ dị kia xuất hiện, cán cân của cuộc chiến lần nữa đã đổi bên.

Vô cũng đã bị một sợi dây trời bắt lấy, từ những gai nhọn đâm vào cơ thể mình, nó không những đã rút đi một phần ma lực của nàng mà ngược lại còn truyền cho nàng những cảm xúc tiêu cực của nó.

Nó không chỉ cảm hận ma giới, kẻ đã xâm lấn nhân giới, còn còn hận cả những kẻ đã biến nó trở thành một thứ vũ khí hủy diệt!

Những ý nghĩ tiêu cực đó cứ liên tục truyền vào đầu Vô, làm cho nàng cảm thấy bản thân như muốn phát điên lên thật rồi.

— Aaaaa...

Trần Anh Thái, kẻ bại trận trong cuộc chiến tay đôi với Vô, lúc này trông thấy nàng chịu hành hạ như vậy thì khoát tay bật cười.

— Ha ha ha... ngươi tiếp tục mịa mai đi! Tiếp tục cười nhạo đi! Rồi ngươi cũng sẽ trở thành oan hồn dưới tay oán hồn kia thôi...

Trần Anh Thái neho mắt nhìn về phía ma cung ở đằng xa, âm trầm nói:

— Dù cho Thiên Ma có xuất hiện cũng không thể thay đổi cục diện này! Đây chính là công sức, là tâm huyết nghiêm cứu suốt bao đời của các bậc tiền nhân! Cuộc chiến này, nhân loại nhất định sẽ chiến thắng!!!

Vô vẫn còn một phần tỉnh táo, nghe thấy những lời cuồng ngạo của Trần Anh Thái thì cay nghiệt, nàng vô lực đưa mắt nhìn về phía ma cung xa với kia, trong thâm tâm khẩn thiết gọi:

“Thiên Ma...”

Thiên Ma...

Thiên Ma...

Những tiếng gọi cầu cứu của tất cả mọi người đã vang tới tai Thiên Ma.

Hắn chính là Thiên Ma! Là quân vương của ma giới và cũng là Thần của ma nhân!

Nhiệm vụ của hần, trách nhiệm của hần là... bảo hộ cho ma giới!

Đôi mắt mông lung của Thiên Ma đột nhiên bừng sáng, sức mạnh của hần tạo thành con lốc màu đen xông thẳng lên không trung.

Đùng!!!

Sức mạnh Thiên Ma bộc phát tạo thành cột trụ cao tới tận trời. Sự việc đột ngột phát sinh làm tất cả mọi người kinh hãi, ấy vậy đều hướng mắt nhìn lên.

Đó chính là con đường chết chóc trong mắt những nhân loại nhưng lại là ánh sáng hy vọng của ma giới!

Tiếp sau đó, từ trong con lốc thẳng đứng kia có những luồng sáng đen lao ra như tên bắn, mục tiêu của chúng nó chính là những oan hồn biến thành roi gai kia.

Ầm ầm...

Sức mạnh của Thiên Ma va chạm với roi gai phát ra những tiếng động chói tai. Roi gai bị sức mạnh của Thiên Ma làm tan nát ra từng đoạn, nó ngoan cố không muốn chịu thua nhưng liền bị thêm một đòn công kích nữa thì đã không còn trụ lại nổi làm vỡ nát ra từng mảnh nhỏ, từ từ hóa thành hư không.

Trong chớp mắt đã có vô số roi gai bị hóa giải, ma nhân bị trói buộc liền được giải phóng, nhưng tất cả bọn họ đã bị thương nặng, trong thoáng chốc không thể cử động được. Dù vậy, tất cả bọn họ cũng không sợ hãi, bởi vì quân vương của bọn họ đã ra tay rồi!

Trần Anh Thái đứng ngây người nhìn từng roi, từng roi gai được tạo ra từ oan hồn bị phá nát trước mắt. Đó chính là toàn bộ hy vọng của nhân loại, là tâm huyết của bao tiền nhân.... Thế mà, đối diện với Thiên ma lại như trò chơi con nít, lại dễ dàng bị hóa giải như vậy...

Đó chính là toàn bộ...

Trần Anh Thái không chịu nổi dả kích mà nôn ra máu tươi, lão không còn đứng vững trên phi kiếm nữa mà rơi thẳng xuống đất.

Những đệ tử gần đấy liền nhào tới đỡ lão đứng dậy.

- Sư phụ...

- Sư phụ...

Trần Anh Thái lại nhìn những roi gai liên tiếp bị phá vỡ, càng lúc càng có nhiều ma nhân được trả tự do.

Lão lại ói máu.

- Sư phụ...

- Giờ chúng ta phải làm sao đây...

- Sư phụ...

Trần Anh Thái tuyệt vọng nhìn tình cảnh trước mắt rồi lại nhìn những đồ đệ non trẻ của mình. Dù không cam tâm nhưng lão cũng phải thừa nhận: trận chiến này lão đã thua rồi!

-Đ...đi! Rút lui thôi...

Trần Anh Thái khó khăn cất tiếng nói.

Chúng đệ tử nghe vậy thì sục sôi, bọn họ cũng không muốn tiếp tục ở lại nơi quỷ quái này nữa. Lập tức có người đứng ra sắp xếp:

- Các người bảo vệ sư phụ, các người mở đường rời đi, số còn lại theo ta chặn hậu...

Trần Anh Thái suy yếu để cho chúng đệ tử tự định đoạt. Nhưng đáng tiếc, dù bọn họ có muốn rời đi thì Thiên Ma nào để cho bọn họ đi dễ dàng như vậy!

Phạm vi trăm dặm quanh chiến trường liền xuất hiện một vách ngăn bao phủ, nhốt hết tất cả lại bên trong, không để cho ai thoát ra.

- Xong... xong rồi...

- Thiên Ma đã thật sự nổi giận rồi...

Có người can trường xông tới phá vỡ vách ngăn, có người hoảng loạn tìm một đường lui khác, người thì như phát điên, kể lại mất hết hy vọng...

Tóm lại, tất cả bọn họ ai cũng đừng mong còn sống mà ra khỏi nơi này

Tiếp sau đó, một màn chém giết lại bắt đầu. Nhưng lần này, kẻ sẵn và con mồi lại đổi chỗ cho nhau.

Đối với những vết phát sinh sau đó, Thiên Ma không quan cũng không quan tâm. Hắn vẫn một mực ngồi trên chiếc ngai cao giá lạnh kia, hướng mắt nhìn về đường chân trời, tự hỏi:

- Nàng đang ở đâu? Ta vẫn đang chờ nàng...

Chờ nàng tới để giết ta!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Khi Y Nhi được Hạ Lan và Lâm Nhu dẫn tới thì đã trông thấy tình cảnh quái dị: cả một vùng trời bị bao phủ bởi một tấm màn màu đen dài thăm thẳm.

- Chẳng lẽ... chúng ta tới muộn rồi sao?

Lâm Nhu không nén được mà thốt lên.

Y Nhi vốn nửa tỉnh nửa mê trên lưng Hạ Lan đột nhiên mở bừng hai mắt. Hạ Lan chợt thấy người trên lưng nhẹ hẫng đi thì ngạc nhiên quay đầu lại nhìn thì liền trông thấy đôi mắt sáng rực như sao trời của Y Nhi.

- Thả ta xuống đi!

Y Nhi chợt cất tiếng nói. Hạ Lan không tự chủ mà tuân theo lệnh của nàng.

Đến khi Y Nhi nhấc bước bước về phía tấm màn che thì Hạ Lan mới giật mình tỉnh táo lại, liền ngăn lại:

- Người muốn làm gì?

Lâm Nhu và Hạ Lan cũng cảm thấy kỳ lạ, Y Nhi vốn dĩ đã như người sắp chết kia tại sao lúc này lại đột ngột có thể tự do hành động như vậy? Như thể chưa từng bị thương qua?

Chẳng lẽ nàng nói dối? Không! Không đúng! Nàng quả thật đã bị thương rất nặng, đó không phải là giả tạo!

Hiện tại trông nàng như thế này, không hiểu sao lại có cảm giác như là... hồi quang phản chiếu?

Đúng vậy! Chính là hồi quang phản chiếu!

Y Nhi nhìn thẳng Hạ Lan mà nói:

- Đến gặp hắn!

Hạ Lan lúc này trong lòng như có quỷ, nảy sinh ngờ vực:

- Người xác nhận sẽ không bắt tay cùng hắn chứ?

Liền sau đó, bàn tay Hạ Lan đang đặt trên chuôi kiếm đã lặng lẽ rút nó ra.

Y Nhi không đáp mà cứ khăng khăng nhìn về phía bức màn trước mặt.

- Chỉ có ta... mới có thể vào đó!

Lâm Nhu cắn răng, đặt tay lên bàn tay đang rút kiếm của Hạ Lan mà ngăn chặn. Sau khi đưa mắt trấn an Hạ Lan, Lâm Nhu mới nhìn qua Y Nhi, nói:

- Lâm on... xin hãy cứu lấy mọi người...

Y Nhi nhàn nhạt nhìn qua Lâm Nhu, vẻ mặt vẫn lãnh tĩnh như thường, không có chút biểu cảm.

Lâm Nhu khẩn thiết van xin:

- Xin hãy cứu lấy mọi người, làm ơn đi...

Hạ Lan khó khăn nhìn Lâm Nhu nhưng cũng hiểu được vì sao Lâm Nhu lại làm vậy. Hạ Lan buông lỏng hai tay, đầu cúi thấp trước Y Nhi, thành khẩn nói:

– Xin làm ơn...

Y Nhi không đáp lời hai người, lại tiếp tục bước đi. Đến khi cách bức màn một bước chân, Y Nhi mới dừng lại. Nàng chậm rãi đưa bàn tay mình lên chạm vào bức màn tràn ngập ma khí trước mặt.

Một luồng sáng trắng nương theo tay nàng mà xuất hiện. Trắng và đen giao hòa rồi bùng một cái, màn đen tạm thời bị hóa giải, khơi thông tạo thành một lối đi!

Y Nhi không chần chừ liền bước vào, cả Hạ Lan và Lâm Nhu thấy vậy cũng lao tới trước khi lối đi đóng lại.

Ba người đi thêm một lúc đã mập mờ trông thấy những thân ảnh phía trước. Những người kia cũng đã phát hiện ra hành tung của ba người!

Hai bên thận trọng tiến tới gần, chỉ có Y Nhi là vẫn tiêu sái sải bước như thường.

– Sur huynh?

– Sur muội?

Tình cờ Hạ Lan nhận ra một người trong số những người ở phía trước.

– Tại sao muội lại đến đây?

Người kia lên tiếng hỏi, Hạ Lan ấp úng nói:

– Muội đã tới trễ rồi, mọi người không sao chứ?

Người kia nghe vậy thì thay đổi sắc mặt, không biết phải trả lời thế nào. Đúng vào lúc đó, hắn đã nhận ra Y Nhi.

– Nàng ta... tại sao nàng ta ở đây?

Hạ Lan e dè nói:

– Là muội... Là muội đã đưa nàng tới...

– Nhưng nàng ta...

Đêm biến cố kia, hắn tình cờ cũng có mặt ở đó nên đương nhiên biết được sự tình trong đó. Ngày đó, Y Nhi đã bắt tay với Thiên Ma!

Ngạc nhiên thay, Hạ Lan lại lên tiếng nói giúp cho Y Nhi:

– Nàng tới đây là để ngăn chặn hắn lại! Có đúng hay không?

Câu đầu tiên là nói với nam nhân kia, còn câu thứ hai là hỏi Y Nhi, trong mắt Hạ Lan hiện lên sự cầu khẩn hiếm hoi, mong Y Nhi sẽ đáp ứng lời nàng.

Y Nhi vẫn không trả lời mà bước qua hai người.

Sự xuất hiện của Y Nhi trong thoáng chốc đã làm kinh động đến tất cả mọi người. Ai nấy nhìn đều đưa mắt nhìn theo nàng, có người ngạc nhiên, cũng có người nghi hoặc.

- Nàng là Thiên Nữ thật sao?

- Là Thiên Nữ...

Cũng có không ít những người đã tận mắt chứng kiến đêm định mệnh kia nên họ băng khuôn không hiểu vì sao nàng lại xuất hiện ở đây.

- Đứng lại!

Có kẻ lớn gan bước ra cản lại bước chân của nàng.

Y Nhi chỉ nhàn nhạt nhìn qua kẻ đứng trước mặt mình, không có sợ hãi cũng chẳng lo lắng.

Kẻ đó liền rút kiếm đối đầu với nàng.

- Người muốn đi đâu? Đến hợp sức với Thiên Ma sao?

Nếu như nàng thật sự tiếp tay cho Thiên Ma vậy thế gian này làm sao còn cơ may gì cho nhân loại nữa.

Khi nghe kẻ kia nói thế, tất cả những kẻ không biết chuyện ở đây lầm vào mờ mịt. Tại sao Thiên Nữ lại tiếp tay cho Thiên Ma được?

Sự ồn ào huyên náo nơi này đã đánh động tới không ít những kẻ khác, càng lúc càng có nhiều người tụ tập lại.

- Tránh ra!

Y Nhi cất tiếng nói.

Người kia vẫn không chịu nhường đường khăng khăng hỏi:

- Nói đi! Ngươi muốn đi đâu? Mục đích của ngươi là gì?

Y Nhi đảo mắt nhìn qua kẻ đứng trước mặt mình và những người xung quanh, nói:

- Dù ta có không giúp Thiên Ma thì các ngươi có khả năng đối phó với hắn hay sao? Vô nghĩa!

Cùng lúc ấy, Trần Anh Thái cũng đã tìm tới. Thấy Trần Anh Thái xuất hiện, mọi người chủ động né tránh, nhường đường cho hắn.

Trần Anh Thái phức tạp nhìn Y Nhi, đây chính là Thiên Nữ, là người đã giúp nhân loại duy trì hòa bình suốt bảy ngàn năm qua. Nàng cũng chỉ là một cô nhi, thân phận thấp hèn, vì muốn được lưu lại phái Thanh Vân mà cầu cạnh Bạch Thiên Lam thu giữ. Đã từng là một người không có chút sức phản kháng mặc cho người khác bày đặt số phận của mình.

Rồi cũng là người đã làm cho sự đệ của hắn, niềm hy vọng của phái Thanh Vân đánh mất niềm tin vào con đường tu đạo của mình. Bạch Thiên Lam...

Hắn chán ghét thân phận của nàng, càng không thích việc nàng là Thiên Nữ, đã từng không dưới một lần đưa nàng vào con đường chết.

Thế mà, hôm nay, kẻ tưởng như ti tiện kia lại đứng đối mặt với hắn không chút ngập ngừng, đôi mắt tĩnh lặng của nàng vẫn chăm chăm nhìn hắn không chút nhún nhường...

- Đề... nàng đi đi!

- Sư phụ?

- Sư phụ?

Vừa nghe thấy Trần Anh Thái ra quyết định khó, không ít kẻ không khỏi bất ngờ.

Trần Anh Thái phát tay ra dấu cho mọi người im lặng, lặp lại:

- Đề nàng đi qua!

Nói rồi, chính hắn cũng tự lách qua để cho nàng một con đường, những kẻ khác thấy Trần Anh Thái như vậy cũng đành nhường đường.

Y Nhi vẫn thờ ơ như không, tiếp tục bước đi.

- Sư phụ, tại sao ngài lại làm thế? Không phải nàng ta đã...

Y Nhi vừa đi qua, đã có người không nhịn được mà lên tiếng hỏi. Trần Anh Thái phát tay bảo im lặng, cũng không đưa ra lời giải đáp.

Hắn cho tới giờ vẫn không rời mắt khỏi Y Nhi, trong mắt nào có chút cảm kích, hay tình cảm gì, nếu có thì chỉ có kích động, hả hê.

Bởi vì, nàng là Thiên Nữ!

Càng đi về trước, Y Nhi càng cảm nhận rõ ràng sự phản kích lạ trong cơ thể mình. Linh tính của năng lượng trong cơ thể nàng biết được nó sắp được đối diện với Thiên Ma nên kích động không ngừng, hơn thế còn nảy ra lòng tốt giúp cho Y Nhi thuận lợi điều khiển năng lực hơn, không còn phản kháng nữa.

Y Nhi tự nhủ:

- Hưng phấn? Bởi vì sắp được gặp hắn? Sắp bước vào con đường chết mà vẫn kích động như vậy sao?

Gấp ráp muốn đi tìm cái chết tới thế ư?

Y Nhi hướng mắt nhìn về phía con lối thẳng đứng cao tới tận trời ở đằng xa, đó chính là nơi hắn đang ở.

- Chờ ta... ta sắp tới rồi..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98

Có không ít người vẫn không yên tâm mà âm thầm bám theo gót chân của Y Nhi.

Y Nhi đi càng lúc càng xa, đã tới được phạm vi của người ma giới đang dưỡng thương. Nhìn thấy Y Nhi xuất hiện, không ít ma nhân bị đánh động, liền dàn ra ngăn cản.

Bọn họ chính là những ma nhân còn lại sau cuộc chiến này, khi nhìn thấy Thiên Ma ra tay, bọn họ nghĩ rằng mình đã được cứu sống thì nào ngờ, Thiên Ma cũng giam giữ bọn họ trong bức tường này.

Bọn họ không dám có suy nghĩ đối nghịch với Thiên Ma, nhưng hành động kỳ lạ này của Thiên Ma đã làm không ít kẻ không thể hiểu được mà nghĩ ngợi.

Vô kinh hãi nhìn Y Nhi từng bước tới gần.

Tại sao nàng ta tới giờ vẫn còn sống? Khi đó, không phải chính mắt Vô đã nhìn thấy nàng gần như đã đứt hơi mà rơi xuống kẻ nứt trong không gian sao? Chẳng lẽ không ai có thể giết được nàng...

Cũng lúc ấy, Vô chợt nghĩ tới nguyên do Y Nhi xuất hiện tại đây.

– Ngươi...

Vô bừng tỉnh ngộ.

– NGĂN NÀNG LẠI! KHÔNG ĐƯỢC ĐỀ NÀNG TA BƯỚC QUA NƠI NÀY!!!

Tất cả những kẻ ở đó không ai hiểu được vì sao Vô lại kích động như vậy, nhưng Vô đã hạ lệnh, bọn họ lập tức liền tuân theo. Từng người, từng người bắt đầu bày trận bao vây Y Nhi vào trong.

Vô căm tức nhìn Y Nhi, quát lớn:

– Ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi đi qua địa phương này!!!

Y Nhi lẳng lặng đưa mắt nhìn lướt qua Vô, nói:

– Ngươi không thể ngăn được ta.

Nhưng lời Y Nhi nói không ai nghe thấy, tất cả ma nhân xung quanh đã lao vào tấn công nàng.

Những kẻ bám theo phía sau Y Nhi kia thấy đột ngột phát sinh biến cố này thì cũng sửng sốt nhưng không một ai dám tiến lên ra tay giúp đỡ.

Y Nhi vẫn đứng yên tại chỗ.

Khi ma nhân sắp sửa đánh tới Y Nhi thì từ trong cơ thể Y Nhi, một luồng năng lượng màu trắng nhu hòa liền phát ra đỡ lấy mọi đòn tấn công.

Chỉ cần đối phương không phải là con người, thì lúc này, nàng chính là kẻ mạnh nhất!

Vô số ma nhân liên tiếp bị đánh bật lại.

Sự phát sinh đó khiến không ít người phải trở mắt ra nhìn. Đó chính là khả năng của Thiên Nữ! Chính là người duy nhất suốt bảy ngàn qua có thể sánh ngang với Thiên Ma!

Vô không chấp nhận chịu thua, tiếp tục công kích, nhưng không một lần có thể chạm tới Y Nhi, hai bên cứ giằng co như vậy một lúc lâu.

Y Nhi đã không còn kiên nhẫn nữa, đôi mắt khẽ nheo lại, điều khiển nguồn năng lượng phát ra mạnh hơn.

Bùm một tiếng, Vô bị đánh ngã trên đất. Dù đã bại trận nhưng Vô vẫn không chịu nhường bước, run rẩy tiếp tục muốn đứng lên đánh tiếp.

Y Nhi có chút rung cảm nhìn qua Vô, nhìn kẻ quyết liều chết để cản bước chân của mình. Dù nàng ta đã làm nhiều chuyện xấu xa, hiểm độc nhưng không

thể không nói toàn bộ những chuyện nàng ta làm mục đích điều là vì bảo vệ hân.

Có thể nói nàng là người duy nhất trong suốt mấy ngàn qua toàn tâm toàn lực đều vì hân.

Nhưng có thể nào đi nữa, thì hôm nay nàng vẫn phải đi qua nơi này.

Y Nhi nhắm mắt lại, xung quanh nàng những luồng sáng trắng càng nồng đậm, càng xuất hiện nhiều hơn.

Trong thoáng chốc dưới ánh mắt kinh ngạc của nhiều người, ánh sáng kia đã hợp nhất tạo thành một con đường xuyên suốt thẳng tắp về trước.

Y Nhi mở mắt ra nhìn thành quả của mình, dưới chân bắt đầu bước đi.

Vô sững sờ nhìn sự tình đang diễn ra trước mắt.

Không thể để nàng ta đi như vậy! Không thể để nàng ta đi qua như vậy được!!!

Vô như bị hóa điên, điên cuồng công kích vào Y Nhi đang được ba bọc bên trong năng lượng thần khiết kia.

Máu, ma khí và cả nước mắt của Vô chạm vào năng lượng tinh thuần kia, dù có cố gắng thế nào cũng không làm nó bị chút suy yếu, mà toàn bộ bị tan biến vào đó.

Từ lúc con đường ánh sáng này được tạo ra, xung quanh Y Nhi đã trở nên yên tĩnh hơn hẳn, không còn ai có thể ngăn cản nàng được nữa.

- Thiên... ta sắp tới rồi... sắp tới để gặp chàng...

...

Cùng lúc ấy, ở nơi tạm đóng cửa nhân loại phía bên kia của bức màn.

- Sư phụ, sư phụ...

Trần Anh Thái đang dưỡng thương thì nghe thấy tiếng đệ tử hét hô hét hô chạy tới. Trần Anh Thái cau mày nhìn lên, chất vấn:

- Có chuyện gì?

Đệ tử kia vẫn còn kích động, nói không thành lời:

- Sư phụ, là sư... sư thúc, ngài đã tới rồi!!!

Trần Anh Thái kinh ngạc, Bạch Thiên Lam đã tới rồi?

Trần Anh Thái liền dứt bật dậy nhưng lão lão đảo muốn té ngã, làm tên đệ tử kia cuống cuống chạy tới đỡ lấy.

- Sư phụ...

Bạch Thiên Lam cũng đã tới nơi.

- Sư huynh.

Nghe thấy tiếng gọi của Bạch Thiên Lam, Trần Anh Thái run run đưa tay về phía Bạch Thiên Lam, chỉ mới mấy ngày mà trông lão đã già đi hàng chục tuổi.

- Sư đệ, đệ đã quay lại rồi... quay lại rồi...

Nào ngờ, Bạch Thiên Lam lại lên tiếng hỏi:

- Sư huynh, Y Nhi đâu?

Trần Anh Thái đang dạt dào xúc động tràn ngập nào ngờ Bạch Thiên Lam chỉ quan tâm mỗi nữ nhân kia, lão như bị dội cho một gáo nước lạnh. Liền hỏi:

- Đệ chỉ quan tâm nữ nhân kia?

Bạch Thiên Lam gấp gáp hỏi:

- Nàng đang ở đâu, sư huynh?

Trần Anh Thái giận dữ rút tay về, gất gồng:

- Nàng ta đã đi tìm Thiên Ma rồi! Trong mắt nàng ta chỉ có duy nhất một Thiên Ma đó thôi!

Bạch Thiên Lam không nghe hết câu, chỉ nghe thấy Y Nhi đã đi tìm Thiên Ma thì hoảng sợ.

- Không thể được...

Bạch Thiên Lam cuống cuống muốn chạy đi. Trần Anh Thái ngăn lại, hỏi:

- Đệ muốn đi đâu?

- Đệ phải đi tìm nàng!

- Đệ còn tìm nàng ta làm gì nữa?

- Phải ngăn nàng lại! Đệ phải ngăn nàng lại, không thể để nàng chết được...

Nào ngờ, Trần Anh Thái lại phủ phàng nói:

- Đó chính là số mạng của nàng ta!

Bạch Thiên Lam sững sờ nhìn Trần Anh Thái. Trần Anh Thái lần nữa nhấn mạnh:

- Bởi vì nàng ta là Thiên Nữ!

Bạch Thiên Lam sợ hãi, né tránh Trần Anh Thái.

- Cho tới bây giờ huynh vẫn không chịu hiểu sao? Tại sao huynh vẫn cố chấp như vậy? Nàng hy sinh mạng sống của mình không phải vì nàng là Thiên Nữ... tại sao? Tại sao không ai chịu nhìn nhận sự hy sinh của nàng? Những việc nàng làm không phải là “đương nhiên” đâu!

Trần Anh Thái ngậy người nhìn Bạch Thiên Lam, lão cũng không rõ ràng Bạch Thiên Lam đang muốn nói gì.

Bạch Thiên Lam cũng không lãng phí thời gian đôi co với lão nữa, hắn đã vọt chạy đi, hướng về con lối đen cao tới tận trời kia mà chạy đi.

- Ta nhất định phải tới kịp! Nhất định phải nói đáp án cho nàng biết! Để cuộc chiến này vĩnh viễn được chấm dứt...

Nàng tuyệt đối không thể chết được!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

Trong ma cung, Thiên Ma vẫn ngồi trên ngai vị của mình, đôi mắt nhìn theo từng bước chân đến gần của người bên dưới.

Hình ảnh này rất quen thuộc, giống như cảnh đã diễn ra nhiều lần trong quá khứ.

Giữa không gian vắng lặng, từng bước chân của nàng vang lên như mũi dao đâm vào trong tim hắn.

Nàng đã quay trở lại!

Hắn rốt cuộc được gặp lại nàng rồi, chỉ là... nàng đến đây để lấy mạng hắn!

Số mệnh lần nữa lặp lại, không thể thay đổi.

Y Nhi ngược mặt lên nhìn Thiên Ma, ánh mắt cả hai giao nhau, nàng thấy rõ sự giãy giụa trong mắt của hắn.

— Ta đến rồi... đến để kết thúc sự tồn tại của Thiên Ma...

Hắn vẫn ngồi yên bất động, chăm chú nhìn theo đôi môi đang mấp máy của nàng.

Ánh mắt giá lạnh của nàng càng lúc càng trở nên nhu hòa, lại nói:

— ... cho nên, hãy chờ ta, chờ ta giải thoát cho chàng, Thiên...

Nguồn năng lượng trong cơ thể Y Nhi đã không kiềm được sự kích động của mình, nó đã tự mình thoát ra khỏi cơ thể Y Nhi, huyền hóa thành một hình dạng trong suốt, hướng về Thiên Ma mà kêu gào.

Huyền hình kia muốn lao về phía Thiên Ma sống mái nhưng đột ngột hành động bị ngưng lại.

Nó kinh ngạc quay đầu nhìn nữ nhân đang kiềm chế mình, vô bọc của nó mà nổi giận. Y Nhi cũng không nung tay, bàn tay đang nắm một đầu sợi dây liên kết giữa nàng và nó liền siết chặt lại rồi giật về, bắt huyền hình kia phải lui lại.

Đây là lần đầu tiên nó bị như vậy, vô bọc kia lại dám vô lễ với nó như thế đã làm nó thật sự tức giận rồi.

Y Nhi cũng không nhún nhường, quát lớn:

— Ngươi rốt cuộc chỉ là nguồn năng lượng trong cơ thể ta mà thôi, dựa vào gì mà muốn chi phối ta? Hãy ngoan ngoãn nghe theo lệnh ta!!!

Huyền hình kia đương nhiên không chịu thua, nó phản kháng lại, đáng tiếc cuối cùng, nó cũng chỉ là một chút linh tính được ban cho mà thôi, đơn giản và thuần khiết giống như một đứa bé có phần ngang ngạnh.

Nó muốn sử dụng sức mạnh của mình để đối phó với Y Nhi, nhưng hoàn toàn vô ích, bản thân của nó được sinh ra để bảo vệ con người nên nó không thể đã thương con người được, huống hồ nữ nhân ngang ngược kia còn là vô bọc của nó. Sức mạnh của nó vô dụng với nàng, chạm vào nàng như hóa thành con gió mát.

Nó tức giận càng muốn mạnh tay hơn, liên tục, liên tiếp tấn công dồn dập, tới tấp. Nhưng kết quả cuối cùng vẫn không thay đổi.

Tại sao lại như vậy? Nữ nhân kia không phải suốt mấy kiếp trước đều phải thuận theo ý muốn của nó sao? Tại sao nàng bây giờ lại dám đối nghịch với nó như vậy? Càng đáng giận hơn, dù nàng làm vậy nhưng nó lại không có cách gì đối phó với nàng!

Một khi nó không thể sử dụng sức mạnh của mình mà chỉ có thể dùng ý chí để chiến đấu thì chỉ qua một lúc sau, nó đã không còn đủ sức mà chịu đựng được nữa. Rốt cuộc, nó cũng phải chịu thua!

Huyền hình kia dù còn âm ức nhưng cũng phải nhu thuận đứng sang một bên.

Thiên Ma ngồi trên cao không lúc nào rời mắt khỏi Y Nhi, hẳn đã chứng kiến toàn bộ cảnh nàng giằng co với nguồn năng lượng kia để giành thế chủ động. Nếu nàng thật sự có nguy hiểm, dù có phải trả giá thế nào, hẳn nhất định cũng sẽ ra tay giúp nàng, nhưng nàng đã làm rất tốt. Đã giành chiến thắng rồi! Bây giờ, nàng đã hoàn toàn nắm được nguồn năng lượng kia trong tay, chính thức là một Thiên Nữ rồi!

Đây là chuyện mà trước kia chưa từng phát sinh!

Có thể nói là vì ở kiếp này đã xảy ra quá nhiều biến cố!

Năng lượng của Thiên Nữ thức tỉnh sớm hơn dự định rất nhiều, làm cho nàng có nhiều thời gian để tiếp xúc với nó và hiểu rõ về nó hơn. Còn những kiếp trước, nàng hoàn toàn bị động! Đến đúng thời khắc then chốt, năng lượng kia mới thức tỉnh, kèm theo nó là toàn bộ những ký ức xa xưa của nàng. Đột ngột chịu những gánh nặng, đã kích liên tiếp đó, một phần ý chí của nàng đã tắt ngúm, không còn muốn chiến đấu nữa. Chính vì vậy, nàng đã tuân theo vận mệnh mà nghĩ rằng đó là số phận của nàng!

Nếu như không phải ở kiếp trước, sau khi lấy lại hết những ký ức của mình, chịu sự đau đớn giày vò đó, nàng đã sinh ra một quyết định: xóa bỏ hoàn toàn những ký ức đau thương đó vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh!

Nàng không muốn, không bao giờ muốn lần nào nữa phải nhớ lại nó nữa!

Giây phút đó, nàng đã làm ra hành động đó!

Có lẽ nhờ sự quyết định đó mà ở kiếp này, nàng đã có thể thay đổi số phận, trở thành kẻ chủ động điều khiển sức mạnh kia!

- Thiên...

Trong không gian u tối bao trùm ấy, nàng cất tiếng gọi hắn.

- Thiên, thời gian qua ta đã đi qua rất nhiều nơi, gặp rất nhiều người. Trong đó, có người tốt, có kẻ xấu, có kẻ không thích ta, có kẻ chán ghét ta cũng có người thương cảm ta! Đó là một người rất kỳ lạ! Mọi sự trên đời này đối với người đó đều vô thường. Ông ấy đi khắp mọi nơi để cứu giúp người khác mà không mong cầu có người nhớ đến. Ông ấy làm mọi việc để giúp con người có thể sống tốt hơn mà không mong hồi đáp. Trong mắt ông là hài hòa, là thông suốt, là tình yêu! Một thứ tình cảm vĩ đại, bao la, rộng lớn san xẻ cho tất cả mọi người... Ông ấy cứu giúp ta không phải vì ta là Thiên Nữ, không phải vì tương lai ta sẽ là người kết thúc cuộc chiến, không phải vì quá khứ đau thương trong những kiếp trước, không phải vì thương hại, mà chỉ vì ta là ta, là người cần giúp đỡ... Ta không biết, không biết vì sao bản thân mình lại là Thiên Nữ! Nhưng kiếp xa xưa đã xảy ra chuyện gì? Nguyên do từ đâu? Ông ấy nói quá khứ đã qua đã không thể thay đổi được nữa, tương lai vô định phía trước lại không là điều đoán trước được, quan trọng là ta ở hiện tại nên làm gì! Ta nên làm gì bây giờ? Nên làm thế nào mới tốt? Thiên, ta bây giờ lại ích kỷ, ích kỷ không muốn chọn loại tình cảm bao la vô cùng tận kia, ta chỉ là một con người nhỏ bé, là một nữ nhân... muốn ích kỷ chọn hạnh phúc cho mình mà thôi...

Nàng nói mà đôi mắt dần trở nên ướt đẫm, làm hình bóng của hấn in trong mắt nàng cũng trở nên nhòe đi. Hấn vươn tay, vương tay về trước muốn chạm vào mặt nàng, nhưng khoảng cách giữa hai người lại quá xa, hấn chỉ có thể hướng về hình bóng của nàng mà thôi.

Y Nhi tiếp tục nói:

- Bởi vậy, ta muốn cuộc chiến này kết thúc! Muốn chấm dứt tất cả! Ta muốn hủy diệt Thiên Ma!

Theo lời tuyên bố của nàng, nguồn năng lượng Thiên Nữ trong cơ thể nàng sục sôi tuôn trào, vương lên thẳng trời tạo thành cột ánh sáng thứ hai cao đến tận trời xanh.

Thời khắc huy hoàng, tráng lệ nhất trong lịch sử câu nhân loại đang diễn ra trước mắt mọi người.

Bạch Thiên Lam bàng hoàng nhìn hai cột ánh sáng cao tới tận trời kia. Rốt cuộc hấn đã tới rồi hay sao?

- Y Nhi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

– Ngày hôm nay, ta sẽ tiêu diệt Thiên Ma!

Trong ma cung uy nga nhưng lạnh lẽo kia, giọng nói đầy kiên quyết của Y Nhi vang lên.

Thiên Ma vẫn ngồi nơi đây nhìn nàng, nhìn đôi mắt đầy quyết tâm của nàng. Lịch sử năm xưa sẽ lặp lại hay sao?

Y Nhi bước tới, từng bước tiến lại gần Thiên Ma. Khi tới gần Thiên Ma mười bước, Y Nhi mới dừng chân lại.

– Thiên Ma...

Nàng lên tiếng gọi. Hấn vẫn đang dõi theo nàng, trong đôi mắt đỏ trống trải kia tưởng như bình yên lại như vô vàn cảm xúc phức tạp.

– Hiện thân đi!

Y Nhi đột ngột lớn tiếng quá.

Lần này, Thiên Ma nhú mày, đôi mắt nhìn nàng có kinh ngạc, có không ngờ.

Hấn nhấp máy muốn nói gì đó, nhưng không thể nói thành lời.

– Xuất hiện đi, Thiên Ma!

Y Nhi lần nữa quát lớn.

Lần này, từ trong cơ thể của Thiên Ma, một luồng khói màu đen xuất hiện. Đó chính là ngọn nguồn sức mạnh của Thiên Ma.

Trong mắt của Thiên Ma lúc này, luồng khói đen kia như biến thành một hấn khác, mang hình dạng của hấn nhưng thật kinh khủng, độc ác, tởm lợm, là tâm ma của hấn.

Tâm ma này đã có từ lúc nào?

Có thể từ rất lâu, rất lâu trước kia, cũng có thể có cả trước khi hấn được sinh ra.

Khi Tâm Ma xuất hiện, huyền hình của năng lượng Thiên Nữ như bị phát cuồng, nó liên tục muốn nhào tới chỗ Tâm Ma sống mái nhưng bị Y Nhi ngăn cản.

– Tâm Ma?

Thiên Ma đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Tâm Ma của mình.

Tâm Ma mập mờ như làn khói hư ảo, như tồn tại như cũng không hiện hữu.

Tâm Ma nhìn Y Nhi, trong mắt không có dịu dàng nồng ấm như Thiên Ma mà là chán ghét, căm thù.

“Hắn... vì người nên mới phải chịu cảnh luân hồi nhiều lần như vậy...”

Tâm Ma lên tiếng nói, “hắn” ở đây chính là Thiên Ma. Vì nàng vì sự tồn tại của nàng, mà Thiên Ma đã bao lần chết đi sống lại, chịu hết mọi đau khổ của luân hồi.

Đôi mắt Tâm Ma tràn đầy sát khí, hạ quyết tâm:

“Chỉ cần ngươi không tồn tại, hắn sẽ không còn điều gì để phân tâm nữa!”

Y Nhi nhú mày, cao giọng nói:

– Ngươi nghĩ có thể dễ dàng giết ta như vậy sao?

Tâm Ma cười lạnh:

“Có thể hay không phải thử mới biết được!”

– Thật không?

Huyền hình của năng lực Thiên Nữ được thả tự do, như con thú đứt dây trời lao tới chỗ Thiên Ma bám lấy không tha. Nó không thể nào quên được đối thủ suốt mấy ngàn năm qua của mình, cũng không cách nào quên được suốt mấy ngàn năm qua, nó luôn bị đánh bại, bại dưới tay Tâm Ma này.

Trong lúc hai kẻ đó đang giằng co với nhau, Y Nhi lại nhìn Thiên Ma đang ngồi trên ngai ca mà nói:

– Chờ ta, Thiên!

Lần này, ta nhất định sẽ cướp chàng khỏi tay Tâm Ma!

Đó cũng chính là cách duy nhất, là kết quả tốt nhất cho cuộc chiến này.

Trong mắt Thiên Ma lúc này chỉ có giãy giụa, có buông tha. Hắn chỉ biết trơ mắt nhìn nữ nhân mình quan tâm nhất vì hắn mà chiến đấu, bất lực tới như vậy.

Huyền hình của Thiên Nữ so với Tâm Ma quý quyết kia thì giống như sức của trẻ con so với người lớn, đứa bé liên tục bị người lớn trêu đùa, chọc tức mà không thể làm gì hơn được.

Quả nhiên cuộc giằng co không kéo dài lâu, chẳng bao lâu sau, huyền hình của Thiên Nữ đã bị Tâm Ma áp chế, nó điên cuồng, không chịu thua mà kêu gào thảm thiết, nhưng điều đó chẳng can hệ gì tới Tâm Ma, chỉ khiến Tâm Ma càng thêm khoái trá, điên cuồng.

Trong cuộc chiến đó, dù Y Nhi liên tục trợ giúp sức mạnh tinh thành cho huyền hình của Thiên Nữ, giúp nó chống đỡ nhưng cũng không có tác dụng gì tới tâm Ma kia. Chẳng lẽ tâm Ma đó thật sự không thể đánh bại được sao? Nó đã hiện trên đời này bao lâu rồi, vì sao lại có sức mạnh khủng khiếp tới như vậy?

Không chỉ huyền hình bị đánh bại mà chính linh hồn của Y Nhi cũng trọng thương, nàng té ngã trên đất.

Tâm Ma điên loạn cười rú lên, bỏ qua huyền hình mà tiến tới gần Y Nhi.

“Ngươi thật sự là phiền toái...”

Lẽ ra ma giới đã có thể thống trị được nhân giới và có thể sẽ thống nhất cả tam giới từ mấy ngàn năm trước theo như ước nguyện của hắn, thế mà, vì sự xuất hiện của nàng, tất cả mọi kế hoạch của hắn đều bị lệch hướng. Mọi thứ đều đổ sông, đổ biển.

Tất cả chỉ vì nữ nhân này, vì sự tồn tại của nàng. Vì một bản thân khác của hắn yêu mến nàng, muốn bảo vệ cho nàng!

Tâm Ma đứng trước mặt Y Nhi, nhìn nàng thống khổ giãy giụa.

“Ngươi... chết đi!”

Bàn tay to lớn với những móng vuốt sắc nhọn của Tâm Ma đưa lên cao muốn giáng xuống thân thể của Y Nhi.

Vào đúng lúc đó, Thiên Ma đang bị khống chế bất động trên ghế cao kia đột nhiên hét lên một tiếng, gồng mình thoát khỏi sự trói buộc, trong chớp mắt đã lao tới che chắn cho Y Nhi.

Tâm Ma không ngờ được sự phát sinh này, không ngờ được Thiên Ma lại có thể thoát khỏi sự khống chế của hắn, làm hắn không thể thu tay lại kịp thời. Nhất đôn cử thế giáng xuống lưng Thiên Ma. Từ cơ thể Thiên Ma máu tươi ào ạt phun ra, cơ thể của hắn không nén được run rẩy.

Y Nhi cũng không ngờ được mọi chuyện lại diễn như thế này, nàng kinh hoàng mở to hai mắt nhìn Thiên Ma.

- Thiên...

Tâm Ma chán ghét nhìn Thiên Ma.

“Ngươi nghĩ rằng như vậy có thể khiến ta thay đổi quyết định không giết nàng nữa sao? Ngươi nghĩ rằng chỉ như vậy thì có thể giết được ta hay sao? Dù ngươi có chết, ta cũng sẽ khiến cho ngươi được sống lại, hết lần này đến lần khác mãi mãi...”

Thiên Ma bỏ ngoài tai lời nói của Tâm Ma, quát mắt nhìn hấn mà nói:

- Ngươi chính là Tâm Ma của ta, còn nàng là người trong lòng của ta, ta mong muốn nàng được sống sót, nàng được hạnh phúc, ngươi tuyệt đối không được dẫm thương nàng!

Như chịu ảnh hưởng bởi ý nghĩ của Thiên ma, cơ thể của Tâm Ma chợt không thể khống chế như ý muốn nữa. Tâm Ma điên cuồng nhìn tình cảnh phát sinh trước mặt nói:

“Nếu đã như vậy, thì ngươi biến đi! Để ta trở thành một bản thể duy nhất!”

Tâm Ma đã hạ chủ ý tiêu diệt luôn cả Thiên Ma, chính thức thoát ly khỏi hấn, trở thành một cá thể duy nhất. Thiên Ma cảm nhận rõ ràng sức mạnh của hấn đang dần mất đi, hay đúng hơn là đang bị Tâm Ma rút ra từng chút một. Con đau tới tận linh hồn đó làm cơ thể Thiên ma chấn động, run lên bất bật.

- Thiên...

Y Nhi bám lấy tay của Thiên Ma, nàng không chịu được nhìn hấn bị hành hạ như vậy.

- Thiên...

Nàng ôm lấy cơ thể của hấn, cùng hấn giãy giụa trong hố sâu của tuyệt vọng.

Trước tình cảnh đó, Tâm Ma lại càng điên cuồng cười khoái trá, tiếng cười của hấn như mũi dao liên tục cứa vào trái tim của Y Nhi, cắt qua linh hồn của nàng.

Cuối cùng, nàng thoi thóp nói:

- Chúng... ta để lại toàn bộ sức mạnh của Thiên Nữ cho chàng, hãy đánh bại hấn, vĩnh viễn... đừng để cho cái kết này lặp lại nữa.

Huyền hình của Thiên Nữ nghe Y Nhi nói vậy thì gào rú tỏ vẻ không đồng ý. Nó là sức mạnh thiên địch của Thiên Ma, làm sao có thể để cho Thiên ma sử dụng được! Nó không đồng ý!

Mặc cho sự phản kháng của nó, Y Nhi đã quyết tâm.

- Đây là cách duy nhất để kết thúc, sức mạnh này, ta trao cho nàng!!!

Thiên Ma lắc đầu, đôi mắt hấn ửng đỏ, hấn không đồng ý, không đồng ý cho nàng làm như vậy, làm như vậy khác nào lấy mạng nàng đâu! Thà hấn chịu đựng đau đớn cũng không muốn nàng làm như vậy.

Nhưng nàng đã quyết chí, trong phút cuối cùng đó đã truyền hết toàn bộ sức mạnh của mình cho hấn. Cơ thể của nàng từ từ trở nên lạnh toát, đôi mắt dần nhắm mắt lại không còn sinh cơ nữa.

- A...a....

Aaaaaaa.

Trong giây phút đó, cột sáng năng lượng màu trắng tượng trưng cho sự tồn tại của Thiên Nữ đã vụt tắt giữa đất trời. Khi biến cố đó diễn ra, trái tim của tất cả nhân loại bị kẹt lại mà giới này dường như đã quên đập, chẳng lẽ Thiên Nữ đã thất bại? Đã thất bại trước Thiên Ma rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Tâm Ma không ngờ được Y Nhi lại ra đòn này, hấn trong lúc nhất thời lơ đãng đã để cho Thiên Ma có cơ hội nắm giữ sức mạnh của Thiên Nữ.

Dù vậy, Tâm ma vẫn không nao lòng, cười khằng khặc:

“Ngươi nghĩ chỉ với chút sức mạnh kia thì đủ sức đối địch với ta rồi sao?”

Thiên Ma ngồi lì nơi đó, ôm lấy thân thể đã lạnh cứng của Y Nhi. Nàng đã để lại cuộc chiến này cho hắn, để cho hắn kết thúc tất cả.

“Ngươi đừng quên sức mạnh ngươi có được là do ta! Sức mạnh vô biên trong người của ngươi cũng là của ta! Ngươi không có! Ngươi không có bất cứ thứ gì cả!!!”

Thiên Ma không nghe những lời của Tâm Ma, hắn lúc này đã chết lặng, chìm trong hố sâu tuyệt vọng của mình.

Nàng đi rồi, thật sự bỏ hắn lại mà đi rồi...

Lần này, nàng không chết cùng hắn mà vì hắn hy sinh sinh mạng của bản thân mình. Cái chết vốn dĩ đã đáng sợ nhưng sống ở trên thế gian mà không có sự tồn tại của nàng còn đáng sợ hơn cả cái chết kia nữa.

Nhưng hắn vẫn sống, vẫn còn sống ở đây. Hắn phải trả thù cho nàng, sẽ thay nàng thực hiện mong ước của nàng...

Qua hồi lâu hắn mới lưu luyến buông thân thể Y Nhi ra, để nàng nằm ngay ngắn trên mặt đất lạnh giá.

– Chờ... chờ ta...

Hắn nhìn gương mặt bình thản như ngủ của Y Nhi mà đau đớn nói.

Ngay sau đó, hắn quay đầu đi, trong mắt hắn lúc này chỉ còn tràn ngập thù hận.

Thiên Ma đứng đối mặt với Tâm Ma, đây là lần đầu tiên trong đời của hắn đối mặt với tâm ma của mình, đối mặt với bản thể xấu xa khác của hắn.

“Mấy ngàn, mấy vạn năm qua, trong khi ngươi cứ trì trệ không tiến bước, ta đã có thể thoát ly khỏi gười rồi, đã không còn là một phần của ngươi nữa. Ta độc lập! Ta đã trở nên độc lập!!!”

“Ngươi nghĩ rằng ta là một phần tăm tối trong lòng ngươi sao? Vậy ngươi có biết trong suốt mấy ngàn, mấy vạn năm qua, ngươi luôn bị ta khống chế? Những gì ngươi làm, những gì ngươi gặp đều có một phần nhúng tay của ta trong đó...”

“Ngươi chỉ là kẻ thua cuộc! Luôn luôn là kẻ thua cuộc...”

Thiên Ma đưa mắt nhìn huyễn hình của Thiên Mữ đang đứng lấp ló bên cạnh mình, nó vẫn không thích ứng được việc nó đã bị thay đổi chủ nhân.

– Đây là nguyện vọng cuối cùng của nàng, dù ngươi có chán ghét hay không muốn đi nữa, cũng hãy hợp tác cùng ta, cùng ta chiến đấu. Chiến đấu để chấm dứt tất cả những bi kịch này...

Huyễn hình của Thiên Nữ không ngờ được Thiên Ma sẽ nói những lời như vậy với nó, đối với một đứa bé mà nói, sự thật rất đơn giản, nó không biết dối trá, chỉ có thể cảm nhận thâm tâm của người khác có thật lòng hay không. Và Thiên Ma trước mặt nó hiện giờ, địch thủ suốt ấy ngàn năm của nó đang thành tâm, thành tâm kêu gọi nó hóa thù thành bạn, cùng nhau chiến đấu, cùng nhau tạo ra một cái kết xem như tốt nhất.

Nó chân chừ, nhưng rồi cũng gật đầu, sát cánh bên Thiên Ma kia.

Khi bàn tay của hai người chạm vào nhau, năng lực của Thiên Nữ lần nữa được kích hoạt. Cột sáng trắng của Thiên Nữ lần nữa được sáng lên, chiếu rọi cả một vùng trời. Kết hợp với tâm tính của Thiên Ma, huyễn hình của Thiên Nữ trong thoáng chốc dường như đã trưởng thành hơn rất nhiều, trở nên mạnh hơn rất nhiều.

Trong khi mọi người bên ngoài vẫn còn bàng hoàng không biết chuyện gì đang xảy ra thì cột sáng của Thiên Nữ kia lần nữa lại biến đổi từ màu trắng trong thuần khiết kia trong thoáng chốc đã đổi màu, dần dần chuyển sang màu đỏ của bi ai, ưu thương... cột sáng dần to ra, sáng bừng chưa từng có.

Tâm ma cũng không ngờ được sự tình lại diễn ra như vậy, nhưng có hối hận cũng đã muộn rồi.

– Hãy chiến đi! Trận chiến cuối cùng giữa ta và ngươi!!!

Huyễn hình của Thiên Nữ hợp nhất vào cơ thể của Thiên Ma. Cả hai cùng nhau rống lên một tiếng rồi tiến thẳng tới chỗ Tâm Ma đang đứng.

Một tiếng nổ vang trời nổ lên, cả cung điện bị lung lay sụp đổ. Tiếng động lớn tới mức ngoài phạm vi trăm dặm vẫn còn nghe thấy rõ ràng.

Đùng đùng đùng

Cuộc chiến diễn ra trong ma cung đó không ai biết được, bọn họ chỉ có thể nghe thấy những tiếng nổ từ xa vang lại, cũng không một ai dám tới gần xem xét. Họ chỉ có thể đứng khàn cổ, mà cầu khẩn cho ai đây? Ai chiến thắng sẽ tốt hơn?

Àm àm àm

Cột sáng đen đỏ trên bầu trời hết sáng rồi lại mờ, hết lớn lại nhỏ luân phiên thay đổi. Bọn họ chỉ có thể nhìn theo sự biến đổi của hai cột sáng đó mà suy đoán tình hình cuộc chiến.

Tâm ma lại tung thêm một đòn hiểm về phía Thiên Ma, Thiên Ma bị chấn bay về sau đâm sập mấy cột trụ trong cung điện mới dừng lại được.

“Ngươi là kẻ thua cuộc, mãi mãi cũng là kẻ thua cuộc mà thôi!!!”

Thiên Ma lồm cồm bò dậy, máu tươi theo miệng hắt trào ra, hắt nói:

– Ngươi là tâm ma do ta sinh ra, ta sẽ không bao giờ thua dưới tay ngươi được!!! Dù thời gian có trôi qua bao lâu, dù ngươi có mạnh đến thế nào, cũng vĩnh viễn không chịu thua!!!

Thiên Ma lần nữa dồn hết sức lao tới chỗ Tâm Ma đứng.

Dồn hết toàn bộ sức lực vào đòn quyết định cuối cùng.

Tâm Ma buông tiếng cười cợt trước sự cố gắng vô dụng của Thiên ma. Hắn đưa tay lên cao, ma khí liên tục tập lên bàn tay đó rồi hóa thành một quả cầu hắc ám

Tâm Ma bật cười khàng khặc nhìn Thiên Ma mỗi lúc một tới gần, vào lúc hai người chạm mặt nhau thì đó sẽ là giây phút Thiên Ma bị tiêu diệt.

Thế nhưng, khi tới thời khắc quyết định, đột nhiên Tâm Ma lại không thể xuống tay được.

“Tại sao.... tại sao lại như vậy?”

Không kịp để hắc hủ ra chuyện gì thì giữa ngực hắn đã bị nắm đấm của Thiên Ma xuyên thủng.

Thiên Ma vẫn đang ở tư thế cúi gằm đầu, âm trầm nói:

- Bởi vì ngươi là do ta sinh ra, trong tận thâm tâm của ta có tồn tại một tia hy vọng, một tia hy vọng hạnh phúc mà chín ngươi cũng không thể nào biết được. Ta muốn... cuộc chiến chấm dứt, muốn hòa bình, muốn được như những người bình thường khác, được sống một cuộc sống bình dị... Đó mới chính là điều mà tận thâm tâm ta khao khát. Ta đã không hiểu rõ bản thân mình, để vô tình sinh ra một thứ không nên tồn tại đó là ngươi! Nhưng ngươi cũng vậy, không thể nào hiểu ta hoàn toàn được! Cho nên, ngươi thua rồi..

Tâm Ma chết đứng nghe những lời bộc bạch Thiên Ma. Hắn thật sự không ngờ, vĩnh viễn cũng không ngờ được mình lại thua một cách vô lý như vậy được. Hắn cố hết sức để nhấc bàn tay lên, muốn trả đòn nhưng hoàn toàn vô lực, đã không thể điều khiển sức mạnh trong cơ thể vừa được hình thành của hắn. Nó đang trở về với Thiên Ma! Trở lại kẻ chiến thắng!

Tâm Ma cay nghiệt nhưng không thể làm được gì hơn.

“Ngươi... ngươi... vĩnh viễn cũng không có được hạnh phúc đó...”

Trước khi tan biến, Tâm Ma đã buông lời nguyên rủa.

Tâm Ma tan biến giữa đất trời này như vậy.

Khi Tâm Ma tan biến, cột sáng trắng đen trên bầu trời cũng không tan biến, chỉ là không ai biết được rằng bây giờ cả hai nguồn năng lượng vĩ đại đó đều nằm trong tay Thiên ma.

Hai cột năng lượng đang ở trong trạng thái bão hòa, cân bằng nhất.

Huyền hình của Thiên Nữ cũng đã rời khỏi thân thể của Thiên ma, nó nhìn Thiên Ma đầy phức tạp.

- Đến tột cùng, nàng vẫn là người thiện lương phải không?

Hắn bật cười cay đắng.

- Dù nàng có hận những kẻ đó, có chán ghét những kẻ đó ra sao đi nữa thì nàng vẫn không muốn liên lụy đến người vô tội! Bởi vì, bọn họ vô can, là vô tội... Nhưng bất hạnh của nàng, đau khổ mà nàng phải chịu đựng... thật sự không có quan hệ tới những người đó hay sao...

Sau khi tâm tính trưởng thành hơn, dường như huyền hình của Thiên Nữ cũng đã thay đổi cách nhìn, đối với Y Nhi mà nói lại là một cảm xúc khó giải bày khác.

Thiên Ma ngửa mặt lên nhìn bầu trời vô vọng ở trên cao kia.

-... nếu đã như vậy, hãy cùng ta thực hiện ước muốn của nàng đi!

Thiên Ma nhìn huyễn hình của Thiên Nữ, nói:

- Hãy trao sức mạnh của ngươi cho ta! Một lần cuối cùng!

Vốn dĩ hắn có thể toàn quyền quyết định, không cần phải hỏi ý kiến huyễn hình của Thiên Nữ nhưng hắn vẫn tôn trọng ý chí của huyễn hình, lên tiếng nói với nó, chờ đợi nó quyết định.

Huyễn hình suy nghĩ một lúc lâu rồi tự nguyện hóa thành một luồng sáng gia nhập vào cột sáng màu đỏ kia. Cột sáng có thêm linh tính, vốn đã mờ ảo lần nữa sáng rực lên. Còn Thiên ma thì dồn hết toàn bộ sức mạnh còn lại của mình vào cột năng lượng màu đen kia. Hai cột sáng cùng lúc sáng bùng lên, có xu hướng càng lúc càng to ra, dần sáp lại gần hơn, cuối cùng khi đã chạm vào ranh giới thì bắt đầu cắn nuốt lẫn nhau. Hay nói đúng hơn là chúng đang tự hợp, dung hòa lại.

Khi lần giới cuối cùng biến mất, một vụ nổ kinh thiên đến mức tưởng như không phát ra tiếng nổ nào đã xảy ra.

Vụ nổ làm cả ma giới phải rung chuyển, tất cả những người đang có mặt ở ma giới bị chấn động lâm vào cảnh mê man. Trong khoảng thời gian tích tắc đó đã làm khắp cả không gian này chìm trong một trạng thái mơ hồ, hư ảo.

Vào thời khắc ấy, mọi điều do bẩm đều được thanh tẩy, những oan hồn tràn ngập tổng không trung lần nữa tìm được ánh sáng dẫn đường mà trở lại hình hài vốn có của mình, rồi từ từ tan biến trở về hư vô.

- Đây... chính là năng lực của Thiên Nữ sao?

- Không... không phải... năng lực của Thiên Nữ vốn thuần khiết, không thể nào mang theo bi thương như vậy...

Tồn tại cùng đất trời, đến phút cuối cùng còn lại chỉ có bi ai và đau khổ.

Ma giới hoang tàn suốt vạn năm qua dần dần được thanh tẩy, ngọn cỏ sinh cơ đầu tiên được nảy mầm.

Bạch Thiên Lam đứng ngây người nhìn khung cảnh rực rỡ nhưng đầy bi thương trước mặt.

- Y... Y Nhi..

Rốt cuộc nàng còn sống hay đã chết?

Trở lại ma cung trống vắng kia, chỉ còn lại một mình Thiên Ma. Hắn lê từng bước tới gần thi thể trên đất của Y Nhi, nhẹ nhàng, trân trọng ôm nàng vào lòng.

- Mong ước của nàng ta đã thực hiện rồi. Vậy còn mong ước của ta? Mong ước của ta... ai sẽ là người thực hiện đây?

...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Ở một nơi thật xa, thật cao nào đó trên trên ma giới, có một lão hòa thượng mập mập đứng đấy quan sát thế giới này.

“Tại sao ngài không cười?”

Giữa khoảng không trống vắng ấy đột nhiên có một giọng nói vang lên.

Lão hòa thượng đáp:

– Bởi vì quá bi ai, đến cả đất trời cũng không thể rơi lệ...

“Buồn đến mức không thể khóc được ư?”

– Phải! Im lặng mới là sự đau khổ nhất! Là trừng phạt nặng nề nhất!

Cuối cùng người kia cũng hiện thân, chính là linh hồn của Y Nhi, mờ ảo, nhập nhòa. Nàng hướng mắt nhìn về phía ma cung đã sụp đổ đằng xa kia, nơi hắn đang ở đó.

“Tất cả đã kết thúc thật rồi chứ?”

– Đúng vậy! Đã kết thúc rồi!

Vậy là nàng đã làm được! Nàng đã chọn đúng đáp án! Còn hấn thì đã chiến thắng vận mệnh được sắp đặt của mình...

Linh hồn Y Nhi bỗng phì cười, nói:

“Thế này tự nhiên lại cảm thấy quá ưu đãi cho ma giới rồi...”

Tiểu hòa thượng bình thản nói:

– Đây là kết quả ma giới đáng được nhận sau khi chịu trừng phạt suốt mấy vạn năm qua. Hành tinh chết này cũng nên có sự sống rồi! Chỉ là, từ bây giờ, bọn họ lại phải nhận lãnh một hình phạt khác! Bởi vì ma giới đã có sinh cơ, nên sức mạnh vô biên của người trong ma giới sẽ bị thu hồi, những người đó trở nên tầm thường không còn sức mạnh, vì miếng cơ manh áo mà phải lao động như một người tầm thường, trải qua những phiên não của sinh, lão, bệnh, tử và cũng phải chịu đựng nỗi đau khổ như một con người...

Y Nhi lẳng lặng không nói, có lẽ như vậy mới là sự trừng phạt đáng sợ nhất cho bọn họ.

– Còn ngươi!

Tiểu hòa thượng đột nhiên quay lại nhìn nàng và nói ra phán quyết cuối cùng dành cho nàng.

– Ngươi đã hoàn thành sứ mạng của mình, kể từ bây giờ mỗi lần luân hồi ngươi sẽ không phải chịu những đau khổ của kẻ phạm trần nữa. Từng kiếp, từng kiếp của ngươi sẽ trôi qua thật phẳng lặng, yên ả... nếu như ngươi không có quyết định nào khác...

Y Nhi vẫn chăm chú nhìn hướng xa kia, hé miệng hỏi:

“Kiếp sau? Liệu có thể gặp được hấn hay không?”

Tiểu hòa thượng đáp:

– Chuyện đó còn phải tùy theo duyên số! Đến lúc nên gặp thì gặp, chưa đến lúc gặp thì sẽ không gặp.

Y Nhi lẩm bẩm tự nói:

“Nói vậy, ta vẫn còn cơ hội để gặp hấn phải không...”

Tiểu hòa thượng định nói gì đó thì lại nghe Y Nhi nói tiếp:

“Nhưng phải chờ đến bao giờ đây? Trong khoảng thời gian đó hấn sẽ trôi qua như thế nào?”

– Đứa nhỏ...

“Hấn đã quá bi ai rồi...”

Y Nhi nhìn Tiểu hòa thượng mà xót xa nói.

“Xin ngài, cầu xin ngài có thể giải thoát cho hấn không?”

Giải thoát, là chuyện không phải muốn cho ai đó là được, phải tự người đó có ý muốn giải thoát cho mình hay không. Mà hấn thì đã quá trầm luân trong đau khổ đó rồi, mãi không dứt ra được.

“Van xin ngài... hãy cho Y Nhi được ở lại bên cạnh hấn...”

Giọt nước mắt cuối cùng cũng không kiềm được nữa mà chảy dài trên khuôn mặt của nàng.

Là chấp mê của hấn cũng là chấp mê của nàng.

Nàng không có trí tuệ để nhìn thấu đáo mọi việc, cũng không có lòng từ bi để bao dung tất cả. Nàng chỉ biết làm theo những gì trái tim nàng mách bảo: không muốn nhìn hấn tiếp tục chịu đau đớn, bị hành hạ nữa!

Dẫu sau này có phải chịu bất hạnh, trừng phạt, thì nàng và hấn sẽ cùng nhau đối mặt.

“Van xin ngài... van xin ngài...”

Tiểu hòa thượng vô lực nhìn nàng.

Bây kiếp!

Lão đã trông nàng suốt bảy kiếp. Hơn ai hết, lão là người hiểu rõ, chứng kiến hết thấy những bi ai, trắc trở nàng đã trải qua. Dù lão có thần thông thì sao? Lão cũng không thể thay đổi được nhân quả của nàng, cũng không phải nói chỉ cần lật tay là có thể xoay chuyển càn khôn được được. Con đường của nàng, phải do tự nàng đi! Ở đây, lão chỉ có thể làm được một việc: chỉ dẫn đường đi cho nàng.

Nhưng đến cuối cùng, quyết định thế nào là ở chính nàng!

Tiểu hòa thượng lại hỏi:

– Đó là quyết định của người?

“Phải!”

– Người chấp nhận đánh đổi số mệnh của những kiếp sau này chỉ để đổi lại được ở bên cạnh người đó?

“Phải!”

– Người sẽ không hối hận?

Y Nhi kiên trì nói:

“Phải! Y Nhi sẽ không hối hận! Vĩnh viễn sẽ không hối hận vì quyết định của mình!”

Tiểu hòa thượng nhìn nàng hồi lâu rồi nói:

- Được! Ta chấp nhận! Chấp nhận lời đề nghị của người! Để cho người được nhận trước cái “quả” đáng có của mình. Nhưng người nên nhớ, đây là cái “quả” mà người đã lấy trước khi nó thành thực, nên nó sẽ là cay đắng ngọt bùi cũng đều do người tự lãnh lấy! Người có đồng ý hay không?

Y Nhi khẩn thiết nhìn Tiểu hòa thượng, quả quyết đáp:

“Y Nhi chấp nhận!”

Tiểu hòa thượng phát tay nói:

- Được! Vậy ta thành toàn cho người!

Linh hồn Y Nhi nháy mắt đã trở nên tan biến.

“Xin... cảm ơn ngài vì tất cả những gì ngài đã làm cho... trong suốt bảy ngàn năm qua...”

...

Thời gian cứ thế trôi qua, không biết Thiên Ma đã ôm thể xác của Y Nhi rời đi trước khi mọi người đổ đến ma cung. Từ đó, hấn cứ thể mà canh giữ thi thể của nàng, dùng tất cả sức mạnh còn sót lại của mình để giữ lại thời gian cho nàng, lâu đến mức cũng đã quên mất bao nhiêu thời gian trôi qua...

Đến một ngày nọ, đột nhiên thân thể người trong lòng hấn chợt có phản ứng.

- T...Thiên...

Hấn vẫn không nhúc nhích.

Người trong lòng hấn lại gọi:

- Thiên...

Lần này hấn mới có chút phản ứng, vẫn không thể tin được mà nhìn người trong lòng của mình, hấn sợ là hấn đang nằm mơ.

Người trong lòng hấn nhẹ nở nụ cười với hấn, hấn muốn nói gì nhưng không thể nói ra được câu gì, nước mắt của hấn cứ thế rơi xuống.

Y Nhi đưa tay lên lau nước mắt cho hấn.

- Ta đã tới muộn rồi sao?

Thiên ma lắc đầu, hấn vẫn nghẹn ngào không nói lên lời.

- Xin lỗi, đã để chàng phải đợi ta rồi...

Thiên Ma ôm chầm lấy nàng khóc âm ỉ.

- Ta sẽ không rời chàng đi nữa...

Thiên Ma không, bây giờ hán đã không còn là Thiên Ma nữa, chỉ là Thiên, là Thiên của nàng, hán vẫn không nói nổi thành lời, nhưng cứ gật mạnh đầu lên vai nàng đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Ngoại truyện 1

Ở một ngôi làng nhỏ nọ, nơi này năm xưa đã từng bị ma giới tàn phá nên khắp nơi vẫn còn rất nhiều dấu vết để lại, còn mặt đất thì trở nên hoang hóa. Dù vậy, mọi người vẫn không chịu rời bỏ mảnh đất này, bởi vì, đây chính là nơi họ đã sinh ra và lớn lên, là quê hương của mình.

Một ngày kia, có một cặp vợ chồng trẻ chuyển tới sinh sống. Đó là một cặp vợ chồng bình thường khá khép kín, ít khi nào giao thiệp với hàng xóm xung quanh. Nghe nói họ vốn là con trong một gia đình giàu có nào đó, vì vị thế từ kia sức khỏe không tốt nên mới quyết định về quê sinh sống. Do vậy, cũng có không ít tiền nên liền có thể mua lấy một căn nhà nhỏ và mảnh ruộng tốt để gieo trồng...

Thiên nhớ lại những ngày đầu đến đây ở, một thời gian dài hán đã không thể thích ứng được, dù trước kia hán cũng từng có kiếp sinh ra ở nông thôn nhưng thời gian trôi qua quá lâu, hán gần như đã quên đi cách sinh sống ở thôn quê rồi. Từ một Thiên Ma cao cao tại thượng đột ngột trở thành một nông phu, ngày ngày ra đồng trồng rau cuộc đất thật là một cảnh tượng không thể tưởng tượng được.

Dù đối với hán là khó khăn, nhưng những ngày trôi qua của gia đình hán so với các gia đình khác thì đã rất tốt rồi.

Không thể không nói bọn họ có được cuộc sống nhân nhả như vậy là nhờ có Y Nhi! Trước khi rời khỏi ma giới, Y Nhi đã tranh thủ nhặt lấy một số châu báu lót đường trong ma cung. Khi thấy nàng làm vậy, Thiên lúc đó đã cau mày không hài lòng cho lắm nhưng cũng chẳng nỡ lên tiếng nói. Đến sau này, khi đến đây rồi hán mới biết được số châu báu đã giúp ích cho bọn hán đến thế nào, nếu không có nó, bây giờ muốn dựng một mái nhà cũng gian nan đủ điều.

Dù sao đi nữa, có được kết quả như ngày hôm nay, đối với hán đã là ân huệ tốt nhất rồi nên hán cũng không dám ước mong gì hơn nữa.

Còn Y Nhi, tuy đã sống lại, nhưng những tổn thương trước đó của nàng cũng không biến mất, sức khỏe nàng vẫn rất yếu, vì vậy, hán không nỡ để cho nàng làm bất cứ việc nặng nhọc gì. Mà nàng thì mặc cho cuộc sống có kham khổ, lúc nào nàng cũng nở nụ cười hạnh phúc.

Nàng trở thành một người vợ hiền hòa, nhu thuận nghe hán mọi chuyện nhưng chỉ có duy nhất một điều nhất quyết không chịu nghe theo hán: nấu cơm!

Nàng nói nàng muốn tự tay chuẩn bị một ngày ba bữa cho hán, đó là trách nhiệm và cũng là quyền của nàng! Nàng cũng muốn được chăm sóc hán...

Sau nhiều lần tranh luận không có kết quả, hán cuối cùng cũng phải đồng ý với yêu cầu của nàng.

Lại nói, khi lần đầu tiên thu hoạch vụ mùa, dù hán chỉ thu được những hoa quả còm côi, xấu xí đến mức không ai muốn mua nhưng hán cũng đã rất vui trong lòng. Đến bữa cơm tối, được ăn những thức ăn do mình làm ra, hán cảm thấy rất ngọt ngào, xúc động. Chỉ vì một bữa cơm thôi mà đã làm cho sống mũi của hán cay xè. Chẳng lẽ hán đã trở nên yếu đuối tới như vậy sao?

Rồi hán chợt nhớ đến A Nguru, người cha ở kiếp thứ hai của hán!

Khi đó hán không hiểu nổi nỗi niềm của cha hán, không hiểu được vì sao chỉ có chút chuyện con con cũng làm ông ấy sung sướng, vì vài đồng bán được mà trong mơ cũng sung sướng đến mức bật cười. Lúc đó, hán thậm chí còn cảm thấy nực cười, xem thường... nhưng bây giờ, ở vào vị trí của cha hán, hán đã phần nào hiểu được lý do vì sao...

Ngày hôm đó, Y Nhi cũng nhìn ra sự nhung nhớt, luyến tiếc trong mắt của hán nhưng nàng đã không hỏi lý do, cười cũng nhiều hơn mọi ngày.

Hán nghĩ, có thể tiếp tục những ngày như thế này là quá đủ rồi.

Chỉ là, không ngờ được, một ngày kia, Y Nhi bị ốm nghén. Khi ấy, hán mới biết được nàng đang mang thai. Tin ấy làm hán vừa vui mừng vừa lo sợ, vui mừng vì hán cũng có thể có được đứa bé của mình, nhưng cũng phần nhiều lo sợ, sợ thân thể Y Nhi sẽ không chịu đựng nổi. Sợ... đứa bé sinh ra cũng giống như hán.

Theo thời gian trôi qua, hán càng lo lắng nhiều hơn, nhiều lúc hán còn giật mình trong mộng, hán sợ hãi đến mức còn muốn hỏi nàng, hỏi nàng có thật sự cần đứa bé đó không? Dù sao cuộc sống chỉ hai người với nhau cũng tốt lắm rồi, lỡ như... lỡ như... nàng vì sinh đứa bé đó mà...

Y Nhi biết nỗi lo trong lòng hắn, liên tục an ủi hắn, trong khi nàng mới là người cần nhiều động viên nhất. Hắn biết nàng tuyệt đối sẽ không bỏ đứa nhỏ trong bụng mình, chính hắn cũng không nấn tâm làm điều đó. Vì vậy, hắn tự trấn an bản thân, bắt mình không được nghĩ ngợi lung tung nữa mà dồn tinh thần lo cho Y Nhi chu đáo hơn.

Dù nàng càng lúc càng trở nên mệt mỏi, nhưng nàng nói nàng càng cảm thấy hạnh phúc nhiều hơn. Niềm hạnh phúc mà nàng mong đợi...

Cuối cùng, ngày nàng lâm bồn cũng đã tới.

Hắn đứng bên ngoài hồi hộp lo âu, khi nghe thấy kêu thảm của Y Nhi, hắn không còn lo nghĩ được gì nữa mà xông vào nắm lấy tay nàng, cùng nàng vượt qua mọi thử thách.

Đứa bé cuối cùng cũng bình an chào đời, một đứa bé trai đỏ hồng nằm yên ắng trong tay hắn mà ngủ say và đứa bé ấy, đứa bé ấy có một đôi mắt màu đen giống nàng.

Niềm hạnh phúc dâng trào tới tột độ, làm hắn không kiềm được mà lệ rơi. Cả nàng cũng không nén được nước mắt.

Thế là suốt bao nhiêu đau khổ, nàng rốt cuộc cũng có gia đình của chính mình.

Đứa bé đó được gọi là Tiểu Bình.

Mong muốn nó bình bình an an trải qua cuộc đời này như một người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Ngoại truyện 1.2

Thời gian cứ thế trôi qua, thấm thoát đã sáu năm.

Một buổi chiều nọ, Thiên từ bên ngoài trở về, nhìn thấy Tiểu Bình đang chơi đùa cùng chúng bạn thì gọi con cùng về nhà.

Trên đường đi, Tiểu Bình cứ lăm la lăm le nhìn cha. Thiên nhìn bộ dạng rụt rè đó của Tiểu Bình liền biết suy nghĩ của con, hắn làm không biết gì mà hỏi:

– Con làm sao vậy?

Tiểu Bình thành thật nhận lỗi:

– Con sợ... con sợ bị cha mắng...

Thiên vẫn tiếp tục bước đi như thường, hỏi:

– Tại sao lại sợ cha mắng?

Tiểu Bình ấp úng nói:

– Bởi vì... bởi vì... con đã không nghe lời cha... con đã để mẹ ở nhà một mình mà đi chơi với bạn bè...

– Tại sao cha lại bảo con ở nhà cùng mẹ?

Tiểu Bình cúi thấp đầu nói:

– Vì... vì mẹ không được khỏe...

Thiên chợt ngừng chân, nhìn Tiểu Bình mà nói:

– Ừ, vì mẹ con không khỏe! Nên rất cần một người ở xung quanh trông chừng! Con có thử nghĩ trong lúc con đang vui chơi mà mẹ con xảy ra chuyện ở nhà, con có thể tha thứ cho mình được không? Con có cảm thấy yên ổn không?

Thiên càng nói, Tiểu Bình càng hối hận, nước mắt cứ rớt xuống.

– Dù mẹ con nói không có gì nhưng con thật sự yên tâm để mẹ ở một mình sao? Không phải cha muốn bắt tội con, ép buộc con phải ở nhà không được đi chơi, bởi vì việc đó là nhiệm vụ của cha, nhưng khi cha không có ở nhà, con có thể thay cha chăm sóc cho mẹ hay không?

Tiểu Bình lau nước mắt, gục gặt cái đầu nhỏ, nói:

– Dạ, thưa cha! Sau này, con nhất định, nhất định sẽ chăm sóc cho mẹ đáng hoàng!

Thiên đưa một tay lên muốn chạm vào đầu Tiểu Bình, nhưng bàn tay của hắn dừng lại giữa không trung mãi không hạ xuống. Không biết hắn suy nghĩ điều gì, cuối cùng, bàn tay kia cũng cứng ngắt vuốt vuốt đầu Tiểu Bình, hắn nói:

– Ngoan lắm...

Trong ấn tượng của Tiểu Bình, cha nó là một người rất nghiêm khắc, kiệm lời, chỉ khi ở bên mẹ, cha nó mới lộ ra sự dịu dàng... Không phải nó không thích cha nó, mà nó chỉ cảm thấy cha chỉ thật sự hạnh phúc, vui vẻ khi ở cùng mẹ thôi, đương nhiên là cha nó vẫn yêu mến nó, chỉ là đối với nó không có sự dung túng như đối với mẹ một chút thôi mà...

Còn mẹ nó thì là một người phụ nữ rất dịu dàng, mẹ lúc nào cũng nhỏ nhẹ, ân cần đối với nó. Tuy mơ hồ, nhưng nó cũng nhận ra, mẹ cũng không giống như cha, khi được ở bên cạnh cha, mới là lúc mẹ hạnh phúc nhất, trọn vẹn nhất...

Cha mẹ cảm thấy vui vẻ đương nhiên nó cũng cảm thấy vui vẻ. Cho nên, nó cũng sẽ cầu khẩn, cầu xin ông trời sẽ cho gia đình nó mãi mãi được như bây giờ...

Y Nhi ở nhà đã làm xong thức ăn chỉ đang chờ hai cha con quay về. Vừa trông thấy bóng hai người đằng xa, nàng liền chạy đến cửa chào đón.

– Chàng về rồi! Sao Tiểu Bình cũng về cùng cha vậy?

Tiểu Bình định lên tiếng nhận lỗi nhưng Thiên đã nói:

– Tinh cò gặp con trên đường thôi! Vào nhà đi, bên ngoài gió mạnh lắm!

Y Nhi đương nhiên nhìn thấy đôi mắt vẫn còn ửng đỏ của Tiểu Bình, nhưng nàng cũng không hỏi thêm nhiều. Cả nhà cùng nhau ăn cơm tối.

Qua ngày hôm sau, Thiên lại phải ra ngoài. Hôm nay, Tiểu Bình đột ngột lại nhu thuận không chạy ra ngoài chơi cùng bạn bè, Y Nhi thấy vậy tò mò hỏi:

– Tại sao con không đi chơi đi?

Tiểu Bình nói:

– Bởi vì con muốn ở nhà cùng mẹ!

– Nhưng ở nhà nào có cái gì để chơi, con sẽ chán lắm đấy.

– Không sao! Con đọc sách cũng được!

Y Nhi nghe vậy thì xếp quần áo đang may dở sang một bên, hỏi:

– Có phải cha con nói gì với con không?

Tiểu Bình liền lắc đầu.

– Dạ, không!

Y Nhi thờ dãi nói:

– Cha con chỉ lo xa thôi, sức khỏe mẹ rất tốt, con không cần lo lắng cho mẹ đâu...

Ở cùng hắn biết bao năm làm sao nàng lại không hiểu được suy nghĩ của hắn kia chứ. Hắn lo lắng cho nàng như vậy, nàng rất cảm động, chỉ là ép một đứa nhỏ phải theo ý mình như vậy, nàng cũng không đành lòng.

Nào ngờ, Tiểu Bình liền nói:

– Không sao đâu! Con thật sự muốn ở cùng mẹ mà! Con còn muốn ở cùng mẹ nhiều hơn nữa...

Y Nhi phì cười nói:

– Con sợ người khác sẽ bắt mẹ đi sao mà canh chừng kỹ thế?

Tiểu Bình lại thành thật nói:

– Sợ chứ! Vì mẹ là báu vật mà! Là báu vật của hai cha con con.

Nghe đứa nhỏ khờ dại ngây ngô nói ra những lời đó làm Y Nhi cảm thấy nôn nao trong lòng, nàng bước tới ôm lấy Tiểu Bình vào lòng, khẽ nói:

– Tiểu Bình cũng là báu vật của cha mẹ...

Tiểu Bình cái hiểu cái không cũng ôm Y Nhi lại.

Ngày hôm đó, Y Nhi còn tình cờ gặp một vị cố nhân.

Nhìn người đàn ông mặc áo bố có phần rách rưới, cùng với râu tóc không được cắt tỉa ở trước mặt, mãi Y Nhi mới nhận ra đó là người nàng quen biết! Người đã từng là thần tượng của cả tu tiên giới, Bạch Thiên Lam!

– Đã lâu không gặp...

Bạch Thiên Lam ngập ngừng mở lời với nàng. Y Nhi hồi lâu mới lên tiếng đáp:

– Chào ngài, Bạch công tử!

Dù nàng vẫn xưng hô hần là “Bạch công tử”, nhưng trước kia đó là danh từ nàng thân quen, cung kính, còn lúc này chỉ có xa lạ.

Hần biết nàng không vui vẻ gì khi gặp lại hần. Được thấy nàng sống an nhàn, hạnh phúc như vậy đối với hần đã là đủ rồi.

– Nàng... sống có tốt không?

Dù đoán được nhưng hần vẫn không kiềm lòng được mà hỏi nàng.

Y Nhi thoáng bất ngờ nhưng nhanh chóng liếc ẩn giấu nó sâu trong lòng mình, vẫn lạnh nhạt nói:

– Bình thường thôi.

Thái độ né tránh, cách người ngàn dặm của nàng đã làm Bạch Thiên Lam chùn bước, hần khó khăn nói:

– Ta muốn thay mặt toàn thể nhân loại cảm tạ nàng...

Y Nhi cũng không muốn nghe, đã nói:

– Ta không biết ngài đang muốn nói gì, ta chỉ làm việc ta muốn làm mà thôi! Ý muốn của ta, giữ hần cho riêng mình!

Bạch Thiên Lam sững sờ, hần thấy nàng đã không muốn tiếp tục nói nữa.

Đúng lúc ấy, Tiểu Bình đột ngột chạy tới ôm chầm lấy Y Nhi và gọi:

– Mẹ...

– Con sao vậy?

– Tự nhiên không nhìn thấy mẹ nên con đi tìm.

– Mẹ ở đây mà, con lo lắng gì chứ...

Bạch Thiên Lam ngây người nhìn hai mẹ con Y Nhi trò chuyện với nhau, đôi mắt của nàng lúc này đầy ảm áp, yêu thương nhìn đứa nhỏ đó. Hóa ra, hần bị chán ghét tới như vậy. Bạch Thiên Lam đứng đấy một lúc lâu, lẳng lặng ngắm nhìn nàng lần cuối...

Khi Y Nhi nhớ ra thì hần đã đi mất từ lúc nào rồi. Trong mắt Y Nhi thoáng hiện nét buồn, thẫm nhủ:

“Tạm biệt... công tử...”

– Mẹ, mẹ đang tìm ai sao?

Tiểu Bình chợt lên tiếng hỏi làm Y Nhi bừng tỉnh từ trong hồi tưởng, liền nói:

– Không... không có.

Giữa nàng và thế giới ấy đã không còn liên qua gì nữa. Một chút cũng không!

...

Nhiều năm sau đó, có một ngày, Tiểu Bình đột ngột từ ngoài chạy về gấp gáp hỏi mẹ:

– Mẹ ơi, nghe nói môn phái tu tiên đang tuyển môn đồ mới, làng mình có nhiều người đi thi tuyển lắm, mẹ cũng cho con đi nhé!

Y Nhi nghe thấy liền đánh rơi giỏ kim chi trên tay. Tiểu Bình thành thốt, lo lắng hỏi:

– Mẹ, mẹ sao vậy?

Y Nhi cau mày nhìn Tiểu Bình suy nghĩ hồi lâu, rồi hỏi:

– Con thật sự muốn đi sao?

Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi lại:

– Không phải mọi người ai cũng muốn đi đó sao?

Trái tim Y Nhi đập thình thịch, nàng đè nén kích động của mình, nói rằng:

– Con có biết tu tiên là gì hay không?

Tiểu Bình cũng không rõ ràng, rồi nhớ tới lời nói của bạn bè, bọn nó nói rằng: người tu tiên rất oai hùng, việc gì cũng có thể làm được, chính là người có thể bay được ở trên trời.

Y Nhi tiếp tục nói:

– Đó là những người đeo đuôi mục đích trường sinh bất tử theo con đường tu luyện thành tiên! Họ có thể có tiên phép, có thể đạt được tuổi thọ cao hơn người thường rất nhiều! Nhưng đổi lại, ở nơi đó, sẽ không có thân nhân cũng không có cả tình cảm! Những người ở đó chỉ biết tu đạo, tu đạo mà không mấy may quan tâm đến mối liên hệ giữa người với người. Là những con người cô độc, một mình chống chọi với thời gian dài đằng đẳng, đó là những kẻ đáng thương nhất! Con... có muốn trở nên như vậy không? Đổi lại sự sùng kính của thiên hạ là cả một đời vô định? Nếu con thật sự muốn trở thành đệ tử tu tiên, mẹ cũng sẽ không ngăn cản con đâu. Mẹ chỉ muốn... chỉ muốn con hiểu rõ những gì con sẽ đối mặt...

Hai mắt Tiểu Bình đã ướt đầm, nó hỏi:

– Nơi đó không có mẹ, cũng không có cha sao?

Y Nhi lắc đầu.

– Con sẽ không còn được gặp lại cha mẹ nữa sao?

Nàng không đáp, không phải không thể gặp lại, nhưng ai lại biết được đó là ngày tháng năm nào, khi đó nàng có còn sống trên đời này không?

Tiểu Bình rung rung nước mắt.

– Con... con...

Nó nhào vào lòng Y Nhi, ôm chầm lấy nàng mà nói:

– Con không muốn! Con không muốn rời bỏ cha mẹ! Cũng không muốn chỉ có một mình con... Con không làm đệ tử tu tiên, vĩnh viễn cũng không làm đệ tử tu tiên... oa... oa oa oa...

Y Nhi ôm lấy Tiểu Bình, vỗ về nó nín khóc nhưng nó cứ khóc mãi không ngừng.

Tu tiên? Đó là con đường đúng hay sai...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Ngoại truyện 2

Sau cuộc chiến định mệnh năm đó, cả Thiên Nữ và Thiên Ma đều mất tung tích. Không ai biết được kết quả cuộc chiến ấy là gì! Vào lúc đó, khe nứt không gian kết nối giữa ma giới và nhân giới có dấu hiệu bắt đầu thu hẹp lại khiến tất cả mọi người không có thời gian để nấn ná lại điều tra, mau chóng đã phải quay trở về nhân giới.

Khi tất cả đã quay trở về, khe nứt kia cũng tới hồi biến mất. Con đường thông duy nhất đã mất rồi có phải từ bây giờ nhân giới đã được bình yên, ma giới sẽ không thể nào xâm lấn nhân giới được nữa?

Có rất nhiều thắc mắc mà họ không dám tự đưa ra câu trả lời. Tất cả mọi người ở lại mấy ngày để chờ đợi, xem liệu có một khe nứt nào lại sinh ra hay không nhưng hoàn toàn vắng lặng.

Dù không nói ra nhưng trong lòng bọn họ tự hỏi: có phải Thiên Nữ đã chiến thắng rồi không? Con đường nói đã biến mất, vậy cuộc chiến dang dở suốt bảy ngàn năm qua đã kết thúc? Thật sự kết thúc rồi sao?

Dù sao đối với đại đa số mọi người, Thiên Nữ vẫn là một vấn đề rất mơ hồ, không thể hiểu được.

Mang theo rất nhiều nghi ngờ không có lời đáp, sau cùng mọi người cũng chia nhau ra, ai về nhà nấy.

Chỉ là, khi đó, có nhiều đệ tử bỗng nhiên nảy ý không muốn trở lại Thanh Vân phái nữa. Bọn họ nói bọn họ không có nhân duyên tu tiên, xin tạ tội mà được trở về quê hương của mình.

Có người đầu tiên sẽ có người thứ hai, thứ ba... như vậy.

Sắc mặt Trần Anh Thái càng lúc càng tái nhợt.

Không ai nói ra nhưng mọi người ngầm hiểu rằng những người kia sợ hãi, e sợ cách hành sự của Thanh Vân phái hay đúng là cách hành sự của chương môn Trần Anh Thái!

Thật không ngờ một vị chương môn cao cao tại thượng ấy lại làm ra những hành động đáng sợ như vậy! Không những bắt linh hồn con người thành oan hồn mà còn biến cả đệ tử chí cốt của mình trở thành oan hồn, trở thành một thứ vũ khí để tiêu diệt kẻ thù. Bọn họ sợ hãi, sợ hãi một ngày nào đó mình cũng sẽ trở thành như vậy. Hơn nữa, trải qua cuộc chiến lần này, bọn họ may mắn còn có mạng trở về, nhưng bọn họ cũng không chắc mình còn có thể may mắn như vậy bao nhiêu lần nữa.

Họ cảm thấy thoái chí, thôi thì muốn trở về quê hương của mình, trải qua những ngày tháng bình yên...

Hết người này đến người khác ra đi như vậy, cuối cùng Trần Anh Thái cũng không chịu nổi đã kích mà nôn ra máu tươi. Chưa dừng lại đó, một ngày kia, Bạch Thiên Lam còn tới tìm hắn nói lời từ biệt.

– Ngày cả đệ cũng muốn bỏ đi hay sao?

Bạch Thiên Lam nói:

– Sư huynh, đệ không phải muốn bỏ đi mà vì đệ muốn tìm một con đường mới cho mình.

– Con đường mới?

– Phải! Một con đường có thể dẫn tới điều đệ tìm kiếm...

– Tìm kiếm? Đệ muốn tìm kiếm cái gì?

– Hy vọng, chân lý, lẽ sống, hạnh phúc... giải thoát khỏi ràng buộc...

Trần Anh Thái nổi giận gất gỏng nói:

– Nơi của đệ là ở đây! Là phái Thanh Vân này! Đệ không được đi đâu hết!!!

Bạch Thiên Lam bất lực nói:

– Chí hướng của đệ đã không còn ở đây, dù huynh có giữ lại đệ thì đệ cũng không còn chút hữu ích gì cho phái Thanh Vân nữa...

Biết ý Bạch Thiên Lam đã quyết, dọa nạt không được, kiên quyết không xong, Trần Anh Thái tuyệt vọng nài nỉ:

– Thiên Lam, đệ không thể đi... Đệ không thể đi được. Thanh Vân cần đệ, huynh cần đệ ở lại chống đỡ, đệ không thể bỏ mặc môn phái bị suy tàn mà không lo như vậy... huynh xin đệ, van xin đệ...

Dù Trần Anh Thái có nói hết lời thì cuối cùng vẫn không lung chuyển được ý định của Bạch Thiên Lam, hắn vẫn ra đi.

– Thiên Lamm...

Bạch Thiên Lam cứ thế rời đi, bước từng bước đi như một kẻ phạm trần, có thể đây chính là lần cuối cùng hắn đi trên con đường ở Thanh Vân phái này. Khi hắn đi qua đã dẫn theo không ít con mắt của kẻ khác, nhưng bọn họ chỉ đứng từ xa mà nhìn, không một ai dám tiến lại gần.

Khi bước xuống những bậc thang cuối cùng dẫn xuống chân núi, hắn đã gặp Triệu Nhu Nhi đang đứng một mình chờ sẵn nơi đó.

– Sư thúc đi sao?

Triệu Nhu Nhi lên tiếng hỏi.

Bạch Thiên Lam đã nói:

– Phải!

Triệu Nhu Nhi trầm mặc mãi không nói, không biết nàng ta đang suy nghĩ điều gì.

Cuộc chiến đã kết thúc, hoàn bình đã lập lại, dù thanh vân suy tàn, thì đây cũng đã là kết quả tốt nhất rồi. Nàng và tất cả mọi người đều hiểu rõ lý do vì sao mọi người lại rời bỏ Thanh Vân, vì hành động của Trần Anh Thái không thể để bọn họ chấp nhận được. Vậy còn nàng thì sao? Nếu như có người biết được, nàng chính là người đã bao lần đẩy Thiên Nữ, người hùng của bọn họ bao lần vào con đường chết, bọn họ sẽ tha thứ cho nàng hay sao? Hay nàng cũng như Trần Anh Thái bây giờ, tất cả mọi người chán ghét, ruồng bỏ?

Nhưng không, tội lỗi của nàng không ai biết đến!

Những người biết được sự tình trong đó, vô tình hay ngẫu nhiên, tất cả đều đã chết. Cái chết thảm khốc! Trên đời này sẽ không ai biết được tội lỗi của nàng nữa, sẽ không một ai trừng phạt nàng. Nhưng có thực sự là như vậy hay không?

Cho tới bây giờ, nàng chưa từng được ngủ an giấc. Mỗi đêm, mỗi đêm nàng đều mơ thấy ác mộng, những con ác mộng đó chưa bao giờ buông tha cho nàng.

Trong lúc im lặng đó, bỗng nhiên Bạch Thiên Lam lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng đó:

- Thanh Vân...

Triệu Nhu Nhi ngược mặt lên nhìn Bạch Thiên Lam, chờ xem hán muốn nói gì.

- Sau này phải Thanh Vân phải nhờ vào ngươi rồi...

- Sự thúc...

- Hãy chống giữ phải Thanh Vân. Hãy biến nó thành một nơi mà con người ta có thể tìm thấy niềm vui, thấy hạnh phúc...

- Sự thúc...

- Mang lại hạnh phúc cho kẻ khác cũng là... một cách để chuộc tội đi!

Triệu Nhu Nhi sững sờ nhìn Bạch Thiên Lam, nhưng hán không nói thêm lời nào nữa. Hán đã đi rồi!

...

Bạch Thiên Lam cứ thế lang thang trong nhân gian nhiều năm, nhiều năm, không ai biết mục đích của hán là gì. Hán đã đi qua rất nhiều nơi, gặp rất nhiều người. Đó là những vương tôn quý tộc, bọn họ biết hán là tiên nhân đang du ngoạn trong nhân gian liền tìm tới để xin lời khuyên của hán. Đó là những bậc công hầu công tước, tìm tới hán để thỉnh giáo bí quyết của sự trường sinh bất tử, để chiêm ngưỡng vẻ thần thông của hán. Đó là những bá tánh bình thường, họ không biết hán là ai, đơn thuần chỉ là một lữ khách lang bạc khắp nơi...

Đối với bất kỳ kẻ nào đến tìm hán vì bất kỳ mục đích gì, hán cũng sẽ hầu chuyện bọn họ, nói với bọn họ những đạo lý làm người, nói rằng đó chính là phương pháp để người dù có chết đi thì vẫn có thể mãi mãi được sống trong lòng mọi người, được người đời mãi nhớ tới. Đó chính là phép thuật thần thông nhất trong thiên hạ này.

Có người thỏa mãn với lời giải của hán, có người không hài lòng, có người nghi ngờ cũng có rất nhiều người không tin. Hán cũng không nói gì, cứ thế lại tiếp tục cuộc hành trình của mình.

Cuộc hành trình đơn độc đi tìm...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.